A-PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

BAZI AŞKLAR KADERDİR... DİĞERLERİ İSE LANETLİDİR.

Ethan Wayne, küçük bir Güney kasabası olan ve hiçbir şeyin asla değişmediği Gatlin'i yuvası olarak görmüştür hep. Derken, kasabaya yeni gelen gizemli Lena Duchannes ile tanışır ve Lena, merak uyandıran gizli bir dünyayı onun önüne serer. Yosun kaplı meşe ağaçlarının ve çatlamış kaldırımlarının altında, antik gizemlerin olduğu bir Gatlin. Güçlü doğaüstü yetenekleri olan Lena'nın ailesinin nesillerdir bir laneti taşıdığı Gatlin. Büyülü, hayatın akışını değiştiren olayların yaşandığı bir Gatlin.

Bazen de hayatların son bulduğu.

Ethan ve Lena, Gatlin'in karşılarına çıkaracağı her şeyle birlikte yüzleşebileceklerini düşünürler. Fakat Lena, acı dolu bir kaybın ardından Ethan'dan uzaklaşmaya ve sırlar saklamaya başlar. Bu, ilişkileri için büyük bir sınavdır. Ethan'ın gözleri, bir kere Gatlin'in karanlık tarafına şahit olmuştur ve bunun geri dönüşü yoktur. Yalnızca kendisinin tanık olduğu görüntüler, Ethan'ı kasabanın karmaşık tarihinin daha da derinliklerine çeker. Kendini ansızın hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı, sonsuzluğa doğru uzanan tehlikeli yeraltı tünellerinin ortasında bulur.

"Takipçileri bu kitabı bir çırpıda okuyacak ve daha fazlası için yalvaracak."
VOYA

"Okuyucuları bir sonraki kitaba kadar hayret içerisinde bırakacak."
School Library Journal

"Ürkütücü, karanlık bir fant..."
Cassandra Clare

KİTAP
2008
SKB 0628054 VFD

ISBN 978-9944-82-425-5
9 789944 824255
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

pinarnarin

MUHTEŞEM KARANLIK

GARCIA
STOHL

KAMI GARCIA & MARGARET STOHL

MUHTEŞEM KARANLIK

"USTALIKLA YAZILMIŞ VE KOLAY KOLAY UNUTULMAYACAK."
Michelle Zink

epsilon®

Karanlıktan korkan bir çocuğu hoş görebiliriz.
Hayattaki gerçek trajedi yetişkinlerin aydınlıktan korkmasıdır.

PLATON

pinarnarin

ÖNCE

Büyücü Kız

Kasabamızın, Güney Carolina ormanlarıyla Santee Irmağı vadisinin çamurları arasına sıkışmış bir yerde, hiçliğin ortasında gömülü olduğunu düşünürdüm hep. Hiçbir şeyin olmadığı ve hiçbir şeyin değişmediği bir yer olduğunu. Güneş dünkü gibi Gatlin'in üzerinde yükselir, rüzgâr aynı umursamazlıkla tozları kaldırır, komşular sundurmalarında oturup dedikodularını yaparken soğuk buz küpleri tatlı çaylarının içinde erir. Bu, yüz yıldır böyle. Buralarda gelenekler o kadar gelenekselleşmiştir ki onlara dokunamazsınız. Onlar yaptığımız her şeyin içine örülüdür, hatta yapmadıklarımızın da. Doğabilirsiniz, evlenebilirsiniz ya da gömülebilirsiniz hiç fark etmez, Metodistler şarkılarını söylemeye devam ederler.

Pazar günleri kiliseye, pazartesi günleri kasabadaki tek alışveriş merkezi olan Dur&Al'da alışverişe ayrılmıştır. Haftanın geri kalanı ise koca bir hiçe ve biraz daha turtaya ayrılır, tabii her yıl fuarda ödül kazanan kâhyamız Amma'ya benzer biriyle yaşama şansına sahipseniz bu gerçekleşir. Yaşlı dört-

pinarnarin

parmak Bayan Monroe sosyeteye tanıtılma yaşına gelen kızlara elinde bir parmağı boşlukta sallanan beyaz eldiveniyle dans pistinde süzülerek kotilyon dansı yapmayı öğretmeye devam eder. Maybelline Sutter'da Kes'ip'Kıvır'da saç kesmeye... Gerçi yetmiş yaşını aştı, gözleri tam olarak görmez, çoğu zaman makasların emniyetini kapatmayı unutur ve kafanızın arkasında kokarca gibi çizgilerinizin olmasına neden olur. Carlton Eaton, yağmur çamur demeden azimle mektuplarınızı açıp okur ve sonra size iletir. Kötü bir haber varsa bunu size kendisi bizzat iletir. Bunu bir yakınınızdan duymanız daha iyidir.

Bu kasaba bize sahiptir, iyi tarafı da kötü tarafı da budur. Her şeyimizi bilir; her günahı, her sırrı, her yarayı. İnsanların çoğu bu sebeple bir yere gitmez ve gidenler de aynı sebeple asla dönmez. Lena ile tanışmamış olsaydım, Jackson Lisesi'nden mezun olduktan beş dakika sonra ben de onlardan biri olacaktım. Gidecektim.

Sonra Büyücü kıza âşık oldum.

O bana eğri büğrü kaldırımlarımızın arasındaki çatlakların ardında başka bir dünyanın olduğunu gösterdi. Hep orada duran ama gözlerden gizlenmiş. Lena'nın Gatlin'i, her şeyin olduğu bir yerdi - imkânsız, doğaüstü ve hayatı değiştiren şeylerin.

Bazen de hayatı bitiren türden.

Normal kasaba halkı, gül ağaçlarını budayıp yol kenarında kurtların yediği şeftalileri toplarken özel ve oldukça etkili güçlere sahip olan Aydınlık ve Karanlık Büyücüler, bir kavgaya tutuşmuşlardı - bu beyaz bayrağın sallanma ihtimalinin olmadığı doğaüstü bir iç savaştı. Lena'nın Gatlin'i Şeytanlara, tehlikeye ve ailesini yüzyıldan uzun bir zamandır yöneten bir lanete ev sahipliği yapıyordu. Ben Lena'ya yaklaştıkça onun Gatlin'i de bana yaklaşmıştı.

pinarnarin

Birkaç ay önce bu kasabada hiçbir şeyin değişmeyeceğine inanırdım. Şimdi ise bu keşke doğru olsaydı diyorum.

Çünkü bu Büyücü kıza âşık olduğum an, sevdiğim herkes güvenliğini yitirmişti. Lena tek lanetlenenin kendisi olduğunu düşünüyordu fakat yanılıyordu.

Bu artık bizim lanetimizdi.

15.2

Ebedi Huzur

Yağmur Amma'nın en iyi siyah şapkasının kenarından süzülüyordu. Lena'nın çıplak dizleri mezarın önündeki yoğun çamura çarptı. Macon'ın türünden pek çoğuna yakın olmaktan dolayı ensemdeki bütün tüyler dikilmişti. Karabasan - Benim gibi Ölümlülerin uyurken anılarından ve rüyalarından beslenen iblis. Gökyüzü karardığında ortaya çıkarlar ve şafak sökerken yok olurlardı, onlardan çıkan ses hiçbir şeyden çıkana benzemezdi. Elektrik tellerinin üzerine tüneyen ve mükemmel bir ahenkle oradan uçuşa geçen siyah kargalara benziyorlardı.

Bu Macon'ın cenazesiydi.

Bir kısmının gerçekleştiğine inanmak çok zor olsa da her şeyi dün olmuş gibi hatırlıyordum. Cenazeler insanı aldatırdı. Sanırım hayat da. Hep birlikte kötü anları düşünmemeye çalışırdınız ama rastgele, ipe sapa gelmez bir takım anlar beyninize kazınır ve orada tekrar tekrar dönerdi.

Hatırlayabildiklerim: Amma'nın şafak sökmeden hemen önce onun Ebedi Huzur Bahçesi'ne ulaşmak için karanlıkta beni uyandırması. Lena'nın paramparça ve donmuş bir halde etrafındakileri de dondurup parçalamak isteyerek orada

pinarnarin

duran hali. Gökyüzündeki ve mezarın başında bekleyen ama aslında insan olmayan kişilerin yarısının oluşturduğu Karanlık.

Bütün bunların ardında hatırlayamadığım bir şey vardı. Oradaydı, beynimin derinliklerinde. Onu Lena'nın doğum gününden ve Macon'ın öldüğü geceden beri hatırlamaya çalışıyordum.

Bildiğim tek şey onu hatırlamam gerektiğiydi.

Cenaze töreninin sabahında hava kapkaraydı, bulutların arasından süzülen ay ışığının son kırıntılarını açık penceremden görebiliyordum. Odam buz gibiydi ve bunu umursamıyordum. Macon'ın ölümünden sonraki iki gece boyunca penceremi hep açık bırakmıştım, odama girip sallanan iskemlemde bir süre oturacakmış gibi geliyordu.

Onu penceremin yanında gördüğüm geceyi hatırladım. O gece onun ne olduğunu öğrenmiştim. Şüphelendiğim gibi bir vampir ya da kitapta adı geçen mitolojik dönemlere ait bir yaratık değildi, gerçek bir İblisti. Kanla beslenmek yerine, benim rüyalarımla beslenmeyi seçen bir İblis.

Macon Melchizedek Ravenwood. Kasaba halkına göre kasabanın münzevisi, İhtiyar Ravenwood. Lena'nın dayısı ve hayatında baba olarak bildiği tek kişi.

Karanlıkta giyinirken içimde bir sıcaklık hissettim, bu Lena'nın orada olduğu anlamına geliyordu.

L?

Zihnimin derinliklerinde Lena konuşmaya başladı, çok uzaktaydı ama herkesten çok daha yakındı. Konuşmadan anlaşma şeklimizin adı *keltleşme* idi. Bu dil, Amerika'nın kurulduğu zamandan bu yana Büyücüler arasında kullanılmaktaydı.

Bu gizliliğin ve mahremiyetin gerektiği anlarda kullanılan

gizli bir dildi, farklı olmanın insanı asılmaya götürdüğü dönemlerde var olmuştu. Bizim aslında paylaşma imkânımızın olmadığı bir dildi, çünkü ben bir Ölümlüydüm. Ama bilemediğimiz bir nedenden ötürü, biz bu konuşulmayan ve konuşulma imkânı olmayan dili aramızda kullanıyorduk.

Bunu yapamam. Ben gitmiyorum.

Kravatımı bağlamayı bırakıp yatağıma oturdum, eski yatak altımda gıcırdadı.

Gitmek zorundasın. Bunu yapmazsan kendini asla affetmezsin.

Bir an cevap vermedi.

Ne hissettiğimi bilmiyorsun.

Biliyorum.

Yatağımdan kalkmaya korkanın ben olduğum o günü hatırladım; giysilerimi giyip *Benimle Kal*'ı söyleyerek annemi acımasız farların eşliğinde kasabadan mezarlığa götüren dua topluluğunun arasına katılmaya korkmuştum. Bunun her şeyi gerçeğe dönüştüreceğinden korkmuştum. Bunu düşünmeye bile tahammül edemiyordum ama zihnimi Lena'ya açtım ve onun bunu görmesini sağladım.

Gidemezsin ama seçme şansın yoktur, çünkü Amma elini kolunun üzerine koymuş seni arabaya doğru yürütmektedir, kilisedeki o sıraya, o hüzünlü törene. Kıpırdamak bile canını acıtır, bütün vücudunu bir ateş sarar. Gözlerin önünden bir şeyler mırıldanarak geçen yüzleri görür ama onların ne söylediğini tam olarak duyamazsın. Beynindeki çığlıkları bastıramazlar. Onların ellerini koluna koymalarına müsaade edersin, seni arabaya bindirirler ve biter. Biri bunu yapabileceğini söylediği anda bunu yapabilirsin.

Başımı ellerimin arasına aldım.

Ethan-

Yapabileceğini söylüyorum L.

Yumruk yaptığım ellerimi gözlerime götürdüm, ıslanmışlardı. Lambamı açıp ışığın içine bakmaya başladım, gözyaşları yok olana kadar gözümü bile kırpmadım.

pinarnarin

Ethan, korkuyorum.

Buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum.

Kravatımı beceriksizce bağlamaya geri döndüğümde, söyleyebileceğim başka bir söz kalmamıştı. Lena'nın orada olduğunu hissedebiliyordum, sanki odamda bir köşede oturuyordu. Babam gittikten sonra ev çok boş görünüyordu, Amma'nın koridordan gelen sesini duydum. Bir saniye sonra elinde iyi çantasıyla eşikte sessizce duruyordu. Gözleri benimkilere kenetlendi, boyu omuzlarıma bile yetişmediği halde ufak bedeni bugün daha uzun görünüyordu. O benim hiç sahip olmadığım büyükannemdi ve artık bana kalan tek annem.

Penceremin yanındaki boş iskemleye baktım, bir yıl önce de takım elbisemi onun üzerine koymuştu. Ve sonra yeniden başucu lambamın ışığının içine baktım.

Amma elini uzattı, ona kravatımı verdim. Bazen aklımı okuyan tek kişinin Lena olmadığını düşünüyordum.

Ebedi Huzur Bahçesi'ne giden çamurlu tepeye tırmanırken kolumu Amma'ya uzattım. Hava karanlıktı ve biz tepeye varamadan yağmur başlamıştı. Amma en kıymetli cenaze kostümünü giymişti, şapkasının siperi yüzünü yağmurdan koruyacak kadar genişti, yine de beyaz dantel yakasının bir kısmı açıkta kalıyordu. Yakası en değerli minyatür iğnesi ile tutturulmuştu, bu onun saygısını ifade ediş şekliydi. Kolumun üzerinde duran eldivenleri, en son geçtiğimiz Nisan ayında yine bu tepeyi tırmanırken görmüştüm. Bu kez destek olma işini hangimizin yaptığını söylemek oldukça zordu.

Macon'ın Gatlin Mezarlığı'na gömülmeyi istediğinden hâlâ pek emin değildim, bu kasabanın halkı ondan hoşlanmazdı. Nineye göre, yani Lena'nın ninesi, Macon buraya gömülmek üzere son derece sıkı talimatlar vermişti. Tüm iyi Güneyli aileler gibi onun bu dileğine saygı göstereceklerdi.

Lena? Buradayım.

Biliyorum.

Sesimin onu sakinleştirdiğini hissedebiliyordum, kollarımı ona sarmamla aynı etkiyi yapıyor gibiydi. Başımı kaldırıp tepedeki mezarın yanına kurulmuş olan tenteye baktım. Gatlin'de hep yapılan cenaze törenlerinden hiçbir farkı yoktu, bunun Macon'ın cenazesi olması gerçek bir ironiydi.

Gün daha tam olarak ağarmamıştı ama uzaktaki şekilleri algılayabiliyordum. Hepsi yamuk hepsi birbirinden farklı. Eski, kırık dökük, çocuk mezarlarının başını bekleyen taşlar, büyük aileler için gereğinden büyük yapılmış olan yazıtlar, şehit Konfederasyon askerlerine ait olan ortalarına sarı pirinç haç işli beyaz dikili taşlar. Kasabanın ortasında bulunan General'in Yeşilliği'ndeki heykelin sahibi olan General Jubal A. Early bile burada gömülüydü. Moltrieler'e ait olduğu pek de bilinmeyen aile mezarlığına doğru ilerledik, tam köşede büyümüş olan manolya ağacı taşın okunmasını engelliyor ve orayı ayırt edilemez hale getiriyordu.

Ve mukaddes. Bundan sonra herkes mukaddesti, eski mezarlığa gelmiştik. Bunu annemden biliyordum. Eski mezar taşlarının üzerine kazınan ilk kelime hep '*Mukaddes*' olmuştu. Yaklaştıkça gözlerim karanlığa alıştı, bu çakıllarla dolu çamurlu yolun nereye gittiğini biliyordum. Manolyalarla bezeli yeşil eğimli bölge geçildiğinde, orada duran taş bankı hatırlıyordum. Babamın o bankta kıpırdamadan ve konuşmadan oturduğunu hatırlıyordum.

Ayaklarım daha ileri gitmekte zorlanıyordu, çünkü çok iyi bildiğim bir yere doğru ilerliyorlardı. Macon'ın Ebedi Huzur Bahçesi anneminkinden bir manolya ötedeydi.

Dolambaçlı yollar bizi bir araya getiriyor.

Bu Sevgililer Günü'nde Lena'ya yazdığım acemice şiirin en acemi satırlarından biriydi. Ama burada bu mezarlıkta gerçek olmuştu. Ebeveynlerimizin, aslında Lena'nın hayatındaki en yakın varlığının, mezarda komşu olacakları kimin aklına gelirdi?

Amma elimi tutup beni Macon'ın gömüleceği yerin önüne getirdi. "Hazır ol."

Mezarını çevreleyen siyah bel yüksekliğindeki çitin içine girdik, siyah çit Gatlin'de en kıymetli arazileri çevrelemek için kullanılırdı, beyaz çit ise ölüler için. Bazen sadece beyaz bir çit olurdu. Bu ise ferforje demirdi, eğri büğrü kapısını uzamış olan çimlerin üzerinde iterek açmak gerekiyordu. Macon'un arazisinin de kendine has bir havası vardı, tıpkı Macon gibi.

Çitlerin içinde Lena'nın ailesi duruyordu: Nine, Del Teyze, Barclay Enişte, Reece, Ryan ve Macon'ın annesi Arelia. Siyah tentenin altında, bir kenarı oymalı siyah tabutun bir yanındaydılar. Diğer yanda ise siyah uzun paltolu bir takım kadın ve adamlar vardı, tenteden ve tabuttan uzak duruyorlardı, yağmurun altında omuz omuza vermişlerdi. Kupkuruydular. Bir kilise düğününe benziyordu, uzun koridorun iki yanında yer alan birbirlerinden hoşlanmayan gelin ve damadın aileleri gibi dizilmişlerdi. Tabutun bir ucunda, yaşlı bir adam Lena'nın tam yanında duruyordu. Amma ile ben diğer uçta, tentenin altında yerimizi aldık.

Amma'nın kolumu tutan eli kasıldı ve hep taktığı altın tılsımını bluzunun altından çıkardı ve parmaklarıyla okşamaya başladı. Amma batıl inançlı olmanın ötesinde bir şeyler yaşıyordu. O bir Kâhin idi. Nesillerden beri tarot kartlarını okuyan ve ruhlarla iletişimi kuran kadınlardan biriydi, onun her duruma karşı bir tılsımı ya da bebeği vardı. Bu koruma içindi. Önümüzde duran Karabasanlara baktım, yağmur iz bile bırakmadan paltolarından aşağı süzülüyordu. Onların sadece rüyalarla beslenen türden olduklarını umdum.

Başka bir yana bakmaya çalıştım ama bu o kadar da kolay değildi. Karabasanlarda insanı örümcek ağı gibi içine çeken

pinarnarin

bir şey vardı, onlar da tüm iyi avcılar gibiydi. Karanlıkta siyah gözleri tam olarak algılanamadığı için normal insanlar gibi duruyorlardı. Birkaç tanesi tıpkı Macon gibi giyinmişti, siyah takım elbiseler ve pahalı paltolar. Bir ya da iki tanesi daha çok işten sonra bira içmeye giden inşaat işçilerine benziyordu kot ve işçi çizmeleri giymişlerdi ve elleri ceketlerinin cebindeydi. Bu kadın muhtemelen bir Ayartıcı idi. Onlar hakkında bir şeyler okumuştum özellikle de çizgi romanlarda, kocakarı hikâyelerinde de duymuştum ama kurt adam gibi bir şey diye düşünürdüm. Yanıldığım ortadaydı, o da diğerleri gibi ıslanmadan duruyordu.

Lena'nın ailesi Karabasanlar ile tam bir tezat oluşturuyorlardı, janjanlı siyah kumaş pelerinleri ile küçücük bir ışığa maruz kaldıkları anda kaynak kendileriymiş gibi yoğun bir parıltıyla yansıtmaya başlıyorlardı. Böylesini daha önce hiç görmemiştim. Çok garip bir görüntüydü, özellikle de Güney cenazelerinde kadınlar için olan son derece katı giyim kuralları düşünüldüğünde...

Hepsinin ortasında Lena vardı. Bakışlarında büyülü hiçbir şey yoktu. Bir eli bir şekilde Macon'ın elini tutuyormuş gibi tabutun üzerindeydi. Ailenin diğer fertleri gibi o da parlak kumaşlı bir pelerin giymişti, üzerinde bir gölge gibi duruyordu. Siyah saçları sımsıkı bir topuz yapılmıştı, buklelerinden eser yoktu. Oraya ait değilmiş gibi yıkık bir görüntüsü vardı, koridorun yanlış tarafında duruyordu sanki.

Macon'ın yağmurda duran diğer ailesine ait gibi.

Lena?

Başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerinden birinin altın sarısına dönüşüp diğerinin yeşil kaldığı doğum gününden bu yana, o gözlerde hiç görmediğim karmaşık bir renk oluşmuştu. Bazen ela bazen de olağan dışı şekilde altın rengi oluyorlardı. Şimdi daha çok elaya dönmüşlerdi;

pinarnarin

yalnız ve acı dolu. Buna dayanamazdım. Onu kucaklayıp kaçırmak istedim.

Volvo'yu getirebilirim ve sahil boyunca ilerleyip Savannah'a kadar gidebiliriz. Teyzem Caroline'da saklanırız.

Ona doğru bir adım attım. Ailesi tabutu çevrelemişti ve Karabasanların tarafına geçmeden ona ulaşmam imkânsızdı ama umurumda bile değildi.

Ethan dur! Güvenli değil...

Yanağında sanki vahşi bir hayvanın bıraktığı ize sahip olan, uzun boylu bir Karabasan başını çevirip bana baktı. Aramızdaki hava dalgalanmaya başladı, sanki göle bir taş atmıştım. Bu dalga ciğerlerime vurdu, yumruk yemiş gibiydim ama tepki veremedim çünkü felce uğramıştım - kollarım ve bacaklarım hiçbir işe yaramıyordu.

Ethan!

Amma'nın gözleri kısıldı ama o daha adımını bile atamadan Ayartıcı, Yaralıyüzün omzunu tutarak hafifçe sıktı. Bir anda onun etkisinden kurtuldum ve kanım yine damarlarımda dolaşmaya başladı. Amma ona başıyla teşekkür etti ama uzun saçlı, uzun paltolu kadın onu görmezden geldi ve diğerleri ile birlikte sıranın arkasına geçerek yok oldu.

Yanağında o çirkin yara olan Karabasan bana dönerek göz kırptı. Sözlü olmasa bile mesajı almıştım. *Rüyalarında görüşürüz.*

Eski tarz giyimli ve ince boyun bağı takan beyaz saçlı bir beyefendi, tabutun önüne çıktığında hâlâ nefesimi tutuyordum. Gözleri beyaz saçlarının tam tersine simsiyahtı, siyah-beyaz filmlerden fırlamış kötü karakterlerden birine benziyordu.

"Mezar büyücüsü," diye fısıldadı Amma. Daha çok bir mezar kazıcısına benziyordu.

Düzgün yüzeyli siyah ahşaba dokundu ve tabutun üzerindeki oyma altın bir ışıkla parlamaya başladı. Eski hanedan

armalarına benziyordu, müzelerde ya da eski şatolarda görülenlere... Büyük ve yaygın dalları olan bir ağaç ve bir kuş gördüm. Altında kazınmış bir güneş ve bir de hilal vardı.

"Kuzgun, Meşe, Hava ve Toprağın simgesi olan Ravenwood Hanesi'nin efendisi Macon Ravenwood. Karanlık ve Aydınlık." Elini tabuttan çekti, ışık da onu takip ederek tabutu yine karanlıkta bıraktı.

"O Macon mu?" diye fısıldadım Amma'ya.

"Işık sembolik. O kutuda hiçbir şey yok. Gömülecek bir şey kalmadı. Macon'ın türünün usulü bu, tıpkı bizdeki küller küllere toprak toprağa gibi. Sadece biraz daha kısa süreli olanı."

Mezar büyücüsünün sesi tekrar yükseldi. "Bu ruhu diğer dünyaya gönderen kim?"

Lena'nın ailesi bir adım öne çıktı. Lena dışında hepsi, "Biz," dediler hep bir ağızdan. O toprağa bakarak durmaya devam etti.

"Biz de," dedi Karabasanlar tabuta doğru bir adım ilerleyerek.

"O zaman onu ait olduğu yere gönderelim. *Redi in pace, ad Ignem Atrum ex quo venisti*." Mezar büyücüsü ışığı başının üzerine tutunca ışık daha da parlamaya başladı. "Geldiğin Karanlık Ateşe huzur içinde git." Işığı havaya doğru fırlattı ve tabutun üzerinde kıvılcım yağmuru oluştu, düştükleri yerleri alazlıyorlardı. Tam bu sırada Lena'nın ailesi ve Karabasanlar ellerindeki küçük kuruşlardan daha büyük olmayan gümüş parçalarını fırlattılar, onlar da altın alevlerle birlikte Macon'ın tabutunun üzerine düştüler. Gökyüzünün rengi değişmeye başlamıştı, siyahtan arınıp gün doğumundan önceki maviliğine dönüyordu. Attıklarının ne olduğunu görmeye çalıştım ama hâlâ çok karanlıktı.

"*His dictis, solutus est*. Bu sözcüklerle birlikte özgür kalsın."

pinarnarin

Neredeyse kör edici beyaz bir ışık tabuttan dışarı çıktı. Mezar büyücüsünün birkaç adım ötemde durduğunu görmeme rağmen, sesi bizi Gatlin'deki mezarlığın dışında bir yerlere taşıyormuş gibi duyuluyordu.

Macon Dayı! Hayır!

Işık bir şimşek gibi çaktıktan sonra yok oldu. Yeniden daire halinde toprağa ve çiçeklere bakarken duruyorduk. Cenaze töreni sona ermişti. Tabut gitmişti. Del Teyze kollarını korumak ister gibi Reece ile Ryan'a sarmıştı.

Macon gitmişti.

Lena çamurlu çimlere diz üstü çöktü.

Macon'ın arazisinin kapısı arkasından çarparak kapandı, ona dokunan kimse olmamıştı. Onun için henüz bitmemişti. Kimse hiçbir yere gitmiyordu.

Lena?

Yağmur iyice arttı, hava onun Doğal güçlerinin sözünü dinliyordu, Büyücülük dünyasının en üstün gücünü. Ayağa kalktı.

Lena! Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek!

Gökyüzü geçen ay boyunca ziyaret edilen mezarlardan uçuşan ucuz beyaz karanfiller, plastik çiçekler, saz yaprakları ve bayraklarla doldu, tepeden aşağı yuvarlanarak uçuyorlardı. Bundan sonraki elli yıl boyunca kasaba halkı Ebedi Huzur Bahçesi'ndeki tüm manolyaları neredeyse yerle bir eden rüzgardan bahsedeceklerdi. Fırtına çok öfkeli ve sertti, orada bulunan herkesin yüzüne bir tokat attı, yedikten sonra ayakta durmanın son derece zor olduğu bir tokat. Sadece, yanındaki mezar taşına tutunmuş olan Lena kıpırdamadan dimdik duruyordu. Saçları o şekilsiz topuzdan kurtulmuş havada uçuşuyordu. Artık karanlığın içinde bir görüntü ya da gölge değildi. Tam tersine fırtınanın ortasında parlak bir noktaydı, üzerimizdeki altın rengi ışıklar sanki onun vücudundan yansıyordu. Macon'ın köpeği Boo Radley, kulaklarını kıstırıp inleyerek Lena'nın ayaklarının dibine sığındı.

Bunu istemezdi L.

Lena yüzünü elleriyle örttü ve fırtına tenteyi ıslak toprağın üzerinde tutturulduğu yerden kaldırarak tepeden aşağı uçurdu.

Nine, Lena'nın önüne gidip gözlerini kapadı ve tek parmağını torununun yanağına dokundurdu. Lena'ya dokunduğu anda her şey durdu, ninenin bir Empatik olarak, Lena'nın güçlerini geçici bir süre için devraldığını anlamıştım. Ama Lena'nın öfkesini çekip alması mümkün değildi. Hiçbirimiz bunu yapabilecek kadar güçlü değildik.

Fırtına yavaşça dindi, yağmur hafifledi ve çiselemeye başladı. Nine elini Lena'dan çekerek gözlerini açtı.

Garip bir şekilde darmadağın görünen Ayartıcı gökyüzüne baktı. "Güneş doğmak üzere." Güneş ufukta bulutların arasından görünmeye başlamıştı, ışınları düzgün sıralanmamış mezar taşlarının arasından yansıyordu. Başka bir şey söylemeye gerek yoktu. Karabasanlar şekillerini yitirmeye başladılar, ortalığı bir emilme sesi sardı. Bunu yarılma olarak algıladım, bir şekilde göğü yarıp içinde kayboluyorlardı.

Lena'ya doğru yürümeye başladım ama Amma kolumdan yakaladı. "Ne? Gittiler."

"Hepsi değil. Bak..."

Haklıydı. Arazinin bir ucunda kalan bir Karabasan vardı, üzerinde ağlayan bir melek figürü bulunan eski bir mezar taşına dayanmış duruyordu. Benden biraz daha büyüktü, on dokuz yaşında olabilirdi, siyah kısa saçlı ve tüm türü gibi soluk yüzlüydü. Ama diğer Karabasanlar gibi şafakla birlikte yok olmamıştı. Ona bakarken meşenin gölgesinden çıktı, gözlerini kapatarak yüzünü güneşe çevirdi, sanki onun için doğmuştu.

Amma yanılıyordu, onlardan biri olamazdı. Orada güneşin altında durmaya devam etti, bir Karabasanın bunu yapması mümkün değildi.

pinarnarin

O neydi? Ve burada ne yapıyordu?

Yaklaştı ve kendini iyice gösterdi, onu izlediğimi fark etmiş gibiydi. İşte o zaman gözlerini gördüm. Onlar bir Karabasanın siyah gözleri değildi.

Onlar Büyücü yeşiliydi.

Lena'nın önünde durdu, elleri cebindeydi ve başını hafifçe eğmişti. Bu tam olarak bir eğilme de değildi, garip bir saygı gösterisiydi fakat aynı zamanda da son derece içten görünüyordu. Görünmeyen koridoru aşmıştı ve o Güneyli centilmenliği, bir anda onu Macon Ravenwood'un oğlu gibi görmeme sebep oldu. Bu ondan nefret etmemi sağladı.

"Kaybın için çok üzgünüm."

Lena'nın avucunu açarak içine herkesin Macon'ın mezarının üzerine attığı gümüşlere benzer bir şey bıraktı. Lena'nın parmakları kapandı. Ben kılımı bile kıpırdatmayı başaramadan gökyüzünde yine o yırtılma sesi duyuldu, gitmişti.

Ethan?

Sabahın ağırlığına dayanamayan bacaklarının bükülmeye başladığını gördüm. Yanına varıp onu kollarıma aldım. Onu tepeden aşağı taşıyarak Macon'dan ve mezarlıktan uzaklaştırdım.

Bir gün ve bir gece boyunca yatağımda kıvrılarak uyuyup uyandı. Saçındaki birkaç bukle karmakarışık olmuştu, yüzünde hâlâ çamur lekeleri vardı ama eve, Ravenwood'a gidemezdi, kimse de gitmesini istemedi. Ona en eski ve en yumuşak eşofman üstümü giydirip üzerini en kalın el yapımı yorganla örtmüş olmama rağmen titremesi hiç durmadı, uykusunda bile. Boo ayaklarının dibinde yatıyordu ve Amma sürekli olarak eşikte belirip yok oluyordu. Ben pencerenin önünde duran hiç oturmadığım iskemlede oturmuş gökyüzünü seyrediyordum. Pencereyi açamıyordum, çünkü hâlâ fırtına vardı.

Lena uyurken parmakları açıldı. İçinde küçük gümüş bir

kuş vardı; bir serçe. Macon'ın cenazesinde yabancının verdiği hediye. Onu elinden almaya çalışırken parmaklarını kapadı.

İki ay sonra bile kuşa baktığımda göğün yırtılma sesini duyuyordum.

pinarnarin

17.4

Yanık Gözlemeler

Dört yumurta, dört dilim domuz pastırması, bir sepet dolusu ev ekmeği (Amma'nın standartlarında, hamura kaşık değmeden yapılmış), üç çeşit marmelat, balla karıştırılmış tereyağı. Kokuya bakılırsa tezgâhın diğer ucundaki eski gözleme makinesinde sıvı kıvamlı bir hamur, dikdörtgen şekilli, çıtır çıtır halini alıyordu. Son iki aydır Amma gece gündüz durmadan pişiriyordu. Tezgâh tabaklarla tepeleme doluydu; peynirli yulaf lapası, taze fasulye güveci, kızarmış tavuk ve tabii ki jöleli bir tatlı olup içinde kiraz, ananas ve Coca Cola barındıran kiraz salatası. Ayrıca hindistancevizli pasta, portakallı çörekler ve şeklinden anladığım kadarıyla çikolata soslu ekmek tatlısına benzeyen bir şey daha vardı, dahası göremediklerimin de olduğunun farkındaydım. Babamın ayrılışından ve Macon'ın ölümünden sonra Amma sürekli olarak pişiriyor, fırınlıyor ve istifliyordu, üzüntüsünü böyle atıyordu sanki. İkimiz de bunu yapamadığını biliyorduk.

Annemin ölümünden bu yana Amma bu kadar kötü olmamıştı. Macon Ravenwood'u benim yaşamımdan çok daha uzun bir süreden beri tanıyordu, Lena'dan bile daha uzun bir süre. İlişkilerinin ne kadar alışılmadık ya da karmaşık oldu-

ğu önemli değildi, bir şekilde ikisine de çok şey ifade ettiği ortadaydı. İkisi de bunu itiraf etmemiş olsa bile onlar dosttu. Bu gerçeği biliyordum. Amma başına geleni çekiyor ve bunu mutfağımıza yansıtıyordu.

"Doktor Summers'tan telefon geldi." Babamın psikiyatrı. Amma başını gözleme pişiricisinden kaldırmadı, ben de onları pişirmek için sürekli olarak bakılmasının gerekmediğini söylemedim.

"Ne söyledi?" Eski meşe masada otururken onu arkadan inceledim, önlüğü belinden bağlıydı. Kaç kez ona çaktırmadan yaklaşıp o düğümü çözmeye çalıştığımı hatırladım. Amma kısa boyluydu, kuşaklar önlüğün eteğine kadar uzanıyordu, bu konuyu mümkün olduğu kadar uzun bir süre düşündüm. Bu babamı düşünmekten daha iyiydi.

"Babanın eve dönmeye hazır olduğunu düşünüyor."

Boş bardağımı alıp içine bakmaya başladım, her şey olmadığı bir şekle bürünüyordu. Babam iki aydır Kolombiya'da Mavi Ufuklar denen bir yerdeydi. Amma babamın bir yıl boyunca yazdığı olmayan kitabını öğrenip, kendini neredeyse balkondan atmasıyla sona erecek olan 'olaydan' haberdar olduktan sonra teyzem Caroline'ı aramıştı. Teyzem onu aynı gün Mavi Ufuklar'a götürmüştü - oraya kaplıca diyordu. Gatlin'de 'bireysel ilgi' ya da Güney dışında yaşayanların rehabilitasyon dediği şeye ihtiyaç duyan, çılgın akrabalarını gönderdiği bir kaplıca.

"Harika."

Harika. Babamın Gatlin'e dönüp kasabada ördekli pijamalarıyla dolaşmasını hayal dahi edemiyordum. Amma ile aramda yeterince çılgınlık yaşanıyordu zaten, her akşam First Methodist'e hüzün soslu güveçler götürüyordum. Duygular konusunda uzman değildim ama Amma'nınkiler pasta hamurlarıyla karışmıştı ve duygularını paylaşmaya niyeti yoktu. Bu yüzden pastaları paylaşıyordu.

pinarnarin

Cenazenin ertesi günü onunla bir kez konuşmaya çalışmıştım ama sohbeti daha başlayamadan bitirmişti. "Olan oldu. Giden gitti. Macon Ravenwood şu an her neredeyse onu bir daha ne bu dünyada ne de öbüründe görmeyeceğimiz aşikâr." Bununla barışmış gibiydi fakat üzerinden iki ay geçmişti ve ben hâlâ pasta ile güveç dağıtıyordum. Hayatındaki iki erkeği aynı gece yitirmişti; babam ve Macon. Babam ölmemişti ama mutfağımız bu konuda bir ayrım yapmıyordu. Amma'nın dediği gibi, giden gitmişti.

"Gözleme yapıyorum. Acıktığını umarım."

Bu sabah ondan duyacaklarım muhtemelen bu kadardı. Çikolatalı süt kutusunu alıp alışkanlıkla bardağımı ağzına kadar doldurdum. Kahvaltıda çikolatalı süt içtiğimde Amma şikâyet etmeye başlardı. Şimdi ise tek kelime bile etmeden bana bir parça çikolatalı-kremalı kek keserek kendimi çok daha kötü hissetmemi sağlamıştı. Daha da kötüsü *New York Times*'ın pazar sayısındaki bulmaca sayfası açılmamıştı ve ucu aşırı sivri iki numaralı kalemleri çekmecesindeydi. Amma mutfak penceresinden göğü kaplayan bulutlara bakıyordu.

Soldan sağa sekiz, anlamı fazla söze gerek yok Ethan Wate: M. U. H. T. A. S. A. R. Diğer günlerde olsak Amma böyle derdi.

Çikolatalı sütümden büyük bir yudum aldım ve neredeyse boğuluyordum. Çok tatlıydı ve Amma çok sessizdi. Her şeyin değiştiğini buradan anlamıştım işte.

Ve gözleme makinesinden gelen yanık kokusundan.

Aslında okula gitmem gerekirdi ama 9. Yol'a döndüm ve Ravenwood'a yöneldim. Lena doğum gününden beri okula gelmemişti. Macon'ın ölümünden sonra Müdür Harper, büyük bir *cömertlikle* ona kendini Jackson'a dönebilecek kadar iyi hissedeceği güne kadar evde özel öğretmenle çalışma izni

vermişti. Kış balosundan sonra, Bayan Lincoln'ün Lena'yı kovdurtmak için başlattığı kampanyaya yardımcı olduğunu düşünerek o günün hiç gelmemesini umduğundan emindim.

Biraz kıskandığımı itiraf etmeliyim. Lena artık Kuzey Saldırısı Savaşı ve Konfederasyonun ciddi durumu hakkında vızıldanıp duran Bay Lee'yi dinlemek ya da İngilizce'de sağlam göz tarafında oturmak zorunda değildi. Abbey Porter ve ben hâlâ orada oturuyorduk ve sınıfta *Doktor Jekyll ve Bay Hyde* hakkında sorulan tüm soruları biz cevaplıyorduk. Doktor Jekyll'ı Bay Hyde'a dönüşmeye teşvik eden şey nedir? Gerçekten de o kadar farklılar mı? Kimsenin hiçbir fikri yoktu, çünkü Bayan English'in cam-gözünün tarafında oturan herkes uyuyordu.

Lena'sız Jackson aynı değildi, en azından benim için. İki ayın sonunda artık dönmesi için ona yalvarıyordum. Dün bu konuda düşüneceğini söylediğinde, bunu okul yolunda da yapabileceğini söylemiştim.

Kendimi çatalın orada buldum. Bizim eski yolumuzdu, benim ve Lena'nın. Tanıştığımız gece beni 9. Yol'dan çıkarıp Ravenwood'a götüren çatal. Onun, Gatlin'e taşınmadan bile çok daha öncesinden beri rüyalarıma giren kız olduğunu ilk anladığım an.

Yolu görür görmez şarkıyı duydum. Volvo'ya iyice yayıldım, sanki radyo dinliyordum. Aynı şarkı. Aynı kelimeler. Son iki aydır hep aynı şey - iPod'umu açıp tavana bakarken ya da *Gümüş Kayakçı*'nın aynı sayfasını görmeyen gözlerle tekrar tekrar okurken.

On Yedi Ay. Hep oradaydı. Radyo kanallarını değiştirmeyi denedim ama bir faydası yoktu. Şimdi hoparlörlerde değil beynimin içinde çalıyordu, birileri şarkıyı benimle *keltleşir* gibiydi.

On Yedi Ay, on yedi yıl,
Gözlerde hem Karanlık hem Aydınlık var.
Altın evet, yeşil hayır der,
Bunu son öğrenen on yedi olur.

Şarkı yok oldu. Bunu umursamamak olmazdı, biliyordum ama konuyu her gündeme getirişimde Lena'nın nasıl davrandığını da biliyordum.

"Bu bir şarkı," diyordu küçümseyerek, "hiçbir anlamı yok."

"*On Altı Ay*'ın hiçbir şey ifade etmediği gibi mi? Bizimle ilgili." Bunun farkında olsa da hatta kabul de etse bir şey değişmiyordu. Her iki şıkta da Lena bir anda savunmadan saldırıya geçiyor ve sohbetimiz raydan çıkıyordu.

"Benim hakkımda olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Karanlık ya da Aydınlık. Sarafin gibi olup olmayacağımı mı merak ediyorsun? Karanlık olmaya başladığımı düşünüyorsan bunu neden itiraf etmiyorsun?"

O an itibarıyla ben konuyu değiştirmek için saçma sapan bir şey söylüyordum. Bu ben bir şey söylememeyi öğrenene kadar devam etti. Ve beynimde çalan şarkı hakkında konuşmamaya başladık. Onunkinde de çalıyordu.

On Yedi Ay. Bundan kaçamıyorduk.

Şarkı Lena'nın *belirlenmesi* hakkında olmalıydı, sonsuza kadar Aydınlık ya da Karanlık olacağının belli olacağı an. Tek anlamı olabilirdi: Belirlenmemişti. Henüz. Altın evet, yeşil hayır mı? Bunun anlamını biliyordum: Karanlık Büyücünün altın gözleri ya da Aydınlık olanın yeşil gözleri. Lena'nın doğum gününden beri, yani On Altıncı Ay'dan beri kendime hep bu işin sona erdiğini, Lena'nın bir istisna olduğunu ve *belirlenmek* zorunda olmadığını söyleyip durmuştum. Her şeyiyle herkesten bu kadar farklı olabilirken, bu konuda neden bir istisna olamıyordu?

pinarmarin

İstisna falan yoktu. *On Yedi Ay* bunun kanıtıydı. *On Altı Ay*'ı Lena'nın doğum gününden önce duymuştum, olacakların habercisiydi. Şimdi yine sözleri değişmişti ve ben yeni, tüyler ürpertici bir kehanetle karşı karşıyaydım. Bir seçim yapılmalıydı ve Lena bunu yapmamıştı. Şarkılar asla yalan söylemezdi. En azından şu ana kadar söylememişlerdi.

Bunu düşünmek istemiyordum. Ravenwood Malikânesine giden yüksek bahçe kapılarından geçerken ezilen çakıl taşlarından çıkan ses bile kaçınılmaz gerçeği tekrarlıyordu. On Yedinci Ay diye bir şey varsa her şey bir hiç uğrunaydı. Macon'ın ölümü bir hiç uğrunaydı.

Lena, hâlâ ömrünün sonuna kadar kaderini tayin edecek olan 'kendini belirleme' işlemini yapıp Aydınlık ya da Karanlık olmaya karar vermek zorundaydı. Büyücüler için bundan sonra dönüş yoktu, taraf değiştiremezlerdi. Bu kararı verdiğinde ailesinin yarısı ölecekti. Aydınlık Büyücüler ya da Karanlık olanlar - lanet sadece bir tarafın yaşayabileceğini söylüyordu. Nesillerden beri on altıncı doğum günlerinde söz hakkı olmadan Aydınlık ya da Karanlık olarak *belirlenmiş* olan bir ailede, Lena'nın böyle bir seçimi yapması nasıl beklenebilirdi?

Aslında tek istediği kendi seçimini yapmak ve kaderini kendi çizmekti. Şimdi bu imkânı vardı ama bu acımasız, kozmik bir şakaydı.

Bahçe kapılarının önünde durdum ve motoru durdurdum, gözlerimi kapatarak hatırladım; gittikçe artan korkuyu, görüntüleri, rüyaları, şarkıyı. Bu kez mutsuz sonları çalmak üzere hazır duran Macon yoktu. Bizi beladan kurtaracak kimse kalmamıştı ve o son hızla geliyordu.

pinarmarin

17.4

Limon ve Kül

Arabayı Ravenwood'un önüne çektiğimde, Lena kırık dökük verandada oturmuş bekliyordu. Eski bir gömlek, kot ve parçalanmaya yüz tutmuş Converse'lerini giymişti. Bir an için, üç ay önce yaşadığımız günlerden biri olduğunu düşündüm. Ama Macon'ın incecik çizgili yeleklerinden birini de giymişti ve o günlerden birinde değildik. Macon yoktu ve Ravenwood'da bir gariplik vardı. Bu Gatlin Kütüphanesi'ne gidip Marian'ı, tek kütüphaneciyi görmemek ya da ADK'ya gidip Amerikan Devrim Kızlarının en önemli kızı olan Bayan Lincoln'ü görmemek gibi bir şeydi. Ya da annemin olmadığı bir çalışma odası.

Ravenwood her gelişimde daha da kötü görünüyordu. Salkım söğütlerin oluşturduğu kemerli yola bakınca, bir bahçenin bu kadar büyük bir süratle bozulabileceğini hayal etmek oldukça zordu. Amma'nın bana bir çocuk gibi titizlikle türlerin ayrı yerlere dikilerek bakılması gerektiğini öğrettiği çiçekler, kuru toprakta yer bulabilmek için birbirleriyle savaşıyorlardı. Manolyaların altında hanımelleriyle iç içe girmiş olan sümbül yığınları, kedi otlarının sardığı unutmabenileriyle bahçede yas tutar gibiydi. Bu mümkündü. Ravenwood

Malikânesi'nin kendine has bir bilinci vardı. Bahçelerin farklı olması beklenemezdi. Lena'nın kederinin yoğunluğunun da bu duruma bir faydası olmuyordu. Ev onun ruh halinin aynasıydı, bu Macon için de böyleydi.

Ölümünden sonra Ravenwood'u Lena'ya bırakmıştı, bazen bunu yapmasaydı daha mı iyi olurdu diye merak ediyorum. Ev günden güne daha iyi görüneceğine daha da beter görünüyordu. Tepeyi her tırmanışımda nefesimi tutarak etrafıma bakınıyor, ufak da olsa bir yaşam belirtisi, filizlenen bir şey görmeyi umuyordum. Tepeye ulaştığımda ise sadece daha fazla çıplak dal görüyordum.

Lena Volvo'ya bindi ve ilk cümlesi dudaklarında hazırdı. "Gitmek istemiyorum."

"Kimse okula gitmeyi *istemez*."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Orası iğrenç bir yer. Burada oturup gün boyu Latince çalışmayı tercih ederim."

Kolay olmayacaktı. Onu benim bile gitmek istemediğim bir yere gitmesi için nasıl ikna edecektim? Lise berbattı. Bu evrensel bir gerçekti ve o yıllarının en güzel yılları olduğunu söyleyenler ya sarhoştu ya da hayal görüyordu. Tek şansım olan ters psikolojiyi denemeye karar verdim. "Lise yılların hayatının en kötü zamanı olmak zorunda."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Geri dönmelisin."

"Bu kendimi daha iyi hissetmemi nasıl sağlayacak?"

"Bilmiyorum. Şuna ne dersin? Ne kadar kötü olursa hayatının geri kalanı o kadar iyi olacak."

"Senin mantığına göre tüm günü Müdür Harper ile birlikte geçirmem gerekiyor."

"Pompon kız olmayı da deneyebilirsin."

Kolyesini parmağına doladı, ayrıcalıklı tılsım koleksiyonunun parçaları birbirine vuruyordu. "Baştan çıkarıcı." Gülümsedi, kahkahaya yakındı ve benimle geleceğini biliyordum.

Lena okula giden yol boyunca başını omzuma yasladı. Park alanına geldiğimizde arabadan çıkmayı başaramadı. Ben de motoru durdurma yürekliliğini gösteremedim.

Jackson Lisesi'nin kraliçesi Savannah Snow, dar kotunun üzerindeki dar tişörtüyle kırıtarak geçti. Yardımcılığını yapan Emily Asher arkasındaydı, mesajlaşarak arabaların arasından ilerliyordu. Emily bizi gördü ve Savannah'yı kolundan yakaladı. Durdular, bu Gatlin'deki doğru yetiştirilmiş kızların, akrabaları yeni ölen biriyle karşılaştıklarında yapmaları gereken bir hareketti. Savannah, kitaplarını sımsıkı göğsüne bastırdı ve başını bize doğru hüzünle salladı. Eski sessiz filmleri seyretmek gibi bir şeydi.

Dayın şu anda çok daha iyi bir yerde Lena. Cennet'in kapısında, melekler korosunun onu kutsal yaratıcıya götürmelerini bekliyor.

Diye tercüme ettim Lena'ya ama o zaten ne düşündüklerini biliyordu.

Kes şunu!

Lena spiralli defterini yüzüne kapatarak görünmez olmaya çalıştı. Emily elini kaldırdı, ürkek bir el sallayıştı. Bizi rahat bırakıyordu, sadece iyi yetişmiş değil aynı zamanda da *hassastı*. Aklından geçenleri anlamak için zihin okuyucu olmama gerek yoktu.

Oraya gelmiyorum, çünkü yasını huzur içinde tutmanı istiyorum tatlı Lena Duchannes. Ama ben Kutsal Kitapta yazdığı ve annemin de öğrettiği gibi hep yanında olacağım, gerçekten.

Emily, Savannah'ya başıyla işaret verdi ve ikisi birden üzgün bir şekilde yavaşça ilerlemeye başladılar, birkaç ay önce Lena'nın okuldan atılması için Jackson tarzı sivil denetim hareketi olan Koruma Meleklerini başlatanlar onlar değildi sanki. Emory koşarak onlara yetişti, bizi görür görmez yavaş-

pinarmarin

ladı ve ağırbaşlı bir tavırla yürümeye başladı, arabamın önünden geçerken kaputa vurdu. Aylardır benimle tek kelime bile konuşmamıştı ama şimdi yanımda olduğunu bildiriyordu. Hepsi son derece değersizdi.

"Sakın söyleme." Lena oturduğu koltukta bir top haline gelmişti.

"Şapkasını çıkarmamış olduğuna inanamıyorum. Eve döndüğünde annesi onu eşek sudan gelinceye kadar dövecek." Motoru durdurdum. "Bu durumu doğru kullanırsan belki amigo kızlara bile katılabilirsin tatlı Lena Duchannes."

"Onlar... Onlar öyle..." O kadar çok sinirlendi ki bunu söylediğime pişman oldum. Ama bu gün boyunca sürecekti ve onu Jackson koridorlarına ayak basmadan önce duruma hazırlamalıydım. *Annesi Geçen Yıl Ölen Zavallı Ethan Wate* olarak bunu bilecek kadar uzun bir zaman geçirmiştim.

"İkiyüzlüler." Bu oldukça hafif bir ifadeydi.

"Koyunlar." Bu da vardı. "Onların takımına girmek istemiyorum, masalarında da oturmak istemiyorum. Onların bana bakmasını bile istemiyorum. Ridley'in güçleriyle onlara hükmettiğini biliyorum ama yine de doğum günümde o partiyi vermeselerdi, ben Macon Dayının söylediği gibi evde kalsaydım..." Bitirmesine ihtiyacım yoktu. Hâlâ hayatta olabilirdi.

"Bunu bilemezsin L. Sarafin sana ulaşmanın başka bir yolunu bulurdu."

"Benden nefret ediyorlar ve öyle olması da gerekir." Saçları elektriklenmeye başlamıştı, bir an sağanağın başlayacağını düşündüm. Başını ellerinin arasına alarak deliren saçlarının arasında kaybolan gözyaşlarını umursamamaya çalıştı. "Bir şeyler aynı kalmalı. Onlar gibi değilim."

"Seni kırmak istemem ama hiç olmadın ve olmayacaksın."

"Biliyorum ama bir şeyler değişti. Her şey değişti."

pinarnarin

Camımdan dışarı baktım. "Her şey değil."

Boo Radley arkadan bana baktı. Park alanının arkasındaki soluk beyaz çizginin orada duruyordu, bu anın gelmesini bekliyormuş gibi bir hali vardı. Boo iyi bir Büyücü köpeği gibi hâlâ Lena'yı takip ediyordu. Bilmem kaçıncı kez köpeği arabaya almayı düşündüm. Zamandan kazanırdı. Kapıyı açtım ama Boo kıpırdamadı.

"İyi bakalım, öylece dur." Boo'nun asla binmeyeceğini düşünerek kapıyı çekmeye başladığım sırada kucağımdan el frenine zıplayarak Lena'nın kollarına atladı. Başını onun tüylerine gömdü, bu uyuz hayvan arabanın havasını tümüyle değiştirmiş gibi derin derin nefesler alıyordu.

Siyah saç ve siyah tüy yığını birlikte titreşiyordu. Bir dakika süreyle evren son derece kırılgan bir hal aldı, yanlış yöne çekilen bir iplik bile havaya uçmasını sağlayabilirdi.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Nasıl olduğunu anlatamam ama o rüyalar kadar güçlü bir histi, Lena'yı ilk gördüğüm andaki gibi. Çarşaflarımda çamur bırakan ya da yere suların süzüldüğü paylaştığımız rüyalar kadar gerçek. Bu da öyle bir histi.

Hangi ipliği çekmem gerektiğini bilmek zorundaydım. Doğru yönü bulacak olan kişi bendim. Lena şu an bulunduğu yerden hiçbir şeyi net olarak göremiyordu, demek o kişi bendim.

Kaybolmuş. Şu anki durumu buydu ve bu onun olmasına izin veremeyeceğim tek şeydi.

Arabayı çalıştırıp geri vitese taktım. Park alanına kadar gelmiştik ve artık Lena'yı eve götürme vaktinin geldiğini biliyordum. Boo yol boyunca gözlerini kapadı.

Eski bir battaniye alıp Greenbrier'a gittik ve Genevive'in mezarının yanına, ufalanan taş duvarla büyük taşın arasında

kalan küçük yeşilliğin üzerine kıvrıldık. Kararan ağaçlar ve çayırlar etrafımızı çevreledi, yeni yeşillikler toprağı zorlamaya başlamıştı. Burası her şeye rağmen hâlâ bizim yerimizdi, Lena'nın bir bakışıyla ve Büyücü güçleriyle İngilizce dersinde camı kırmasından sonra ilk kez konuştuğumuz yerdi. Del Teyze, yanmış mezarlığı ve hasar görmüş bahçeleri görmeye tahammül edemiyordu ama Lena bunu umursamıyordu. Burası onun Macon'ı son gördüğü yerdi ve kendini güvende hissediyordu. Yangından kalanlara bakmak her nasılsa insanı rahatlatıyordu. Gelmiş, önüne çıkan her şeyi yok etmiş ve gitmişti. Başka bir şeyin gelip ne yapacağını düşünmek zorunda kalmıyordunuz.

Otlar ıslak ve yeşildi, battaniyeye iyice sarındım. "Yaklaş, donuyorsun." Bana bakmadan gülümsedi.

"Ne zamandan beri yaklaşmam için bir sebep gerekiyor?" Omzuma yerleşti ve sessizce oturmaya devam ettik, vücutlarımız birbirini ısıtıyordu, parmaklarımız birbirine dolanmıştı, şok dalgası koluma yayılmaya başladı. Her dokunuşumuz böyle sonuçlanıyordu - dokunuşun yoğunluğuyla birlikte artan bir elektrik şoku. Büyücülerle Ölümlülerin birlikte olamayacağının uyarısı. Yani Ölümlü kişi ölmeden...

Kasvetli gökyüzüne doğru uzanan kıvrımlı dallara baktım. Lena'yı bu bahçeye kadar takip ettiğim ilk günü düşündüm, onu uzamış çimlerin arasında ağlarken nasıl bulduğumu. Gri bulutların mavi gökyüzünden uzaklaşmasını seyretmiştik, sonra da onun bulutları dilediğince hareket ettirmesini. Mavi gökyüzü, onun için buydum. O Kasırga Lena idi, ben de bildiğin eski Ethan Wate. Onsuz hayatımın nasıl olabileceğini düşünemiyordum bile.

"Bak." Lena üzerime tırmanıp kırık siyah dallardan birine uzandı.

Mükemmel sarı bir limon, bahçedeki yegâne limon küllerle çevrelenmişti. Lena onu dalından kopardı, siyah küller

pinarnarin

etrafa saçıldı. Sarı meyve elinde parlarken kendini yeniden kollarımın arasına attı. "Şuna bak. Her şey yanmamış."

"Hepsi yeniden büyüyecek L."

"Biliyorum." Limonu elinde çevirip dururken hiç de ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Önümüzdeki yıl bu zamanlarda hiçbiri siyah olmayacak." Başımızın üzerindeki dallara ve gökyüzüne baktı, onun alnını, burnunu, elmacık kemiğinin üzerindeki hilal şeklindeki doğum lekesini öptüm, sonunda bana baktı. "Her şey yeşil olacak. Ağaçlar bile yeniden büyüyecek." Ayakkabılarımızı çıkarıp ayaklarımızı birbirine sürterken, çıplak tenlerimizin birbirine her değişinde hissettiğim elektriklenmeyi hissettim. Çok yakındık, bukleleri yüzüme dökülüyordu. Üfledim ve uçuştular.

Ona kapılmıştım, bizi birbirimize bağlayan ve yine bizi ayıran o akıma. Dudaklarından öpmek üzere eğildim, güleрek limonu burnuma tuttu. "Kokla."

"Senin gibi kokuyor." Limon ve biberiye, ilk buluşmamızda beni ona çeken koku.

Kokuyu içine çekerek yüzünü buruşturdu. "Acı, benim gibi."

"Bana hiç de acı gelmiyorsun." Onu daha da yakına çektim, ta ki saçlarımız otlara ve küllere bulanıp acı limon, battaniyenin altından yuvarlanıp ayaklarımızın altında bir yerde yok olana kadar. Tenim alev alevdi. Son zamanlarda elini her tutuşumda ısıran bir soğuk hissetmeme rağmen, öpüştüğümüzde - yani gerçekten öpüştüğümüzde - sadece sıcaklık oluyordu. Onu seviyordum, vücudumun her zerresiyle ve her bir hücrem yanıyordu. Kalp atışlarım teklemeye başlayana, ben karanlığı hissedip kenarında gezinmeye başlayana kadar öpüştük...

Lena iyiliğim için beni itti ve otların arasında nefesimin düzelebilmesi için yatmaya devam ettik.

İyi misin?

Ben... Ben iyiyim.

Değildim ama bir şey söylemedim. Yanık kokusu aldım ve battaniye olduğunu fark ettim. Altımızdan, toprağa dokunduğu yerden tutuşmuştu.

Lena yerde yükseldi ve battaniyeyi çekti. Altımızdaki otlar alazlanarak ezilmişti. "Ethan çimlere bak."

"Ne var?" Hâlâ nefesimi düzeltmeye çalışıyor ve bunu belli etmemeye uğraşıyordum. Lena'nın doğum gününden beri fiziksel anlamda her şey kötüye gidiyordu. Ona dokunmadan duramıyordum ama bazen bu dokunuşun acısına dayanmam da çok güç oluyordu.

"Şimdi yanmışlar."

"Bu garip."

Gözlerini bana dikti, bakışları hem karanlık hem aydınlıktı. Çimenleri fırlattı. "Benim yüzümden."

"Çok ateşlisin."

"Şu an şaka yapamazsın. Gittikçe kötüleşiyor." Greenbrier'dan kalanlara bakarak yan yana oturduk. Aslında Greenbrier'a bakmıyorduk. Ateşin gücüne bakıyorduk. "Annem gibi." Sesi çok acıydı.

Yangın Katalistin alâmetifarikası idi, Sarafine'in ateşi Lena'nın doğum günü gecesi arazinin her yanını yakmıştı. Şimdi de Lena farkında olmadan ortalığı yakıyordu. Midem kasıldı.

"Otlar da büyüyecek."

Parmaklarının arasında başka yanık bir tutam otu tutarken, "Ya büyümelerini istemiyorsam?" dedi garip ama yumuşak bir sesle.

"Ne?"

"Neden büyümeliler?"

"Çünkü hayat devam eder L. Kuşlar kendi işlerini, arılar da kendilerininkini yaparlar. Tohumlar çatlar ve her şey yeniden büyür."

pinarnayin

"Sonra hepsi yeniden yanar. Çevremde olacak kadar şanslıysan görürsün."

Bu ruh haline büründüğünde Lena ile tartışmanın hiçbir anlamı yoktu. Amma ile geçirdiğim son kara dönem bana bunu öğretmişti. "Bazen bu olur."

Dizlerini yukarı çekip çenesini onlara dayadı. Gölgesi şu an olduğundan çok daha büyüktü.

"Ama hâlâ şanslıyım." Bacağımı gölgesi onunkinin üzerine düşecek şekilde ışığa uzattım.

Gölgelerimiz birbirine değerken yan yana öylece oturduk. Güneş batınca siyah ağaçların arasına doğru uzayarak alacakaranlıkta yok oldular. Sessizliğin içinde ağustos böceklerini dinleyerek oturduk ve yağmur yeniden başlayana kadar hiçbir şey düşünmemeye çalıştık.

1.5

Düşüş

Sonraki birkaç hafta süresince, Lena'yı benimle birlikte evden ayrılmaya üç kez ikna etmeyi başardım. Bir kez Link ile birlikte - ikinci sınıftan beri en iyi arkadaşım - sinemaya gittik, kendi özel karışımı olan mısır ve Milk Duds bile onu neşelendiremedi. Bir kez evime Amma'nın pekmezli kurabiyelerini yiyerek zombi maratonu izlemeye ki bu benim hayalimdeki randevuydu. Ama öyle olmadı. Ve bir kez de Santee kıyısında yürümeye gittik, bu da aldığımız altmış böcek ısırığı sayesinde on dakikada son buldu. Gittiği hiçbir yerde olmak istemiyordu.

Bugün farklıydı. Sonunda rahat ettiği bir yer bulmuştu ve bunun olmasını beklediğim son yerdi.

Odasına girdiğimde onu kollarını aşağı sarkmış bir şekilde alçı tavana yapışmış buldum, saçları siyah bir yelpaze gibi başını çevrelemişti.

"Ne zamandan beri bunu yapabiliyorsun?" Lena'nın güçlerine alışmıştım ama on altıncı doğum gününden bu yana gittikçe güçlenip vahşileşiyorlardı, beceriksiz bir şekilde Büyücülüğüne alışmaya çalışıyor gibiydi. Büyücü kız Lena, her geçen gün bilinmedik güçlerini zorlayarak neler yapabilece-

pinarmarin

ğini bulmaya çalışıyordu. Görünüşe bakılırsa bugünlerde yapabildikleri, sadece başını derde sokabilecek türdendi.

Tıpkı Link'le birlikte Külüstür ile okula giderken olduğu zamanki gibi. Şarkılarından biri, sanki radyoda yayınlanıyormuş gibi çalmaya başladığında Link şoka uğramış ve yoldan çıkarak Bayan Asher'ın ön çitlerine elli santim kadar dalmıştı. "Bir kaza," demişti Lena kırık bir gülümsemeyle. "Link'in şarkılarından biri kafama takılmış." Link'in şarkıları kimsenin kafasına takılamazdı. Ama Link ona inandı ve bu egosunu dayanılmaz bir hale getirdi. "Ne diyebilirim ki? Hanımlar üzerinde böyle bir etkim var işte. Kadife gibi pürüzsüz bir sesim var."

Bundan bir hafta sonra Link'le birlikte koridorda yürüyorduk, zil çaldığı anda Lena çıkagelip bana sarıldı. Onun sonunda okula dönme kararı verdiğini sandım. Ama orada bile değildi. Bu bir tür yansımaydı ya da Büyücü dünyasında sevgilini aptal gibi göstermek neye deniyorsa o. Link ona sarılmaya çalıştığımı sandı ve bana günler boyunca 'Aşk Çocuğu' dedi. "Seni özledim. Bu suç mu?" Lena bunun komik olduğunu düşünüyordu ama ben ninenin gelip onu yere savurmasını ya da kötü işlerin peşine düşen bir Doğala ne yapılması gerekiyorsa onu yapmasını dilemeye başlamıştım.

Bebek olma. Üzgünüm dedim, demedim mi?

Link'in beşinci sınıfta olduğu kadar yaramaz oldun, o yıl annemin domateslerinin suyunu kamışla emip bitirmişti.

Bir daha olmayacak. Yemin ederim.

O zaman Link de öyle demişti.

Ama durdu, değil mi?

Evet. Biz domates yetiştirmeyi bıraktığımızda.

"Aşağı gel."

"Yukarıda daha iyiyim."

Elini yakaladım. Kolum elektriklendi ama bırakmadım, onu yatağa yanıma çektim.

"Ahh." Kahkahalar atıyordu. Arkası bana dönüktü ama omuzlarının titrediğini görebiliyordum. Belki de gülmüyor ve ağlıyordu, bu aralar biraz azalmıştı. Ağlamaları durmuş yerini çok daha kötü bir şeye bırakmıştı. Hiçbir şeye.

Hiçbir şey yanıltıcıdır. Hiçbir şey anlatılamaz, tamir edilemez ve durdurulamaz.

Bu konuda konuşmak ister misin L?

Hangi konuda?

Onu kendime çekip başımı başına yasladım. Titreme yavaşladı, onu tutabildiğim kadar sıkı tuttum. Sanki hâlâ tavandaydı ve ben de ona asılıyordum.

Hiç.

Tavan konusunda şikâyetçi olmamalıydım. Takılabilinecek çok daha çılgın yerler vardı. Tıpkı şu an olduğumuz yer gibi.

"İçimde kötü bir his var." Terliyordum ama yüzümü silemiyordum. Olduğumuz yerde durabilmek için iki elime de ihtiyacım vardı.

"Garip." Lena aşağıya doğru bakarak bana gülümsedi. "Çünkü ben çok iyi şeyler hissediyorum." Saçları nasıl olduğunu anlayamadığım bir esintiyle uçuşuyordu. "Hem zaten neredeyse vardık."

"Bunun delilik olduğunun farkında mısın? Bir polis buralara gelirse tutuklanırız ya da Mavi Ufuklar'a babamı ziyarete gönderiliriz."

"Delilik değil. Romantik. Çiftler buraya hep gelir."

"L, insanlar su kulesine geldiklerinde kulenin *tepesine* çıkmaktan bahsetmiyorlar." Yani bir dakika içerisinde varacağımız yerden. Sallanan demir merdivenin üzerinde yerden yaklaşık 30 metre yükseklikte yalnızca ikimiz vardık, bir de Carolina'nın parlak mavi gökyüzü.

pinarnarin

Aşağı bakmamaya çalıştım.

Lena bana tepeye tırmanmaktan bahsetmişti, sesindeki heyecan bunu onunla birlikte yapmaya kalkışmama sebep olmuştu, böylesine aptalca bir şeyi yapmak belki onu buraya son gelişimizdeki gibi hissetmeye iterdi. Kırmızı süveteriyle gülen mutlu bir kız. Hatırlıyorum, çünkü onun bir parça kırmızı ipliği de tılsım kolyesinde asılı.

O da hatırlanmış olmalıydı. Ve buradaydık, bir merdivene yapışmıştık ve aşağı bakmamak için hep yukarı bakıyorduk.

Tepeye ulaştığımızda manzaraya baktım ve anladım. Lena haklıydı. Yukarısı daha iyiydi. Her şey o kadar uzaktaydı ki tüm önemini yitiriyordu.

Bacaklarımı aşağı sarkıttım. "Annem eski su kulelerinin resimlerini toplardı."

"Öyle mi?"

"Hemşirelerin kaşık topladıkları gibi. Ama annem sadece su kuleleri resimleri ve Dünya Fuarları'nın kartpostallarını toplardı."

"Bütün su kulelerinin buna benzediğini düşünüyorum. Büyük beyaz bir örümcek."

"Illinois'de bir yerde ketçap şişesine benzeyen bir tane var."

Güldü.

"Bir tanesi de toprağın çok üzerine oturtulmuş küçük bir eve benziyor."

"Orada yaşamalıyız. Yukarı çıkardım ve asla aşağı inmezdim." Ilık beyaz boyaya yaslandı. "Bence Gatlin'deki bir şeftali şeklinde olmalıydı, büyük bir Gatlin şeftalisi."

Yanına yaslandım. "Bir tane var ama Gatlin'de değil. Gaffney'nin üzerinde bir yerde. Sanırım önce onlar düşünmüş."

"Turtaya ne dersin? Bu tankı Amma'nın turtalarından birinin rengine boyayabiliriz. Bu hoşuna giderdi."

"Ben hiç görmedim ama annemde mısır koçanı şeklinde olan bir su kulesi resmi de vardı."

"Hâlâ evi tercih ediyorum." Lena üzerinde tek bir bulut bile olmayan gökyüzüne baktı.

"Mısır koçanı ya da ketçap şişesini seçerdim, tabii sen de orada olacaksan."

Uzanıp elimi tuttu ve Summerville'in düz beyaz su kulesinin üzerinde Gatlin bölgesine, oyuncak gibi görünen kasabaya ve insanlara bakarak oturmaya devam ettik. Annemin Noel ağacımızın altına koymayı adet edindiği karton kasabaya benziyordu.

Bu kadar küçük olan insanların sorunları olabilir miydi?

"Hey, sana bir şey getirdim." Doğrulup küçük bir çocuk gibi bana bakarken onu izledim.

"Nedir?"

Kenardan aşağı baktım. "Belki de düşüp ölmeyeceğimizden emin olana kadar beklemeliyiz."

"Ölmeyeceğiz. Ödlek olma."

Arka cebime uzandım. Çok özel bir şey değildi, bir süredir bendeydi ve onu kendine getireceğini umuyordum.

Üzerinde küçük bir asma halkası olan bir gazlı kalem çıkardım.

"Gördün mü? Kolyene hemen takabileceksin, işte böyle." Düşmemeye çalışarak Lena'nın hiç çıkarmadığı kolyesine uzandım. Çer çöpten oluşan tılsımlar yığını, ona anlam ifade eden her şey - ilk buluşmamızda Cineplex'teki makinede düzleşen para da asılıydı. Macon'ın ona kış balosundan önce verdiği gümüş ay. Yağmurlu gecede yeleğinden düşen düğme. Onlar Lena'nın anılarıydı ve onları hep yanında taşıyordu, kanıtı olmazsa o güzel anları kaybedecekmiş gibiydi.

Kalemi zincire astım. "Şimdi dilediğin her yere yazabilirsin."

pinarmarin

"Tavanlara da mı?" Kırık dökük, hüzünlü bir gülümseyişle bana baktı.

"Su kulelerine bile."

"Bunu sevdim." Gazlı kalemin kapağını çıkarırken kısık sesle konuşmuştu.

Bir kalp çiziyordu. Beyaz boyanın üzerine siyah mürekkeple, Summerville su kulesinin üzerine gizlenmiş bir kalp.

Bir an mutlu oldum. Sonra aşağı düştüğümü hissettim. Bizi düşünmüyordu. Bir sonraki doğum gününü On Yedinci Ay'ı düşünüyordu. Geri sayıma başlamıştı bile.

Kalbin ortasına isimlerimizi yazmadı.

Bir sayı yazdı.

16.5

Çağrı

Ona su kulesinin üzerine yazdığıyla ilgili bir şey sormadım ama unutmadım. Geçen yıl yaptığımız tek şey kaçınılmaza doğru geri saymakken nasıl unutabilirdim? Ona neyi niye yazdığını ve neyi saydığını sorduğumda cevap vermedi. Gerçekten bilmediği hissine kapıldım.

Bu bilmekten de kötüydü.

Aradan iki hafta daha geçmişti ve bildiğim kadarıyla Lena defterine hiçbir şey yazmamıştı. Küçük gazlı kalemi kolyesinde asılıydı ama onu Dur&Çal'dan aldığım günkü kadar yeni duruyordu. Onun yazarken ya da bugünlerde pek de giymediği eskimiş Converse'lerinin üzerine bir şeyler çiziktirirken görememek gariptı. Eskitilmiş siyah çizmelerini giymeye başlamıştı. Saçları da farklıydı. Onları sımsıkı topluyordu, oradan yepyeni büyülerin çıkmasını bekler gibiydi.

Bizim evin sundurmasındaki basamaklarda oturuyorduk, burası Lena'nın bana daha önce hiçbir Ölümlüyle paylaşmadığı sırrını, Büyücü olduğunu ilk söylediği yerdi. Ben *Jekyll ile Hyde*'ı okuyormuş gibi yapıyordum. Lena spiralli defterinin boş sayfalarına bakıyordu, mavi ince çizgilerin sorunlarını çözmesini bekler gibiydi.

pinarnarin

Lena'yı seyretmediğim zamanlarda sokağa bakıyordum. Babam bugün eve dönüyordu. Teyzem onu Mavi Ufuklar'a yatırdıktan sonra, her hafta sonu Aile Günü'nde Amma ile birlikte ziyaretine gitmiştik. Tam olarak eski haline dönmemişti ama normal bir insan gibi davranmaya başladığını kabul etmem gerekiyordu. Ancak yine de tedirgindim.

"İşte buradalar." Arkamdaki tel kapı kapandı. Amma üzerinde alet önlüğüyle sundurmada duruyordu, geleneksel önlüğü yerine bunu takmayı tercih etmişti, özellikle de böyle bir günde. Boynundaki altın tılsımını tutmuş, parmaklarıyla oynuyordu.

Sokağa baktım ama gördüğüm tek şey, bisikletine binen Billy Watson oldu. Lena daha iyi görebilmek için eğildi.

Araba görmüyorum.

Ben de görmüyordum ama beş saniye sonra göreceğimi biliyordum. Amma gurur doluydu, Kâhinlikle ilgili yeteneği söz konusu olduğunda hep böyleydi. Gelmek üzere olduklarını bilmeden asla geldiklerini söylemezdi.

Burada olacak.

Ve teyzemin Cadillac'ı Cotton Bend'e döndü. Teyzem Caroline'ın camı açıktı, buna 360 derecelik havalandırma diyordu, kolunu camdan çıkararak salladığını gördüm. Amma geçmek için beni dirsekleyince ayağa kalktım. "Hadi bakalım. Baban güzel bir eve dönüş karşılamasını hak ediyor." Bunun anlamı şuydu: *Kaldır kıçını ve kaldırıma in Ethan Wate.*

Derin bir nefes aldım.

İyi misin? Lena'nın ela gözleri güneşte parlıyordu.

Hı-hı. Yalan söyledim. Anlamış olmalıydı ama bir şey demedi. Elini tuttum. Soğuktu, tıpkı şu an olduğu gibi, hissettiğim elektrik akımı daha çok ayazda kalmaya benziyordu.

"Mitchell Wate. Sakın benimkilerden başka turta yediğini söyleme. Şeker kavanozuna düşmüş gibi bir halin var ve seni oradan nasıl çıkaracağımı bilemiyorum." Babam ona anladı-

ğını belirten bir bakışla baktı. Onu Amma büyütmüştü ve bu sözlerin sevgi dolu bir kucaklama anlamına geldiğini biliyordu.

Amma onunla sanki on yaşındaymış gibi kuru gürültü yaparken orada durdum. Üçü de biraz önce marketten dönmüşler gibi sohbet ediyorlardı. Babam bana hafifçe gülümsedi. Bu bana Mavi Ufuklar'ı her ziyaretimde sunduğu gülümsemeyle aynıydı. *Artık deli değilim sadece utanıyorum*, diyordu. Eski Duke tişörtünü giymişti ve her nasılsa hatırladığımdan daha genç duruyordu. Göz kenarlarında beni sarılmak için çekiştirirken daha da derinleşen çizgilerin dışında. "Nasıl gidiyor?"

Sesim bir an çıkmadı ve öksürdüm. "İyi."

Lena'ya baktı. "Seni yeniden görmek güzel Lena. Dayın için çok üzüldüm." Bu tam da Güney görgü kurallarına göreydi. Şu an yaşadığımız garipliğin içinde bile Macon'ın ölümünden haberdar olduğunu söylemek zorundaydı.

Lena gülümsemeye çalıştı ama sadece huzursuz görünmeyi başarabildi. "Teşekkür ederim, efendim."

"Ethan, buraya gel ve en sevdiğin teyzene kocaman sarıl." Caroline Teyze kollarını açmıştı. Onu kollarımın arasında sıkıp göğsümdeki görünmez düğümü oradan çıkarmasını istedim.

"İçeri girelim." Amma sundurmanın tepesinden babama el salladı. "Coca-Cola keki ve kızarmış tavuk yaptım. İçeri bir an önce girmezsek tavuk evine doğru yola çıkacak."

Caroline Teyze babamın koluna girdi ve onu basamaklardan çıkardı. Vücudu anneminkine benziyordu ve onun gibi kahverengi saçları vardı, bir an ailem eve dönmüş de evimizin eski tel kapısına ilerliyoruz sandım.

"Eve gitmeliyim." Lena defterini göğsünün üzerinde bir kalkan gibi tutuyordu.

"Gitmek zorunda değilsin. İçeri gel."

Lütfen.

Kibar olmaya çalışmıyordum. İçeri yalnız girmek istemiyordum. Birkaç ay önce Lena bunu anlardı. Ama sanırım kafası bugün başka bir yerdeydi, çünkü anlamadı.

"Ailenle zaman geçirmelisin." Parmak uçlarında yükselerek beni öptü, dudakları belli belirsiz yanağıma değdi. Ben karşı koyamadan arabanın yolunu yarılamıştı bile.

Larkin'in Fastback'inin sokaktan kayboluşunu izledim. Lena artık cenaze arabasını kullanmıyordu. Bildiğim kadarıyla Macon'ın ölümünden sonra ona bir kez bile bakmamıştı. Barclay Enişte onu eski ağılın arkasına park edip üzerine muşamba örtmüştü. Onun yerine Larkin'in arabasını kullanıyordu, simsiyah ve krom. Onu ilk gördüğünde Link'in ağzının suları akmıştı. "Bu arabayla kaç çıtır ayarlayabileceğimi biliyor musun?"

Kuzeninin tüm aileye olan ihanetinden sonra, Lena'nın neden bu arabayı kullanmak istediğini anlayamıyordum. Ona sorduğumda omuz silkerek cevap vermişti; "Artık ona ihtiyacı yok." Belki arabayı kullanarak Larkin'i cezalandırdığını düşünüyordu. Macon'ın ölümüne katkısı vardı ve Lena bunu asla affetmezdi. Arabanın köşeyi dönüşünü izlerken onunla birlikte yok olmayı diledim.

Mutfağa vardığımda kahve hazırlanmıştı ve sorun vardı. Amma elinde telefonla evyenin önünde dolanıyordu, iki dakikada bir ahizenin üzerini kapatarak diğer tarafla yapuğı konuşmayı Caroline Teyze'ye iletiyordu.

"Onu dünden beri görmemişler." Amma telefonu yeniden kulağına koydu. "Biz onu bulana kadar Mercy Hala'ya hurma likörü içirip yatağına yatırın."

"Kimi bulana kadar?" Babama baktım, omuz silkti.

Caroline Teyze, beni evyenin oraya çekip Güneyli kadınların yüksek sesle söyleyemeyecekleri vahim bir şey oldu-

pinarnarin

ğunda yaptıkları gibi kulağıma fısıldadı. "Lucille Ball. Kayıp." Lucille Ball, Mercy Hala'nın Siyam kedisiydi, zamanının çoğunu büyük halalarımın ön bahçesindeki çamaşır ipine bağlı bir şekilde koşuşturarak geçirirdi ve Hemşireler onun bu aktivitesine antrenman derlerdi.

"Ne demek istiyorsun?"

Amma ahizeyi yeniden eliyle kapadı, gözlerini kısıp çenesini sıktı. Bakış. "*Birisi* halanın kafasına kedilerin bağlanmasına gerek olmadığı fikrini sokmuş, çünkü hep geri dönerlermiş. Bu konuda herhangi bir bilgin yok değil mi?" Bu bir soru değildi. İkimiz de yıllardır bu sözleri söyleyenin ben olduğumu biliyorduk.

"Ama kediler bağlanmamalı." Kendimi savunmaya çalıştım ama çok geçti.

Amma'nın gözlerinden alevler çıkarak teyzeme döndü. "Mercy Hala, sundurmada oturarak çamaşır ipinden sarkan boş tasmaya bakıp beklemeye devam ediyormuş." Elini ahizeden çekti. "Onu eve sokun ve ayaklarını yukarı kaldırın, başı dönerse biraz karahindiba kaynatın."

Amma'nın gözleri bir kez daha kısılarak bana dönmeden önce mutfaktan dışarı sıvıştım. Harika. Yüzyıllık halalarımın kedisi gitmişti ve bu benim hatamdı. Benimle kasabayı dolaşıp Lucille Ball'u arar mı diye Link'e ulaşmalıydım. Belki Link'in deneme kayıtları onu saklandığı yerden çıkarırdı.

"Ethan?" Babam hemen mutfak kapısının çıkışında koridorda duruyordu. "Seninle biraz konuşabilir miyim?" Ben de bundan korkuyordum, yaptığı her şey için özür dilemesinden ve geçen bir yıl boyunca benimle neden ilgilenemediğini anlatmaya kalkışmasından.

"Evet, elbette." Ama duymak isteyip istemediğimi bilmiyordum. Artık kızgın değildim. Lena'yı kaybetmek üzere olduğum anda, bir parçam babamın neden çıldırdığını anlamıştı. Lena olmadan bir hayatı hayal dahi edemiyordum ve babam annemi on sekiz yıldan daha uzun bir süre sevmişti.

Onun için üzülüyordum fakat yine de canım acıyordu.

Babam elini saçlarının arasından geçirerek bana yaklaştı. "Sana ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim." Ayaklarına bakarak durdu. "Ne olduğunu bilmiyorum. Bir gün içeride yazıyordum ve ertesi gün yapabildiğim tek şey anneni düşünmekti. Onun koltuğuna oturmak, kitaplarını koklamak, onu omzuma dayanmış okurken hayal etmek." Ellerini inceledi, benimle değil de onlarla konuşuyor gibiydi. Belki de bu Mavi Ufuklar'da öğretilen bir hileydi. "Kendimi ona yakın hissettiğim tek yer orasıydı. Gitmesine izin veremedim."

Başını kaldırıp eski alçı tavana baktı ve gözünden bir damla yaş aktı, yavaşça yüzünden aşağı indi. Babam hayatının aşkını kaybetmişti ve eski bir süveter gibi dağılıvermişti. Görmüştüm ama bu konuda bir şey yapmamıştım. Belki de suçlanması gereken tek kişi o değildi. Şu an gülümsemem gerektiğini biliyordum ne var ki yapamıyordum.

"Anladım baba. Keşke bana söyleseydin. Ben de onu çok özledim, biliyor musun?"

Tekrar konuşmaya başladığında sesi sakindi. "Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum."

"Her şey yolunda." Bunun tam olarak doğruyu ifade edip etmediğini bilmiyordum ama yüzündeki rahatlamayı hissettim. Uzanıp bana sarıldı ve sırtını hafifçe sıvazladı.

"Artık buradayım. Bunu konuşmak ister misin?"

"Neyi?"

"Sevgilin olduğunda bilmen gereken şeyleri."

Bundan daha az konuşmak istediğini bir konu olamazdı. "Baba, bunu yapmak zorunda de- "

"Bu konuda oldukça tecrübeliyim. Annen bana yıllar boyunca kadınlar hakkında birkaç şey öğretti."

pinarnarin

Kaçışımı planlamaya başlamıştım bile.

"Bu konuda konuşmak istersen, bilirsin işte..."

Çalışma odasının penceresinden atlarsam çitle ev arasına sıkışabilirdim.

"Duygular."

Neredeyse yüzüne gülecektim. "Ne?"

"Amma, dayısının ölümünden sonra Lena'nın zor günler geçirdiğini söyledi. Kendi gibi davranmıyormuş."

Tavanda yatıyor. Okula gitmeyi reddediyor. Bana açılmıyor. Su kulesine tırmanıyor. "Hayır, o gayet iyi."

"Pekâlâ, kadınlar oldukça değişik bir türdür."

Göz göze gelmemeye çalışarak başımla onayladım. Ne kadar haklı olduğunun farkında bile değildi.

"Anneni o kadar çok sevmeme rağmen çoğu zaman kafasından neler geçtiğini anlayamazdım. İlişkiler karmaşıktır. Bana ne istersen sorabilirsin."

Ne sorabilirdim? Her öpüşmede kalbin durursa ne yaparsın? Birbirinizin kafasından geçenleri okuyup okumama zamanları var mıdır? Sevgilinin iyi ya da kötü olarak *belirleneceğinin* herhangi bir emaresi var mıdır?

Son kez omzumu sıktı. Bıraktığında ben hâlâ düzgün bir cümleyi bir araya getirmeye çalışıyordum. Koridora bakıyordu, çalışma odasına...

Ethan Carter Wate'in çerçevelenmiş portresi koridorun o tarafında asılıydı. Macon'ın cenaze töreninden bir gün sonra onu oraya asan ben olduğum halde hâlâ orada olmasına alışamamıştım. Ömrüm boyunca bir çarşafın altına gizlenmişti, bu bana yanlış gelmişti. Ethan Carter Wate, inanmadığı bir savaştan firar etmiş ve sevdiği Büyücü kızı korumaya çalışırken ölmüştü.

Böylelikle bir çivi bulup resmi asmıştım. Bu doğruydu. Bunu yaptıktan sonra babamın çalışma odasına girip her yere buruşturularak atılmış olan kâğıtları toplamıştım. Üzerlerindeki dairelere ve karalamalara son kez bakmıştım, büyük bir aşk yaşadıktan sonra kaybetmeye dayanılamayacağının en büyük kanıtlarıydı. Sonra onların hepsini atmış ve odayı temizlemiştim. Bu da doğruydu.

Babam resme doğru yürüdü, onu ilk kez görüyormuş gibi inceledi. "Bu genci uzun zamandır görmemiştim."

Yeni bir konuya geçmemiz rahatlamamı sağlamıştı, sözcükler ağzımdan dökülüverdi. "Ben astım. Umarım bir terslik yoktur. Bana bir çarşafın altından çok oraya aitmiş gibi göründü."

Babam bir süre benden pek de büyük olmayan Konfederasyon üniformalı gencin resmine baktı. "Bu resim, ben küçük bir çocukken de çarşaf altında dururdu. Ailem bu konuda çok konuşmamıştı fakat anladığım kadarıyla, bir firarinin resmini duvara asmak istememişlerdi. Burası bana kaldıktan sonra onu tavan arasında bulup çalışma odasına indirmiştim."

"Neden asmadın?" Babamın da küçük bir çocukken gizlice bu çarşafın altındaki gizli çerçeveye bakmış olduğunu hayal edemiyordum.

"Bilmiyorum. Annen asmamı isterdi. O hikâyeyi seviyordu, bu hayatına mal olmuş olsa dahi onun savaştan ayrılış şeklini. Onu asmak isterdim. Ancak onun kapalı durmasına çok alışmıştım. Bunu yapmayı düşündüğüm sırada annen öldü." Elini oymalı çerçevede gezdirdi. "Sana onun adı verilmişti, bunu biliyorsun."

"Biliyorum."

Babam bana ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Bu resmi çok severdi. Onu astığına sevindim. Ait olduğu yer orası."

Kızarmış tavuktan ve Amma'nın suçlayıcı tavırlarından kaçmadım. Yemekten sonra Link ile birlikte Hemşirelerin

pinarmarin

evlerinin civarını arabayla gezerek Lucille'i aradım. Link yağlı kâğıda sarılı tavuk butlarını ısırırken aralarda onun adını bağırdı. Elini dimdik duran sarı saçlarının arasından her geçirişinde, zaten parlayan saçları yeni eklenen yağlarla birlikte daha da parlamaya başladı.

"Daha fazla kızarmış tavuk getirmeliydin. Kediler tavukları sever. Doğadaki tüm kuşları yerler." Link, Lucille'i görebilmem için her zamankinden daha yavaş sürüyordu, bir yandan da grubunun son iğrenç şarkısı *Aşk Bisküvileri* çalarken direksiyona vurup tempo tutuyordu.

"Sonra ne olacak? Ben elimde tavuk buduyla camdan sarkarken araba kullanmaya devam mı edeceksin?" Link son derece tahmin edilebilirdi. "Amma'nın tavuklarından biraz daha istiyorsun sadece."

"Bunu biliyorsun, Coca-Cola kekini de seviyorum." Elindeki tavuk kemiğini camdan uzattı. "Gel, pisi pisi..."

Siyam kedisini bulmak için kaldırımı gözlerimle taradım ama başka bir şey gördüm; bir hilal. Tampondaki yıldızlı ve çizgili Konfederasyon bayrağı etiketi ile Bubba'nın Kamyon ve Treylerleri etiketlerinin arasına sıkışmış olan plakanın üzerinde yer alıyordu. Binlerce kez görmüş olduğum eski güney Carolina plakalarındandı, sadece daha önce bu şekilde düşünmemiştim. Mavi bir palmiye ve hilal, belki de bir Büyücü ayı. Büyücüler gerçekten de çok uzun bir zamandır burada yaşıyorlardı.

"O şey Amma'nın kızarmış tavuğunu da fark etmiyorsa kediler düşündüğümden de aptallar."

"Kız. Lucille Ball, bir kız."

"O bir kedi." Link direksiyonu kırdı ve Main'in köşesine döndük. Boo Radley kaldırımda oturmuş Külüstür'ün ilerleyişini seyrediyordu. Biz ilerlerken kuyruğunu, tanıdığını belirtecek şekilde bir kez havaya kaldırarak savurdu. Kasabanın en yalnız köpeği.

pinarnarin

Boo'yu gören Link boğazını temizledi. "Kızlardan bahsetmişken Lena nasıl?" Onu pek fazla görmemişti, gerçi pek çok kişiden çok daha fazla görmüştü. Lena vaktinin çoğunu Ravenwood'da ninesi ve Del Teyze'nin gözetimi altında geçiriyordu ya da bu gözetimden kaçarak, bu gününe göre değişiyordu.

"Toparlanmaya çalışıyor." Bu tam olarak yalan değildi.

"Öyle mi? Yani bence biraz farklı görünüyor. Lena için bile." Link kasabada Lena'nın sırrını bilen sayılı kişilerdendi.

"Dayısı öldü. Bu tür şeyler insanı değiştirir." Link bunu herkesten daha iyi bilmeliydi. Annemin ölümüyle baş etmeye çalışmamı ve onsuz bir dünyada yaşamaya alışmamı izlemişti. Bunun mümkün olmadığının farkındaydı.

"Evet ama neredeyse hiç konuşmuyor ve dayısının giysilerini giyiyor. Bunun biraz garip olduğunu düşünmüyor musun?"

"O iyi."

"Sen öyle diyorsan..."

"Sadece arabayı sür. Lucille'i bulmak zorundayız." Camdan boş sokağa baktım. "Aptal kedi."

Link omuz silkerek müziğin sesini açtı. Grubu Kutsal Silindirler, hoparlörleri titretmeye başladı. *Kızlar Gitti*. Link'in yazmış olduğu şarkının konusu terk edilmekti. Onun sorunlarıyla başa çıkma yolu buydu. Ben benimkini hâlâ bulamamıştım.

Lucille'i bulamadık ve ben Link'le ya da babamla yaptığım sohbetleri kafamdan atmayı başaramadım. Ev çok sessizdi, düşüncelerinizden kaçmak istediğiniz zamanlarda içinde olmak istemediğiniz türden bir yer haline geliyordu. Odamın penceresi açıktı ama bugün hava son derece sıcak ve diğer her şey gibi boğucuydu.

Link haklıydı. Lena garip davranıyordu. Ama sadece birkaç ay olmuştu. Toparlanacaktı ve her şey eskisi gibi olacaktı.

Masamın üzerindeki kitap ve kâğıt yığınının arasına daldım, kafamı başka yerlere verebilmek için her zaman başvurduğum *Otostopçunun Galaksi Rehberi* adlı kitabımı arıyordum. Eski *Kumadam* çizgi romanlarımın altında başka bir şeye rastladım. Bu bir paketti, Marian'ın imzası haline gelen kahverengi kâğıtla paket yapılmış ve iple bağlanmıştı. Ama üzerinde GATLIN HALK KÜTÜPHANESİ damgası yoktu.

Marian, annemin en eski dostuydu ve Gatlin Halk Kütüphanesi'nin baş kütüphanecisiydi. Aynı zamanda Büyücü dünyasının da Koruyucusuydu - Büyücü dünyasının tarihini ve sırlarını koruyan Ölümlü ya da Marian'ın durumunda, sırlarla dolu olan Büyücü Kütüphanesi Lunae Libri'yi koruyan kişi. Bana bu paketi Macon'ın ölümünden sonra vermişti ama ben tamamıyla unutmuştum. Macon'ın günlüğüydü ve Marian, Lena'nın onu isteyeceğini düşünmüştü. Marian yanılmıştı. Lena onu görmek ya da ona dokunmak bile istememişti. Onu Ravenwood'a bile sokmamıştı, "Sende dursun," demişti. "El yazısını görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum." O zamandan beri masamın üzerinde toz topluyordu.

Elimde birkaç kez çevirdim. Ağırdı, hatta bir kitabın olması gerekenden çok daha ağırdı. Neye benzediğini merak ettim. Muhtemelen eski çatlamış deridendi. İpi çözüp paketi açtım. Okumayacaktım, sadece bakacaktım. Kâğıdı açtığım anda onun bir kitap olmadığını anladım. Üzerine garip Büyücü sembolleri oyulmuş olan ahşap bir kutuydu.

Parmaklarımı üzerinde gezdirirken ne yazmış olabileceğini tahmin etmeye çalıştım. Lena gibi şiirler yazmış olabileceğini düşünemiyordum. Bahçecilikle ilgili bir sürü şey yazıyor olabilirdi. Kapağını dikkatle açtım. Macon'ın her gün dokunduğu ve onun için önemli olan bir şeyi görmek istiyordum.

pinarnarin

Kutu siyah satenle astarlanmıştı, içindeki kâğıtlar birbirinden bağımsızdı ve sararmışlardı. Üzerlerinde Macon'ın örümceği andıran soluk el yazısı vardı. Sayfaya tek parmağımla dokundum. Gökyüzü dönmeye başladı ve ileri doğru fırlatıldığımı hissettim. Döşeme benimle buluşmak için acele ediyordu, yere çarptığım anda kendimi bir duman bulutunun içinde buldum...

Nehir kıyısı alev alev yanıyordu, birkaç saat önce oralarda olan çiftliklerden de iz kalmamıştı. Greenbrier çoktan alevlere yenik düşmüştü. Ravenwood sıradaydı. Birlik askerleri zafer sarhoşluğuyla ve Gatlin'deki zengin evlerden topladıkları içkilerin etkisiyle kısa bir ara vermiş gibi görünüyorlardı.

Abraham'ın fazla zamanı kalmamıştı. Askerler geliyordu ve onları öldürmek zorunda kalacaktı. Ravenwood'u korumanın tek yolu buydu. Ölümlülerin asker olsalar bile ona karşı hiçbir şansı yoktu. Onlar bir Karabasanla baş edemezlerdi. Kardeşi Jonah tünellerden geçerek gelmeyi başarırsa, askerler ikisiyle birden uğraşmak zorunda kalacaklardı. Abraham'ı endişelendiren şey silahlardı. Ölümlü silahları onları öldüremezdi ama kurşunlar onu zayıflatabilirdi, bu da askerlere Ravenwood'u ateşe verecek süreyi tanırdı.

Abraham'ın beslenmeye ihtiyacı vardı, dumanlara rağmen yakınlardaki çaresiz ve korku dolu Ölümlünün kokusunu alabiliyordu. Korku onu güçlendiriyordu. Ona anılar ya da rüyalardan çok daha fazla güç ve dayanıklılık sağlıyordu.

Abraham kokuya doğru ilerledi. Greenbrier korusunda belirdiğinde çok geç olduğunun farkındaydı. Koku azalmıştı. Biraz ileride çamurun üzerinde yatan bir bedenin üzerine eğilmiş olan Genevive Duchannes'i görebiliyordu. Greenbrier'ın aşçısı Ivy göğsüne sımsıkı bir şeyi bastırarak onun arkasında duruyordu.

Yaşlı kadın Abraham'ı görünce hızla ona doğru koştu. "Bay Ravenwood, Tanrıya şükür!" Sesini iyice alçalttı. "Bunu almalısınız. Ben almaya gelene kadar onu güvenli bir yerde saklayın." Önlüğü-

nün arasından siyah kaplı kocaman bir kitabı çıkararak Abraham'a uzattı. Abraham ona dokunduğu anda gücünü hissetti.

Kitap yaşıyordu, parmaklarının altında kalp atışlarını hissedebiliyordu. Ona fısıldadığını da duyabiliyordu, ona kendisini almasını, içini açıp orada ne varsa serbest bırakmasını söylüyordu. Kabında herhangi bir yazı yoktu, sadece bir hilal vardı. Abraham parmaklarını kenarlarında gezdirdi.

Ivy, Abraham'ın tereddüdünü yanlış algılamış konuşmaya devam ediyordu. "Lütfen Bay Ravenwood. Onu verebileceğim başka kimse yok. Ve onu Bayan Genevive'in yanında bırakamam. Şu anda olmaz." Genevive, yağmurun ve alevlerin çıkardığı seslerin arasından onları duyuyormuş gibi başını kaldırdı.

Genevive, onlara döndüğü anda Abraham anladı. Onun karanlıkta parlayan sarı gözlerini görebiliyordu. Karanlık Büyücünün gözleri. O anda elinde neyi tuttuğunu fark etti.

Ayların Kitabı.

Kitabı daha önce görmüştü, Genevive'in annesi Marguerite'in rüyalarında. Bu sonsuz güce sahip olan bir kitaptı, Marguerite'in hem korktuğu hem de saygı duyduğu bir kitaptı. Kocasından ve kızlarından sakladığı, asla Karanlık bir Büyücünün ya da Karabasanın eline geçmesine izin vermeyeceği o kitap. Ravenwood'u kurtarabilecek olan kitap.

Ivy, eteğinin iç ceplerinden bir şey çıkararak onu kitabın üzerine sürdü. Kitabın üzerinden beyaz küçük kristaller döküldü. Tuz. Batıl inançları olan ada kadınlarının silahı, onlar da güçlerini atalarının doğdukları Sugar Adaları'ndan almışlardı. Tuzun İblisleri etkisiz hale getireceğine inanırlardı, bu inanç Abraham'ı her zaman çok eğlendirmişti. "Onu en kısa sürede almaya geleceğim. Yemin ederim."

"Onu güvende tutacağım. Sana söz veriyorum." Abraham kitabın üzerindeki tuzları silkeledi ve ısısını yeniden hissetmeye başladı. Koruluğa döndü. Ivy'nin rahatsız olmaması için birkaç adım ilerledi. Onu yolculuk ederken görmek Gullah'lı kadınları hep korkuturdu, ne olduğunu hatırlamalarını sağlardı.

pinarnarin

"Onu uzağınıza koyun Bay Ravenwood. Ne olursa olsun sakın açmayın. Kitap onunla uğraşan kişiye sadece acı getirir. Sizi çağırdığında bile onu dinlemeyin. Almaya geleceğim." Ama Ivy uyarmakta geç kalmıştı.

Abraham çoktan dinlemeye başlamıştı.

Kendime geldiğimde sırt üstü yerde yatmış tavana bakıyordum. Evimizdeki diğer odaların tavanları gibi odun arılarını şaşırtmak için maviye boyanmıştı.

Sersemlemiş bir şekilde oturdum. Kutu yanımdaydı ve kapağı kapalıydı. Açtım, sayfalar içindeydi. Bu kez onlara dokunmadım.

Bunun hiçbir anlamı yoktu. Neden yeniden görüntüler görmeye başlamıştım? Neden Büyük Yangın'dan kurtulan tek çiftlik Ravenwood olduğu için nesiller boyunca kendisine şüphe ile bakılmış olan Abraham Ravenwood'u görüyordum? Kasabada söylenenlere inandığım da söylenemezdi.

Genevive'in madalyonu görüntüleri tetiklediğinde bir mantığı ve sebebi vardı. Ve bunu Lena ile bulmamız gerekmişti. Abraham Ravenwood'un bizimle ne ilgisi vardı? Ortak nokta *Ayların Kitabı* idi. Madalyondaki görüntülerde de burada da o vardı. En son Lena'nın doğum gününde, o gece mahzen mezarın üzerinde etrafı alevlerle çevrili dururken görülmüştü. Pek çok şey gibi şimdi o da küllerden ibaretti.

17.5

Geriye Kalanlar

Ertesi gün okulda öğle yemeğinde, masada Link ve onun dört adet biftekli burgeri ile baş başa oturdum. Pizzamı yerken tek düşünebildiğim Link'in Lena hakkında söyledikleriydi. Haklıydı. Değişmişti, yavaş yavaş, ta ki ben her şeyin eskiden nasıl olduğunu hatırlayamayacak hale gelene kadar. Birileriyle bu konuyu konuşmaya kalkışsam bana zaman tanımamı söyleyeceklerini biliyordum. Ayrıca insanların, söylenecek söz kalmadığında yapılacak bir şey kalmadığını söylediklerini de biliyordum.

Lena bu durumdan kurtulmayacaktı. Kendine gelmeyecek ya da bana dönmeyecekti. Hatta benden çok daha fazla uzaklaşıyordu. Zaman geçtikçe ona ulaşmam güçleşiyordu, *keltleşmek*, öpüşmek, karmaşık ya da karmaşık olmayan bir takım yöntemlerle dokunmak, içine ulaşmamı sağlamıyordu. Artık elini tuttuğumda tek hissettiğim şey soğuktu.

Emily Asher, bana yemekhanenin diğer ucundan baktığında gözlerinde sadece acı vardı. Bir zamanlar ona üzülen bendim. Artık *Annesi Geçen Yıl Ölen Ethan Wate* değildim. Şimdi *Dayısı Öldüğünde Sevgilisi Psikopat Olan Ethan Wate* olmuştum. İnsanlar bir takım *şeyler* olduğunun farkındaydı ve Lena'yı okulda benimle birlikte görmediklerinin de...

Lena'yı sevmiyorlardı ama sefaleti izlemeye bayılıyorlardı. Sefillik sınırında duruyordum. Hayır, sefilden de öteydim, tepside duran basık biftekli burgerden bile daha kötü durumdaydım. Yalnızdım.

Yaklaşık bir hafta sonra, bir sabah beynimin içinde bir yerlerde garip bir ses duydum. Gıcırdama, plak çizme ya da sayfa yırtma sesi gibi bir şey. Tarih dersindeydim ve Yeniden Yapılanma Dönemi hakkında konuşuyorduk, bu İç Savaş'tan bile sıkıcı bir konu olan savaş sonrası Birleşik Devletler'in toparlanma süreciydi. Gatlin'de bir sınıfta bu konuyu okumak insanı depresyondan çok utanmaya itiyordu; Güney Carolina'nın köle yanlısı bir eyalet olarak yanlış tarafı tuttuğunun yeniden hatırlatılmasıydı. Bunu hepimiz biliyorduk ama atalarımız ahlak karnemize kalıcı bir 'F' eklemiş ve bizi bununla baş başa bırakmışlardı. Derin izler bırakan kesikler, ne yaparsanız yapın yok olmazlardı. Bay Lee monoton bir sesle anlatmaya devam ediyordu, noktalama işaretlerinde dramatik bir tavırla iç geçiriyordu.

Duymamaya çalışırken bir yanık kokusu aldım, fazla ısınmış bir motor ya da çakmak. Etrafıma bakındım. Tarih sınıfının en kötü koku kaynağı olan Bay Lee'den gelmiyordu. Benim dışımda kimse fark etmemişti.

Gürültü gittikçe yükseldi, kafa karıştırıcı bir hale geldi - parçalama, konuşma, bağırma. *Lena.*

L?

Cevap yoktu. Gürültünün üzerinde Lena bir şiirden satırlar mırıldanıyordu, Sevgililer Günü'nde birilerine gönderilen şiirlere benzemiyordu.

Sallanmıyor ama boğuluyor...

pinarnarin

Şiiri hatırladım ve hiç de hoş değildi. Lena, Stevie Smith okuyordu, bu Syliva Plath'ın karanlık romanı *Sırça Fanus*'un bir ilerisiydi. Lena'nın isyan bayrağıydı bu, Link'in Ölü Kennedyler grubunu dinlemesi ya da Amma'nın Çin böreği yapmak için sebzeleri kasap satırı ile doğraması gibi bir şeydi.

Dayan L. Geliyorum.

Bir şey değişmişti o tekrar değişmeden önce kitaplarımı kaptığım gibi koşmaya başladım. Bay Lee'nin diğer iç çekişinden önce sınıftan çıkmıştım.

Kapıdan girerken Reece bana bakmadı bile, merdiveni işaret etti. Lena'nın kuzeni Ryan, en alt basamakta Böo ile oturuyordu ve üzgün görünüyordu. Saçını karıştırdığımda parmağını dudaklarına götürdü. "Lena sinir krizi geçiriyor. Nine ve annem eve dönene kadar sessiz bir şekilde oturmaya karar verdik."

Bu yetersiz bir tanımlamaydı.

Kapı aralıktı ama açmak için ittiğimde menteşeleri gıcırdadı, bir suç mahalline girer gibiydim. Oda altüst olmuştu. Mobilyalar kırılmış, ters yüz olmuş ve bir takım parçaları da yok olmuştu. Bütün oda kitap sayfalarıyla kaplanmıştı, sayfalar yırtılmış, duvarlara ve tavana yapıştırılmıştı. Raflarda tek kitap bile kalmamıştı. Kütüphane patlamış gibiydi. Yerdeki yanık sayfa yığınlarının bir kısmından hâlâ dumanlar tütüyordu. Göremediğim tek şey Lena idi.

L? Neredesin?

Odayı gözden geçirdim. Yatağının başucu duvarı Lena'nın sevdiği kitap sayfalarıyla kaplı değildi. Başka bir şeyle kaplıydı.

Hiç Kimse ölü değil & Hiç Kimse yaşamıyor
Hiç Kimse pes etmiyor & Hiç Kimse vazgeçmiyor

Hiç Kimse beni duymuyor ama zaten Hiç Kimse beni umursamıyor
Hiç Kimse beni korkutmuyor zaten Hiç Kimse gözünü dikip bakmıyor
Hiç Kimse bana ait değil & Hiç Kimse bana kalmıyor
Hiç Kimse Hiçbir şey bilmiyor
Geriye kalan sadece kalıntılar

Hiç Kimse ve Hiç Kimse. Bir tanesi Macon'dı, doğru mu? Ölü.

Diğeri kimdi? Ben mi?

Şimdi de bu mu olmuştum? *Hiç kimse?*

Bütün erkekler sevgililerini çözmek için bu kadar uğraşıyorlar mıydı? Duvarlarına gazlı kalemlerle yazılmış olan karmaşık şiirleri çözüyorlar mıydı?

Geriye kalanlar sadece kalıntılar.

Duvara dokundum kalıntılar kelimesini bir leke haline getirdim.

Çünkü geriye kalanlar sadece kalıntılar değildi. Bundan fazlası olmalıydı - Lena için, benim için ve her şey için. Sadece Macon olmamalıydı. Annem de gitmişti ama yaşadığımız son birkaç ay onun bir parçasının hâlâ benimle birlikte olduğunu göstermişti. Onu daha fazla düşünüyordum.

Kendini belirle. Annemin Lena'ya mesajı, Wate evindeki en sevdiği odaya dağılmış olan kitapların sayfa numaralarının arasında şifrelenmiş olan buydu. Bana verdiği mesaj ise hiçbir yere yazılmak zorunda değildi, ne sayılara, ne harflere ne de rüyalara.

Lena'nın döşemesi o günkü çalışma odasının zeminine benziyordu, kitaplar açık bir şekilde her yana saçılmıştı. Tek fark bu kitapların bir takım sayfalarının olmamasıydı ve her birinin kendine has bir mesajı vardı.

Acı ve suçluluk. Teyzem Caroline'ın bana vermiş olduğu

pinarnarin

Beş Aşamada Keder adlı kitabın ikinci bölümünün adıydı, gerçi insanlar kederin pek çok aşamasının olduğunu söylüyorlardı. Lena şok ve reddetmeden oluşan ilk iki aşamayı geçmişti, bunun gelmek üzere olduğunu görmem gerekirdi. Onun için bu aşama sanırım en sevdiği şeyden vazgeçmekle başlıyordu. Kitaplar.

En azından bu kadarını anladığımı umuyordum. İçi boş, yanık kitap kaplarının arasından dikkatle yürüdüm. Onu görmeden önce boğuk hıçkırıklarını duydum.

Dolabın kapısını açtım. Dizlerini göğsüne çekerek karanlığa saklanmıştı.

Tamam, L.

Başını kaldırıp baktı ama ne gördüğünden emin değildim.

Bütün kitaplarım onun gibi konuşuyorlardı. Onları durduramadım.

Önemli değil. Artık her şey yolunda.

Hiçbir şeyin uzun süre bu durumda kalmayacağını biliyordum. Hiçbir şey yolunda değildi. Kızgınlık, korku ve sefillik arasında bir yerde, o da köşeyi dönmüştü. Buradan geri dönüş olmadığını tecrübelerimden biliyordum.

Nine sonunda olaya el koydu. Lena sevse de sevmese de önümüzdeki haftadan itibaren okula gidecekti. Yeni okulu seçecekti ya da adı yüksek sesle dile getirilmeyen yeri. Mavi Ufuklar ya da Büyücü dünyasındaki adı her neyse... O zamana kadar onu görme iznim sadece ödev getirmek içindi. Evine giden yolu, içi anlamsız çalışma kağıtları ve özetlerle dolu olan Dur&Çal torbasıyla ağır ağır çıkıyordum.

Neden ben? Ben ne yaptım?

Sanırım etrafında beni körükleyen şeyler olmaması gerekiyormuş. Reece öyle dedi.

Seni körükleyen ben miyim?

Zihnimde hafif bir gülümsemenin belirdiğini hissettim.

Elbette öylesin. Sadece onların düşündüğü şekilde değil.

Odasının kapısı sonunda açıldığında, torbayı bırakıp onu kollarımın arasına aldım. Onu görmeyeli sadece birkaç gün olmuştu ama saçlarının limon ve biberiye kokusunu özlemiştim. Tanıdık şeyler. Bugün gerçi bu kokuyu alamamıştım. Yüzümü boynuna gömdüm.

Ben de seni özledim.

Lena bana baktı. Siyah tişört ve bacak kısmı komik bir şekilde kesilmiş siyah bir tayt giymişti. Saçlarını ensesinden bol bir şekilde toka ile tutturmuştu. Kolyesi zincirine dolanmış bir şekilde boynundaydı. Gözlerinin etrafında siyah halkalar vardı ve bu makyaj değildi. Endişelendim. Ama başımı kaldırıp arkasında duran odasına bakınca daha da çok endişelendim.

Ninenin söylediği olmuştu. Odada yanık bir kitap ya da bir yer yoktu. Sorun da buradaydı. Odanın hiçbir yerinde ve hiçbir kâğıt üzerinde değil şiir, bir gazlı kalem çiziği bile yoktu. Tam tersine, bütün duvarlar dikkatli bir şekilde duvara yapıştırılmış olan resimlerle doluydu ve bunlar etrafına bir çit örmüşlerdi sanki.

Kutsal. Uyuyor. Sevgili. Kız.

Bunlar mezar taşlarının çok yakından çekilmiş fotoğraflarıydı, sadece üzerlerine kazınmış olan yazılar ve kelimeler görünüyordu.

Baba. Sevinç. Umutsuzluk. Ebedi İstirahat.

"Fotoğrafçılığa merakın olduğunu bilmiyordum." Daha başka bilmediğimi ne var diye merak ettim.

"Değilim aslında." Utanmış görünüyordu.

"Harikalar."

"Benim için iyi olacağını düşündüler. Onun gerçekten öldüğünü kabullendiğimi herkese ispat etmem gerekiyor."

pinarnarin

"Evet. Babamın da duygu günlüğü tutması gerekiyor." Bunu söylediğim anda geri almak istedim. Lena'yı babamla kıyaslamak yapılmaması gereken bir hataydı ama umursamamıştı. Ne kadar zamandır Ebedi Huzur Bahçesi'ne tırmandığını ve benim bunu nasıl kaçırmış olduğumu düşündüm.

Asker. Uyuyor. Belli Belirsiz.

Son resme geldim, diğerleriyle uyum içinde olmayan tek fotoğrafa. Bu bir motosikletti, bir mezar taşına dayanmış olan Harley. Parlak krom kaplamaları, eski taşların arasında oraya ait değilmiş gibi duruyordu. Ona bakınca kalbim son hızla atmaya başladı. "Bu nedir?"

Lena eliyle geçiştirdi. "Mezarı ziyarete gelen bir çocuk sanırım. O bir çeşit... Oradaydı. Yani orada belirdi, ışıklar korkunçtu." Yanımdan geçerek raptiyeleri duvardan çıkarmaya başladı. Sonuncuya geldiğinde, fotoğraf siyah duvarda dört küçük delik bırakarak ortalıktan yok oldu.

Resimleri de bir yana bırakırsak oda neredeyse boştu, başka bir yerde üniversiteye gitmek için toplanmış gibiydi. Yatak yoktu. Kütüphane ve kitaplar yoktu. Üzerinde pek çok kez sallandığımız ve tavandan düşeceğini sandığım kocaman avize yoktu. Odanın tam ortasında bir şilte vardı. Yanında da gümüş bir serçe. Onu cenazede görmüş olduğumu hatırladım, manolyalar etrafta sürüklenirken aynı gümüş serçe çamurlu avucundaydı.

"Her şey çok farklı görünüyor." Serçeyi ve neden yatağının yanında durduğunu düşünmemeye çalışıyordum. Sebebinin Macon ile alakası olamazdı.

"Bilirsin işte, bahar temizliği. Ortalığı temizledim."

Şiltesinin üzerinde birkaç kitap vardı. Hiç düşünmeden bir tanesini açtım ve en büyük suçlardan birini işlediğimi anladım. Kitabın kabı gayet eski, bantlarla yapıştırılmış bir *Dr. Jekyll ve Bay Hyde* kopyası olduğunu gösteriyordu ama içinde kitap yoktu. Lena'nın spiralli defterlerinden biri vardı ve ben

onun önünde bunu açmıştım. Bir hiçmiş gibi ya da benimmiş gibi.

Başka bir şey daha fark ettim. Sayfaların çoğu boştu.

Buna benzer bir şoku, babamın roman yazdığını sandığım dönemde yazdığı türde saçmalıklarla karşılaşınca yaşamıştım. Lena defterini hep yanında taşıyordu. Her beş kelimede bir karalamaya bir son verdiyse işler düşündüğümden de karmaşıktı.

O düşündüğümden çok daha kötüydü.

"Ethan! Ne yapıyorsun?"

Elimi çektim ve Lena kitabı kaptı.

"Özür dilerim L."

Çılgına dönmüştü.

"Sadece bir kitap olduğunu sanmıştım. Yani kitap gibi duruyor. Defterini herkesin okuyabileceği bir yerde bırakacağını akıl etmedim."

Kitabı göğsüne bastırmıştı ve bana bakmıyordu.

"Neden artık yazmıyorsun? Yazmayı sevdiğini sanıyordum."

Gözlerini devirerek defterin sayfalarını bana göstermek için açtı. "Yazıyorum."

Boş sayfaları hızla açıyordu ve şimdi hepsi yazılarla doluydu, üst üste yazılmış, kontrol edilmiş, düzeltilmiş ve binlerce kez okunmuş.

"Büyü mü yaptın?"

"Kelimeleri Ölümlülerin gerçekliğinin dışına çıkardım. Ben birine göstermeyi istemediğim sürece bunları sadece bir Büyücü okuyabilir."

"Çok zekice. Onu en çok okumak isteyecek kişi Reece olduğuna göre dileği gerçekleşecek." Reece, otoriter olduğu kadar meraklıydı da.

"Buna ihtiyacı yok. O zaten yüzümden her şeyi okuyabiliyor." Bu doğruydu, bir Okuyucu olarak Reece, sadece gö-

pinarnarin

zünüzün içine bakarak tüm düşüncelerinizi, sırlarınızı hatta yapmayı planladığınız şeyleri okuyabilirdi. Ondan genellikle kaçma sebebim buydu.

"Peki, bu gizliliğin sebebi ne?" Şiltesine oturdum. O da yanıma bağdaş kurdu. İşler, çok daha fazla rahatsızlık verici bir yönde ilerliyordu.

"Bilmiyorum. Hâlâ sürekli olarak yazmak istiyorum. Ama daha az anlaşılmak istiyor olabilirim, hatta bu hoşuma gidiyor bile olabilir."

Çenem kasıldı. "Benim tarafımdan mı?"

"Bunu söylemedim."

"Başka hangi Ölümlüler defterini okuyabilir ki?"

"Anlamıyorsun."

"Sanırım anlıyorum."

"Belki bir kısmını."

"İzin verirsen belki hepsini anlarım."

"İzin diye bir şey yok Ethan. Anlatamıyorum."

"Görmeme izin ver." Defteri almak için elimi uzattım.

Bana verirken kaşlarını kaldırdı. "Okuman pek mümkün olmayacak."

Açıp baktım. Sebebi Lena mıydı yoksa defter miydi bilemiyorum fakat kelimeler önümde birer birer beliriyordu, yavaşça. Lena'nın şiirlerinden ya da şarkı sözlerinden biri değildi. Çok fazla kelime yoktu, kabile tasarımları koleksiyonu gibi aşağı doğru uzanan garip çizimler, şekiller ve yılankavi kıvrımlar vardı.

Sayfanın altında bir liste yer alıyordu.

hatırladıklarım
anne
ethan
macon
av

pinarnarin

ateş
rüzgâr
yağmur
mahzen mezar
ben olmayan ben
öldüren ben
iki vücut
yağmur
kitap
yüzük
amına'nın tılsımı
ay

Lena defteri elimden çekti. Birkaç satır daha yazıyordu ancak onları okumayı başaramadım. "Kes şunu!"

Ona baktım. "O neydi?"

"Hiçbir şey, özel. Onu görememen gerekiyordu?"

"Peki, neden gördüm?"

"*Verbum Celatum* Büyüsünü yanlış yapmış olmalıyım. Saklı Kelime." Endişeyle bana bakıyordu, bakışları yumuşamıştı. "Önemli değil. O geceyi hatırlamaya çalışıyordum. Macon'ın... yok olduğu geceyi."

"Öldüğü L. Macon'ın öldüğü gece."

"Öldüğünü biliyorum. Elbette öldü. Sadece bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Bunun moralini bozduğunu biliyorum. Çok normal."

"Ne?"

"Bir sonraki aşama."

Lena'nın gözlerinde şimşekler çaktı. "Annenin öldüğünü biliyorum, Macon'ın da. Ama benim kederimin farklı aşamaları var. Bu duygu defterim değil. Ben baban değilim, sen de değilim Ethan. Düşündüğün kadar çok benzer yanımız yok."

Uzun zamandır birbirimize bakmadığımız bir şekilde bakışmaya başladık, belki de hiç... Adı konulamaz bir an yaşandı. Oraya geldiğimden beri yüksek sesle konuştuğumuzu fark ettim, hiç *keltleşmemiştik*. İlk kez onun ne düşündüğünü bilmiyordum ve muhtemelen o da benim ne hissettiğimin farkında değildi.

Sonra fark etti. Kollarını uzatarak ilk kez beni onların arasına çekti, çünkü bu kez ağlayan bendim.

Eve döndüğümde ışıklar sönmüştü ama yine de içeri girmedim. Sundurmada oturup karanlıkta birbirlerine göz kırpan ateş böceklerini izledim. Kimseyi görmek istemiyordum. Düşünmek istiyordum ve Lena'nın dinlemeyeceğini düşünüyordum. Karanlıkta yalnız oturmak dünyanın ne kadar büyük olduğunu ve birbirimizden ne kadar uzak olduğumuzu hatırlatıyor. Yıldızlar çok yakın görünüyordu, uzanıp dokunabilirdiniz. Ama dokunamazdınız. Bazen her şey olduğundan çok daha yakın görünüyordu.

Uzun süre karanlığa baktım ve sonunda ön bahçemizdeki meşenin orada bir hareket gördüğümü sandım. Bir an nabzım hızlandı. Gatlin'de insanların çoğu kapılarını bile kilitlemezdi, kilitleseler de o kilitlerin pek çok şekilde açılabileceğini biliyordum. Havada bir dalgalanma oldu, sıcak havanın yer değiştirmesi gibi belli belirsiz. Onun evime girmeye çalışan bir şey olmadığından emin oldum. Tam tersine başkasından kaçan bir şeydi.

Lucille, Hemşirelerin kedisi. Sundurmaya doğru gelirken mavi gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum.

"Herkese önünde sonunda evin yolunu bulacağını söyledim. Ama yanlış eve geldin." Lucille başını yana eğdi. "Hemşirelerin seni bir daha çamaşır ipinden ayırmayacağını biliyorsun değil mi?"

pinarnarin

Lucille anlamış gibi bana baktı. Kaçarken de bunun olacağını biliyordu ama yine de şansını değerlendirmişti. Tam önümde bir ateşböceği parladı ve Lucille basamağa sıçradı.

Böcek yükselince sersem kedi de onu yakalamaya çalıştı. Onun gerçekte ne kadar uzakta olduğunun farkında değildi. Yıldızlar gibi. Pek çok şey gibi.

12.6

Rüyalarımın Kızı

Karanlık.

Hiçbir şey göremiyordum ama ciğerlerimdeki havanın tükenmek üzere olduğunu hissedebiliyordum. Nefes alamıyordum. Her yer dumanla doluydu, öksürüyordum, boğuluyordum.

Ethan!

Sesini duyabildim ama belli belirsiz ve uzaktan.

Etrafımı saran hava sıcaktı. Kül ve ölüm kokuyordu.

Ethan, hayır!

Başımın üzerinde bir bıçağın parladığını gördüm ve o şeytani kahkahayı duydum. Sarafine. Sadece yüzünü göremedim.

Bıçak karnıma saplanırken nerede olduğumu gördüm.

Greenbrier'da mahzen mezarın üzerindeydim ve ölüyordum.

Çığlık atmaya çalıştım ne var ki sesim çıkmadı. Sarafine başını arkaya atarak bir kahkaha savurdu, elleri karnımdaki bıçağın üzerindeydi. Her tarafım kan içerisindeydi, kulaklarımdan, burnumdan ve ağzımdan akıyordu. Garip bir tadı vardı; bakır ve tuz.

pinarnarin

Ciğerlerimi çimento dolu iki torba gibi hissediyordum. Kulaklarımdan kanlar fışkırdıkça sesi boğuluyordu, o tanıdık kaybolma hissine yeniliyordum. Yeşil ve altın. Limon ve biberiye. Kanın, dumanın ve küllerin arasından kokuyu alabiliyordum. Lena.

Hep onsuz yaşayamayacağımı düşünüyordum. Artık bunu yapmak zorunda değildim.

"Ethan Wate! Neden hâlâ duşun sesini duyamıyorum?" Yatakta fişek gibi doğruldum, ter içindeydim. Elimi tişörtün altına sokup tenimde gezdirdim. Kan yoktu ama bıçağın rüyamda beni kesmiş olduğunu biliyordum. Tişörtü çıkarıp pürüzlü pembe çizgiye baktım. Alt karnımda bıçak yarasına benzer bir iz vardı. Birdenbire var olmuştu, rüyamdan kalan bir yara.

Ama gerçekti ve acıyordu. Lena'nın doğum gününden beri bu rüyalardan görmemiştim ve şimdi birdenbire neden geri döndüklerini bilmiyordum. Yatağımın içinde çamurlar içinde uyanmaya alışıktım ya da ciğerlerimin dumanla dolmasına ama ilk defa acı içinde uyanmıştım. Gerçekten olmadığını kendime telkin ederek ondan kurtulmaya çalıştım. Ama karnım zonkluyordu. Açık pencereme bakarak rüyamın sonunu çalması için Macon'ın buralarda olabilmesini diledim. Pek çok şey için buralarda olmasını diledim.

Gözlerimi kapatıp odaklanmaya çalıştım, Lena'nın orada olup olmadığını görmeye çalıştım. Fakat olmadığını biliyordum. Onun geri çekilişini hissedebiliyordum ki son dönemde tek yaptığı buydu.

Amma merdivenin altından yeniden bağırdı. "Son sınavına geç kalmayı planlıyorsan, yaz boyunca o tatlı kızının üzerinde odanda oturacak bol bol vaktin olur. Bu bir sözdür."

Lucille Ball, yatağımın ayakucundan bana bakıyordu, çoğu

sabah bunu yapıyordu. Lucille sundurmamızda ortaya çıktıktan sonra, onu alıp Mercy Hala'nın evine götürmüştüm ama ertesi gün yine kapımızın önündeydi. Bunun üzerine Prue Hala, kardeşlerini Lucille'in bir firari olduğuna inandırdı ve kedi bize taşındı. Amma kapıyı açıp Lucille'in içeri girmesine izin verdiğinde çok şaşırmıştım fakat onun da kendince sebepleri vardı. "Evde bir kedi bulunmasının yanlış bir tarafı yok. Onlar insanların göremediği pek çok şeyi görürler, yanlışlıkla diğer dünyadan bu tarafa geçenleri mesela - iyi ya da kötü olması bir şeyi değiştirmez. Ayrıca farelerden de kurtuluruz." Lucille'e Amma'nın hayvanlar âlemindeki sürümü olarak bakabilirdiniz.

Duşa girince üzerimden akan sıcak su her şeyi silip süpürdü. Yara izi dışında. Suyu daha da sıcak yaptım ama aklımı duşa vermeyi başaramadım. Rüyalarla karmakarışık olmuştu, bıçak, kahkaha...

İngilizce sınavım.

Lanet.

Çalışmayı bitiremeden uyuyakalmıştım. Sınavdan kalırsam dersten de kalacaktım, sağlam göz tarafı ya da değil fark etmezdi. Bu dönem notlarım hiç de parlak değildi, hatta Link'le başa baş gidiyordum. Klasik halim olan 'çalışmasan da olur' durumumu koruyamamıştım. Tarihten de kalmaya çok yakındım, Lena'nın doğum gününde yapılan Honey Hill savaşı canlandırmasında kurallara uymamıştık. İngilizceden kalırsam, yaz boyunca havalandırma sistemi bile olmayan okula devam etmek zorunda kalacaktım ya da ikinci sınıfı tekrar okuyacaktım. Aklı olan bir insanın bugün düşünmesi gereken en önemli sorun buydu. Telaffuz farkı mı? Son ünsüz benzerliği mi? Ayvayı yemiştim.

Süper boy kahvaltıların beşinci günündeydik. Hafta boyunca sınavlarımız vardı ve Amma'nın, ne kadar çok yersem

pinarnarin

sınavlarda o kadar iyi olacağıma dair bir inancı vardı. Pazartesi gününden beri tonlarca jambon ve yumurta yemiştim. Midemin beni öldürmesine ve gördüğüm kâbuslara şaşırmamak gerekirdi. Ya da kendimi buna inandırmaya çalışıyordum.

Sahanda yumurtaları çatalımla dürttüm. "Yine mi yumurta?"

Amma gözlerini kısarak baktı. "Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama hiç havamda değilim." Tabağıma bir yumurta daha koydu. "Bugün sabrımı sınamaya kalkışma Ethan Wate."

Onunla tartışmak gibi bir niyetim yoktu. Yeterince problemim vardı.

Babam mutfağa girdi ve dolabı açıp gevreklerini aradı. "Amma ile dalga geçme. Bunu sevmediğini biliyorsun." Kaşığını sallayarak ona baktı. "Şu benim oğlum yukarıdan aşağıya T. E. R. B. İ. Y. E. S. İ. Z. Tıpkı..."

Amma dolabın kapaklarını hızla kapatarak ona püskürdü. "Mitchell Wate, dolaplarımı karıştırmaktan vazgeçmezsen sana öyle bir terbiye vereceğim ki..." Babam bir kahkaha attı, bunun bir saniye sonrasında Amma'nın da gülümsediğine yemin edebilirdim, deli babamın Amma'yı yeniden eski haline getirişini izledim. O an, bir sabun köpüğü süratiyle sona erdi fakat ben ne gördüğümü biliyordum. Bir şeyler değişiyordu.

Babamın gün içinde ortalıkta dolaşarak mısır gevreği almasına ya da küçük sohbetler yapmasına hâlâ alışamamıştım. Teyzemin onu dört ay önce Mavi Ufuklar'a yatırmış olduğunu düşününce bu inanılmaz bir durumdu. Caroline Teyze'nin inandığı gibi yepyeni bir adam değildi, onu az da olsa tanıdığımı itiraf etmem gerekiyordu. Babam tavuk salatalı sandviçler yapmıyordu ama artık çalışma odasından dışarı çok daha sık çıkıyordu, bazen evden bile çıktığı oluyordu. Marian, Charleston Üniversitesi İngilizce Bölümü'nde

babama misafir öğretim görevlisi olarak bir iş ayarlamıştı. Otobüsle yaptığı yolculuk kırk beşer dakikadan iki saati buluyordu, çünkü henüz ağır makineleri kullanmasına izin verilmemişti. Yine de mutlu görünüyordu. Tabii bunu, çalışma odasına kapanıp durmadan bir şeyler karalayan çılgın adamı düşünerek söylüyordum. Çıta oldukça düşüktü.

Babam için bir şeyler böylesine değişebiliyorsa ve Amma gülümseyebiliyorsa belki Lena için de bir şeyler değişebilirdi.

Değişir miydi?

O an sona ermişti ve Anıma savaş alanına geri dönmüştü, bunu yüzünde görebiliyordum. Babam yanıma oturup mısır gevreğine süt koydu. Amma ellerini alet önlüğüne kuruladı. "Mitchell sen de yumurta yesen iyi olur. Mısır gevreği kahvaltı olamaz."

"Sana da günaydın Amma." Ona gülümsedi, bunun çocukluğundaki gülümsemeyle aynı olduğuna dair iddiaya bile girebilirdim.

Gözlerini kısarak tabağımın yanına bir bardak çikolatalı süt koydu, artık içemeyecektim.

"Bana pek de aydın görünmedi." Burnunu çekerek kocamana bir jambonu tabağıma doğru itmeye başladı. Amma'ya göre ben hâlâ altı yaşındaydım. "Yaşayan bir ölüye benziyorsun. O sınavlardan geçmen için beyninin de beslenmesi gerekiyor."

"Evet, efendim." Amma'nın babam için doldurmuş olduğu su bardağının kenarına vurdum. Elindeki ortası tek delikli tahta kaşığı, Tek Gözlü Şeytanı - küçükken ona bu adı vermiştim - havaya kaldırdı. Küçükken onu kızdırdığım zamanlarda beni evin içinde elinde onunla kovalardı, gerçi bir fiske bile vurmamıştı. Oyunu uzatmak için eğilip dururdum.

"Ve hepsinden geçsen çok iyi olur. Yaz boyunca Petty'nin çocukları gibi okul civarında dolanmanı istemiyorum. Söylediğin gibi bir iş bulup çalışacaksın." Kaşığı sallarken burnunu çekti. "Boş zaman demek daha çok sorun demektir ve senin başında şimdiden fazlasıyla sorun var."

Babam gülümsedi ve bir kahkaha attı. Amma'nın benim yaşımdayken ona da aynı şeyi söylemiş olduğundan emindim.

"Evet, efendim."

Bir araba kornası ve ardından da Külüstür'ün uğultulu sesini duydum ve sırt çantamı kaptım. Görebildiğim tek şey hâlâ arkamdan sallanan kaşıktı.

Külüstür'e sığınıp pencereyi açtım. Nine söylediğini yapmış ve Lena, yıl sonuna kadar devam etmek üzere bir hafta önce okula dönmüştü. Onu ilk gününde okula götürmek için Ravenwood'a kadar gitmiştim, hatta Dur&Çal'dan onun en sevdiği reçelli çöreklerden de almıştım ama oraya vardığımda Lena çoktan evden ayrılmıştı. O günden beri okula kendi geliyordu, Link'le ben yeniden Külüstür'e dönmüştük.

Link arabadan bir sokak öteye ulaşan müziğin sesini kıstı.

"Okulunda sakın beni utandırma Ethan Wate. Ve sen de o müziği kapat Wesley Jefferson Lincoln! Bu şamatanla bir sıra salgamını mahvedeceksin." Link Amma'ya cevap olarak korna çaldı. Amma kaşığını posta kutusuna vurduktan sonra ellerini kalçasına koyarak yumuşadı. "Sınavlarınızda başarılı olursanız belki size turta pişiririm."

"Gatlin şeftalisinden yapılma ihtimali var mı efendim?"

Amma burnunu çekerek başını salladı. "Bir ihtimal olabilir."

Bunu asla itiraf etmezdi ama bunca yılın sonunda Link, Amma'nın kalbinde yumuşak bir noktaya oturmuştu. Link, bunun, annesinin vücudunun Sarafine tarafından el konulmuş olmasına Amma'nın çok üzülmüş olmasından kaynaklandığını düşünüyordu fakat öyle değildi. Link için üzülüyordu. "O çocuğun, o kadın tarafından yetiştirilmek zorunda

pinarmarin

olduğuna inanamıyorum. Kurtlar yetiştirse daha iyi yetiştirdi." Bu sözleri geçen hafta cevizli bir turtayı onun için paketlerken söylemişti.

Link bana bakarak sırıttı. "Bu hayatımda başıma gelen en iyi şey, yani Lena'nın annesinin anneme bulaşmış olması. Hayatımda hiç bu kadar çok Amma turtası yememiştim." Lena'nın bir kâbus gibi geçen doğum günüyle ilgili söylediği tek şey buydu artık. Gaza bastı ve Külüstür yolda ilerlemeye başladı. Her zamanki gibi okula geç kaldığımızdan bahsetmeme gerek bile yok.

"İngilizce çalıştın mı?" Bu aslında bir soru değildi, Link'in yedinci sınıftan beri kitap dahi açmadığını biliyordum.

"Hayır, birilerinden kopya çekeceğim."

"Kimden?"

"Niye takılıyorsun? Senden daha zeki birinden."

"Öyle mi? En son Jenny Masterson'dan çekmiştin ve ikiniz de D almıştınız."

"Çalışacak vaktim olmadı. Yeni bir şarkı yazıyordum. Onu bölge panayırında çalabiliriz. Dinle bakalım." Link şarkıyı söylemeye başladı, bu garip gelmişti çünkü sadece kaydedilmiş sesinin üzerine söylüyordu. "Lolipoplu kız, tek bir söz bile söylemeden gitti ve aslında seni çağırıyordu ama hiç duymadın."

Harika. Ridley hakkında bir şarkı daha. Bu beni hiç şaşırtmamıştı, dört aydan beri başka konuda bir şarkı yazmamıştı. Onun Lena'ya hiç benzemeyen kuzenine takılı kalacağını düşünmeye başlamıştım artık. Ridley bir Cezbediciydi, ikna gücünü istediği kişinin üzerinde lolipopunu yalayarak kullanıyordu. Bu kişi bir süre Link olmuştu. Onu kullanıp ortadan yok olmasına rağmen Link hâlâ onu unutamamıştı. Ama onu suçlayamazdım. Bir Karanlık Büyücüye âşık olmak zor olmalıydı. Aydınlık olanıyla bile zaman zaman durum zordu.

pinarnarin

Hâlâ Lena'yı düşünüyordum, arabanın kulakları sağır edici gürültüsüne ve onun içinde boğulan Link'in sesine rağmen *On Yedi Ay*'ı duymayı başardım. Ama sözleri değişmişti.

On Yedi Ay, on yedi olur.
Karanlık gözler yanarak aydınlanır.
Zaman tamam ama o daha da tamam,
Ay'ı ateşin içine çeker...

Zaman tamam mı? Bunun anlamı neydi? Lena'nın on yedinci doğum gününe daha sekiz ay vardı. Neden zaman şimdi tamam olmuştu? O kimdi ve ateş neydi?

Link enseme vurunca şarkı yok oldu. Deneme kaydının üzerine bağırıyordu. "Ritmini biraz düşürürsem çok güzel bir Rock şarkısı olacak." Ona baktım ve o yeniden kafama vurdu. "Topla kendini kanka. Sadece bir sınav. Öğle yemeklerindeki ateşli Bayan Luney gibi çılgın görünüyorsun."

Çok da uzak bir tahmin değildi.

Külüstür'ü Jackson Lisesi'nin park alanına soktuğumuzda, hâlâ okulun son günü olduğunu hissetmiyordum. Son sınıf öğrencileri için son gün değildi. Yarın mezuniyetleri vardı ve ardından sabaha kadar sürecek bir parti verilecekti, birkaç kişiden fazlasının alkol komasına gireceği kesindi. Ama birinci ve ikinci sınıf öğrencileri, yani bizim için sadece bir sınav kalmıştı, sonra özgürdük.

Savannah ile Emily, Link ve beni görmezden gelerek yanımızdan geçtiler. Kısa etekleri her zamankinden daha da kısaydı ve kısacık tişörtlerinin altından sallanan bikini bağcıklarını görebiliyorduk. Batik gök kuşağı renkleri ve pembe kareli.

"Baksana. Bikini sezonu." Link sırıttı.

Bunu neredeyse unutmuştum. Öğleden sonra göle gitmemize bir sınav kalmıştı. Bugün herkes giysilerinin altına mayo giyecekti, Moultrie Gölü'nde yüzmeden yaz tam olarak başlamış sayılamazdı. Jackson'lı çocuklar olarak Monck'un Köşesi'nin hemen üzerinde, gölün iyice genişleyip derinleştiği yerde takılıyorduk ve insan orada okyanusa girmiş gibi hissediyordu. Yayın balıklarını ve bataklık yosunlarını saymazsanız bir deniz olarak görülebilirdi. Geçen yıl bu zamanlar göle, Emory'nin ağabeyinin kamyonetinin arkasında Emily, Savannah, Link ve basketbol takımının yarısıyla birlikte gitmiştim. Tabii o geçen seneydi.

"*Gidiyor musun?*"

"I-ıh."

"Külüstür'de fazladan bir mayo var ama bunun kadar güzel değil." Link tişörtünü yukarı çekince turuncu ve yeşil ekoseli mayosunu gördüm. Link gibi sadeydi.

"Gitmeyeceğim." Neden gitmediğimi biliyordu ama bunu söylemedim. Her şey yolundaymış gibi hareket etmem gerekiyordu.

Lena ile olduğumuz gibi.

Link bugün vazgeçmeyecekti. "Emily'nin havlusunun yarısını seninle paylaşacağından eminim." Bu bir şakaydı, ikimiz de bunu yapmayacağını biliyorduk. Acıma gösterileri nefret kampanyasının yanı sıra sürüyordu ve biz bu günlerde son derece kolay hedeflerdik, spor da sona ermişti.

"Biraz dinlen."

Link yürümeyi bırakarak elini omzuma koydu. O yeniden konuşmaya başlayamadan elini ittim. Ne söyleyeceğini biliyordum ve zaten endişeliydim, benim için bu sohbet başlamadan sona ermişti.

"Yapma. Dayısının öldüğünü biliyorum. İkiniz de hâlâ cenazedeymiş gibi davranmayı bırakın. Onu sevdiğini biliyorum ama..." Söylemek istemiyordu ama ikimiz de aynı

şeyi düşünüyorduk. Konuyu daha ileri götürmezdi, çünkü o Link'ti, kimse oturmazken öğle yemeğinde masamda oturmuştu.

"Her şey yolunda." Bu işe yarayacaktı. Yaramalıydı. Onsuz nasıl olunur bilmiyordum.

"Seyretmek zor oluyor kanka. Sana davranışı tam da..."

"Tam da ne?" Bu bir meydan okumaydı. Parmaklarımın kıvrılarak yumruk haline dönüştüğünü hissediyordum. Bir sebep arıyordum, herhangi bir sebep. Patlayacak gibiydim, bir şeylere vurmayı delice istiyordum.

"Tam da kızların bana davrandığı gibi davranıyor." Sanırım ona vurmamı bekliyordu. Bunun bana bir faydası olacaksa bunu istiyordu da. Omuz silkti.

Parmaklarımı açtım. Zaman zaman kıçını tekmelemek istesem de Link, Link idi. "Üzgünüm dostum."

Link koridorda her zamankinden daha hızlı yürümeye başlarken küçük bir kahkaha attı. "Sorun yok, psikopat."

Kaçınılmaz akıbetime doğru basamakları tırmanırken yine o yalnızlık sızısını hissettim. Belki de Link haklıydı. Bu durumun Lena ile ne kadar sürebileceğini bilemiyordum. Hiçbir şey aynı değildi. Link bile bunu görüyorsa belki de gerçeklerle yüzleşme zamanı gelmişti.

Karnım ağrımaya başladı ve ağrıyı ellerimle geçirebilecekmişim gibi o bölgeyi sımsıkı tuttum.

Neredesin L?

Zil çalarken sırama oturdum. Lena yanımdaki iskemlede oturuyordu, her zaman yaptığı gibi sağlam göz tarafında. Ama hiç kendi gibi görünmüyordu.

Üzerine çok büyük gelen, o V yaka beyaz penyelerden giymişti ve altında da üç ay önce giyeceğinden bir karış daha kısa, siyah bir etek vardı. Mavi bir tişört olan tişörtün altından

pinarnarin

belli belirsiz görünüyordu. Artık umursamıyordum. Onun düşünürken parmağında sürekli olarak çevirip durduğu yüzüğünü de takıyordu, boynundaki bir zincirde duruyordu. Yeni bir zincire asılmış olarak annemin yüzüğünün yanında duruyordu. Eski zincir doğum günü gecesinde kopmuş ve küllerin arasında kaybolmuştu. Ona olan aşkımı ifade edebilmek için annemin yüzüğünü vermiştim, şu an bunu hissettiğinden hiç de emin değildim. Sebebi ne olursa olsun Lena sadakatle hayaletlerimizi boynunda taşıyordu ve herhangi birini çıkarmayı reddediyordu. Kaybettiğim annem ve kaybettiği dayısı, platin, altın ve diğer değerli metallere sıkışmış olarak, tılsımlı kolyesinden daha kısa olan bir zincire takılmış ve ona ait olmayan bir penyenin katmanları arasında gizlenmişti.

Bayan English kâğıtlarımızı dağıtmaya başlamıştı, üzerinde mayoları olan ya da elinde havlu tutan diğerleri gibi eğlenmiyordu. Emily de her ikisi de vardı.

"Beş kısa cevap ve her biri on puan, çoktan seçmeli bölüm yirmi beş puan, kompozisyon da aynı. Bu kez Boo Radley yok. Konumuz *Dr. Jekyll ve Bay Hyde*. Henüz yaz gelmedi çocuklar." Sonbaharda *Bülbülü Öldürmek* adlı kitabı okumuştuk. Lena'nın elindeki eski kopyasıyla sınıfta ilk ortaya çıkışını hatırladım.

"Boo Radley öldü Bayan English. Kalbine kazık sokularak." Bunu kimin söylediğini bilmiyordum, Emily'nin arkasında oturan kızlardan biriydi ama hepimiz onun Macon'dan bahsettiğini biliyorduk. Bu yorum eski zamanlardaki gibi Lena için yapılmıştı. Gülüşmeler sona ererken iyice gerildim. Pencerelerin çatırdamasını ya da birkaç tanesinin kırılmasını bekliyordum ama hiçbir şey olmadı. Lena tepki vermedi. Ya dinlemiyordu ya da ne söylediklerini artık umursamıyordu.

"İhtiyar Ravenwood'un kasaba mezarlığında olmadığına dair iddiaya bile girerim. Tabut muhtemelen boştur. Tabii bir

pinarnarin

tabut varsa." Ses Bayan English'in gözlerini arka sıraya dikeceği kadar yüksekti.

"Kes sesini Emily," diye tısladım.

Bu kez Lena arkasını dönüp direk olarak Emily'ye baktı. Hepsi o kadar; bir bakış. Emily sınav kâğıdını açtı, şu an aklında Jekyll ile Hyde'dan başka bir şey yok sanırdınız. Kimse Lena'ya karşı durmak istemezdi. Sadece onun hakkında konuşmak isterlerdi. Lena yeni Boo Radley idi. Macon bu konuda ne derdi merak ettim.

Hâlâ merak ederken sınıfın arkasından bir çığlık duydum.

"Yangın! Biri yardım etsin!" Emily sınav kâğıdını tutuyordu, elinde yanıyordu. Kâğıdı döşemenin üzerine atıp bağırmaya devam etti. Bayan English iskemlesinin arkasında asılı duran süveterini alıp sınıfın arkasına doğru yürüdü ve sağlam gözünün tarafına döndü. Üç vuruştan sonra, yangın biraz duman ve yerde hafif bir siyahlık bırakarak sönmüştü.

"Yemin ederim ki kendi kendine tutuştu. Yazarken birdenbire başladı."

Bayan English Emily'nin masasının ortasında duran siyah parlak çakmağı aldı. "Gerçekten mi? Eşyalarını topla. Bunu Müdür Harper'a anlatırsın."

Bayan English sınıfın ön tarafına doğru ilerlerken Emily fırtına gibi sınıftan çıktı. Bayan English yanımdan geçerken çakmağın üzerinde gümüş hilal olduğunu gördüm.

Lena sınavına dönerek yazmaya başladı. Bol, beyaz tişörtüne baktım, zinciri altında sallanıyordu. Saçları garip bir topuz şeklinde toplanmıştı, bu da açıklamaya tenezzül bile etmediği yeni bir tercihti. Onu kalemimle dürttüm. Yazmayı bırakıp bana baktı ve dudağını bükerek hafifçe gülümsedi, bugünlerde yapabildiği en iyi şey buydu.

Ben de ona gülümsedim ve sınava geri döndü, telaffuz hataları ile sesli uyumu bana bakmaktan daha önemli gibiydi.

Bana bakmak canını yakar gibiydi ya da daha kötüsü bana bakmak istemiyordu.

Zil çaldığı anda Jackson Lisesi tam bir panayır yerine dönüştü. Kızlar bluzlarını çıkardılar ve bikini üstleriyle park alanına koştular. Dolaplar boşaltıldı, defterler çöpe atıldı. Konuşmalar çığlıklara dönüştü, birinci sınıflar ikinci, ikinci sınıflar ise son sınıf haline geldi. Herkes bu yıldan beklediğini almıştı; özgürlük ve yeni bir başlangıç.

Ben hariç herkes.

Lena ile birlikte otoparka yürüdük. Yürürken çantası sallanmıyordu ve birbirimize sürtünüyorduk. Aylar önceki elektriği hâlâ hissediyordum fakat şimdi buz gibiydi. Benden kaçmak için bir adım yana kaydı.

"Pekâlâ, nasıl gitti?" Sohbet başlatmaya çalışıyordum, iki yabancı gibiydik.

"Ne?"

"İngilizce sınavı."

"Muhtemelen kaldım. Kitabı okuyamadım." *Bülbülü Öldürmek* adlı kitabı okurken aylar boyunca sorulan her soruyu cevaplamış olan Lena'nın, yeni kitabı okumadığını hayal etmek mümkün değildi.

"Öyle mi? Benimki mükemmeldi. Geçen hafta Bayan English'in masasından sınav kâğıdını çalmıştım." Bu yalandı. Bu işi yaptığım anda her şeyden önce Amma'nın gözünde başarısız olurdum. Ama Lena zaten dinlemiyordu. Elimi başının önünde salladım. "L? Beni dinliyor musun?" Onunla rüyam hakkında konuşmak istiyordum fakat önce orada olduğumu fark etmesini sağlamam gerekiyordu.

"Pardon. Kafamda bir sürü şey var." Uzaklara daldı. Çok bir şey değildi ama haftalardır alabildiğinden fazlaydı.

"Ne gibi?"

Tereddüt etti. "Hiçbir şey."

İyi hiçbir şey mi? Yoksa burada konuşulamayacak bir şey mi?

pinarnarin

Yürümeyi bırakıp bana döndü ama zihnine girmemi engelledi. "Gatlin'den gidiyoruz. Hepimiz."

"Ne?" Bunu hiç beklemiyordum. Zaten istediği de buydu. Kendini kapatmış ve içini, olanları ve duygularını sakladığı yeri görmemi engellemişti. Hep zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm. Bunun benden uzak geçirilen bir zaman olduğunu anlamamıştım.

"Sana söylemek istemedim. Sadece birkaç aylığına."

"Bunun annenle bir ilgisi..." O panik duygusu yine mideme bir taş gibi çökmüştü.

"Onunla bir ilgisi yok." Lena yere baktı. "Ninem ve Del Teyze, Ravenwood'dan uzaklaşmamın iyi olacağını düşünüyor, daha az düşünürmüşüm. Yani onu."

Senden uzaklaşırsam. Ben bunu duyuyordum.

"Öyle olmaz Lena."

"Ne?"

"Macon'ı kaçarak unutamazsın."

Adını söylediğim anda gerildi. "Öyle mi? Kitabın öyle mi diyor? Şu an neredeyim? Beşinci safha mı? Ya da en son altıncıda mı?"

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Bak sana yeni bir safha söyleyeyim. Her şeyi arkanda bırak ve vaktin varken oradan uzaklaş. Ben buna ne zaman geleceğim?"

Ona bakarak yürümeyi bıraktım. "İstediğin bu mu?"

Tılsımlı kolyesinin uzun gümüş zincirini kıvırmaya başladı, bizim ufacık parçalarımıza dokunuyordu, birlikte yaptığımız ve gördüğümüz şeylere. O kadar çok kıvırdı ki bir an kopacağını düşündüm. "Bilmiyorum. Bir yanım gidip hiç geri dönmemek istiyor, diğer yanım ise buna tahammül dahi edemiyor, o Ravenwood'u çok severdi ve bana bıraktı."

Tek sebep bu mu?

Bitirene kadar bekledim, benden ayrılmak istemediğini söylemesini... Söylemedi.

Konuyu değiştirdim. "Belki de bu yüzden o gece hakkında rüyalar görüyoruz."

"Sen neden bahsediyorsun?" Dikkatini çekmiştim.

"Dün gece doğum günü gecen hakkında gördüğümüz rüya. Yani Sarafine'in beni öldürme kısmını saymazsak o gece gibiydi. Çok gerçekti. Hatta bununla uyandım." Gömleğimi kaldırdım.

Lena alt karnımın üzerinde pürüzlü bir çizgi halinde duran pembe yaraya gözlerini dikti. Bayılacak gibiydi. Yüzü soldu ve orada bir panik belirdi. Haftalardır gözlerinde görebildiğim ilk duygu ifadesiydi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Dün gece rüya görmedim." Bunu söyleyişinde bir hal vardı, yüzünde de. Ciddiydi.

"Garip. Genellikle bunu beraber görürüz." Sakin görünmeye çalışıyordum ama kalbim hızla atmaya başlamıştı. Tanıştığımızdan beri aynı rüyaları görüyorduk. Macon'ın odama yaptığı gece yarısı ziyaretlerinin sebebi onlardı - Lena'nın görmesini istemediği kısımları alıyordu. Macon aramızdaki bağlantının çok güçlü olduğunu ve Lena'nın benim rüyalarımı gördüğünü söylemişti. Artık görmüyorsa bağlantımız hakkında ne düşünmeliydim?

"Doğum günü gecendi ve beni çağırdığını duydum. Ama mahzen mezara gittiğimde Sarafine orada duruyordu ve elinde bir bıçak vardı."

Lena kusacakmış gibi bakıyordu. Bu noktada durmam gerekiyordu ancak durmadım. Zorlamaya devam ettim, bunu neden yaptığımı bilmiyordum. "O gece ne oldu L? Bana hiç anlatmadın? Belki de o yüzden şimdi rüyalarımda görüyorum."

Ethan yapamam. Bana bunu yaptırma.

Buna inanamadım. Yeniden zihnime dönmüştü, yine *keltleşiyordu*. Kapıdaki aralığı zorlayarak onunkine sızmaya çalıştım.

pinarnarin

Bunu konuşabiliriz. Benimle konuşmak zorundasın.

Lena her ne hissediyorsa bununla ilgilenmedi. Zihinlerimiz arasındaki kapının çarparak kapandığını hissettim. "Ne olduğunu biliyorsun. Mahzen mezara tırmanırken düştün ve kendinden geçtin."

"Ya Sarafine'e ne oldu?"

Çantasının kayışını çekiştirdi. "Bilmiyorum. Her yer yanıyordu, hatırladın mı?"

"Ve öylece yok mu oldu?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey göremedim, yangın söndüğünde gitmişti." Lena onu bir şeyle suçluyormuşum gibi savunmaya geçmişti. "Neden bu konuyu bir mesele haline getiriyorsun? Sen bir rüya gördün ve ben görmedim. Ne olmuş? Diğerleri gibi değil. Bir anlamı yok." Yürümeye başladı.

Önüne geçip yeniden gömleğimi kaldırdım. "Peki, bunu nasıl açıklayacaksın?"

Yaranın pürüzlü yüzeyi hâlâ pembeydi ve yeni iyileşiyordu. Lena'nın gözleri kocaman açılmıştı, yazın ilk gününün güneş ışıkları onlara yansıyordu. Ela gözleri güneşte altın gibi parlıyordu. Hiçbir şey söylemedi.

"Ve şarkı değişiyor. Senin de duyduğunu biliyorum. Zaman tamam. Bu konuda konuşmak ister misin?" Geri çekilerek benden uzaklaşmaya başladı, sanırım cevabı buydu. Ama umursamadım, bir önemi yoktu çünkü kendimi tutamıyordum. "Bir şeyler oluyor, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

"Ne oluyor? Lena..."

Başka bir şey söyleyemeden Link yanımıza geldi ve havlusuyla bana vurdu. "Bugün kimse göle gidemiyor, yani ikinizin dışında."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Lastiklere baksana. Otoparktaki bütün arabaların lastikleri yarılmış, Külüstür'ün bile."

"Bütün arabaların mı?" Okulun kaçak sorumlusu Fatty bu konuyla ilgilenecekti. Alandaki araç sayısını hesaplamaya çalıştım. Bu pisliğin Summerville'e iletilmesine yeterdi, şerife bile haber verilebilirdi. Bu konu Fatty'yi aşardı.

"Lena'nınki dışında bütün arabaların." Link park yerinde duran Fastback'i işaret etti. Onun Lena'nın arabası olması fikrine hâlâ alışamamıştım. Park alanında tam bir karmaşa vardı. Savannah cep telefonuyla konuşuyordu. Emily Eden Westerly'ye bağırıyordu. Basketbol takımı hiçbir yere gidemiyordu.

Link Lena'ya bir omuz attı. "Diğerleri için seni suçlamıyorum ama Külüstüre de yapmak zorunda mıydın? Yeni lastik alacak param yok."

Lena'ya baktım. Donakalmıştı.

Lena, sen mi yaptın?

"Ben değildim." Yanlış bir şeyler vardı. Eski Lena bunu sorduğumuz için bile kafamızı koparırdı.

"Bunun Ridley ya da..." Link'e baktım. Sarafine'in adını söylemek istemedim.

Lena başını salladı. "Ridley değildi." Kendi gibi konuşmuyordu, emin de değildi. "İster inanın ister inanmayın ama Ölümlülerden nefret eden bir tek o değil."

Ona baktım ama ikimizin de aklından geçeni ortaya koyan Link oldu. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

Park alanındaki karmaşanın içinde bir motosikletin motoru çalıştı. Park edilmiş araçların arasında siyah tişörtlü bir çocuk belirdi, egzozunu kızgın amigo kızlara koklatarak yola çıktı ve gözden kayboldu. Kask taktığı için yüzü görünmüyordu. Sadece Harley'i görünüyordu.

Midem alt üst oldu, bu motosiklet çok tanıdık gelmişti. Onu daha önce nerede görmüştüm? Jackson'da kimsenin motosikleti yoktu. Ona en yakın şey Hank Porter'ın ATV'siydi ve Savannah'nın son partisinde yuvarladığından beri çalışmıyordu. Ya da ben öyle duymuştum, uzun bir süredir o partilerin davet listesinde yer almıyordum.

Lena motosikletin ardından bir hayalet görmüş gibi baktı. "Buradan gidelim." Merdiveni inerek arabasına yöneldi.

"Nereye?" Onu yakalamaya çalıştım, Link arkamdan koşuyordu.

"Burası dışında her yere."

pinarnarin

12.6

Göl

"Ridley değilse neden senin lastiklerin de yarılmadı?" Yine zorluyordum. Park alanında olanların hiçbir mantığı yoktu ve düşünmeden duramıyordum. Motosikleti de. Onu nereden tanıyordum?

Lena suya bakmaya devam etti ve benimle ilgilenmedi. "Muhtemelen bir tesadüf." İkimiz de tesadüflere inanmazdık.

"Öyle mi?" Avcuma kum doldurdum, kahverengi ve taneliydi. Link'i saymazsak göl bize aitti. Geri kalanlar muhtemelen BP'nin önünde Ed kaçmadan önce lastiklerini tamir ettirebilmek için sıraya girmişlerdi.

Başka bir kasabada ayakkabılarınızı yeniden ayağınıza geçirip kumu toprak olarak adlandırabilirdiniz, gölün bu kısmına bataklık da diyebilirdiniz ama Moultrie Gölü'nün bulanık suları Gatlin'in sahip olduğu havuza benzer tek şeydi. Herkes kuzey kıyısında takılırdı, çünkü orası ormanın kenarındaydı ve arabalara da uzaktı, yani liseden olmayan kimseyle karşılaşmanız pek mümkün olmazdı - özellikle de ailenizle.

Neden burada olduğumuzu bilmiyordum. Gölü kendimize saklamak biraz garipti, bütün okul bugün burada olmayı planlamıştı hâlbuki. Lena buraya gelmek istediğini söylediğinde ona inanamamıştım. Ama istemişti ve gelmiştik, Link sudaydı ve biz de onun Külüstür'den çıkarmış olduğu farklı havlunun üzerinde oturuyorduk.

pinarnarin

Yanımda oturan Lena bana döndü. Bir an her şey geçmişteki gibi normale döndü, havlumu benimle paylaşmak ister gibiydi. Bu çok kısa sürdü ve bir sessizlik oluştu. Haziran ayında, Güney Carolina'nın boğucu sıcağının ve neminin etkisiyle üzerine yapışmış olan ince, beyaz penyenin altında parlayan açık renkli tenini görebiliyordum. Ağustos böceklerinin cıvıl cıvıl çıkan sesleri sessizliği bozdu. Neredeyse. Lena'nın siyah eteği kalçasının biraz altına kadar uzanıyordu. Yüzüncü kez, keşke mayolarımız yanımızda olsaydı, diye düşündüm. Lena'yı hiç öyle görmemiştim. Bunu düşünmemeye çalıştım.

Seni duyabildiğimi unuttun mu?

Kaşımı kaldırdım. Yine oradaydı. Eskiden hiç ayrılmadığı beynimi bugün ikinci kez ziyaret etmişti. Bir an benimle zorla konuşuyor, sonra aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya başlıyordu. Bunu konuşmamız gerektiğini biliyordum ama artık daha fazla kavga etmek istemiyordum.

Ama bikiniyle görülüp de unutulabilecek biri değilsin, L.

Bana doğru uzandı ve soluk gömleğini başımın üzerinden çekerek çıkardı. Omuzlarıma dokunan buklelerini hissedebiliyordum. Kolunu boynuma dolayarak beni kendine çekti. Yüz yüze, gözlerinde parlayan altın güneşi görebiliyordum. Onları hiç bu kadar altın renginde parlarken görmemiştim.

Gömleği kafama atıp suya doğru koşmaya başladı, göle üzerinde giysileriyle girerken bir çocuk gibi kahkahalar atıyordu. Aylardır şaka yaptığını ya da kahkaha attığını duymamıştım. Onu bu akşamüstü için geri almış gibiydim ve bunun neden olduğunu bilmiyordum. Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım ve onu kovaladım, gölün sığ yanından koşarak suda ilerledim.

"Yapma!" Lena üzerime su sıçrattı ben de ona. Giysilerinden ve benim şortumdan damlalar süzülüyordu, güneş iyi geliyordu. Link iskeleye doğru yüzüyordu. Gerçekten yalnızdık.

"L, bekle." Omzunun üzerinden arkaya bakarak gülümsedi ve suya daldı.

"O kadar kolay kaçamazsın." Yok olmadan bacağını yakaladım ve kendime doğru çektim. Kalıkaha atarak debelendi ve beni suya düşürene kadar tekmelemeye devam etti.

"Kendimi balık gibi hissediyorum," diye çığlık attı.

Belinden tutup kendime yapıştırdım, yüz yüzeydik. Güneş, su ve ikimiz. Birbirimizden kaçmıyorduk.

"Gitmeni istemiyorum. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum. Geriye dönemez miyiz, anlıyorsun işte..."

Lena uzanıp eliyle dudaklarıma dokundu. "Şişşt." Parmak ucundan yükselen sıcaklık omuzlarımdan aşağı inerek tüm vücuduma yayıldı. Bu hissi neredeyse unutmuştum, ısı ve elektrik. Ellerini kollarımın üzerinden aşağı indirdi ve sırtımın üzerinde birleştirdi, başını göğsüme yasladı. Tenimden buhar çıkıyordu, dokunduğu her noktada küçük akımlar oluşuyordu. Ona haftalardan beri bu kadar yakın olmamıştım. Derin derin içime çektim. Limon ve biberiye... ve bir şey daha. Değişik bir şey.

Seni seviyorum L.

Biliyorum.

Lena yüzünü yukarı kaldırdı ve onu öptüm. Birkaç saniye içinde kollarımın arasında eridi, bu aylardır olmamıştı. Bu öpücük bizi yönetmeye başlamıştı, büyülenmiş gibiydik. Onu kucağıma alarak sudan çıkardım, bacakları kollarıma çarpıyordu ve üzerimizden sular akıyordu. Onu havluya taşıdım, kumların arasına yuvarlandık. Sıcaklığımız ateşe dönüştü. Kontrolden çıktığımızın farkındaydım ve durmak zorundaydık.

pinarmarin

L.

Lena ağırlığımın altında içini çekti ve yeniden yuvarlandık. Nefes almaya çalıştım. Başını geriye atarak bir kahkaha atınca bir anda buz kestim. Bu kahkahayı rüyamdan hatırlıyordum. Sarafine'in kahkahasıydı. Lena'nın sesi tıpkı öyle çıkmıştı.

Lena.

Hayal mi görüyordum? Bunu tam olarak anlayamadım, çünkü üzerimdeydi ve başka bir şey düşünmem imkânsızdı. Birkaç saniye boyunca ona dolanarak kayboldum. Göğsüm daraldı ve nefesimin kesik kesik çıkmaya başladığını fark ettim. Biraz daha durmazsak ya Acil'de uyanacaktım ya da daha kötüsü olacaktı.

Lena!

Dudağımda keskin bir acı hissettim. Onu iterek yerde yuvarlandım, sersemlemiştim. Lena kumların üzerine kayarak benden uzaklaştı ve diz çöktü. Gözleri parlıyordu, irileşmiş ve altın rengiydi. Çok az yeşil vardı. Hızla soluyordu. İki büklüm nefes almaya çalıştım. Vücudumdaki bütün sinirler tutuşmuştu, teker teker. Lena başını kaldırdı kirin ve saçlarının arasından yüzünü göremiyordum. Sadece altın parıltı vardı.

"Benden uzak dur." Yavaş yavaş konuşuyordu, her bir kelimesi içinde hiç dokunulmamış bir yerden çıkar gibiydi.

Link sudan çıkmış saçlarını kuruluyordu. Annesinin biz küçükken ona zorla giydirdiği plastik gözlüklerle çok komik görünüyordu. "Bir şey mi kaçırdım?"

Dudağıma dokundum, irkilerek parmaklarıma baktım. Kan.

Lena ayağa kalktı ve gerileyerek bizden uzaklaştı.

Seni öldürebilirdim.

Arkasını dönerek ağaçların arasına doğru fırladı.

"Lena!" Peşinden koştum.

Güney Carolina ormanlarında çıplak ayakla koşmanızı hiç tavsiye etmiyorum. Kurak mevsimdeydik ve gölün kıyısı selvi iğneleriyle doluydu, ayaklarıma binlerce sivri bıçak batıyordu. Koşmaya devam ettim. Önümdeki ağaçlara çarparak ilerleyen Lena'yı duyuyordum ama göremiyordum.

Benden uzak dur!

Bir çam dalı kırılarak ayağımın önüne düştü. Başka bir dalın daha kırılmaya başladığını duyabiliyordum.

L. Delirdin mi?

Dallar etrafıma düşüp duruyordu, santimlerle bana çarpmadan geçiyorlardı. Ama çarpmaları yakındı.

Kes şunu!

Peşimden gelme Ethan! Beni yalnız bırak!

Aramızın açıldığını fark edip hızlandım. Ağaçların ve dalların önünden hızla geçiyordum. Lena ağaçların arasında dönüp duruyordu, belli bir yol takip etmiyordu. Ana yola doğru gidiyordu.

Önüme yeni bir ağaç dalı düştü, iki yanımdaki ağacı birleştirmişti, bir an kapana kısıldım. Kırılan ağacın üzerinde bir balıkkartalı yuvası vardı. Lena'nın hayatı boyunca incitmeye kalkışmayacağı bir şey. Çöplerin arasını kırılan yumurta var mı diye araştırdım.

Bir motosiklet sesi duydum ve midem ters yüz oldu. Dalların altından yolumu buldum. Yüzüm çizilerek kanlanmıştı ama anayola Lena'nın Harley'e binişini görebi' ğim anda çıkmayı başardım.

Ne yapıyorsun L?

Bir an dönüp baktı. Sonra saçları uçuşarak yolda kayboldu.

Buradan gidiyorum.

Beyaz kolları Jackson Lisesi'nin parkındaki motosikletliye dolanmıştı, lastik yarıcısına.

Motosiklet. Sonunda hatırlamayı başardım. Lena'nın nezarlık fotoğraflarındaydı, ben sorar sormaz duvardan yok olanda.

Herhangi bir erkeğin arkasına atlayıp gitmezdi.

Onu tanımadığı sürece.

Artık neyin daha kötü olduğunu bilemiyordum.

pinarmarin

12.6

Büyücü Çocuk

Gölden dönerken Link ile fazla konuşmadık. Lena'nın arabasına binmek zorunda kaldık, kullanacak durumda değildim. Ayaklarımın altı kesik içindeydi ve son kütüğün üzerine tırmanırken bileğimi burkmuştum.

Link şikâyetçi olmadı. Fastback'in direksiyonuna oturmaktan mutluydu. "Dostum nasıl çekiyor görüyor musun? Beygir gücü bu işte!" Link'in her günkü Fastback'e tapma seansı bugün bana ağır geliyordu. Başım dönüyordu ve yüzüncü kez Lena'nın arabasını dinlemek istemiyordum.

"O zaman hızlansana. Onu bulmalıyız. Anayolda bir herifin motosikletine bindi." Ona Lena'nın çocuğu tanıma şansının olduğunu söyleyememiştim. Lena mezarlıktaki Harley fotoğrafını ne zaman çekmişti? Öfkeyle arabanın kapısını yumrukladım.

Link ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı. Lena benden kaçmıştı ve bulunmak istemediği aşikârdı. O arabayı kullanıyordu ben de yanındaki koltukta camdan dışarı bakıyordum, sıcak rüzgâr yüzümdeki kesiklere vuruyor ve canımı iyice yakıyordu.

Bir süredir yolunda gitmeyen bir takım şeyler vardı. Sadece yüzleşmek istememiştim. Bunu ben mi ona yapmıştım, yoksa o mu bana yapmıştı bilemiyordum. Belki de kendine yaptığı bir şeydi. Her şey doğum gününde başlamıştı, onun doğum ama Macon'ın ölüm gününde. Bu işte Sarafine'in parmağı olup olmadığını merak ettim.

Bunca zaman boyunca acının ve yasın aptal aşamalarını düşünüp durmuştum. Gözlerinin altın rengini ve rüyamdaki kahkahayı düşündüm. Ya bu başka, bambaşka bir şeylerin aşamasıysa? Doğaüstü bir şeyin... Karanlık bir şeyin...

Ya bunca zamandır korktuğumuz şeyse?

Kapıya yeniden vurdum.

"Lena'nın iyi olduğundan eminim. Muhtemelen biraz uzaklaşmak istemiştir. Kızlar bazen böyle şeyleri ister." Link radyoyu açtı ve hemen kapadı. "Ahh, stereo."

"Her neyse."

"Hey, Dar-ee Keen'e gidip Charlotte'ın orada çalışıp çalışmadığına bakmalıyız. Belki işi asar. Bizi bu arabayla görürse kesin asar." Link dikkatimi dağıtmaya uğraşıyordu ama bu mümkün değildi.

"Sanki kasabada bu arabanın kimin olduğunu bilmeyen var da. Onu yerine götürmeliyiz. Dell Teyze üzülecektir." Bu bahaneyle Harley'in Lena'nın evinin önünde olup olmadığını görebilecektim.

Link inat etti. "Lena'nın arabasını oraya Lena olmadan mı götüreceksin? Bu Dell Teyze'yi daha fazla üzmez mi? Durup soğuk bir şeyler alalım ve ne yapacağımıza karar verelim. Hem belki Lena Dar-ee Keen'dedir. Tam anayolun dibinde."

Haklıydı ama bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu. Hatta beni daha kötü yapıyordu. "Dar-ee Keen'i bu kadar çok seviyorsan orada çalışmaya başlamalısın. Ahh, tabii bunu yapamazsın, çünkü yaz okulunda biyolojiden kalan diğer Müebbet Mahkûmları ile birlikte kurbağaları kesecek-

pinarnarin

sin." Müebbet Mahkûmları 'üst' son sınıflardı, yani okuldan bir türlü mezun olmayı başaramayanlar. Okul ceketlerini bir yıl sonra Dur&Çal'da çalışırken de giymeye devam eden öğrencilerdi.

"Konuş bakalım. Sen aptalca bir yaz işi buldun mu? Mesela kütüphanede."

"Seni de kitaplarla bir araya koyabilirdim ama önce okumayı öğrenmen gerekiyor."

Link, Marian ile yaptığım yazım kütüphanede çalışma hazırlıklarını baltalamaya çalışıyordu ancak umursamıyordum. Hâlâ Lena, ailesi, Aydınlık ve Karanlık Büyücüler hakkında öğrenmem gereken çok şey vardı. Lena on altıncı yaş gününde neden kendini belirlememişti? Bu öyle kolayca kurtulunabilecek bir şeymiş gibi görünmüyordu. Gerçekten Aydınlık ya da Karanlık olmayı seçme hakkı var mıydı? Bu kolay mıydı? *Ayların Kitabı* yangında yok olduğuna göre bu cevapları bulabileceğim tek yer Lunae Libri idi.

Başka sorular da vardı. Annemi düşünmemeye çalıştım. Motosikletli yabancıları, kâbusları, kanlı dudakları ve altın gözleri düşünmemeye çalıştım. Bunun yerine gözlerimi camdan dışarı, hızla önünden geçtiğimiz ağaçlara diktim.

Dar-ee Keen tıklım tıklımdı. Bu şaşırtıcı bir durum değildi, Jackson Lisesi'ne yürüyüş mesafesinde olan tek yerdi. Yazın sinekleri takip ederek buraya varmanız son derece kolaydı. Vaktiyle Dairy King olan bu yer, Gentry ailesi onu aldıktan sonra tabelanın üzerindeki tüm harflerin parasını ödemek istemeyince bu ismi almıştı. Bugün herkes her zamankinden daha terli ve sinirliydi. Güney Carolina sıcağında iki kilometreye yakın bir yolu yürümek ve gölün yanında takılarak ılık bira içme fırsatını değerlendirecekleri ilk günü kaçırmak buna sebep olmuştu. Bu ulusal bir bayramı iptal etmek gibi bir şeydi.

pinarnarin

Emily, Savannah ve Eden basketbol takımıyla birlikte köşedeki iyi masada oturuyorlardı. Ayakları çıplaktı, üzerlerinde bikini üstleri ve kısacık etekleri vardı - içlerindeki bikini altını göstermek üzere düğmesi açık giyilenlerden, asla bollaşıp yere düşmezlerdi. Kimse iyi değildi. Gatlin'de lastik kalmamıştı ve arabaların yarısı hâlâ okulun parkında duruyordu. Her şey aynıydı, kıkırtılar ve saçları savurmalar. Emily bikini üstünün iplerini savuruyordu ve Emory, yani son kurbanı bundan çok hoşlanıyordu.

Link başını salladı. "Dostum bu ikisi düğünde gelin cenazede ceset olmak istiyor."

"İkisine de davet edilmediğim sürece sorun yok."

"Kanka. Biraz şekere ihtiyacım var. Kuyruğa gireceğim. İstediğin bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Para lazım mı?" Link'in hiç parası olmazdı.

"Hayır, Charlotte'ın bana asılmasını sağlayacağım."

Link hiçbir şey olmadan da bu tür konuşmalar yapabilirdi. Kalabalığın arasında ilerleyerek Emily ve Savannah'dan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalıştım. Gazoz kutularının ve eyaletteki tüm şişelerin konduğu rafların altındaki kötü masaya çöktüm. Buradaki gazozların bir kısmı dedemin çocukluğundan kalmaydı, içlerinde yarısı buharlaşmış kahverengi, portakal rengi ya da kırmızı şurupları görebilirdiniz. Çok iğrençti, ellilerin gazoz şişelerinin oluşturduğu bir duvar kâğıdı görünümü ve sinekler. Bir süre sonra insanın dikkatini bile çekmiyordu.

Oturduğum yerden şişede yok olmaya başlamış olan koyu renkli gazoza baktım, bana benziyordu. Lena'ya gölde ne olmuştu? Bir an öpüşüyorduk sonrasında benden kaçıyordu. Altın gözleriyle. Aptal değildim. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Aydınlık Büyücülerin gözleri yeşildi. Karanlık Büyücülerin ise altın. Lena'nınkiler tamamen altın değildi ama gölde gördüklerim bunu düşünmemi sağlamıştı.

Parlak kırmızı masaya bir sinek kondu ve ona baktım. Midemdeki o tanıdık burulmayı yeniden hissettim. Korku ve panik yavaş yavaş öfkeye dönüşüyordu. Lena'ya çok kızgındım ve hemen yanımda duran camı tekmelemek istiyordum. Aynı zamanda ne olup bittiğini ve Harley'deki herifin kim olduğunu da öğrenmek istiyordum. Sonra onun kıçını tekmeleyebilirdim.

Link, elinde hayatımda gördüğüm en büyük buzlu içecekle karşımda göründü. Buzlu kısım bardağın bittiği yerden yukarı doğru on santim daha yükseliyordu. "Charlotte'ın potansiyeli oldukça yüksek." Link pipeti yaladı.

Buzlu içeceğin şekerli kokusu bile midemi bulandırdı. Yerin, yağın, sineklerin, Emory'nin ve Emily'nin üzerime çöktüğünü hissettim.

"Lena burada değil. Gitmemiz gerek." Burada her şey yolundaymış gibi oturamayacaktım. Link ise tam tersine oturabilir haldeydi. Yağmur çamur fark etmezdi.

"Gevşe. Beş dakikada bitiririm."

Eden diyet kolasını yenilemek üzere ilerlerken bize en sahte gülümsemesini sundu. "Ne şeker bir çift. Bak Ethan, vaktini o lastik yarıcı ve cam kırıcıyla birlikte geçirmene hiç gerek yokmuş. Sen ve Link aşk böcekleri olarak birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Lastiklerinizi o yarmadı Eden." Bunun sonucunun Lena için ne anlama geleceğini biliyordum. Konu annelerine ulaşmadan çenelerini kapatmam gerekiyordu.

"Evet, ben yaptım," dedi Link ağzı buzlarla doluyken. "Lena bunu neden benden önce düşünmediğine çok üzüldü." Amigo kızları taciz etme fırsatını asla kaçırmazdı. Lena onlar için artık kimsenin gülmediği soğuk bir şakaydı ama onu bırakamıyorlardı da. Bu küçük kasaba özelliğiydi. Siz değişseniz bile kimse hakkınızdaki fikrini değiştirmezdi. Lena büyük-büyükanne olduğu zaman bile İngilizce dersinde camı patlatan deli kız olarak anılacaktı. İngilizce sınıfımızdakilerin çoğu ölene kadar Gatlin'de yaşayacaktı.

Ben değil. İşler bu şekilde sürerse ben burada olmayacaktım. Bunu Lena'nın kasabaya gelişinden sonra ilk kez düşünüyordum. Yatağımın altındaki üniversite broşürleri hâlâ aynı kutunun içinde duruyordu. Lena ile olduğum sürede Gatlin'den kurtulmak için gün saymayı bırakmıştım.

"Bak sen. O da kim?" Eden'ın sesi biraz yüksek çıkmıştı.

Dar-ee Keen'in kapısının kapandığını belirten zilin çaldığını duymuştum. Clint Eastwood filmlerinden biri yaşanıyordu, bara giren kahraman bir anda tüm kasabanın gözlerinin ona çevrilmesine sebep olurdu. Masalarda oturan bütün kızların başı o yöne çevrilmişti, jöleli sarı atkuyrukları havada uçuşuyordu.

Emily Eden'ın arkasından, "Bilmiyorum ama bulacağımdan eminim," diyerek kedi gibi mırladı.

"Onu daha önce hiç görmedim. Sen gördün mü?" Savannah'nın zihninden okul yıllığını geçirdiğini anlayabiliyordum.

"Hiç yolu yok. Görsem hatırlardım." Zavallı çocuk. Emily'nin odak merkezi olmuştu, silah doldurulmuş hedefe kilitlenmişti. Çocuk her kimse hiç şansı kalmamıştı. Kız arkadaşlarının ona asıldığını fark ettiklerinde, Earl ile Emory'nin kıçını tekmelemeye hazırlanacağı çocuğu görmek üzere döndüm.

Üzerinde soluk siyah bir tişört ve kotla kapının eşiğinde duruyordu ayağında üzeri çatlamış siyah ordu botlarından vardı. Oturduğum yerden bu çatlakları göremiyordum ama orada olduklarını biliyordum. Çünkü Macon'ın cenazesinde birdenbire ortaya çıktığında da üzerinde aynı şeyler vardı.

O yabancıydı, Karabasan olmayan Karabasan. Gün ışığı Karabasanı. Yatağımda uyurken Lena'nın avucunda duran gümüş serçeyi hatırlamıştım.

pinarnarin

Burada ne yapıyordu?

Kolunda bir kabileye aitmiş gibi görünen bir dövme vardı, onu daha önce görmüş gibiydim. Mideme bir bıçak saplandığını hissettim ve yarama dokundum. Zonkluyordu.

Savannah ile Emily tezgâha doğru ilerlediler, bir şeyler alacakmış gibi davranmaya çalışıyorlardı fakat onlar diyet koladan başka bir şeye asla dokunmazlardı.

"O da kim?" Link bu aralar süregelen rekabete dâhil değildi.

"Bilmiyorum, ama Macon'ın cenazesinde ortaya çıkmıştı."

Link ona bakıyordu. "Lena'nın garip akrabalarından biri mi?"

"Ne olduğunu bilmiyorum ama Lena ile akraba değil." Ama Macon'ın ölümü sonrasında saygısını sunmak üzere gelmişti. Yine de bir tuhaflık vardı. Bunu onu ilk gördüğüm andan beri hissediyordum.

Kapı kapanırken zilin tekrar çaldığını duydum.

"Hey Melek Surat, bekle."

Dondum. Bu sesi nerde duysam tanırdım. Link de kapıya bakıyordu. Hayalet görmüş gibiydi ya da daha kötüsünü...

Ridley.

Lena'nın Karanlık Büyücü olan tehlikeli ve az giyinen seksi kuzeni yaz olduğu için daha da az şey giymişti: Sımsıkı bir tayt, dantelli küçücük bir üst ve on yaşındaki bir çocuk için olan minicik bir etek. Ayağındaki topuklar bir vampiri öldürebilecek boyutlara sahipti ve dengede dururken bacakları çok daha uzun görünüyordu. Artık ağzı açık kalan sadece kızlar değildi. Okulun büyük bir kısmı Ridley'in yerle bir ettiği kış balosuna katılmıştı ve o, bir kız dışında hayatımda gördüğüm en seksi kızdı.

Ridley geriye doğru esneyerek kollarını iki yana açtı, sanki onu uzun bir uykudan uyandırmıştık. Parmaklarını birbirine

pinarnarin

dolayıp kollarını daha da esnetti, göbeği ve oradaki dövmesi daha da çok ortaya çıktı. Bu dövme arkadaşının kolundakine çok benziyordu. Ridley onun kulağına fısıldadı.

"Lanet olsun, burada." Link bunu sindirmeye çalışıyordu. Ridley'yi Lena'nın doğum günü gecesinde babamı öldürmekten vazgeçirdikten sonra bir daha hiç görmemişti. Onu düşünmek için görmesine gerek yoktu. Ridley gittiğinden beri yazdığı her şarkıda vardı ve bu onu ne kadar çok düşündüğünün bir göstergesiydi. "O herifle mi birlikte? Sence onu, bilirsin işte seviyor mudur?" Bir Karanlık Büyücüyü diyememişti.

"Kuşkuluyum. Gözleri sarı değil." Ama o bir şeydi. Henüz bilemediğim bir şey.

"Buraya geliyorlar." Link buzlu içeceğine baktı, Ridley yanımıza varmıştı.

"En sevdiğim iki insan buradaymış. Sizinle burada karşılaşmak ne hoş. John ve ben susuzluktan ölüyorduk." Ridley sarı düz saçlarını omuzlarına doğru savurdu. Tam karşımıza geçerek oturdu ve yanındaki çocuğa oturmasını işaret etti. Fakat o oturmadı.

"John Breed." Bunu tek isimmiş gibi bana bakarak söylemişti. Gözleri eski Lena'nın gözleri gibi yemyeşildi. Bir Aydınlık Büyücünün Ridley ile ne işi vardı?

Ridley ona gülümsedi. "Bu Lena'nınki, anladın işte, sana bahsettiğim kişi." Mor ojeli tırnaklarını havada sallayıverdi.

"Lena'nın sevgilisiyim, adım Ethan."

John kafası karışmış gibi baktı ama bu çok kısa sürdü. Rahat tiplerdendi, sonunda her şey onun istediği gibi olacaktı nasılsa. "Lena bana bir sevgilisi olduğundan hiç bahsetmedi."

Vücudumdaki bütün kaslar gerildi. O Lena'yı tanıyordu ve ben onu tanımıyordum. Onu cenazeden sonra da görmüştü, en azından konuşmuşlardı. Bu ne zaman olmuştu? Neden Lena bana söylememişti?

"Sevgilimi ne kadar yakından tanıyorsun?" Sesim biraz yüksek çıkmıştı, gözlerin bize çevrildiğini hissettim.

"Rahatla Kısa Çöp. Bu civardaydık." Ridley Link'e baktı. "Nasıl gidiyor Ateşli?"

Link garip bir şekilde boğazını temizledi. "İyi." Sesi biraz cızırtılı çıkmıştı. "Gerçekten iyiydim. Kasabadan ayrıldığını sanıyordum." Ridley cevap vermedi.

Hâlâ John'a bakıyordum, o da bana bakarak ölçmeye çalışıyordu. Muhtemelen benden kurtulmak için binlerce yolu vardı. Çünkü o bir şeylerin - ya da birinin - peşindeydi ve ben yoluna çıkmıştım. Ridley dört aydan sonra başka bir sebeple bir anda ortaya çıkmazdı.

Gözlerimi çocuktan ayırmadım. "Ridley burada olmaman gerekir."

"Dereyi görmeden paçaları sıvama Koca Adam. Ravenwood'dan dönerken buradan geçiyorduk sadece." Bunu çok önemsiz bir şeymiş gibi söyleyivermişti.

Güldüm. "Ravenwood'dan mı? Seni o kapıdan sokmazlar. Lena bundan önce evi yakar." Lena ile Ridley kardeş gibi birlikte büyümüşlerdi, Ridley Karanlık olana kadar. Ridley doğum gününde Lena'yı bulması için Sarafine'e yardım etmişti ve neredeyse babam dahil hepimiz ölüyorduk. Lena'nın onunla takılması mümkün değildi.

Gülümsedi. "Zaman değişti, Kısa Çöp. Ailenin diğer fertleriyle aram o kadar iyi değil ama Lena ile bazı şeyleri çözdük. Neden ona sormuyorsun?"

"Yalan söylüyorsun."

Ridley son derece masum görünen, aslında başlıca silahı olan kirazlı lolipopunun kâğıdını açtı. "Bir takım güven sorunlarının olduğu ortada. Sana bu konuda yardımcı olmak isterdim ama gitmek zorundayız. Benzin istasyonundaki benzin tükenmeden önce John'un motoruna benzin almalıyız." Masanın köşesini tutuyordum, eklemlerim bembeyaz olmuştu.

Onun motoru.

Her şey yerine oturuyordu, bahse girerim o bir Harley idi. Lena'nın odasının duvarında gördüğüm motor. John Breed, Lena'yı Moultrie Gölü'nden almıştı. O bir şey söylemese de ortalıktan kaybolmayacağını biliyordum. Lena'nın bir dahaki ihtiyacına kadar köşede bekleyecekti.

Ayağa kalktım. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum ama Link biliyordu. Hemen yerinden kalktı ve beni kapıya doğru itti. "Buradan gidelim dostum."

Ridley arkamızdan bağırdı. "Seni gerçekten özledim Büzüşen Dink." Bunu da diğer şakaları gibi esprili bir dille söylemeye çalışmıştı. Ama alaycılığı boğazında bir yerlere takılmış ve sözleri gerçeği yansıtmıştı. Elimi kapıya vurarak açılmasını sağladım.

Kapı çarparak kapanmadan önce John'un sesini duydum. "Tanıştığımıza memnun oldum Ethan. Lena'ya benden selam söyle." Ellerim titriyordu, Ridley'in kahkahasını duydum. Bugün canımı acıtmak için yalan söylemesine gerek kalmamıştı. Gerçeğe sahipti.

Ravenwood yolunda hiç konuşmadık. İkimiz de ne diyeceğimizi bilmiyorduk. Kızlar size böyle şeyler yaparlar, özellikle de Büyücü Kızlar. Ravenwood Malikânesine çıkan yola açılan kapılara vardığımızda kapalı olduğunu gördük, buna daha önce hiç rastlamamıştım. Ferforje demirlerin üzerinde büyük bir sarmaşık vardı, sanki uzun zamandır oradaydı. Arabadan inip kapıyı sallayarak açılır mı diye baktım, açılmayacağını biliyordum. Arkasında yükselen eve baktım. Pencereler karanlıktı, evin üzerindeki gökyüzü daha da karanlıktı.

Ne olmuştu? Lena'nın gölden korkarak kaçması ve burayı

pinarnarin

terk etmesi fikriyle başa çıkabilirdim. Ama neden o? Neden Harley'li o Büyücü çocuk? Bana hiçbir şey söylemeden ne kadar zamandır onunla takılıyordu? Ve Ridley'in bununla ne alakası vardı?

Daha önce ona hiç bu kadar çok kızmamıştım. Nefret ettiğin birinin sana saldırmasıyla bunun arasında büyük bir fark vardı. Bu, sadece çok sevdiğin ve seni sevdiğini sandığın biri tarafından yaşatılabilecek bir acıydı. Arkadan bıçaklanmak dedikleri buydu.

"İyi misin dostum?" Link sürücü koltuğunun kapısını kapadı.

"Hayır." Gözlerimi eve uzanan yola dikmiştim.

"Ben de değilim." Link anahtarları arabanın açık penceresinden içeri attı ve tepeden aşağı yürümeye başladık.

Kasabaya dönmek için otostop çektik. Link dakika başı arkamıza dönüp Harley'yi kontrol ediyordu. Göreceğimizi hiç sanmıyordum. O özel Harley kasabaya gitmezdi, belki o da kapalı kapıların ardındaydı.

Akşam yemeği için aşağı inmedim, bu ilk hatamdı. İkincisi ise siyah Converse kutumu açmak. Onu sallayarak açıp içindekileri yatağımın üzerine döktüm. Buruşmuş bir Snickers kâğıdının arkasına Lena'nın benim için yazmış olduğu bir not, ilk buluşmamızda seyrettiğimiz filmin bileti, Dar-ee Keen'den alınmış solmuş bir fatura, bir kitaptan koparılmış bana onu hatırlatan bir sayfa. Bu, bütün anılarımızı sakladığım kutuydu - Lena'nın kolyesinin başka bir versiyonu. Bir erkeğin yapmaması gereken türden bir şey, bu yüzden bunu yaptığımı herkesten saklıyordum, ondan bile.

Kış balosundan kalan buruşuk fotoğrafa baktım, sözde arkadaşlarımız tarafından maruz bırakıldığımız yapışkan beyaz sıvıya bulanmadan bir saniye öncesi. Resim net değildi ama

öpüşüyorduk, şu an bakmaya dayanamayacağım kadar mutluyduk. O geceyi çok iyi hatırlıyordum, bir an sonra başımıza gelecek olanları bilmeme rağmen, hâlâ bir parçam orada onunla öpüşüyor olmayı diliyordu.

"Ethan Wate, sen misin?"

Kapımın açıldığını duyduğum anda her şeyi kutuya tıkmaya çalıştım ama kutu yere düştü ve içindekiler ortalığa saçıldı.

"İyi misin?" Amma odama girip yatağımın ayakucuna oturdu. Bunu altı yaşımda midemi üşüttüğümden beri hiç yapmamıştı. Beni sevmediğinden değil. Yatakta oturmayı içermeyen başka tür bir ilişki geliştirmiştik.

"Yorgunum, başka bir şey yok."

Yerdeki karışıklığa baktı. "Göldeki kedibalıklarından bile daha acınacak haldesin. Mutfakta seni bekleyen domuz pirzolaları da senin kadar üzgünler. Hüznün iki farklı hali." Bana doğru uzanarak saçlarımı gözlerimin önünden çekti. Her zaman onları kesmenin peşindeydi.

"Biliyorum, biliyorum. Gözler ruhun aynasıdır ve saç kesimine ihtiyacım var."

"Saç kesiminden çok, iyi bir görüşe ihtiyacın var." Üzgün görünüyordu ve çenemi havaya kaldırdı, beni çenemden havaya kaldırmaya niyetli gibiydi. Şu anki durumumuzda bunu yapabileceğinden emindim. "Doğru görmüyorsun."

"Öyle mi?"

"Görmüyorsun ve sen benim oğlumsun, bu benim hatam."

"Ne demek istiyorsun?" Anlamamıştım ve o da çok açıklayıcı değildi, sohbetlerimiz genellikle böyle ilerlerdi.

"O da doğru görmüyor, bunu da biliyorsun." Amma pencereden dışarı bakarak yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Doğru olamamak her zaman kişinin bireysel hatası değildir. Bu bazen gerçektir, çektiğin kartlar gibi." Amma'ya göre her

pinarnarin

şey kaderle bağlantılıydı; tarot kartları, mezarlıktaki kemikler, okumayı başardığı evren.

"Evet, efendim."

Gözlerimin içine baktı, onun gözleri parlıyordu. "Bazen hiçbir şey göründüğü gibi değildir ve bir Kâhin bile ne olacağını söyleyemez." Elimi tutarak içine bir şey koydu. Üzerinde küçük boncukların dizili olduğu kırmızı bir ip, tılsımlarından biri. "Bunu bileğine bağla."

"Amma erkekler bilezik takmaz."

"Ben ne zamandan beri mücevher yapıyorum? O söylediğin şey aklı olmayan kadınları oyalamak için icat edilmiştir." Önlüğünü çekiştirerek düzeltti. "Kırmızı iplik diğer dünya ile bağlantılıdır, benim sana sağlayamayacağım bir koruma sağlar. Hadi, tak onu."

Yüzünde bu bakış varken Amma ile tartışmamayı öğrenmiştim. Bu korkuyla hüznün karışımıydı, taşıyamayacağı kadar çok yükü vardı. Kolumu uzatıp onu bileğime bağlamasına izin verdim. Ben daha ağzımı bile açamadan penceremin önüne gitmiş, çerçevenin altına önlüğünün cebinden çıkarmış olduğu bir avuç tuzu dökmeye başlamıştı.

"Her şey iyi olacak Amma. Üzülme."

Amma eşikte durarak dönüp bana baktı, gözlerindeki pırıltıyı sildi. "Akşamüstünden beri soğan doğruyordum da."

Biraz önce söylediği gibi bu da doğru değildi. Ama içimde bir his sebebin ben olmadığımı söylüyordu. "John Breed adında bir çocuk tanıyor musun?"

Sertleşti. "Ethan Wate domuz pirzolasını Lucille'e vermemi mi istiyorsun?"

"Hayır, efendim."

Amma bir şey biliyordu ve bu iyi bir şey değildi, çünkü konuşmuyordu. Bunu, onun domuz pirzolasına bir dilim soğan bile koymadığını bildiğim kadar iyi biliyordum.

pinarin

14.6

Kitap Kurdu

"Melvil Dewey için yeterliyse benim için de yeterlidir." Marian yeni kitapları karton kutudan çıkarırken kokularını içine çekerek bana göz kırptı. Her yer kitapla doluydu, başının üzerine kadar yükselen bir daire oluşturmuşlardı.

Lucille, yolunu kaybetmiş bir ağustos böceğinin peşinden koşarken kitapların üzerinde zıplayıp duruyordu. Marian, ortalığın kitapla dolduğunu ve bir tek kişinin bile gelmediğini görünce, Gatlin Kütüphanesi'nin hayvanlar içeri giremez kuralını kaldırmıştı. Yazın ilk günü kütüphaneye sadece bir ahmak giderdi ya da kafasının dağılmasına ihtiyacı olan biri. Sevgilisiyle konuşamayan ve sevgilisinin onunla konuşmayı reddettiği biri ya da hâlâ bir sevgilisinin olup olmadığını bile bilmeyen biri - hayatının en uzun iki gününde boşluğa düşmüş olan biri.

Hâlâ Lena ile konuşmamıştım. Kendime bunu çok kızgın olduğum için yapmadığımı söylüyordum, insan kendini doğru yaptığına inandırmak istediği zamanlarda bu tür yalanlar söylerdi. Gerçek şuydu, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Sorular sormak istemiyordum ve bu soruların cevaplarından korkuyordum. Ayrıca motosikletli bir çocukla birlikte kaçan ben değildim.

"Bu bir karmaşa. Dewey'nin onlu sınıflandırma sistemi seninle dalga geçiyor olmalı. Ayın yörüngesiyle ilgili tek bir tarihi yıllığı bile bulamadım." Yığınların arasından gelen ses ürkmeme sebep oldu.

"Bak Olivia..." Marian elindeki kitap ciltlerini incelerken kendi kendine gülümsedi. Annemle aynı yaşta olduğuna inanmak zordu. Ne kısa saçlarında tek bir tel beyaz, ne de bronz teninde de tek bir kırışık vardı, otuzdan fazla görünmüyordu.

"Profesör Ashcroft, 1876'da değiliz. Zaman değişiyor." Bu ses bir kıza aitti. Aksanlı konuşuyordu, sanırım İngiliz. James Bond filmlerinde insanların bu şekilde konuştuğunu duymuştum.

"Dewey onluk sınıflandırma sistemi de değişti. Tam olarak yirmi iki kez hem de." Marian bir kitabı yerine koydu.

"Kütüphaneciler Kongresi'ne ne dersiniz?" Ses bıkkın çıkıyordu.

"Bana yüz yıl daha ver."

"Ya evrensel onluk sınıflandırma?" Bu kez rahatsızdı.

"Burası Güney Carolina, Belçika değil."

"Harvard-Yench sistemine ne dersiniz?"

"Bu bölgede kimse Çince konuşmuyor Olivia."

Sarışın, sırık gibi bir kız başını kitap yığınının arkasından uzattı. "Bu doğru değil, Profesör Ashcroft. En azından yaz tatilleri için geçerli değil."

"Çince mi konuşuyorsun?" kendimi tutamamıştım. Marian yazlık araştırma asistanından bahsettiğinde, bana onun kendisinin küçük bir kopyası olacağını söylememişti. Düz, bal rengi saçları, beyaz teni ve aksanı dışında anne ve kız olacak kadar çok birbirlerine benziyorlardı. İlk bakışta bile kızda tarifini tam olarak yapamayacağınız bir 'Marianlık' vardı ve kasabada böyle birine daha rastlamanız mümkün değildi.

Kız bana baktı. "Sen konuşmuyor musun?" Kuberge ke-

pinamarin

miklerimi dürttü. "Şaka! Bana sorarsan bu ülkedekiler İngilizce de konuşmuyor." Gülümseyerek elini uzattı. Uzun boyluydu ama ben daha uzundum, bana çok iyi dost olacağımızdan eminmiş gibi bakıyordu. "Olivia Durand. Arkadaşlarım Liv der. Sen Ethan Wate olmalısın, gerçi inanmakta zorlandım. Elinde süngü taşıyan bir kabadayıyla karşılaşmayı bekliyordum."

Marian bir kahkaha attı ve ben kızardım. "Sana neler anlattı?"

"Son derece zeki, cesur ve dürüst olduğunu ve bu tip güzel şeyler işte. Sevgili Lila Evers Wate'in oğlu nasıl olmalıysa öyle biri olduğunu. Ve sen bu yaz benim asistanım olacağına göre sana dilediğimce patronluk taslayabileceğimi." Gülümsedi, sersemlemiştim.

Lena'ya benzemiyordu ama Gatlin'deki diğer kızlara da benzemiyordu. Bu da son derece kafa karıştırıcıydı. Üzerindeki her şey çok havalı görünüyordu, soluk kotundan bileklerine dolanmış olan farklı boncuklu bileziklere, koli bandıyla tutturulmuş delikli gümüş yüksek tabanlı lastik ayakkabılarına ve üzerindeki eski Pink Floyd tişörtüne kadar. Bileziklerin arasında üzerinde çılgın düğmeleri olan koca man, siyah, plastik bir saati vardı. Bir şey söyleyemeyecek kadar çok utanmıştım.

Marian imdadıma yetişti. "Liv'e bakma sen, dalga geçiyor. 'Tanrılar bile şakalaşmayı sever,' Ethan."

"Platon. Ve lütfen gösteriş yapmayı kes." Liv bir kahkaha attı.

"Keseceğim." Marian gülümsedi, etkilenmişti.

"O gülmüyor." Liv beni gösterdi ve bir anda ciddileşti. "'Mermer koridorlarda boş kahkahalar.'"

"Shakespeare mi?" Ona baktım.

Liv göz kırparak tişörtünü çekiştirdi. "Pink Floyd. Öğrenmen gereken şeyler olduğunu görüyorum." Yazın kütüpha-

nede çalışmak için anlaşırken beklediğim şey benim yaşlarımda bir Marian değildi.

"Bakın, çocuklar." Marian elini uzattı ve onu çekerek yerden kaldırdım. Böylesine sıcak bir günde bile o havalı görünmeyi başarabiliyordu. Saçının bir teli bile bozulmamıştı. Önümde yürürken desenli bluzu hışırdadı. "Yığınları sana bırakacağım Olivia. Ethan için arşivde özel bir projem var."

"Doğru, elbette. Fazlasıyla eğitimli olan tarih öğrencisi rafları yerleştirirken, eğitimsiz haylaz arşive terfi ediyor. Tam Amerikan işi." Gözlerini devirerek kitapları toplamaya başladı.

Arşiv geçen aydan bu yana pek değişmemişti, Marian'a yaz işi hakkında konuşmak üzere gelmiştim ama oturup Lena, babam ve Macon hakkında konuşmaya devam etmiştik. Her zaman olduğu gibi sevgi doluydu. Annemin masasının üzerindeki raf İç Savaş ile ilgili kayıtlarla doluydu, yanında da o çok sevdiği antika cam kâğıt ağırlıkları koleksiyonu duruyordu. Parlak siyah küre ağırlığın yanında, ona birinci sınıftayken yapmış olduğum şekilsiz kil elma duruyordu. Annemin ve Marian'ın kitapları ile notları, hâlâ masasındaki sararmış Ravenwood ve Greenbrier'a ait açık duran haritaların üzerinde yığılıydı. Üzeri karalanmış her kâğıt, bana onun daha çok burada olduğunu hissettiriyordu. Hayatımdaki her şey ters gidiyor olsa bile burada daha iyi hissediyordum. Annemle beraber gibiydim ve o her şeyi düzeltmeyi bilen tek kişiydi ya da beni her şeyin düzelebileceğine inandıran tek kişi.

Ama aklımda başka bir şey vardı. "Yaz stajyerin o mu?"

"Elbette."

"Bana böyle biri olduğunu söylememiştin."

"Nasıl biri Ethan?"

"Senin gibi."

"Canını sıkan bu mu? Beyni mi uzun sarı saçları mı? Bir kütüphanecinin nasıl görünmesi gerektiğine dair bir kıstas

pinarnarin

mı var? Büyük gözlükler ve gri bir saç topuzu mu? Annenle benim aramda büyürken böyle abuk anlayışlardan uzaklaşmış olduğunu umuyordum." Haklıydı. Annemle Marian her zaman Gatlin'in en güzel kadınları olmuşlardı. "Liv burada fazla kalmayacak ve senden çok büyük değil. Ona kasabayı gezdirip yaşıtı insanlarla tanıştırabileceğini düşünmüştüm."

"Kimle? Link'le mi? Onun kelime haznesi genişlerken kızın beyin hücrelerinin ölmesi için mi?" Link'in zamanının çoğunu ona asılmakla geçireceğini ve bunun sonuçsuz kalacağını söylemeye bile gerek görmemiştim.

"Ben Lena'yı düşünmüştüm." Odadaki sessizlik utanç verici bir hale geldi, bana bile. Elbette Lena'yı düşünecekti. Soru benim neden bunu düşünmediğimdi? Marian bana baktı. "Bugün kafana takılanın gerçekten ne olduğunu söylemeye ne dersin?"

"Bana burada neden ihtiyacın var Marian Teyze?" Bu konuda konuşmak istemiyordum.

İçini çekerek arşive döndü. "Bunların bir kısmını ayırmamda bana yardımcı olabileceğini düşündüm. Burada Ethan ve Genevieve'in madalyonuyla ilgili pek çok malzeme var. Bu hikâyenin sonunu öğrendiğimize göre bir sonrakine yer açmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Sonraki ne?" Genevieve'in madalyonlu eski fotoğrafını elime aldım. Ona Lena ile birlikte ilk bakışımızı hatırladım. Üzerinden aylar değil yıllar geçmiş gibiydi.

"Bunun Lena ile senin hikâyen olduğunu düşünüyorum. Doğum gününde olanlar geride pek çok soru bıraktı ve çoğuna bir cevap bulamıyorum. Daha önce *belirlenme* gecesinde Büyücünün Aydınlık ya da Karanlık olma seçimini gerçekleştirmemiş olduğunu hiç görmedim. Ayrıca Lena'nın ailesinde bu seçim onlar adına yapılıyor. Artık bize yardım edebilecek olan Macon da yok, korkarım bu soruların cevaplarını kendi başımıza bulmamız gerekecek." Lucille kulaklarını havaya dikerek annenin iskemlesine atladı.

"Nereden başlamamız gerektiğini bilmiyorum."

"'Yolun başlangıcını seçen gideceği yeri de seçer.'"

"Thoreau mu?"

"Harry Emerson Fosdick. Biraz daha eski, biraz da çapraşıktır ama yine de amacına uygun olduğunu düşünüyorum." Gülümseyerek elini kapının kenarına koydu.

"Yardım etmeyecek misin?"

"Olivia'yı bu kadar uzun yalnız bırakamam, bütün koleksiyonu baştan sona dizmeye kalkışır ve Çince öğrenmek zorunda kalırız." Bir an bana bakarak durdu, anneme daha çok benzemişti. "Bununla yalnız başa çıkabileceğini düşünüyorum. En azından başlangıç kısmıyla."

"Seçme şansım yok, değil mi? Koruyucu olduğun için bana yardım etme ihtimalin yok." Marian'ın annemin de Büyücü dünyası ile ilişkili olduğuna dair yaptığı açıklama hakkında hâlâ biraz acı duyuyordum, bana bunun nasıl ve ne şekilde olduğunu asla anlatmamıştı. Annem ve ölümü hakkında Marian'ın bana anlatmadığı pek çok şey vardı. Konu hep Marian'ın Koruyucu olarak katı kurallarla *bağlanmış* olduğuna takılıp kalıyordu.

"Sadece kendine yardım etmene yardım edebilirim. Olayların gidişatına karar veremem, Aydınlık ve Karanlık sırları ortaya koyarak düzeni bozamam."

"Bu tam bir saçmalık."

"Efendim?"

"Uzay Yolu dizisindeki gibi. Gezegenin kendi başına gelişmesini bekliyorsun. Onu Uzay ötesi ya da warp hızıyla kendileri bulmadan önce tanıştıramıyorsun. Ama Kaptan Kirk ve Atılgan gemisinin mürettebatı her seferinde bir kuralı yıkardı."

"Benim Kaptan Kirk gibi seçme şansım yok. Koruyucu, Aydınlık ya da Karanlıkla birlikte olmaması için kati şekilde

pinarnarin

bağlanmıştır. İstesem bile kaderimi değiştiremem. Benim Büyücü dünyasındaki ve düzendeki yerim bu."

"Her neyse."

"Bu bir seçim değil. İşlerin izlediği yolu değiştirme yetkim yok. Böyle bir şey yapmaya kalkıştığım anda, sadece kendime değil yardım etmeye çalıştığım insana da hasar veririm."

"Ama annemin sonu yine de ölüm oldu." Bunu neden söylediğimi bilmiyordum ama işin mantığını anlayamıyordum. Marian sevdiği insanları korumak adına işin dışında kalmak zorundaydı fakat en çok sevdiği insan zaten ölmüştü.

"Bana annenin ölümünü engellememin mümkün olduğunu mu sormaya çalışıyorsun?" Bunu biliyordu. Ayakkabılarıma baktım. Bu cevabı duymaya hazır olduğumu sanmıyordum.

Marian elini çenemin altına sokup başımı yukarı kaldırdı. "Annenin tehlikede olduğunu bilmiyordum Ethan. Ama o nasıl bir riske girdiğinin farkındaydı." Sesi iyice pürüzlenmişti, çok ileri gittiğimin farkındaydım ama engel olamamıştım. Bu konuşmayı yapabilmek için aylardır cesaretimi toplamaya uğraşıyordum. "Memnuniyetle o arabada, onun yerinde olmayı kabul ederdim. Lila'yı kurtarabilecek bir şey bilip bilmediğimi binlerce kez düşündüğümün farkında değil misin?" Sesi kısıldı.

Aynı şeyi hissediyorum. Sen sadece olanların farklı bir tarafındasın. İkimiz de kaybettik. Söylemek istediğim buydu. Onun yerine, kolunu omzuma dolayıp bana sımsıkı sarılmasına izin verdim. Kolların bir süre sonra aşağı düştüğünü ve sonra kapının kapandığını güçlükle fark ettim.

Kâğıt yığınlarına baktım. Lucille, iskemleden masaya atladı. "Dikkat et. Bunlar senden çok daha yaşlı." Başını sallayarak mavi gözlerini bana dikti. Sonra dondu.

Gözleri bir noktaya odaklanmış şekilde annemin iskemlesine bakıyordu. Orada hiçbir şey yoktu ama Amma'nın

sözlerini hatırladım. "Kediler ölüleri görebilirler. Bir şeylere uzun uzun bakmalarının sebebi budur, boşluğa bakıyormuş gibi dururlar. Ama öyle değildir. Onun içine bakarlar."

İskemleye yaklaştım. "Anne?" Cevap vermedi ya da verdi, çünkü iskemlenin üzerinde bir dakika önce orada olmayan bir kitap duruyordu. Karanlık ve Aydınlık: Büyücülüğün Kökenleri. Bu Macon'ın kitaplarından biriydi. Onu Ravenwood'daki kütüphanede görmüştüm. Kitabı kaldırdım ve bir sakız kâğıdı düştü - annemin kitap işaretleme araçlarından biri olduğu şüphe götürmezdi. Eğilip kâğıdı aldım ve oda sallanmaya başladı, ışıklar ve renkler etrafımda dönüyordu. Düşmemek için bir şeylere odaklanmaya çalıştım ama başım çok dönüyordu. Ahşap döşeme benimle buluşmak için sabırsızlanıyordu, yere çarptığım anda duman gözlerimi yaktı...

Abraham, Ravenwood'a döndüğünde küller evin içine girmeye başlamıştı bile. Gatlin'in yanan büyük malikânelerinden geriye kalanlar, ikinci katın açık pencerelerinden içeri girip kar taneleri gibi aşağı süzülüyordu. Merdiven boşluğundan yukarı çıkarken, Abraham'ın ayak izleri yeri ince bir tabaka halinde kaplamış olan isin üzerinde kalıyordu. Ayların Kitabı'*nı elinden bir an bile bırakmadan üst katın pencerelerini kapadı. Zaten istese bile bırakamazdı. Greenbrier'ın yaşlı aşçısı Ivy haklıydı; kitap onu çağırıyordu, sadece onun duyabileceği şeyler fısıldıyordu.*

Abraham çalışma odasına vardığında, kitabı cilalı maun masanın üzerine koydu. Hangi sayfayı açması gerektiğini biliyordu, zaten kitabın sayfaları kendiliğinden açılıyordu. Ne istediğini biliyormuş gibi. Abraham kitabı daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, Ravenwood'u korumak için aradığı cevabın o sayfalarda yazılı olduğunu biliyordu.

Kitap ona her şeyden çok istediği şeyi sunuyordu. Ama karşılığında bir şey istiyordu.

pinarnarin

Abraham Latince yazılmış olan sayfaya baktı. Hemen tanımıştı. Bu diğer kitaplarda bahsedilen büyüydü. Artık bir efsane olduğuna inanmaya başladığı o büyü. Yanılmıştı işte, çünkü tam karşısında duruyordu.

Abraham, Jonah'ı görmeden önce sesini duydu. "Abraham, evden çıkmak zorundayız. Federaller geliyor. Her şeyi yaktılar ve Savannah'a varana kadar duracak gibi görünmüyorlar. Tünellere inmeliyiz."

Abraham'ın sesi oldukça kararlıydı ve farklı çıkıyordu, kendi bile yabancılamıştı. "Hiçbir yere gitmiyorum Jonah."

"Sen neden bahsediyorsun? Buradan kurtarabileceğimizi kurtarmalıyız." Jonah kardeşinin kolunu yakaladı ve önünde açık duran sayfayı gördü. Yazıya baktı ve doğru gördüğünden emin olmakta zorlandı.

"Daemonis Pactum *mu? Şeytanla alışveriş mi?" Jonah bir adım geri çekildi. "Bu düşündüğüm şey mi?* Ayların Kitabı *mı?"*

"Onu tanımana şaşırdım. Çalışmalarımızla ilgilenmezdin."

Jonah, Abraham'ın hakaretlerine alışıktı ama bu gece tonlamasında bir farklılık vardı. "Abraham bunu yapamazsın."

"Bana ne yapamayacağımı söyleme. Hiçbir zaman yapılması gerekeni yapacak cesaretin olmadı. Annem gibi zayıfsın."

Jonah biri ona vurmuş gibi irkildi. "Onu nereden buldun?"

"Bu konuda endişelenme."

"Abraham mantıklı ol. Şeytanla Alışveriş çok güçlü bir büyüdür. Kontrol edilemez. Bir pazarlık yaparsın ama karşılığında neyi feda edeceğini hiçbir zaman bilemezsin. Başka evlerimiz de var."

Abraham kardeşini itti. Ona hafifçe değmiş olmasına rağmen Jonah odanın diğer ucuna uçtu. "Diğer evler mi? Ravenwood, ailemizin Ölümlüler dünyasındaki en güçlü evi, birkaç askerin onu yakıp kül etmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bunu Ravenwood'u kurtarmak için kullanabilirim."

Abraham'ın sesi yükseldi. "Excinde, neca, odium incende; mors portam patefacit. *Yok et, öldür, nefret; ölüm kapıyı açar."*

"Abraham dur!"

Çok geçti. Kelimeler Abraham'ın dilinden yıllardır biliyormuşçasına dökülüvermişti. Jonah panik içinde etrafına bakınarak Büyünün gerçekleşmesini bekledi. Kardeşinin ne istediği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Ama ne olursa olsun yapılacağını biliyordu. Büyünün gücü buydu ancak bir bedeli de vardı. Bu bedel hiç aynı olmazdı. Jonah kardeşine koşarken cebindeki yumurta büyüklüğündeki küre yere düşerek yuvarlandı.

Abraham ayaklarının dibinde parlayan küreyi eline alarak parmaklarının arasında çevirdi. "Arklambası ile ne yapıyorsun Jonah? Bu antika aletin içine hapsetmek istediğin bir Karabasan mı var?"

Abraham üzerine doğru gelince Jonah geri çekildi, onunla aynı adımları atmaya çalışıyordu ama Abraham daha hızlıydı. Göz açıp kapayana kadar Jonah'ı duvara yapıştırdı, demir gibi eli kardeşinin boğazındaydı.

"Hayır, tabii ki yok..."

Abraham daha sıkı tutmaya başladı. "Bir Karabasan sadece kendi türünü hapsetmeye yönelik bir aletle ne yapar? Aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

"Sadece seni kendinden korumaya çalışıyorum."

Akıcı bir hareketle Abraham ileri atıldı ve dişlerini kardeşinin omzuna geçirdi. Ve akla gelmeyeni yaptı.

İçti.

Pazarlık gerçekleşmişti. Artık Ölümlülerin anıları ve rüyaları ile beslenmeyecekti. Bugünden sonra kanla beslenecekti.

İşini bitirdiğinde kardeşinin cansız vücudunu yere bıraktı ve elindeki külü yaladı, hâlâ taze et kokusunu alabiliyordu. "Kendini korumak konusunda endişelensen daha iyi olurdu."

Abraham kardeşinin cesedine arkasını döndü.

"Ethan."

"Ethan!"

pinarnarin

Gözlerimi açtım. Arşivin döşemesinde yatıyordum. Marian ondan beklenmeyen bir telaşla üzerime eğilmişti. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Başımı ovalayarak doğrulurken irkildim. Saçlarımın arasında büyüyen bir şiş vardı. "Yere düşerken masaya çarpmış olmalıyım."

Macon'ın kitabı açık bir şekilde yerde, yanımda duruyordu. Marian bana esrarengiz bir ifadeyle bakıyordu - belki de o kadar esrarengiz değildi, aylar önce görüntülerden birinde o da peşimden gelmişti. Birkaç saniye sonra elinde buz torbasıyla gelerek onu zonklayan başıma koydu. "Yine görüntüler başladı değil mi?"

Başımla onayladım. Kafamda bir sürü görüntü uçuşuyordu ama hiçbirine odaklanamıyordum. "Bu ikinci. İlki evvelki gün Macon'ın anılarına bakarken oldu."

"Ne gördün?"

"Madalyondaki gibi büyük yangının olduğu geceydi. Ethan Carter Wate ölmüştü. Ivy, *Ayların Kitabı*'nı aldı ve onu Abraham Ravenwood'a verdi. O iki görüntüde de vardı." Adı ben söyleyince çok kaba bir hal almıştı. Abraham Ravenwood, Gatlin bölgesinin esas öcüsüydü.

Düz durabilmek için masaya tutundum. Bunları görmemi kim istiyordu? Daha da önemlisi neden istiyordu?

Marian kitabı tutarak duraksadı. "Yaa?" Bana dikkatle baktı.

"Biri daha vardı. Adı J harfi ile başlıyordu, Judas mıydı? Joseph? Jonah. Evet buydu. Sanırım kardeşlerdi. İkisi de Karabasandı."

"Sadece Karabasan değil," diye atıldı Marian kitabı kapatırken. "Abraham Ravenwood, güçlü bir Kan Karabasanıydı, Ravenwood Kan Karabasanlarının babası."

"Ne demek istiyorsun?" Demek halkın yıllardır anlattı-

ğı hikâyeler doğruydu. Kafamdaki Gatlin'in doğaüstü kısmı hakkında beliren sislerden biri daha dağılmıştı.

"Karabasanlar doğaları itibarıyla Karanlıktır ama hepsi kanla beslenmeyi seçmez. Ama bir kez beslenince bu içgüdü çocuklarına miras kalır."

Zihnimdeki görüntüler şekillenmeye başlayınca masaya dayandım. "Ravenwood'un yanmama sebebi Abraham, değil mi? Şeytanla anlaşma yapmadı. Anlaşmayı *Ayların Kitabı* ile yaptı."

"Abraham çok tehlikeliydi, hatta en tehlikeli Büyücüydü. Onu *neden* gördüğünü anlayamıyorum. Neyse ki genç yaşta, Macon doğmadan çok önce ölmüştü."

Hesaplamaya çalıştım. "Genç mi? Karabasanlar ne kadar yaşar?"

"Yüz elli ya da iki yüz yıl." Kitabı çalışma masasına yerleştirdi. "Bunun seninle ya da Macon'ın anılarıyla ne ilgisi olduğunu anlayamadım fakat sana onu hiç vermemeliydim. Karıştım. Bu kitabı burada kilitli tutmalıyız."

"Marian Teyze..."

"Ethan! Bunun peşini bırak ve hiç kimseye bundan bahsetme, Amma'ya bile. O yanındayken Abraham Ravenwood dersen ne tepki vereceğini tahmin dahi edemiyorum." Kollarını dolayarak beni üstünkörü kucakladı. "Şimdi Olivia polis çağırmaya kalkışmadan önce gidip kitapları toplamada ona yardım edelim." Kapıyı kapatıp anahtarını kilide soktu.

Bir şey daha vardı. Onu da söylemek zorundaydım. "Beni görebiliyordu Marian Teyze. Abraham bana baktı ve adımı söyledi. Bu daha önceki görüntülerde hiç olmamıştı."

Marian kapıya bakarak durdu, biraz daha bakarsa içini görebilecek gibiydi. Birkaç saniye sonra anahtarı çevirdi ve kapıyı açtı. "Olivia. Sence Melvil Dewey çay içmek için durur muydu?"

Konuşmamız sona ermişti. Marian, Koruyucu ve Büyücü Kütüphanesi Lunae Libri'nin baş kütüphanecisiydi. Sorumluluklarını ihlal etmeden söyleyebilecekleri sınırlıydı. Taraf tutamazdı ya da olayların akışını değiştiremezdi. Benim için Macon olamazdı ve annem de değildi. Yalnızdım.

pinarnarin

14.6

Kâğıdın Altında

"Hepsini mi?" Çıkıştaki masanın üzerinde kahverengi kâğıtla paketlenmiş üç kitap yığını vardı. Marian, sonuncusuna GATLIN HALK KÜTÜPHANESİ damgasını vurmakla meşguldü, her birine iki kez ve bağlamak için hep aynı beyaz sicim.

"Hayır, bu yığın da var." Yakında duran el arabasının üzerindekileri işaret etti.

"Kasabada kimsenin okumadığını sanıyordum."

"Okuyorlar. Sadece okuduklarının bilinmesini istemiyorlar, bu yüzden sadece kütüphaneden kütüphaneye değil, kütüphaneden eve de teslimatlar yapıyoruz. Sadece dışarı çıkarılabilen kitapları elbette. İsteklerin yerine getirilmesi için iki ya da üç gün izin istiyoruz tabii."

Harika. Bu kahverengi paketlerin içinde ne olduğunu sormaya korkuyordum ve bilmek istemediğimden de emindim. Bir yığını kaldırırken inledim. "Bunlar da ne? Ansiklopedi mi?"

Liv, üzerindeki makbuzu aldı. "Evet. *Mühimmat Ansiklopedisi*."

Marian, bizi başından atabilmek için kapıyı gösterdi.

pinamarin

"Ethan'la git Liv. Henüz küçük güzel kasabamızı görme fırsatını bile bulamadın."

"Ben halledebilirim."

Liv, içini çekerek el arabasını kapıya doğru itti. "Yapma Herkül. Yüklemene yardım edeyim. Gatlin'li hanımları dört gözle bekledikleri..." Başka bir makbuza baktı. "... Carolin'i Pasta Doktorunun Tarifleri kitabından ayrı koyamayız değil mi?

"Carolina," dedim düşünmeden.

"Bende öyle dedim. Carolini."

İki saat sonra kitapların çoğunu yerine ulaştırmıştık, hem Jackson Lisesi'nin hem de Dur&Çal'ın önünden geçmiştik. General'in Yeşilliği'nin etrafından dönerken, Marian'ın neden beni yaz için her dem boş olan kütüphaneye çalışan olarak almak istediğini anlamıştım. Benim Liv'in genç tur rehberi olmamı planlamıştı. Ona gölü ve Dar-ee Keen'i gösterme görevi bana aitti, ayrıca etraftakilerin neler söylediğini ve aslında ne demek istediklerini anlatacak olan da bendim. İşim ona arkadaşlık etmekti.

Lena'nın bu duruma ne diyeceğini merak ettim. Tabii fark ederse.

"Aslında sizin için bir utanç kaynağı olan savaşı kazanamamış Güneyli bir generalin, heykelinin kasabanın ortasına neden dikilmiş olduğunu bir türlü anlayamıyorum." Elbette anlayamazdı.

"İnsanlar buralarda kaybedenleri onurlandırırlar. Onlara adanmış pek çok müze de var." Ona Eski Askerler Müzesi'nin, birkaç ay önce babamın Ridley'in yönlendirmesiyle intihar teşebbüsünde bulunduğu yer olduğunu söyleme gereğini hissetmemiştim.

Volvo'nun direksiyonunda otururken Liv'e baktım. Yan-

daki koltuğa ne zamandır Lena dışında bir kızın oturmamış olduğunu düşündüm.

"Çok kötü bir tur rehberisin."

"Burası Gatlin. Görülecek çok fazla şey yok." Dikiz aynasına baktım. "Ya da görmeni istediğim çok fazla bir şey yok."

"Bu da ne demek?"

"İyi bir tur rehberi neyin gösterilip neyin saklanacağını bilir."

"Düzeltiyorum. Sen çok kötü ve yanlış fikirleri olan bir tur rehberisin." Cebinden bir lastik çıkardı.

"Yani kılavuzu karga olanın..." Bu kötü bir şakaydı, alâmetifarikam.

"Genel olarak konuşma tarzına ve rehberlik kavramına bakış açına itiraz ediyorum." Sarı saçlarını iki örgü yapmakla meşguldü, yanakları sıcaktan pembeleşmişti. Güney Carolina'nın rutubetine alışık değildi.

"Ne görmek istiyorsun? Seni 9.Yol'un üzerindeki eski pamuk değirmenine götürmemi ister misin? Boş kutulara ateş ederiz. Ya da tren raylarının üzerinde paraların ezilişini seyrederiz. Ya da sinekleri takip ederek bir-şey-yersen-bu-senin-sorumluluğundadır diye bilinen yağ yuvası Dar-ee Keen'e mi gitmek istersin?"

"Evet. Bu saydıklarının hepsini isterim özellikle de son kısmını. Açlıktan ölüyorum."

Liv, son kütüphane makbuzunu iki yığından birinin üzerine koydu. "...yedi, sekiz, dokuz. Bu benim kazandığım anlamına gelir yani kaybettin, şimdi çek ellerini o cipslerin üzerinden. Onlar artık benim." Kırmızı plastik masanın üzerinde duran patates kızartmalarını önüne çekti.

"Kızartma demek istedin."

"İş diyorum." Masanın ona ait yanı soğan halkaları, bir

pinarnarin

cheeseburger, ketçap, mayonez ve benim buzlu çayımla dolmuş durumdaydı. Hangi tarafın kime ait olduğunu biliyordum, çünkü araya bir çizgi çekmişti, Patates kızartmalarını peş peşe dizerek Çin Seddi'ni oluşturmuştu.

"'Sınırlar dostluğu ayakta tutar.'"

İngilizce dersindeki şiiri hatırladım. "Walt Whitman."

Başını iki yana salladı. "Robert Frost. Şimdi ellerini soğan halkalarımdan çek."

Bayan Ipswich'e *Kolonları Temizleme Rehberi* ve Bay Harlow'a *II. Dünya Savaşı'ndaki Klasikleşmiş Kadın Posterleri*'nden oluşan son iki teslimatı da yaptıktan sonra, öğle yemeği için Dar-ee Keen'de durmuştuk. Bu arada kahverengi kâğıdın sebebini artık anlıyordum. Bay Harlow evde yoktu ve teslimatı karısına yapmıştık.

"Buna inanamıyorum." Peçetemi bir top haline getirdim. "Gatlin'in bu kadar romantik bir yer olduğunu kim bilebilirdi?" Ben kilise kitapları demiştim, Liv de aşk kitapları demişti. Dokuza sekiz kaybetmiştim.

"Sadece romantik değil, romantik ve erdemli. Bu mükemmel bir birleşim, son derece..."

"İkiyüzlü mü?"

"O kadar da değil. Ben Amerika'ya özgü diyecektim. *Sadece İncil* ile *Delilah'nın İlahi Lezzeti*'ni aynı eve götürdüğümüzün farkında mısın?"

"Onun yemek kitabı olduğunu düşünmüştüm."

"Delilah, önündeki acılı cipslerden daha ateşli bir şeyler pişirmiyorsa bu mümkün değil." Kızartmayı havada salladı.

"Kızartma."

"Kesinlikle."

Bayan Lincoln'ün kitapları kapısının önüne bıraktığımızda, ne kadar telaşlanmış olduğunu düşünerek kıpkırmızı oldum. Liv'e Delilah fanatiğinin en yakın arkadaşının annesi ve kasabadaki en katı erdemli kadın olduğunu söylemedim.

"Demek Dar-ee Keen'i sevdin?" diyerek konuyu değiştirdim.

"Hem de çok." Liv cheeseburgerinden bir ısırık aldı ve bu Link'i bile utandıracak bir büyüklükteydi. Birinci sınıf bir basketçinin öğle yemeğinden çok daha fazlasını yiyebilme kapasitesine sahip olduğunu anlamıştım. Onun hakkında ne düşüneceğim umrunda bile değildi ve bu bir rahatlıktı. Özellikle de son dönem Lena'ya yaptıklarımın hep yanlış olduğunu düşündükten sonra.

"Pekâlâ, senin kahverengi paketinde ne bulacağız? Kilise kitapları? Aşk kitapları? Yoksa ikisi birden mi?"

"Bilmiyorum." Nasıl başa çıkacağımı bilemediğim pek çok sırrım vardı ve bunları paylaşmak gibi bir niyetim yoktu.

"Hadi ama. Herkesin sırrı vardır."

"Herkesin değil," diyerek yalan söyledim.

"Senin kâğıdının altında hiçbir şey yok mu?"

"Yok. Sanırım biraz daha kâğıt var." Aslında bunun doğru olmasını diliyordum.

"Yani sen bir soğansın."

"Eski bir patates daha doğru olur."

Kızartmalardan birini alarak incelemeye başladı. "Ethan Wate eski bir patates değil. Siz bayım, siz bir patates kızartmasısınız." Patatesi gülerek ağzına attı.

Bir kahkaha atarak kabul ettim. "Tamam. Bir patates kızartmasıyım. Ama kahverengi kâğıt yok, söylenecek bir şey de yok."

Liv pipetiyle çayını karıştırdı. "Bu durumu onaylıyor. Sen kesinlikle *Delilah'nın İlahi Lezzeti* için sıra bekleyenlerdensin."

"Beni yakaladın."

"Sana söz veremem ama kütüphaneciyi tanıyorum. Oldukça iyi tanıdığım bile söylenebilir."

pinarnarin

"Yani beni bilgilendirecek misin?"

"Seni bilgilendireceğim ahbap." Liv gülmeye başladı, ben de güldüm. Onunla olmak çok kolaydı, yıllardan beri tanıyor gibiydim. Eğleniyordum, kahkahalarımız kesildiğinde bu his suçluluk duygusuna dönüştü. Gel de anlat.

Kızartmalarına döndü. "Gizliliği her zaman romantik bulurum, ya sen?" Buralardaki sırları düşününce buna verecek cevap bulamadım.

"Yaşadığım yerde bar, kiliseyle aynı cadde üzerinde ve cemaat birinden çıkıp diğerine girer. Bazen pazar yemeğini bile orada yeriz."

Gülümsedim. "İlahi lezzetler mi var?"

"Neredeyse. O kadar ateşli olmayabilir tabii. Ama içkiler de o kadar soğuk değil." Patates kızartmasıyla önünde duran buzlu çayı işaret etti. "Dostum buz dediğin bardaktan ziyade kutuplarda olmalı."

"Gatlin'in meşhur tatlı çayına laf mı ediyorsun?"

"Çay dediğin sıcak olur bayım. Çaydanlıkta yapılır."

Patateslerinden bir tane çaldım ve ben de çayı işaret ettim. "Pekâlâ, hanımefendi, katı Güneyli bir Baptist'e göre bu şeytanın içkisidir."

"Soğuk olduğu için mi?"

"Hayır, çay olduğu için. Kafein yasaktır."

Liv şok olmuştu. "Çay yok mu? Bu ülkeyi asla anlayamayacağım."

Bir patates daha çaldım. "Dine küfretme konusunu konuşmak ister misin? Main'deki Millie'nin Kahvaltılık Ekmekleri, önceden hazırlanmış donmuş ekmekler servis etmeye başladığında sen orada değildin. Büyük teyzelerim olan Hemşireler, neredeyse orayı yıkıyorlardı. İskemleler havada uçuştu."

"Rahibeler mi?" Liv, soğan halkasını cheeseburgerin içine koydu.

"Kim?"

"Hemşireler." Bir soğan halkası daha.

"Hayır. Kardeşler."

"Anladım." Ekmeği yeniden üstlerine koydu.

"Tam anlamadın, değil mi?"

Burgerini kaldırıp bir ısırık aldı. "Tam değil." Yine kahkahalar atmaya başladık. Bay Gentry'nin arkamızdan yaklaştığını duymamıştım.

"Doydunuz mu?" diye sorarken ellerini bir beze siliyordu.

Başımla onayladım. "Evet, efendim."

"Sevgilin nasıl?" Bu soruyu aklımın başıma gelip Lena'yı bırakmış olmam umuduyla sormuştu.

"İyi efendim."

Hayal kırıklığı içinde başını sallayarak tezgâha doğru ilerledi. "Amma'ya selamımı söyle."

"Sevgilinden hoşlanmadığını düşünüyorum, yanılıyor muyum?" Bu bir soruydu ama ne cevap vereceğimi bilememiştim. Bir kız senden kaçıp başka bir adamla giderse hâlâ sevgilin olur muydu? "Profesör Ashcroft ondan söz etmişti."

"Lena. Sevgili- yani adı Lena." Hissettiğim kadar huzursuz görünmediğimi umdum. Liv dikkat etmemiş gibiydi.

Çayından bir yudum daha aldı. "Muhtemelen onu kütüphanede görürüm."

"Kütüphaneye gelir mi bilmiyorum. Son zamanlarda her şey biraz garip." Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Liv'i çok az tanıyordum. Ancak bunu yüksek sesle söylemek iyi gelmişti, içimdeki burukluk biraz azalmıştı.

"Bunun üstesinden geleceğinize eminim. Yaşadığım yerde ben de sevgilimle sürekli olarak kavga ederim." Sesi çok rahatlatıcıydı. Zaten beni rahatlatmaya çalışıyordu.

"Ne kadar zamandır birliktesiniz?"

pinarmarin

Liv elini salladı, garip saati kolundan aşağı kaydı. "Ahh, ayrıldık. Biraz züppeydi. Kendinden akıllı bir kızla birlikte olmaktan pek hoşlanmıyordu."

Sevgililer ve eski sevgililer konusundan kurtulmaya çalıştım. "Kolundaki ne?" Saati ya da her neyse onu işaret ettim.

"Bu mu?" Bileğini masanın üzerine uzattı ve o hantal siyah saati görebildim. Üzerinde, depremin gücünü ölçen aletlerde bulunanlar gibi zikzaklar olan bir dikdörtgenin ortasında, üç daire ve bir gümüş iğne vardı. "Bu bir Selenometre."

Ona boş boş baktım.

"Selene, Yunan Ay Tanrıçası. Yunanca *Metron* ise 'ölçer' demek." Gülümsedi. "Yunancan biraz paslanmış mı ne?"

"Biraz."

"Ay'ın çekim gücünü hesaplar." Düşünceli bir tavırla dairelerden birini çevirdi. İğnenin altında bir takım rakamlar belirdi.

"Ay'ın çekim gücüyle neden ilgileniyorsun?"

"Amatör bir gök bilimciyim. Aslında en çok Ay ile ilgileniyorum. Dünya üzerinde çok büyük bir etkisi var. Sen de bilirsin med-cezir ve diğerleri. Onu bu yüzden yaptım."

Kolamı neredeyse püskürtüyordum. "Sen mi yaptın? Ciddi misin?"

"O kadar etkilenme. Zor değildi." Liv'in yanakları yeniden kızardı. Onu utandırıyordum. Bir patates daha aldı. "Bu cipsler gerçekten çok güzel."

Liv'i Dar-ee Keen'in İngiliz versiyonunda otururken hayal etmeye çalıştım, önünde duran patates yığınının üzerindeki ayın çekim gücünü hesaplıyordu. Bu Lena'yı John Breed'in motosikletinin arkasında giderken hayal etmekten daha kolaydı. "Şimdi senin Gatlin'in ile ilgilenelim. Patates kızartmasına yanlış bir adın verildiği o yerle." Savannah'dan öteye hiç gitmemiştim. Başka bir ülkede hayatın nasıl olabileceğini hayal dahi edemiyordum.

"Gatlin'im mi?" Yanaklarındaki pembelikler söndü.

"Nerelisin?"

"Londra'nın Kings Langley adında bir kasabasından geldim."

"Ne?"

"Hertfordshire'da."

"Hiçbir şey ifade etmedi."

Burgerinden bir ısırık daha aldı. "Belki böyle hatırlarsın. Ovaltine'in yaratıldığı yer. O içeceği biliyor musun?" İçini çekti. "Sütle karıştırırsın ve çikolata maltlı süte dönüşür."

Gözlerim büyüdü. "Çikolatalı süt mü demek istedin? Nesquik gibi."

"Kesinlikle. Harikadır. Bir ara denemelisin."

Kolamı içerken kahkaha atınca soluk Atari tişörtüm lekelendi. Ovaltine kızı Quik erkeğiyle tanışır. Bunu Link'e söylemeyi çok isterdim ama yanlış anlardı.

Sadece birkaç saat olmuştu fakat onunla arkadaş gibiydik.

"Ovaltine içmediğin ya da bilimsel aletler yapmadığın zamanlarda ne yaparsın Kings Langley'li Olivia Durand?"

Cheeseburgerinin kâğıdını buruşturdu. "Bir bakalım. Çoğunlukla kitap okur ve okula giderim. Harrow denen bir yerde okuyorum. Erkeklerin okulu olanla karıştırma."

"Öyle mi?"

"Ne?" Burnunu kırıştırdı.

"Asap bozucu mu?"

"Kelime oyunu yapmadan duramıyorsun değil mi?" Liv gülümsedi.

"Soruyu cevaplamadın."

"Hayır. Öyle asap bozucu bir yanı yok. Yani benim için."

"Neden?"

"Başlangıç olarak bir dahi olduğumu söyleyebilirim." Öyleydi ve bunu sarışınım ya da İngilizim der gibi söyleyivermişti.

pinarmarin

"Pekâlâ, neden Gatlin'e geldin? Biz dâhileri çeken bir yer değiliz."

"Duke Üniversitesi ile okulumun arasındaki A.Ü.D.P'nın bir üyesiyim, Akademik Üstün Yetenekliler Değişim Programı. Mayunezi uzatır mısın?"

"Mayonez." Yavaş söylemeye çalıştım.

"Ben de öyle dedim."

"Duke seni neden Gatlin'e gönderdi? Derslerini Summerville Devlet Üniversitesi'nde de alabilirdin."

"Hayır, aptal şey. Tez danışmanım olan ünlü Dr. Marian Ashcroft ile çalışabilmek için geldim, o türünün tek örneğidir."

"Tezinin konusu ne?"

"Folklor ve Mitoloji, Amerikan İç Savaşı'nın ardından toplumun yeniden oluşumu."

"Buralarda insanlar ona hâlâ Eyaletler Savaşı diyorlar," dedim.

Bir kahkaha attı, hoşuna gitmişti. Birinin daha bunun komik olduğunu düşünmesi hoşuma gitmişti. "Güneyde yaşayanların belirli günlerde, eski İç Savaş giysilerine bürünüp aynı savaşları eğlenmek için yeniden yaptıkları doğru mu?"

Ayağa kalktım. Bunu ben söyleyebilirdim ama Liv'den duymak hoşuma gitmemişti. "Sanırım gitme vaktimiz geldi. Teslim etmemiz gereken kitaplar var."

Liv, başını sallarken patates kızartmalarını eline aldı. "Onları bırakamayız. Lucille için saklamalıyız."

Ona Amma'nın Lucille'i, Hemşirelerin öğütlediği gibi kendi porselen tabağına konan kızarmış tavuk ve güveçten artanlarla beslediğini söylememiştim. Lucille'in yağlı patatesleri yiyeceğini düşünmüyordum. Hemşirelerin de söylediği gibi Lucille özeldi. Lena'yı da severdi.

Kapıya doğru yürürken yağlı camların dışındaki arabaya gözüm takıldı. Fastback çakıllı park alanının diğer ucundan

ters yöne manevra yapıyordu. Lena önümüzden geçmek istememişti.

Harika.

Durup arabanın Dove Sokağı'na çıkışını izledim.

O akşam yatağıma uzanıp ellerimi başımın altına koydum ve mavi tavanımı seyrettim. Birkaç ay önce bunu Lena ile ayrı odalarımıza birlikte çekilerek yapardık - okur, güler, konuşurduk. Onsuz nasıl uykuya dalındığını neredeyse unutmuştum.

Yatakta yuvarlandım ve eski kırık cep telefonumu kontrol ettim. Lena'nın doğum gününden beri çalışmıyordu ama biri beni aradığında çalıyordu. Tabii biri ararsa.

Zaten telefon kullanmazdı.

Yeniden, o kocaman yapbozları odasının ortasına dökerek karmaşa yaratan yedi yaşındaki halime dönmüştüm. Çocukken annem yere oturup o parçaları bir resme dönüştürmeme yardım ederdi. Artık çocuk değildim ve annem ölmüştü. Parçaları kafamda çevirip duruyordum fakat bir türlü doğru çözümü bulamıyordum. Delice âşık olduğum kıza hâlâ delice âşıktım. Bu değişmemişti. Ama o kız şimdi benden delice sır saklama peşindeydi ve benimle neredeyse hiç konuşmuyordu.

Görüntüler vardı.

Bir Kan Karabasanı olan Abraham Ravenwood, öz kardeşini öldürmüştü, benim adımı biliyordu ve beni görebiliyordu. Bir yardım görene kadar bu parçaların nasıl bir araya getirileceğini çözmem imkânsız gibiydi. Yapbozu kutusuna geri de koyamıyordum. Bunun için çok geçti. Bana bir parça bile olsa neyi nereye koyacağımı söyleyen biri olsaydı keşke. Farkında olmadan ayağa kalkıp odamın camını açtım.

Dışarı sarkarak karanlığın içinde nefes almaya çalışırken

pinarnarin

Lucille'in miyavlayan sesini duydum. Amma onu içeri almayı unutmuş olmalıydı. Tam seni almaya geliyorum diye bağıracakken onları gördüm. Penceremin altında, sundurmanın ucunda Lucille Ball ile Boo Radley ay ışığında yan yana oturuyorlardı.

Boo kuyruğunu yere vuruyordu Lucille Ball da ona cevap olarak miyavlıyordu. Sundurmadaki en üst basamakta, kuyruk sallayıp miyavlayarak bir yaz gecesinde sohbet eden iki insan gibi oturmaya devam ettiler. Ne konuştuklarını bilmiyordum ama önemli bir şey olmalıydı. Yatağa uzanıp Macon'ın köpeği ile Hemşirelerin kedisi arasında geçen bu hoş sohbeti dinlerken uykuya dalmışım.

15.6

Güney Gevreği

"Ben sana izin verene kadar turtalarıma parmağını bile dokundurma Ethan Wate."

Ellerimi havaya kaldırarak Amma'dan uzaklaştım. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Çift ödüllü tatlı patates turtasını temiz bir yemek havlusuna sararken, gözlerinden ateş püskürerek bana baktı. Krema ve üzümlü turta mutfak masasının üzerinde, buz kutusuna konmak üzere hemen yoğurtlu turtanın yanında duruyordu. Meyveli turtalar hâlâ rafların üzerinde soğuyorlardı ve mutfağın her yanı ince bir toz bulutu gibi unla kaplıydı.

"Yaza gireli sadece iki gün oldu ve sen hâlâ ayağımın altında mı geziniyorsun? Ödüllü turtalarımdan birini bile yere düşürürsen yaz okulunda okuyor olmayı fena halde dilersin. Yardım etmek mi istiyorsun? Düşünmeyi bırak, arabayı yakına çek."

Sinir katsayısı sıcaklıkla birlikte artıyordu, Volvo ile anayola doğru ilerlerken pek konuşmadık. Yani ben konuşmuyordum ama bu kimsenin umurunda da değildi. Bugün Amma'nın yıl içindeki en önemli günüydü. Hatırladığım

pinarnarin

kadarıyla her yıl Gatlin Panayırı Kızartılmış Meyveli Turtalar kategorisinde birinci, Kremalı Turtalar kategorisinde de ikinci olurdu. Sadece geçen yıl kurdelesini kazanamamıştı, annemin kazasından iki ay sonraydı ve katılmamıştık. Gatlin Panayırı, bölgenin en büyüğü ya da en eskisi değildi. Hampton Karpuz Festivali, bize dört kilometre ve yirmi yıl gibi bir fark atardı, Gatlin Şeftali Prensi ve Prensesi olmak ise Hampton Karpuz Güzeli ya da Şenlik Ustası olmakla kıyaslanamazdı bile.

Tozlu park alanına arabayı çektiğimizde, Amma'nın ifadesiz yüzü babamı da beni de kandıramıyordu. Bugün turta ve şenlik günüydü. Eğer elinizde üzeri paketli bir turtayı yeni doğmuş bir bebek gibi tutmuyorsanız, muhakkak bukleli saçlı bir çocuğu çadıra doğru itekliyordunuz. Savannah'nın annesi Gatlin'in Şeftali Şenliği organizatörüydü, Savannah da yenilmez Şeftali Prensesi. Bayan Snow gün boyu tüm yarışmaları denetleyecekti. Bölgemizde taç takamayacak kadar küçük olmak gibi bir kavram yoktu. Pembe yanakların ve değişen bezlerin birbirleriyle saçma bir şekilde yarıştığı Panayırın En Güzel Bebeği Yarışması, Çarpışan Araba Yarışlarından çok daha fazla seyirci topluyordu. Geçen yıl Skippetler'in bebeği, yanaklarının kırmızısı hakemin eline bulaşınca diskalifiye edilmişti. Bölge panayırının katı kuralları vardı; iki yaşına kadar olanlar resmi kıyafet giyemez, altı yaşına kadar makyaj yapılmaz ve on iki yaşa kadar da sadece 'yaşa uygun' makyaj yapılabilir.

Eskiden annem buralardayken hep Bayan Snow ile uğraşırdı ve en büyük hedefi de Şeftali Yarışmalarıydı. Onu hâlâ duyar gibiydim: "Yaşa uygun makyaj mı? Siz ne halt ediyorsunuz? Yedi yaşa uygun makyaj nedir?" Bütün bunlara rağmen, geçen yıla kadar ailenin hiçbir ferdi bu panayırı kaçırmamıştı. Yine buradaydık, hep olduğu gibi kalabalığın arasında turtalarımızı taşıyarak panayır alanında ilerliyorduk.

"İtekleyip durma Mitchell. Ethan Wate devam et. Martha Lincoln'ün ya da diğer herhangi bir kadının, kurdeleye giden yolda beni sizin yüzünüzden yenmesine izin vermeyeceğim." Amma'nın herhangi bir kadın diye bahsettikleri aslında her yıl aynı kadınlardı: Bayan Lincoln, Bayan Asher, Bayan Snow ve ADK'nın diğer üyeleri.

Elimin üzeri damgalanana kadar gördüğüm kadarıyla, üç ya da dört bölgeden gelenler yüzünden dayak yemişten beter oldum. Kimse panayırın açılış gününü kaçırmamıştı, bu Gatlin ile Peaksville arasına kurulan bu alana yapılan bir yolculuk demekti. Bu kadar çok ziyaretçi inanılmaz miktarda huni keki üretimi anlamına geliyordu, çok sıcak ve yapış yapış bir gündü. İnsan sadece ayakta durduğu için bile bayılabilirdi, şanslıysanız Geleceğin Amerikan Çiftçileri'nin kümes hayvanları barınaklarının arkasında sevişebilirdiniz. İlk dikkatimi çekenler sıcak ve huni keklerinin bu sene göze hoş görünmemesi olmuştu.

Babamla birlikte uslu bir şekilde, üzerinde kocaman Güney Gevreği yazan bir bez afişin altında duran jüri masalarına doğru ilerleyen Amma'yı takip ediyorduk. Turtaların her yıl sponsoru değişiyordu, Pillsbury ya da Sara Lee bu görevi üstlenmediğinde görev Güney Gevreği'ne kalıyordu. Yarışlar kalabalığı mutlu ediyordu ama turtalar hepsinin büyükbüyük dedesiydi. Aynı aileler nesillerden beri aynı tarifleri uyguluyorlardı ve kazanılan her bir kurdele bir Güneyli evinin gururu olurken diğerinin utancı haline geliyordu. Söylentiye göre kasabadaki birkaç kadın bu sene Amma'nın birinciliğine göz dikmişti. Mutfağımızdan duyduğum mırıltılardan algıladığım kadarıyla, o kadınlar buna ancak cehennem donduğunda ulaşacaklardı.

Kıymetli kargomuzu bıraktığımız an itibarıyla, Amma jüriyi masa yerleşimleri hakkında bezdirmeye başlamıştı bile.

"Sirkeyi kirazın arkasına koyamazsınız. Tatlarını yok edecektir, tabii zaten amacınız buysa bilemem."

"İşte geliyor," dedi babam usulca. Daha sözleri bitmeden Amma, jüri üyelerine 'o bakışla' baktı ve hepsi katlanan iskemlelerinde büzülüverdiler.

Babam çıkışa doğru döndü. Amma, bizi jüriye gözdağı verecek masum gönüllüler olarak belirlemeden önce dışarı kaçmamız gerekiyordu. Kalabalıkla karşılaştığımız anda, içgüdüsel olarak ters yönlere döndük.

"Bütün panayırı o kediyle birlikte mi dolaşacaksın?" Babam toprağın üzerinde yanında oturan Lucille'i işaret etti.

"Sanırım."

Bir kahkaha attı. Bunu duymaya hâlâ alışamamıştım. "Pekâlâ, başını derde sokma."

"Asla yapmam."

Babam başını salladı, o babaydı ben de oğul. Benim yetişkin onun da kaçık olduğu geçen yılı hatırlamamaya çalışarak ben de başımı salladım. O yoluna gitti ben de kendiminkine, ikimiz de sıcak ve terli kütlelerin arasında kaybolduk.

Panayır çok kalabalıktı ve Link'i bulmak biraz zamanımı aldı. Her zamanki gibi oyunların orada takılıyor ve ona bakan her kızla flört ediyordu, bugün Gatlin'den olmayan biriyle tanışma ihtimali çok yüksekti. Ne kadar güçlü olduğunuzu göstermek için kocaman plastik bir çekiçle vurulan terazilerden birinin önündeydi ve çekiç omzuna dayalı duruyordu. Tam bir davulcu görüntüsüne bürünmüştü, soluk Social Distortion tişörtünü giymiş bagetlerini kotunun arka cebine yerleştirmişti ve altından cüzdanının zinciri sarkıyordu.

"Size nasıl yapıldığını göstermeme izin verin hanımlar. Geri çekilin. Canınızın yanmasını istemezsiniz."

Link, en iyi vuruşunu yaparken kızlar kıkırdadılar. Küçük gösterge Link'in gücünü ve birileriyle ilişki kurabilme şan-

pinarnarin

sını göstermek üzere yükselmeye başladı. TAM BİR ÖDLEK ve ÇITKIRILDIM'ı geçerek yukarıda duran zile doğru devam etti, GERÇEK BİR DAMIZLIK. Ama o noktaya ulaşmayı başaramadı yarı yolda BİRAZ ÖDLEK noktasında kaldı. Kızlar gözlerini devirerek Halka Atma'ya doğru ilerlediler.

"Bu alet hileli. Bunu herkes bilir," diye bağırdı Link arkalarından. Muhtemelen haklıydı ancak bunu umursayan olmadı. Gatlin'deki her şey hileliydi. Karnaval oyunlarının hileli olmaması için bir sebep var mıydı?

"Hey, paran var mı?" Link, cebini on senttten fazla parası varmış gibi araştırdı.

Başımı sallayarak ona bir beşlik verdim. "Bir iş bulman gerekiyor dostum."

"Bir işim var. Ben davulcuyum."

"Bu bir iş değil. Sana para ödenene kadar da bir iş olmayacak."

Link kalabalığı gözleriyle taradı, kızlara ya da huni keklere bakıyordu. Hangisi olduğunu söylemek güçtü, çünkü ikisine de aynı tepkiyi veriyordu. "Bir konser düzenlemeye çalışıyoruz."

"Kutsal Silindirler panayırda mı çalacak?"

"Bu uyduruk sahnede mi? Hayır." Yere ayağını vurdu.

"Sizi kabul etmediler mi?"

"İğrenç olduğumuzu söylediler. Ama insanlar Led Zeppelin'in de iğrenç olduğunu düşünüyorlar."

Panayır alanında yürürken, arabaların göze daha küçük göründüğünü ve oyunların her yıl daha sefil bir hal aldığını fark etmemek mümkün değildi. Acınacak halde olan bir palyaço yanımızdan elinde bir balon bulutuyla geçti.

Link koluma vurarak durdu. "Şuna baksana. Saat altı yönünde. Üçüncü derece yanık." Link'e göre bir kız bundan daha seksi olamaz demekti.

pinarnarin

Bize doğru gülümseyerek gelmekte olan sarışın bir kızı işaret ediyordu. Liv'i.

"Link..." Ona söylemeye çalıştım ama havaya girmişti bile.

"Annemin tanımıyla Tanrı ağzının tadını biliyor, Şükürler olsun, âmin!"

"Ethan!" Bize el salladı.

Link bana baktı. "Dalga mı geçiyorsun? Senin zaten Lena'n var. Bu çok yanlış."

"Liv benim değil, ayrıca artık Lena benim mi onu da bilmiyorum. Sakin ol." Üzerindeki soluk Led Zeppelin tişörtünü fark edene kadar Liv'e gülümsedim.

Link de aynı anda aynı şeyi görmüştü. "İşte mükemmel kız."

"Liv, bu Link." Ağzını kapalı tutmasını umut ederek ona bir dirsek geçirdim. "Liv, Marian'ın yaz için araştırma asistanı. Kütüphanede benimle çalışıyor." Liv elini uzattı.

Link aval aval bakıyordu. "Vay be." Link, hiç kendini utandırmazdı, nedense hep beni utandırırdı.

"İngiltere'den öğrenci değişim programı ile geldi."

"Vay vay vay."

Liv'e baktım, o omuz silkti. "Sana söylemiştim."

Link Liv'e en içten gülüşünü sundu. "Ethan bana uluslararası ölçülere sahip seksi bir bebekle birlikte çalıştığını söylememişti."

Liv bana bakarak şaşırmış taklidi yaptı. "Söylemedin mi? Bu son derece trajik." Bir kahkaha atarak ikimizin de koluna girdi. "Hadi bakalım çocuklar, bana şu pamuğu nasıl şekere çevirdiğinizi anlatın bakayım."

"Ulusal sırlarımızı kimseye veremem hanımefendi."

"Ben verebilirim." Link koluyla onun kolunu sıktı.

"Bana her şeyi anlat."

"Aşk Tüneli mi, Öpüşme Odası mı?" Link daha da fazla sırıttı.

Liv başını yana eğdi. "Hımm. Zor soru. Sanırım ben... dönme dolabı tercih edeceğim."

Tam o sırada o tanıdık siyah saçları görüp esintiyle burnuma gelen limon ve biberiye kokusunu aldım.

Başka hiçbir şey tanıdık değildi. Lena birkaç metre ötemdeki bir bilet kabininin önünde, üzerinde Ridley'in olduğunu düşündüğüm giysilerle arkası dönük duruyordu. Siyah kolsuz dar penyesi karnının üzerine kadar çekilmişti ve yine siyah olan eteği de oldukça kısaydı. Saçında mavi bir hat vardı, yüzünün yanından başlayıp arkaya doğru uzanıyordu. Beni en çok şaşırtan şey o değildi. Yüzüne güneş koruyucusundan başka bir şey sürmeyen Lena makyaja bulanmıştı. Bazı erkekler kızların yüzündeki o saçmalıkları severdi ama ben onlardan biri değildim. Lena'nın siyah kalem çekilmiş gözleri son derece rahatsız ediciydi.

Kesik kotların, samanların, tozun, terin ve kırmızı beyaz damalı masa örtülerinin arasında ortama hiç yakışmıyordu. Eski siyah çizmeleri üzerindeki en tanıdık şeydi. Bir de eski Lena'yı her şeyiyle hatırlatan sallanan tılsımlı kolyesi. Lena böyle şeyler giyecek türde bir kız değildi. En azından bir zamanlar öyleydi.

Üç serseri onu inceliyordu. Suratlarına birer yumruk geçirmemek için kendimi zor tuttum.

Liv'in kolundan ayrıldım. "Sizinle orada buluşuruz."

Link bu şansına inanamadı. "Sorun yok dostum."

"Bekleyebiliriz," diye teklif etti Liv.

"Endişelenmeyin. Size yetişirim." Lena'yı burada göreceğimi hiç ummuyordum ve Link'in bile düşündüğünden daha ezik olan halimi belli etmemek için ne diyeceğimi bilemiyordum. Sevgiliniz yanında bir erkekle gidince sükûnetle söylenebilecek bir şeyler var mıydı?

"Ethan, ben de seni arıyordum." Bana doğru yürüdü. Kendi gibiydi, yani birkaç ay öncesinden hatırladığım Lena gibi. Delice âşık olduğum ve karşılığında beni seven. Dıştan Ridley'e benzese bile. Parmak uçlarında yükselerek saçlarımı yüzümden çekti, parmakları yavaşça çeneme doğru indi.

"Bu komik, çünkü seni son gördüğümde beni ekmekle meşguldün." Sesimin normal duyulması için çaba sarf etmiştim ama yine de öfkeli çıkmıştı.

"Seni ekmiyordum aslında." Savunmadaydı.

"Doğru, üzerime ağaçları devirdin ve başka bir erkeğin motoruna atlayıp gittin."

"Ağaçları devirmedim."

Kaşımı kaldırarak baktım. "Öyle mi?"

Omuz silkti. "Daha çok dal diyebiliriz."

Ona bunlara alıştığımı söyleyebilirdim. Zincirinin ucundaki ona vermiş olduğum küçük kâğıt tutacağı yıldızı çevirip duruyordu birazdan kırılacaktı. "Özür dilerim Ethan. Bana ne olduğunu bilmiyorum." Sesi son derece yumuşak ve dürüsttü. "Bazen her şeyin çok üstüme geldiğini ve buna dayanamayacağımı hissediyorum. Gölde seni ekmiyordum. Kendimden kaçıyordum."

"Bundan emin misin?"

Bana baktı, yanağından aşağı bir damla yaş süzülüyordu. Damlayı sildi, parmakları hüsran içinde kıvrılmıştı. Onları açarak elini göğsüme tam kalbimin üzerine koydu.

Sen değilsin. Seni seviyorum.

"Seni seviyorum." Bu kez bunu yüksek sesle söylemişti, kelimeler aramızda asılı kaldı *keltleşmemizden* çok daha alenîydi. Bunu söylediğinde göğsüm sıkıştı ve nefesim kesildi. Alaycı bir şeyler söylemek istedim fakat onun ne kadar güzel olduğundan ve onu ne kadar çok sevdiğimden başka hiçbir şey aklıma gelmedi.

Ama onu elimden bu kadar kolay kaçırmayacaktım bu kez. Ateşkesi bozdum. "Neler oluyor L? Beni bu kadar çok seviyorsan, John Breed neyin nesi?"

pinarnarin

Konuşmadan uzaklara baktı.

Cevap ver.

"Öyle değil Ethan. John, Ridley'in arkadaşı. Aramızda hiçbir şey yok."

"Ne kadar süredir hiçbir şey olmuyor? Mezarlıkta fotoğrafını çektiğinden beri mi?"

"Onun fotoğrafı değildi. Motorunundu. Ridley ile buluştuğumda o da beliriverdi." Soruma cevap vermemiş olduğunu kaçırmadım.

"Ne zamandır Ridley ile takılıyorsun? Annenin seni tek yakalayıp Karanlık tarafa geçirebilmesi için bizi ayıranın o olduğunu unuttun mu? Ya da Ridley'in babamı öldürmek üzere olduğunu?"

Lena kolunu elimden çekti ve onun yine geri çekildiğini hissettim, ulaşamadığım o yere gidiyordu yine. "Ridley anlayamayacağını söyleyerek beni uyarmıştı. Sen bir Ölümlüsün. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, gerçek benden bahsediyorum. Sana bu yüzden söylemedim." Esintinin fırtına bulutlarını toplamakta olduğunu hissettim, bu bir uyarıydı.

"Anlayıp anlayamayacağıma nasıl karar verdin? Bana hiçbir şey söylemedin. Arkamdan iş çevirmek yerine bana bir şans verebilirdin..."

"Sana ne söylememi istiyorsun? Bana ne olduğu konusunda benim bile en ufak bir fikrim olmadığını mı? Bunun değişik ve anlayamadığım bir şey olduğunu mu? Kendimi bir ucube gibi hissettiğimi ve bu konuda bana yardım edebilecek tek kişinin Ridley olduğunu düşündüğümü mü?"

Söylediği her şeyi duymuştum fakat haklıydı. Anlamamıştım. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Ridley'in sana yardım edeceğini ve ona güvenebileceğini mi düşünüyorsun? O bir Karanlık Büyücü L. Kendine bir bak! Bu sen misin? Hissettiğin şeylere de muhtemelen o sebep oluyor."

Sağanağın başlamasını bekledim ama bulutlar yok oldu.

pinarnarin

Lena yaklaştı elini yeniden göğsüme koyarak bana baktı ve yalvardı. "Ethan, o değişti. Karanlık olmak istemiyor. Döndüğünde bütün hayatı hasar gördü. Kendi dâhil herkesi kaybetti. Ridley, karanlık olmanın insanlar hakkında hissettiklerini de değiştirdiğini söylüyor. Sen sevdiğin şeylere karşı ne hissettiğini biliyorsun ama Ridley, duyguların son derece belirsiz ve uzak olduğunu söylüyor. Sanki başkalarına ait gibi oluyormuş."

"Ama sen bunun onun kontrol edemeyeceği bir şey olduğunu söylemiştin."

"Yanılmışım. Macon Dayı'yı hatırlasana. Bunu nasıl kontrol edeceğini biliyordu ve Ridley de öğreniyor."

"Ridley, Macon değil."

Bir ısı şimşeği gökyüzünde çaktı. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bu doğru. Ben aptal bir Ölümlüyüm. Senin süper gizli Büyülü dünyan ve iğrenç Büyücü kuzenin ya da o Büyücü çocuk ve onun Harley'i ile ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

Lena terslendi. "Ridley ile kardeş gibiydik, ona sırtımı dönemem. Sana söyledim, şu an ona ihtiyacım var. Onun da bana."

Hiçbir şey söylemedim. Lena hüsrana uğramıştı, bense dönme dolabın hâlâ dönmeye başlamamış olmasına şaşırmıştım. Gözümün kenarından, sallanıp duran gondolun kafa karıştırıcı ve sersemletici ışıklarını görebiliyordum. Lena'nın gözlerinde kaybolduğum zamanlarda da aynı şeyi hissediyordum. Bazen aşk da böyle bir şeydi ve istemeseniz de bir ateşkes yapardınız.

Bazen de ateşkes sizi bulurdu.

Uzanarak parmaklarını boynuma doladı ve beni kendine çekti. Dudaklarıyla buluştum ve bir daha birbirimize dokunamamaktan korkuyormuş gibi birbirimize sarıldık. Bu kez alt dudağını hafifçe ısırıyordu, kan yoktu. Ama yoğun bir

ihtiyaç vardı. Dönerek onun sırtını bilet kabininin ahşap duvarına yasladım. Nefesi hırıltılıydı ve kulaklarımda benimkinden çok daha fazla yankılanıyordu. Ellerimi buklelerinin içine sokarak dudaklarını iyice kendiminkilere yapıştırdım. Göğsümdeki baskı artmıştı ve nefes zorluğu da başlamıştı, ciğerlerime dolmaya çalışan havanın sesi. Ateş.

Bunu Lena da hissetti. Geri çekildi, eğilerek nefes almaya çalıştım.

"İyi misin?"

Derin bir nefes alarak doğruldum. "Evet iyiyim. Bir Ölümlüye göre tabii."

İçten bir gülümsemeyle elimi tuttu. Elinin üzerine, gazlı kalemle çılgınca görünen desenler çizmiş olduğunu gördüm. Siyah kıvrımlar avucunun üzerinden bileğine dönüyor oradan da koluna yükseliyordu. Desen, panayırın diğer ucundaki kötü kokan çadırdaki falcının kına dövmesine benziyordu.

"Bu da ne?" Bileğini tuttum ama o geri çekti. Ridley ve dövmesini hatırlayınca onun gazlı kalemle yapılmış olmasını umut ettim.

Öyle.

"Belki de sana içecek bir şeyler almalıyız." Beni kabinin etrafından döndürerek yürüttü, ben de bunu yapmasına izin verdim. Aramızdaki duvarın yıkılma ihtimali varken kızgın kalmaya devam edemezdim. Bir dakika önce öpüştüğümüzde bunu hissetmiştim. Bu göldeki öpüşmenin tam tersi bir öpüşmeydi, o öpüşme nefesimi değişik açılardan kesmişti. Onun ne anlama geldiğini muhtemelen hiç çözemeyecektim ama bunu tanıyordum ve elimdeki yegâne şeyin bu olduğunu biliyordum; şans.

Sadece iki dakika sürdü.

Çünkü bir elinde iki pamuk şeker taşıyarak ve diğer elini sallayarak bize doğru gelen Liv'i gördüm ve duvar yeniden

pinarnarin

yükselmeye başladı. Bu belki de iyiydi. "Ethan, hadi. Pamuk şekerin bende. Dönme dolabı kaçıracağız!"

Lena elimi bıraktı. Nasıl göründüğünün farkındaydım; uzun bacaklı uzun boylu bir sarışın, iki pamuk şeker ve beklentisi olan bir gülümseme. Daha Liv *biz* kelimesini sarf edemeden lanetlenmiştim.

Bu Liv, Marian'ın araştırma asistanı. Benimle birlikte kütüphanede çalışıyor.

Dar-ee Keen'de de birlikte mi çalışıyorsunuz? Panayır da var tabii.

Gökyüzünde bir şimşek daha parladı.

Öyle değil L.

Liv pamuk şekeri bana verdikten sonra gülümseyerek Lena'ya elini uzattı.

Bir sarışın? Lena bana baktı. *Ciddi misin?*

"Lena değil mi? ben Liv."

Ahh, aksanı. Bu her şeyi açıklıyor.

"Merhaba, *Liv*." Lena adını aramızda var olan bir şaka gibi telaffuz etmişti. Liv'in eline dokunmadı.

Liv bunu fark etti fakat umursamadı ve elini aşağı indirdi. "Sonunda! Ethan'ın bizi uygun bir şekilde tanıştırmasını bekliyordum, yaz boyunca birbirimize kenetlendik zira."

Belli.

Lena bana bakmıyordu, Liv ona bakmaktan vazgeçmiyordu.

"Liv, bu gerçekten de iyi bir zaman..." Durdurmayı başaramadım. Ağır çekim birbirine çarpan trenlere benziyorlardı.

"Saçmalama," diye araya girdi Lena, dikkatle Liv'in yüzünü inceliyordu. Sanki ailenin Okuyucusu oydu ve Liv'in yüzünü okuyabilecekti. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Al senin olsun. Hazır başlamışken bütün kasabayı gezin.

Liv'in yanlış bir şey söylediğini anlaması biraz zaman-

nı aldı ama sessizliğin bitmesi için konuşmaya devam etti. "Ethan ve ben senden bahsediyoruz. Senin viyola çaldığını söyledi.

Lena gerildi.

Ethan ve ben. Liv bunu kötü niyetle söylememişti ama kelimeler kendi başlarına yeterliydi. Bunların Lena'ya ne ifade ettiğini anladım. Ethan ve Ölümlü kız, Lena'nın olamayacağı her şey.

"Gitmem gerekiyor." Lena kolunu yakalayamadan dönüvermişti.

Lena...

Ridley haklıymış. Kasabaya yeni bir kızın gelmesi an meselesiydi.

Ridley'in ona başka neler söylemiş olduğunu merak ettim.

Sen neden bahsediyorsun? Sadece arkadaşız L.

Bir zamanlar biz de arkadaştık.

Lena, terli kalabalığın arasında yolunu açarak ilerledi ve arkasında zincirleme oluşan bir karmaşa bıraktı. Yarattığı dalgalanma sona ermeyecek gibi görünüyordu. Tam olarak göremiyordum ama aranızda bir yerlerde duran palyaço, elindeki balon karakterlerden biri patlayınca aptala döndü, bir çocuk dondurması külahtan yere düşünce ağlamaya başladı ve mısır makinesinden dumanlar çıkıp yanmaya başladığını gören bir kadın çığlıklar attı. Sıcağın buğusu, kollar ve gürültüye rağmen Lena yanından geçtiği her şeyi etkiledi, ayın çekim gücü kadar kuvvetliydi ya da güneşin gezegenleri yörüngelerinde tutuş gücü kadar. O benimkinden uzaklaşmasına rağmen hâlâ yörüngesindeydim.

Bir adım attım ama Liv elini kolumun üzerine koydu. Gözleri durumu analiz edermiş gibi kısılmıştı ya da ilk kez durumu algılamıştı. "Özür dilerim Ethan. Engel olmak istememiştim. Yani bir şeylere engel oluyorsam demek istemiş-

pinarmarin

tim." Ona sormadan neler olduğunu anlatmamı istediğini biliyordum. Hiçbir şey söylemedim, sanırım cevabım buydu.

Ama bir adım daha atmadım. Lena'nın gitmesine izin verdim.

Link elinde üç kutu kola ve kendi pamuk şekeri ile birlikte kalabalığı yarmak için savaş vererek bize doğru geldi. "İçecek kuyruğunu görmen şart dostum." Link, Liv'e kolasını verdi. "Ne kaçırdım? O Lena mıydı?"

"Gitti," dedi Liv son hızla her şey o kadar basitmiş gibi.

Keşke olsaydı.

"Her neyse. Dönme dolabı unutun. Ana çadıra gitsek daha iyi olur. Turta yarışmasının kazananını her an açıklayabilirler ve zaferini kutlamak için orada olmazsan Amma seni evire çevire döver."

"Elmalı turta mı?" Liv'in yüzü aydınlandı.

"Evet. Levi's giyerken peçeteni tişörtüne takacaksın. Kolanı içip Chevy kullanırken Amerikan Turtası adlı şarkıyı söyleyeceksin." Önümden ilerleyen Link'in saçmalamasını ve Liv'in kahkahasını dinledim. Kâbusları yoktu. Lanetlenmemişlerdi. Endişelenmemişlerdi bile.

Link haklıydı. Amma'nın zafer anını kaçıramazdık. Benim bugün herhangi bir kurdele kazanmayacağım kesindi. Zaten ne söyleyeceğini görmem için hileli karnaval terazisine vurmama gerek yoktu. Link BİRAZ ÖDLEK olabilirdi ama kendimi TAM BİR ÖDLEKten bile aşağıda bir yerlerde hissediyordum. Son gücümle vurabilirdim ama cevap değişmezdi. Son dönemde ne yaparsam yapayım EZİK ile SIFIR arasında bir yerlerde yer almıştım ve sanırım çekiç Lena'nın elindeydi. Link'in terk edilmek hakkında yazdığı şarkıları anlamaya başlamıştım.

15.6

Aşk Tüneli

"Burası ısındıkça insanlar sinekler gibi düşmeye başlarlar. Sineklerse sinekler gibi düşerler." Link terli eliyle terli alnını sildi ve bütün teri yanında duran biz şanslı kulların üzerine sıçradı.

"Teşekkürler." Liv, bir eliyle yüzünü silerken diğeriyle üzerine yapışmış olan nemli tişörtünü vücudundan ayırmaya çalıştı. Acınacak haldeydi. Güney Gevreği tentesi toplanmıştı ve finalistler ahşap sahnenin üzerindeki yerlerini almışlardı. Önümüzde duran kadınlar ordusunun arasından görmeye çalışıyordum ama bu, kurabiye dağıtılan günde Jackson'da sıraya girmek gibi bir şeydi.

"Sahneyi hayal meyal görebiliyorum." Liv parmak uçlarında yükselmişti. "Bir şey olacak mı? Yoksa kaçırdık mı?"

"Dur." Link önümüzdeki iki iri kadından biraz daha ufak olanı itmeye çalıştı. "Evet, daha fazla yaklaşamayacağız. Vazgeçtim."

"Amma orada." İşaret ettim. "Yaklaşık her yıl birinciliği kazanır."

"Amma Treadeau," dedi Liv.

"Doğru. Nereden bildin?"

pinarnarin

"Profesör Ashcroft söylemiş olmalı."

Carlton Eaton'ın sesi portatif mikrofondan bangır bangır duyulmaya başladı. Kazananları daima o anons ederdi, herkesin mektubunu açmaktan daha çok sevdiği tek şey sahne ışıklarıydı. "Biraz daha hoşgörülü tavrınızı sürdürmenizi rica ediyorum, zira bir takım teknik sorunlarımız var... Lütfen bekleyin... Biri Red'i çağırabilir mi? Bu lanet mikrofonu nasıl onaracağım? Vay canına burası cehennemden de sıcak." Alnını mendiliyle kuruladı. Carlton Eaton hiçbir zaman mikrofonun açık olduğunu hatırlamayı başaramazdı.

Amma üzerinde küçük menekşeler olan en iyi elbisesi ile elinde ödüllü tatlı patates turtasını tutarak gururla onun sağında duruyordu. Bayan Asher ile Bayan Snow da ellerinde kendi ürünlerini tutarak onun yanında yerlerini almışlardı. Turtaların hemen ardından başlayacak olan Anne-Kız Şeftali Güzeli Yarışması için giyinmişlerdi. Açık mavi ve şeftali pembesi yarışmacı anne giysileriyle seksenli yılların okul balolarından fırlamış gibiydiler ve çok korkunç görünüyorlardı. Şükürler olsun ki Bayan Lincoln o yarışmaya katılmıyordu, elinde meşhur kestaneli turtasıyla klasik kilise kıyafetlerinden birini giymiş olarak Bayan Snow'un yanında duruyordu. Lena'nın doğum günündeki yaşanan çılgınlığı hâlâ unutamadığım için Bayan Lincoln'a bakmakta zorlanıyordum. Gecenin bir vakti sevgilinizin annesinin en yakın arkadaşınızın annesinin içinden çıkmasına pek tanık olmazsınız. Şu an Bayan Lincoln'ü görünce yine aynı şey aklıma gelmişti işte - Sarafine'in bir yılan gibi onun teninden çıkması. Ürperdim.

Link beni dirsekledi. "Kanka, Savannah'ya baksana. Taç dâhil her şeyi takmış takıştırmış. Bu kız işi biliyor."

Savannah, Emily ve Eden diğer Şeftali Güzeli yarışmacılarıyla birlikte en ön sırada oturmuş, en güzel gece elbiselerinin içinde yapış yapış terliyorlardı. Başına özenle oturtulmuş sahte elmas tacı ile Savannah, pırıltılı iri bir Gatlin şeftalisi

gibiydi, eteğinin kuyruğu altındaki ucuz demir iskemleye takılmıştı ama olsun. Yerel giysi dükkânı Little Miss, bu kostümü muhtemelen Orlando'dan özel olarak ısmarlamıştı.

Liv başlı başına kültürel bir olay olan Savannah'yı inceleyerek bana yaklaştı. "Güney Gevreği'nin kraliçesi o mu?" Liv'in gözleri parladı, bunların bir yabancıya nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştım.

Gülümsedim. "Sayılır."

"Pişirmenin Amerikalılar için bu kadar önemli bir şey olduğunu bilmiyordum. Antropolojik açıdan söyledim."

"Başka yerleri bilmem ama Güney'de kadınlar yemeklerini çok ciddiye alırlar. Ve bu gördüğün Gatlin'deki en büyük turta yarışması."

"Ethan buradayız!" Mercy Hala bir eliyle mendilini sallarken diğer elinde, ünlü hindistancevizli turtasını taşıyordu. Thelma arkasındaydı, Mercy Hala'nın tekerlekli arabasıyla insanları iterek yol açıyordu. Mercy Hala her yıl bu yarışmaya katılır ve her yıl hindistancevizli turtası ile onur ödülü alırdı, nasıl yapıldığını muhtemelen yirmi yıl önce unutmuştu ama jüri üyelerinin hiçbiri onu tadacak kadar cesur değildi.

Grace Hala, Prue Hala'nın koluna girmiş ve Prue Hala'nın Yorkshire Teriyer cinsi köpeği Harlon James'i çekiştiriyordu.

"Seni burada görmek ne şeker Ethan. Mercy'nin kurdelesini alışını izlemeye mi geldin?"

"Elbette öyle yaptı Grace. Yoksa kadınlarla dolu bir yerde ne işi olacak?"

Liv'i tanıştırmak istedim ama Hemşireler bana bu fırsatı vermediler. Üst üste konuşuyorlardı. Prue Hala'nın bu işi benim adıma yapacağını da bilmem gerekirdi ayrıca. "Bu da kim Ethan? Yeni sevgilin mi?"

Mercy Hala gözlüğünü yerleştirdi. "Öbürüne ne oldu? Siyah saçlı Duchannes kızına?"

pinarmarin

Prue Hala ona kuşkuyla baktı. "Mercy, bu hiç birimizi ilgilendirmez. Bu konuda sorular sormamalısın. Kız onu terk etmiş olabilir."

"Bunu neden yapsın ki? Ethan, kızdan soyunmasını filan istemedin değil mi?"

Prue Hala inledi. "Mercy Lynne! Bu tür konuşmaların yüzünden Tanrı bizi..."

Liv sersemlemiş görünüyordu. Üç tane yüz yıllık kadının taşra aksanıyla ve kırık dökük bir dil bilgisiyle üst üste konuşmalarına alışık olmadığı ortadaydı.

"Kimse kimseyi terk etmedi. Lena ile aramız gayet iyi," diye yalan söyledim. Bir sonraki kiliseye gidişlerinde, işitme cihazları dedikoduları dinleyebilecekleri kadar açık olursa yalan söylediğimi öğreneceklerdi. "Bu Liv, Marian'ın yaz araştırma asistanı. Kütüphanede beraber çalışıyoruz. Liv, bu Grace Hala, bu Mercy Hala ve bu da Prudence Hala, büyük-büyük-halalarım."

"Fazladan bir büyük eklemedin mi?" Prue Hala hafifçe dikildi.

"Evet, adı buydu, Lena! Tam da dilimin ucundaydı." Mercy Hala Liv'e gülümsedi.

Liv de ona. "Elbette. Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum."

Carlton Eaton mikrofona tam zamanında vurdu. "Tamam, artık başlayabiliriz."

"Kızlar ön tarafa gitmemiz gerekiyor. Her an adımı anons edebilirler." Mercy Hala bir savaş tankı gibi ilerleyerek yolunu açmaya başlamıştı bile. "Göz açıp kapayıncaya kadar tekrar yanına geliriz şekerim."

Üç girişten birden içeri yeni insanlar girdi, Barbekü ve Güveç birincileri Lacy Beecham ve Elsie Wilks ellerinde mavi kurdeleleriyle sahne yanındaki yerlerini aldılar. Barbekü çok

önemli bir kategoriydi, Acılılardan bile önemliydi ve Bayan Wilks onu gördüğümde şişinmekten patlayacak gibiydi.

Amma'nın yüzüne baktım, gurur doluydu ve *diğer kadınların* suratına bile bakmıyordu. Sonra bu yüzün çadırın diğer ucuna bakarak karardığını gördüm.

Link beni yeniden dürtükledi. "Hey, baksana. Yani 'o bakış' ortaya çıktı." Amma'nın bakış yönünü takip ettik. Kime baktığını görünce gerildim.

Lena, çadırın direklerinden birine yaslanmış sahneye bakıyordu. Turta pişirme yarışmasıyla ilgilenmediğini biliyordum, olsa olsa buraya Amma'yı desteklemek için gelmiş olabilirdi. Bakışlarından anladığım kadarıyla Amma, Lena'nın buraya geliş sebebinin bu olduğunu düşünmüyordu.

Amma belli belirsiz bir şekilde Lena'ya bakarak başını iki yana salladı.

Lena bakışlarını kaçırdı.

Belki de beni arıyordu ama şu an görmek istediği son kişi olduğumdan emindim. Burada ne yapıyordu?

Link kolumu yakaladı. "Bu o..."

Lena karşısında duran direğe baktı. Ridley pembe mini eteğiyle o direğe yaslanmış, lolipopunu açıyordu. Gözleri sahneye odaklanmıştı, kimin kazanacağını gerçekten merak ediyor gibiydi. Hiç etmediğini biliyordum, çünkü onun tek derdi sorun çıkarmaktı. Çadırda iki yüz kişiden fazla bir kalabalık vardı, burası sorun çıkarmak için iyi bir yerdi.

Carlton Eaton'ın sesi yankılandı. "Deneme, deneme. Beni duyuyor musunuz? Pekâlâ, o zaman Kremalı Turtalar. Bu yıl da sonuca çok yaklaştık dostlar. Bu turtaların bir kısmını tatma mutluluğuna eriştim ve benim için hepsi gecenin kazananı. Ama maalesef bir birinci seçmek zorundayız ve bakalım o kişi kimmiş?" Carlton kâğıdı yırtarak ilk zarfı açtı. "Kremalı turtalarda üçüncülük ödünü... Tricia Asher'ın Kremalı Turtası." Bayan Asher bir an kaşlarını çattıktan sonra sahte gülümsemesini takındı.

pinarnarin

Gözlerim Ridley'e kenetlenmişti. Bir şeylerin peşindeydi. Ridley, turtayla ya da Gatlin'de olan herhangi bir şeyle ilgilenmezdi. Dönüp çadırın arkasına doğru başını salladı. Dönüp arkama baktım.

Büyücü çocuk yüzünde bir gülümsemeyle bakıyordu. Arka girişteydi ve gözleri finalistlerdeydi. Ridley dönerek dikkatini yeniden sahneye verdi ve yavaşça lolipopunu emmeye başladı. Hiç iyiye işaret değildi.

Lena!

Lena gözünü bile kırpmadı. Saçları bu durgun havada kıvrılmaya başlamıştı, bunun Büyücü esintisi olduğunun farkındaydım. Sebebi sıcak mıydı, kalabalık mıydı yoksa, Amma'nın yüzündeki sert ifade miydi bilemiyorum ama endişelenmeye başlamıştım. Ridley ile John neyin peşindeydi ve Lena neden burada büyü yapıyordu? Muhtemelen onların yapmaya çalıştığını Lena bozmaya uğraşıyordu.

Sonunda anladım. Önüne kötü kartlar açılmış gibi bakan kişi sadece Amma değildi. Ridley ile John da Amma'ya bakıyorlardı. Ridley, Amma'ya bulaşacak kadar aptal mıydı? Öyle biri var mıydı?

Cevap olarak Ridley lolipopunu kaldırdı.

"Ahh." Link baktı. "Buradan dışarı çıksak iyi olacak."

"Neden Liv'i dönme dolaba götürmüyorsun?" dedim, Link'le göz göze gelmeye çalışarak. "Burada bir süre sıkıcı şeyler olacak."

"Şimdi değerlendirmenin en heyecanlı kısmına geldik," dedi Carlton Eaton işaret verir gibi. "Evet, işte bu. Bakalım buradaki bayanlardan hangisi ikincilik kurdelesini ve beş yüz dolar değerindeki fırın malzemelerini evine götürecek ya da birinci olup Güney Gevreği'nin vereceği yedi yüz elli doları? *Biliyorsunuz Güney Gevreği olmasaydı güney de Gevrek de olmazdı...*" Carlton cümlesini bitiremedi, çünkü bunun öncesinde bir şeyler ortaya çıktı...

Turtalardan.

Turta kutuları kıpırdanmaya başladı, insanların çığlık atmaya başlamadan ne olduğunu anlamaları biraz zamanlarını aldı. Larvalar, kurtçuklar ve Carolina hamamböcekleri turtaların içinden çıkmaya başladı. Kasabanın bütün ikiyüzlülüğü ve yalanları - Bayan Lincoln, Bayan Asher, Bayan Snow, Jackson Lisesi Müdürü, ADK, VÖB ve tüm kilise etkinlikleri - birbirine karıştırılarak bu turtaların içine konmuştu ve şu an canlanıyorlardı. Sahnede bulunan bütün turtalardan böcekler fışkırıyordu, turta kutularının kapasitesinin çok üstünde bir böcek sayısı vardı.

Amma'nın turtaları dışındaki bütün turtalardan. Gözlerini meydan okurcasına kısmış başını iki yana sallıyordu. Kremalı kurtçuk sürüleri ve hamam böcekleri yarışmacıların ayaklarının dibine düşüyordu. Hızla koşuşturan bu hayvanlar, Amma'nın uzağından geçen bir yol oluşturmuşlardı.

İlk tepkiyi Bayan Snow verdi. Elindeki yapışkan meyveli böceklerin kaplamış olduğu turtayı ilk sıranın üzerine doğru fırlattı. Bayan Lincoln ve Bayan Asher onu takip ettiler, Şeftali Güzeli adaylarının saten elbiselerine larvalar yağıyordu. Savannah çığlık atmaya başladı, bunlar sahte değil tüyler ürpertici, gerçek çığlıklardı. Her yer üzeri turtalı böceklerle dolmuştu, insanlar onlara bakıp kusmamaya çalışıyorlardı. Bir kısmı başarılıydı, bir kısmı ise... Müdür Harper'ın çıkışın önündeki çöp kutularından birinin üzerine eğilmiş olduğunu gördüm, gün boyu yemiş olduğu huni keklerini çıkarıyordu. Ridley'in amacı ortalığı birbirine katmak idiyse bunu başarmıştı.

Liv hasta görünüyordu. Link kalabalığı itiyordu, muhtemelen annesini kurtarmanın peşindeydi. Son dönemde bunu çok sık yapmak zorunda kalmıştı fakat annesi kurtarılamaz bir yaratıktı, yine de ona hak verdim.

pinarnarin

Kalabalık çıkışlara doğru hücum ettiğinde Liv kolumu yakaladı.

"Liv çık buradan. Yoldan çekil. Herkes kenarlara doğru ilerleyecek." Çadırın arka çıkışını işaret ettim. John Breed hâlâ orada duruyordu, eserine gülümseyerek bakıyordu, yeşil gözleri sahneye odaklanmıştı. Yeşil ya da değil, o iyilerden biri değildi.

Link sahneye çıkmış, tamamen histerik bir hal almış olan annesini kurtçuklardan kurtarmaya çalışıyordu. Öne yaklaşmaya çalıştım.

"Biri bana yardım etsin!" Bayan Snow korku filmlerinden fırlamış gibiydi; dehşet içinde çığlıklar atıyordu, elbisesi kaynayan kurtçuklar sayesinde neredeyse canlanmıştı. Ondan, onu bu halde görmeyi isteyecek kadar çok nefret etmiyordum.

Ridley'e gözüm ilişti, lolipopunu azimle emiyordu ve her emişinde yeni böcekler hayata geçiyordu. Onun tek başına bu kadar büyük bir olayı gerçekleştirebileceğini hiç düşünmemiştim ama o Büyücü çocuk ona yardım ediyordu.

Lena neler oluyor?

Amma hâlâ sahnede duruyordu ve bir bakışıyla bütün çadırı yıkabilecekmiş gibi bakıyordu. Böcekler ve kurtçuklar ayaklarının dibinde birbirlerinin üzerine tırmanıyorlardı ama hiçbiri Amma'ya dokunacak cesarete sahip değildi. Böcekler bile onun farkındaydı. Lena'ya bakıyordu, gözleri kısılmış çenesi kasılmıştı, Bayan Lincoln'ün kestaneli turtasından ilk larva çıktığından beri aynı şekilde duruyordu. "Bunu şu an yapmamı mı istiyorsun?"

Lena çadırın ucunda duruyordu saçları hâlâ Büyücü esintisinin eşliğinde kıvrılıyordu, dudaklarının kenarları gülümser gibi yukarı doğru kıvrılmıştı. Bunun ne olduğunu biliyordum. Tatmin.

Şimdi herkes turtalarının içeriğini biliyor işte.

Lena onları durdurmaya çalışmıyordu. Bunun bir parçasıydı.

Lena! Dur!

Ama durmadı. Bu Koruma Meleklerine ve Disiplin Kurulu Toplantısına, Ravenwood'un kapısının önüne konan her bir güvece, acıyan her bakışa, Gatlin'in samimiyetsiz insanlarına verilen bir karşılıktı. Lena yaptıkları her şeyi onlara iade ediyordu. Sanırım onun veda ediş şekli buydu.

Amma çadırda yalnızlarmış gibi Lena ile konuşuyordu. "Yeter, çocuk. Bu insanlardan istediğini alamazsın. Kederli bir kasabanın ancak kederini alırsın, aslında bu her yerde aynıdır. İçi boş turta kutuları."

Prue Hala'nın çığlığı karmaşayı deldi. "Tanrım, yardım edin! Grace kalp krizi geçiriyor!" Grace Hala kendinden geçmiş bir halde yerde yatıyordu. Grayson Petty üzerine eğilmiş Prue ile Mercy Hala böcekleri kız kardeşlerinden uzaklaştırırken nabzını bulmaya uğraşıyordu.

"Yeter dedim!" Ben Grace Hala'ya doğru koşarken Amma sahne üzerinden kükredi, çadırın birazdan tepemize ineceğinden emindim.

Yardım etmek için eğilirken Amma'nın el çantasından bir şey çıkarıp başının üzerine kaldırdığını gördüm. Tek Gözlü Şeytan, eski tahta kaşığımız. Amma onu önündeki masaya hızla vurdu.

"Ahh!" Odanın diğer ucunda Ridley yerinden sıçradı ve lolipopu elinden fırlayarak yere düşüp Amma ona vurmuş gibi toprağın üzerinde yuvarlanmaya başladı.

O anda her şey durdu.

Lena'ya baktım ama gitmişti. Büyü ya da her neyse o bozulmuştu. Palmiye böcekleri çadırdan dışarı üşüştüler, geride kurtçuklarla larvalar kaldı.

Bir de Grace Hala'nın üzerine eğilmiş nefes alıp almadığına bakan ben.

pinarmarin

Lena ne yaptın?

Link çadırın dışına doğru beni izledi, her zamanki gibi kafası karışmıştı. "Bunu anlayamıyorum. Neden Lena, Ridley ile o Büyücü çocuğa böylesine tehlikeli bir işte yardım ediyor? Birileri gerçekten yaralanabilirdi."

Lena veya Ridley'den geriye kalan herhangi bir şey var mı diye etrafı taradım. Onları göremedim, sadece yaşlı bir kadını yelpazeleyen ve turta yarışı cehenneminden kurtulan kurbanlara plastik bardaklarda su taşıyan gönüllüler ortalıkta dolanıyordu.

"Grace Hala gibi mi?"

Link düşmeyeceğinden emin olmak için şortunu çekiştirdi. "Bir an yolcu olduğunu düşündüm. Sadece bayıldığı için şanslıyız. Muhtemelen sıcaktan oldu."

"Yaa. Şanslıyız." Ama hiç de şanslıymışız gibi hissetmiyordum. Çok kızgındım. O bulunmak istemiyor olsa da hemen Lena'yı bulmalıydım. Bana çadırdaki herkesi neden korkuttuğunu hemen açıklaması gerekiyordu, bunu yaparak hangi kozu paylaşmıştı - ya da kimle? Birkaç yaşlı güzellik kraliçesiyle mi? Biraz önce daha da yaşlanan Link'in annesiyle mi? Bu Ridley'in yapacağı bir şeydi, Lena'nın değil.

Hava kararıyordu, Link yanıp sönen ışıkların ve histerik çığlıklar atan kadınların arasında göz gezdirdi. "Liv nereye gitti? Seninle değil miydi?"

"Bilmiyorum. Böcek festivali başladığında ona arkadan çıkmasını söyledim."

Böcek kelimesini duyan Link sindi. "Ona bakmamız gerekiyor mu?"

Eğlence Evinin önünde sıraya girmiş bir grup insan vardı, oraya yöneldim. "Liv'in kendi başına idare edebileceğini düşünüyorum. Bu yalnız başımıza yapmamız gereken bir iş."

"Haklısın."

Köşeyi dönüp Aşk Tüneli'ne doğru ilerlemeye başladık. Ridley, Lena ve John boyanmış eski plastik arabaların önünde duruyorlardı. Lena ortalarındaydı ve omuzlarından aşağı deri bir ceket sarkıyordu. Onun deri ceketi yoktu. John'un vardı.

Hiç düşünmeden ona seslendim. "Lena!"

Beni yalnız bırak Ethan.

Hayır. Ne düşünüyordun?

Düşünmüyordum. Sonunda bir şey yapıyordum.

Evet. Aptalca bir şey.

Bana şimdi onların tarafına geçtiğini söyleme.

Hızlı yürüyordum. Link yetişmekte zorlanıyordu. "Kavga başlatacaksın, değil mi? Dostum umarım o Büyücü çocuk bize alevler püskürtmez ya da bizi taşa çevirmez." Link her an kavgaya hazırdı. Zayıftı ama benim kadar uzundu ve iki katım deliydi. Ama doğaüstü bir şeyle kavga etmek çok da çekici gelmiyordu. Daha evvel bundan ağzımızın payını almıştık.

Onu beladan uzaklaştırmaya çalıştım. "Bunu ben hallederim. Sen gidip Liv'i bul."

"Hiç yolu yok kanka. Arkandayım."

Arabalara vardığımızda John, koruma amacıyla kızların bir adım önüne çıktı, sanki korunmaları gereken kişiler bizdik.

Ethan git buradan.

Sesindeki korkuyu fark etmiştim ama bu kez cevapsız bırakan bendim.

"Hey, Kısa Çöp nasıl gidiyor?" Ridley gülümseyerek yeni mavi bir lolipop açtı.

"Defol git, Ridley."

Arkamdan gelen Link'i gördü ve gülümsemesi değişti. "Heyo, Ateşli Oyuncak. Aşk Tüneli'nde gezintiye çıkmak ister misin?" Ridley neşeli görünmeye çalışıyordu ama heyecanlandığı ortadaydı.

pinarnarin

Link onu kolundan yakalayarak kendine çekti, gerçekten sevgilisiymiş gibi davranıyordu. "Orada ne halt ettiğini düşünüyordun? Birilerini öldürebilirdin. Ethan'ın dört yüz yaşındaki halası neredeyse kalp krizi geçiriyordu."

Ridley kolunu çekti. "Sadece birkaç böcekti. Bu kadar melodram yaratma. Sanırım seni yumuşak başlıyken daha çok seviyorum."

"Evet, bundan eminim."

Lena, John'un arkasından çıktı. "Ne oldu? Halan iyi mi?" Yeniden benim Lena'm gibi görünüyordu, nazik ve ilgili fakat artık ona güvenemiyordum. Birkaç dakika önce, nefret ettiği kadınlarla birlikte çadırdaki diğer kadınları da telef etmekle meşguldü ve şimdi bilet kulübesinin arkasında öptüğüm kızdı. Hiç mantıklı değildi.

"Orada ne yapmaya çalışıyordun? Onlara nasıl yardım edersin?" Çığlıklarımı duyana kadar bu kadar çıldırmış olduğumun farkında değildim. Ama John farkındaydı.

Avuç içiyle göğsüme vurdu ve ben geriye doğru tökezledim.

"Ethan!" Lena korkmuştu, bu kadarını söyleyebilirdim.

Dur! Ne yaptığının farkında değilsin.

Senin de söylediğin gibi. En azından bir şey yapıyorum.

Başka bir şey yap. Git buradan!

"Onunla bu şekilde konuşamazsın. Neden canın acımadan buradan gitmiyorsun?" Neyi kaçırmıştım? Bir saat önce Lena benden kaçmıştı ve şu anda, John Breed onu sevgilisiymiş gibi koruması altına almıştı.

"Öyle mi? Kimi iteklediğine dikkat etmelisin Büyücü çocuk."

"Büyücü çocuk mu?" Ellerini yumruk yaparak bana doğru bir adım attı. "Beni bu şekilde çağırma."

"Seni ne diye çağırmalıyım? Pislik torbası mı?" Bana vurmasını istiyordum.

Üzerime atıldı ama ilk yumruğu ben attım. Bu kadar aptaldım. Bunca zamandır içimde tuttuğum tüm öfke ve kini yumuşak insan yumruğumda toplayarak onun doğaüstü çelik çenesine vurdum. Betona vurmak gibi bir şeydi.

John gözlerini kırpıştırdı ve yeşil gözleri kömür karasına dönüştü. Hiçbir şey hissetmemişti. "Büyücü değilim."

Daha önce de kavga etmiştim ama hiçbiri beni John Breed'in vuruşunun nasıl bir his olabileceğine hazırlamamıştı. Macon ile kardeşi Hunting'in kavgasını, inanılmaz güçlerini ve hızlarını hatırladım. John hafifçe kıpırdadı ve ben sırtüstü yere devrildim. Bayılacak gibiydim.

"Ethan! John, durun!" Lena çığlık atıyordu ve gözlerindeki siyah makyaj akıyordu.

John'un Link'i de yere devirdiğini duydum. Ama Link ayağa benden daha hızlı kalktı. Ama aynı hızla yeniden yere düştü. Yerden kalkmayı başardım. O kadar perişan değildim fakat bu çürükleri Amma'dan saklayabilmek için çok uğraşmam gerekecekti.

"Yeter bu kadar John." Ridley sakin görünmeye uğraşıyordu ancak korkmuştu - tabii Ridley ne kadar korkmuş görünürse. John'un kolunu yakaladı. "Gidelim. Gitmemiz gereken yerler var."

Link, Ridley'in gözlerinin içine baktı, yerde yatarken bunu yapması oldukça güçtü aslında. "Bana iyilik yapmaya çalışma Rid. Başımın çaresine bakabilirim."

"Bunu görüyorum. Tam bir Altın Eldivensin." Link bu kinaye karşısında irkildi ya da acıdan.

Öyle ya da böyle o kavgada yerde kalan taraf olmaya alışık değildi. Ayağa kalkarak yumruklarını sıktı yeniden saldırmaya hazırdı. "Bunlar şiddetli yumruklardır bebeğim, daha yeni ısınmaya başladılar."

Ridley, John ile Link'in arasına girdi. "Hayır. Bitirdiler."

pinarnarin

Link yeri tekmeleyerek yumruklarını indirdi. "Onu alaşağı edebilirdim yani bir... Sen nesin dostum?"

John'a söylemesi için fırsat vermedim, çünkü ne olduğunu bildiğimden emindim. "Bir tür Karabasan." Lena'ya baktım. Hâlâ ağlıyordu, ellerini bedenine sarmıştı, onunla konuşmamaya çalıştım. Onun artık kim olduğundan emin değildim.

"Bir Karabasan olduğumu mu düşünüyorsun? Bir Şeytan Askeri mi?" John güldü.

Ridley gözlerini devirdi. "Bu kadar gösteriş meraklısı olma. Kimse artık Karabasanlara Şeytan Askeri demiyor."

John eklemlerini çıtırdattı. "Ben eski kafalıyım."

Link'in kafası karışmıştı. "Sizin tüm vampir türlerinizin gündüzleri içerde kalmak zorunda olduğunuzu sanıyordum."

"Ben de sizin gibi taşralıların kaportasına Konfederasyon bayrakları yapılmış arabalar kullandığınızı sanıyordum." John bir kahkaha attı ama bu hiç komik değildi. Ridley aralarında durmaya devam etti.

"Bundan sana ne Büzüşen Dink? John pek kuralların adamı değildir. O daha çok... emsalsizdir. Onu dünyalarımızın en iyisi olarak düşünmeyi tercih ederim." Ridley'in neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama John Breed her ne ise bunu söylememişti.

"Öyle mi? Onun kendi dünyasına dönüp bizimkinden uzak durmasının çok daha iyi olacağını düşünüyorum." Link oldukça sert konuşuyordu ama John ile göz göze gelince yüzünün kanı çekildi.

Ridley, John'a döndü. "Gidelim." Aşk Tüneli'ne döndüler, arabalar Viyana'daki bir köprüye benzemesi için boyanmış olan ahşap kemerin altında tur atıp duruyorlardı. Lena tereddüt etti.

"Lena, onlarla gitme."

Bir an olduğu yerde durdu, kollarımın arasına atılmak ister gibiydi. Ama onu durduran bir şey vardı. John ona bir şey fısıldadı ve Lena plastik arabaya atladı. Hayatımda sevdiğim tek kıza baktım. Siyah saçlar ve yeşil yerine altın gözler.

Daha fazla altın rengi bir anlama gelmiyormuş gibi davranmaya devam edemeyecektim.

Arabanın beni ve Link'i geride bırakarak gözden kaybolusunu izledim. Beşinci sınıftayken Emory ve ağabeyinin bizi dövdüğü günkü gibi orada kalmıştık.

"Gel. Buradan gidelim." Link yürümeye başlamıştı bile. Hava kararmıştı ve dönme dolabın bütün ışıkları yanıyordu. "Neden onun bir Karabasan olduğunu düşündün?" Link, kızının normal bir adamdan çok bir iblis tarafından tepilmiş olduğunu görerek rahatlamıştı.

"Gözleri siyaha döndü ve yumruğu çok şiddetliydi."

"Evet ama gün boyu her yerde dolaşıyor. Ve gözleri yeşil, Lena'nınkilerin..." Durdu ama ben ne söyleyeceğini anlamıştım.

"Bir zamanlar olduğu gibi mi? Biliyorum. Bir mantığı yok." Bu gece olan hiçbir şeyin yoktu. Lena'nın bana nasıl baktığını unutamazdım. Bir an onlarla gitmeyeceğinden emindim. Ben Lena'yı düşünüyordum fakat Link hâlâ John'dan bahsediyordu.

"Peki ya bu dünyaların en iyisi saçmalığı da neyin nesiydi? Hangi dünyaların? Ürpertici ve Daha da ürperticinin mi?"

"Bilmiyorum. Bir Karabasan olduğundan emindim."

Link aldığı hasarı belirlemek için omzunu çevirdi. "O her neyse çok ciddi güçleri var. Daha başka neler yapabildiğini merak ediyorum."

Aşk Tüneli'nin çıkışına yakın olan köşeyi döndük. Yürümeyi bıraktım. *Her iki dünyanın da en iyisi.* John bir Karabasan gibi davranıp ikimizin posasını çıkarmanın dışında ne yapıyordu? Yeşil gözlüydü. Ridley'in ikna gücüne benzer bir güce

sahip olan bir tür Büyücü olabilir miydi? Ridley'in Lena'yı tek başına etkileyemeyeceğini biliyordum ama ya John ona yardım ediyorsa?

Bu Lena'nın neden bir çılgın gibi davrandığını açıklayabilirdi; neden benimle gelmek istiyormuş gibi bakıp John ona fısıldayınca gelmediğini. Ona ne kadar zamandır fısıldıyordu?

Link elinin tersiyle koluma vurdu. "Hey, garip olanın ne olduğunu biliyor musun?"

"Neymiş?"

"Dışarı çıkmadılar."

"Ne demek istiyorsun?"

Aşk Tüneli'nin çıkışını işaret etti. "Dışarı çıkmadılar." Link haklıydı. Biz köşeyi dönmeden önce çıkmış olma ihtimalleri yoktu. Boş gelen arabalara baktık.

"Nereye gittiler?"

Link başını salladı, içini döküyor gibiydi. "Bilmiyorum. Belki de o üçü içerde sapıkça bir takım şeyler yapıyorlardır." İkimiz de irkildik. "Hadi gidip bakalım. Etrafta kimse yok." Link çıkışın yolunu yarılamıştı bile.

Haklıydı. Arabalar dışarı boş çıkıyordu. Link kapının üzerinden atladı ve eğilerek tünele girdi. Arabaların arasında küçük bir boşluk vardı fakat arabalara çarpmadan yürümek için oldukça zor bir yoldu.

Arabalardan biri Link'in kaval kemiğine çarptı. "Burada kimse yok. Nereye gitmiş olabilirler?"

"Yok olamazlar." John Breed'in Macon'ın cenazesinden yok oluşunu hatırladım. O yapabilirdi ama Lena ile Ridley öyle *yolculuk* edemezlerdi.

Link ellerini duvarlarda gezdirdi. "Buralarda gizli bir Büyücü kapısı olabilir mi?"

Büyücü Kapısı hakkında tek bildiğim, Gatlin'in ve diğer Ölümlü dünyanın altındaki labirent şeklindeki tünellere açı-

pinarnarin

lan kapıydı. Orası dünya içinde başka bir dünyaydı, bizimkinden çok farklıydı, zaman ve mesafeleri değiştiriyordu. Ama bildiğim kadarıyla bu tünellere açılan kapılar binaların içindeydi - Ravenwood, Lunae Libri, Greenbrier'daki mahzen mezar. Birkaç boyalı kontrplak bina olarak değerlendirilemezdi ve Aşk Tüneli'nin altında topraktan başka bir şey yoktu. "Nereye açılan bir kapı? Bu şey panayırın ortasında duruyor. Onu birkaç gün önce kurdular."

Link tünelden çıktı. "Nereye gitmiş olabilirler?"

John ve Ridley'in güçlerini, Lena'yı kontrol etmek için kullanıp kullanmadıklarını bulmam gerekiyordu. Bu son birkaç ayı ya da altın gözleri açıklayamazdı ama John ile ne yaptığını açıklardı. "Oraya gitmem gerekiyor."

Link arka cebinden anahtarları çıkarmıştı. "Bunu söyleyeceğini nasıl da bildim?"

Beni Külüstür'e kadar izledi, yetişmek için koşuştururken çakıllar ayakkabılarının altında eziliyordu. Paslı kapıyı açarak direksiyona geçti. "Nereye gidiyoruz? Yoksa sadece yola mı çıkayım..." Kalbimin derinliklerine işleyen sesi duyduğumda, Link hâlâ konuşuyordu.

Elveda Ethan.

O da ses de gitmişlerdi. Sabun köpüğü gibi ya da pamuk şekeri ya da rüyanın son ışık saçan parçası...

pinarnarin

15.6

Tartışılmaz

Külüstür, Tarih Kurumu'nun önünde lastiklerin yarısı kaldırımın üzerine çıkarak kaydı ve durdu, motorun sesi boş sokakta yavaşça azaldı.

"Biraz daha sakin kullanır mısın? Birileri bizi duyacak." Link her zamankinden farklı kullanmıyordu aslında. Sonunda, ADK merkez binasının birkaç bina altında bir yere arabayı park ettik. Çatının nihayet tamir edilmiş olduğunu gördüm - doğum gününden birkaç gün önce çıkan Lena Kasırgası'nda uçmuştu. Jackson Lisesi de kasırgadan nasibini almıştı ama sanırım oradaki tamiratlar bir süre daha bekleyecekti. Buralarda öncelikler farklıydı.

Güney Carolina'da yaşayan herkesin Konfederasyonla bir bağlantısı olduğu için Konfederasyon Kızları'na katılmanız son derece kolaydı. Ama ADK'ya üye olabilmek için köklerinizin Amerika'nın bağımsızlığı için savaşmış olan kişilere dayanması gerekiyordu. Buradaki en büyük sorun bunu ispatlayabilmekti. Bağımsızlık Bildirgesi'ni imzalayanlardan biri olmadığınız sürece, birkaç kilometre uzunluğundaki kâğıtları doldurmanız ve hazırlamanız gerekiyordu. Bunun ardından davet edilseniz bile, verdiğiniz dilekçeleri gereken

yerlere ulaştırması ve imzalaması için Link'in annesine yağcılık yapmanız gerekiyordu. Belki Kuzey'de işler bundan daha kolay ilerliyordu fakat burada, öncelikle savaşta doğru tarafta rol aldığınızı ispatlamanız gerekiyordu. Kasabamızın Ölümlü kısmı da Büyücü kısmı kadar karmaşıktı.

Bu gece bina boş gibiydi.

"Buralarda bizi duyabilecek kimse yok gibi görünüyor. Çarpışan Araba yarışması bitene kadar tanıdığımız herkes panayır alanında olacak." Link haklıydı. Gatlin şu anda bir hayalet kasabaydı. Halkın çoğu panayırdaydı, geri kalanı da evlerinde telefon başında, asırlar boyunca konuşulacak olan Güney Gevreği turta pişirme yarışmasında olanların detaylarını birbirlerine rapor ediyorlardı. Gerçi Bayan Lincoln'ün bu yıl Amma'yı birincilikten etme çabasını hiçbir ADK üyesinin kaçırmasına izin vermemiş olduğundan son derece emindim. Ama şu an tahminimce, bu yıl keşke bamya turşusu kurmuş olsaydım, diye düşünüyordu.

"Herkes değil." Fikirlerim ve açıklamalarım tükenmişti ama yenilerini nerede bulabileceğimizi biliyordum.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Ya Marian burada değilse?"

Link diken üstündeydi. Ridley'in bir çeşit mutant bir Karabasanla takıldığını görmek ona pek de iyi gelmemişti. Aslında üzülmesine hiç gerek yoktu. John Breed'in neyin peşinde olduğu gayet açıktı ve o, Ridley değildi.

Cep telefonuma baktım. On bir olmak üzereydi. "Bugün Gatlin'de bankalar tatil. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Marian şu anda Lunae Libri'de olmalı." Burada işler böyle yürüyordu. Marian, hafta içi her gün sabah dokuz akşam altı arası Gatlin Halk Kütüphanesi'nin baş kütüphanecisiydi. Ama hafta içi banka tatil günlerinde, akşam dokuzdan sabah altıya kadar Gatlin Büyücü Kütüphanesi'nin baş kütüphanecisiydi. Gatlin Kütüphanesi kapalıydı, yani Büyücü

pinarnarin

Kütüphanesi açıktı. Ve Lunae Libri'nin tünellere açılan bir kapısı vardı.

Arabanın kapısını kapadım, Link torpido gözünden bir fener aldı. "Biliyorum, biliyorum Gatlin Kütüphanesi kapalı ve Büyücü Kütüphanesi sabaha kadar açık, çünkü Marian'ın müşterilerinin çoğu gün içinde oraya gelemiyor." Link feneri önümüzdeki binaya doğru salladı. Pirinç levhanın üzerinde AMERİKAN DEVRİM KIZLARI yazıyordu. "Annem, Bayan Asher ya da Bayan Snow, binalarının bodrum katında ne olduğunu bilseler..." Elindeki ağır metal feneri bir silah gibi sallayıp duruyordu.

"Elindekiyle birilerini öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Link omuz silkti. "Orada neyle karşılaşacağımız hiç belli olmaz."

Ne düşündüğünü biliyordum. İkimiz de Lena'nın doğum gününden sonra Lunae Libri'ye gitmemiştik. Son ziyaretimiz sözlüklerdeki tehlike tanımını fazlasıyla aşan bir durumla sonuçlanmıştı.

Tehlike ve ölüm. O gece bir hata yapmıştık ve bunun bir kısmı da tam burada gerçekleşmişti. Eğer Ravenwood'a daha erken gidebilmiş ve *Ayların Kitabı*'nı bulabilmiş olsaydım, Lena'ya Sarafine'le savaşında yardım edebilseydim ya da bunlardan birini farklı yapmış olsaydık Macon şimdi hayatta olur muydu?

Ay ışığında eski kırmızı tuğla binanın arkasına doğru yürümeye başladık. Link feneriyle yere yakın olan ızgarayı aydınlattı ve ben de yanına çöktüm. "Hazır mısın dostum?"

Elindeki fener titriyordu. "Sen hazırsan."

Binanın arka kısmına yapılmış olan ızgaraya uzandım. Elim her zamanki gibi Lunae Libri'nin göz kandırıcı girişinde yok oldu. Gatlin'de göründüğü gibi olan çok az şey vardı - Büyücülerle ilgili yerlerde ise yoktu.

"Bu büyünün hâlâ çalışıyor olmasına şaşırdım." Link elimi geri çekerken beni izliyordu, aynıydı.

"Lena bana zor bir büyü olmadığını söylemişti. Larkin'in yaptığı bir tür gizleme büyüsüymüş."

"Aklına hiç tuzağa düşme ihtimali geldi mi?" Fener çok fazla titriyordu ve ızgarayı aydınlatmayı başaramıyordu.

"Bunu bulabilmenin tek yolu var." Gözlerimi kapatarak adımımı attım. Bir dakika sonra ADK'nın arkasındaki aşırı büyümüş çalıların arkasındaydım ve onun ardından da Lunae Libri'ye ulaşan taş merdivende. Büyülü eşiği geçerken içim ürperdi, bunun sebebi doğaüstü bir şey hissetmemden kaynaklanmıyordu. Bu ürperti ya da bir yanlışlık olduğu hissi, hiçbir şey hissetmememden kaynaklanıyordu. Hava diğer taraftakiyle aynıydı, yalnızca burası kapkaranlıktı. Şu an büyülü hiçbir şey hissetmiyordum, ne Gatlin'de ne de altında. Yaralı ve öfkeliydim ama umudum da vardı. Lena'nın John'a karşı bir şeyler hissettiğine ikna olmuştum fakat yanılma ihtimalim de vardı - John ile Ridley onu etkiliyor olabilirlerdi - ve bu ihtimal uğruna ızgaranın yanlış tarafına geçilirdi.

Link arkamdan tökezleyerek eşikte belirdi ve fenerini düşürdü. Önümüzdeki basamaklardan aşağı düşmeye devam etti ve biz meşalelerin bir bir yandığı yere gelene kadar karanlıkta kaldık. "Özür dilerim."

"Link bunu yapmak istemiyorsan..." Yüzünü seçemiyordum.

Bir saniye sonra karanlığın içinden sesini duydum. "Elbette bunu yapmak istemiyorum ne var ki yapmak zorundayım. Yani, Rid elbette hayatımın aşkı değil. Evet, değil. Bu delilik olurdu. Ama ya Lena gerçeği söylüyorsa ve Rid değişmek istiyorsa? Ya o vampir herif ona da bir şey yaptıysa?" Ridley'in kendi dışında bir şeyin etkisi altına girebileceğinden şüpheliydim. Hiçbir şey söylemedim.

Bu sadece Lena ve benimle ilgili değildi. Ridley hâlâ

pinarnarin

Link'in tenine işlemiş durumdaydı. Bir Cezbediciye âşık olmayı hiç istemezsiniz. Bir Büyücüye âşık olmak bile yeterince zordur.

Onu titreşen meşalelerin yandığı kasabamızın altındaki dünyaya doğru takip etmeye başladım. Gatlin'den ayrılmış, başımıza her tür şeyin gelebileceği Büyücü dünyasına doğru ilerliyorduk. Tek istediğim şeyin bu olduğunu düşünmemeye çalışarak yoluma devam ettim.

Üzerinde DOMUS LUNAE LIBRI adının kazınmış olduğu taş kemerin altından geçtiğim anda, başka bir dünyaya, yani paralel bir evrene giriyordum. Bu dünyanın bir kısmı tanıdıktı -yosunlu taş kokusu, insanı İç Savaşa geri döndüren parşömenlerin misk esansı, üzerinde kakmalar olan duvarlarda yanan meşalelerin isi. Duvarlardaki rutubetin kokusunu da alabiliyordum, taş döşemeye damlayan ve gideceği yolu bulan damlacıkların sesini de duyuyordum. Ama hiç tanıdık olmayan yönleri de vardı. Bölmelerin sonundaki karanlık, hiçbir Ölümlünün görmeyi başaramadığı bölümler. Annemin ne kadarını görmüş olduğunu merak ettim.

Basamakların sonuna ulaştık.

"Şimdi ne olacak?" Link yere düşen fenerini buldu ve onu en yakındaki kolona doğru tuttu. Ejderha başlı taşlardan biri ona kızgınlıkla hırladı. Link feneri başka bir yöne çevirdi ve bu kez görüntüye dişleri görünen bir canavar heykeli girdi. "Burası kütüphaneyse Büyücü hapishanesini görmeyi hiç istemem."

Alevlerin ışığa dönüşürken çıkardıkları sesi duydum. "Bitmesini bekle."

Kubbenin etrafında meşaleler bir bir yanmaya başladı ve üzerlerine bir kısmı Büyücü, bir kısmı da Ölümlü dünyasına ait olan kızgın mitolojik yaratıkların kazınmış olduğu kolonları gördük.

Link büzüldü. "Burası berbat bir yer. Demedi deme."

Taştan alevlerin ortasına kazınmış olan acı içindeki kadın büstüne dokundum. Link ise elini, üzerinde bir sürü köpek olan başka bir oymanın üzerine koydu. "Köpeğe baksana. Boo'ya benziyor." Bir kez daha bakınca bunların bir adamın kafasından fırlayan köpek dişleri olduğunu algıladı ve son hızla elini geri çekti.

Taş ve dumandan yapılmış gibi görünen, üzerinde döne döne işlemeler yapılmış olan bir kaya vardı. Bu dönen desenlerin arasından çıkan yüz ise oldukça tanıdıktı. Ama etrafında çok fazla taş olduğu için kim olduğunu söylemek yine de zordu. Yüz taşla savaşır gibiydi, onu üzerime itmek istiyordu sanki. Bir an dudaklarının konuşmaya çalışır gibi oynadığını gördüğümü sandım.

Bir adım geriledim. "Bu lanet olası da ne?"

"Ne?" Link kolona bakarak yanımda duruyordu, kolon yeniden dönen dalgalar ve spirallere bürünmüştü. Yüz desenler tarafından yutulmuş ve denizin dalgalarında yok olmuştu. "Okyanus olabilir mi? Ya da alevlerden çıkan dumanlar? Neden umursuyorsun ki?"

"Unut gitsin." Ne olduğunu anlayamamıştım ama unutamazdım. Taştaki yüzü tanıyordum. Onu daha önce bir yerde görmüştüm. Burası hiç tekin değildi, Büyücü dünyasının Karanlık bir yer olduğuna dair insanı uyarıyordu, hangi tarafta olduğun da önemli değildi.

Başka bir meşale yandı ve eski el yazması kitaplar ile Büyücü parşömenleri ortaya çıktı. Kubbenin her yanına doğru tekerlek telleri gibi saçılarak karanlığın içinde yeniden kayboldular. Son meşale de yandı ve Marian'ın oturuyor olması gereken maun masayı gördüm.

Boştu. Marian, Lunae Libri'nin Karanlık ya da Aydınlık olmadığını ama eski tarz büyünün yeri olduğunu söylerdi, o olmayınca burası çok Karanlıktı.

pinarnarin

"Burada kimse yok." Link'in sesi mağlubiyete uğramış gibi çıkmıştı.

Duvardaki meşaleyi alıp ona verdim ve kendime de bir tane aldım. "Buradalar."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

Nereye gittiğimi biliyormuş gibi bölmelerin arasına daldım. Hava, eski parşömenlerin, kitapların yamuk yumuk ciltlerinin kokularından ve yüzyıllardır kitapların ve kelimelerin ağırlığını taşıyan meşe rafların tozundan dolayı ağırlaşmıştı. Meşalemi en yakındaki rafa tuttum. "*Ayak Parmakları: Kızınızın saçları için büyü. Bağlama ve Büyüleme Dilleri. Şekerleme: Büyüler İçinde Gizli*. B harfinde olmalıyız."

"*Ölümlü Hayatın Yok edilmesi, Tamamen*. Bunun B'lerde olmaması gerekir." Link kitaba uzandı.

"Ona dokunma. Elini yakar." Bunu zor yolla *Ayların Kitabı*'ndan öğrenmiştim.

"Onu saklamamız gerekmez mi? Mesela *Şekerleme*nin arkasına?" Link'in bakış açısı farklıydı.

On adım daha ilerlememiştik ki bir kahkaha duydum. Bir kızın kahkahası olduğu tartışılmazdı, oymalı tavanlarda yankılanıyordu. "Bunu duydun mu?"

"Neyi?" Link elindeki meşaleyi sallayınca neredeyse bir grup kitap yanıyordu.

"Dikkat et. Burada yangın çıkışı yok."

Bölmelerin arasındaki kavşağa geldik. Yine duydum, keyifli bir kahkahaydı. Güzeldi ve tanıdıktı. Bu ses kendimi güvende hissetmemi ve içinde bulunduğum dünyanın daha az yabancı görünmesini sağlıyordu. "Sanırım bir kız gülüyor."

"Belki de Marian'dır. O da bir kız." Çıldırmış olduğunu düşünerek ona baktığımda omuz silkti. "Bir çeşit."

"Marian değil." Ona dinlemesi için işaret ettim ama ses yok olmuştu. Kahkahaya doğru ilerledik ve yol başka bir kubbeye eriştiğimizde kıvrıldı, ilkine çok benziyordu.

"Lena ve Ridley olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Buradan." Sesi zorlukla takip edebiliyordum fakat kime ait olduğunu biliyordum. Bir yanım hep Lena'yı nerede olursa olsun bulabileceğimi söylüyordu. Bunun nasıl olduğunu anlatamazdım ama biliyordum.

Aslında mantıklıydı. Aramızdaki bağ bize aynı rüyaları gördürüp, ağzımızı oynatmadan konuşabilecek kadar güçlüyse onun nerede olduğunu hissetmem de mümkündü. Bu evden okula ya da aynı yere gitmek gibi bir şeydi, otoparktan çıkışınızı hatırlardınız ve sonra birdenbire kendinizi evinizin önünde bulurdunuz, oraya nasıl geldiğinizi hatırlamazdınız.

O benim varış noktamdı. Öyle yapmadığım zamanda bile Lena'nın hep yoluna çıkmıştım. O da benimkine.

"Biraz daha ilerde."

İkinci dönüş sarmaşıklarla kaplı bir koridora açıldı. Meşalemi yukarı kaldırdım ve yaprakların ortasında duran pirinç fener kendi kendine yandı. "Bak." Fenerin ışığı sarmaşıkların arasına gizlenen kapı eşiğini ortaya çıkarmıştı. Soğuk demir kapı sürgüsünü bulana kadar elimi duvarda gezdirdim. Hilal şeklindeydi. Bir Büyücü ay.

Kahkahayı yine duydum. Lena olmalıydı. Bir erkeğin sadece bildiği bir takım şeyler vardır. L.'i biliyordum. Yüreğimin beni yanlış yere götürmeyeceğini de.

Kalbim hızla atıyordu. Kapıyı açmak için ittim, ağırdı ve gıcırdadı. Muhteşem bir çalışma odasına açıldı. Karşıdaki duvarın önünde duran, devasa dört direkli yatakta bir kız uzanmış kırmızı bir deftere bir şeyler karalıyordu.

"L!"

Şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Lena değildi.

Liv idi.

pinarnarin

15.6

Asi Ruh

İlk anda her şey havada asılı kaldı, sessiz ve sıkıntılı. Ardından gürültülü bir karmaşa oluştu. Link bana bağıran Liv'e bağırdı, ben de bizi durdurmak için orada bekleyen Marian'a.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Beni neden panayırda yalnız bıraktınız?"

"O burada ne arıyor Marian Teyze?"

"Gelin." Marian, panel kapıyı açtı ve içeri girme niz için geri çekildi. Kapı arkamdan çarparak kapandı ve kilidin sesini duydum. Bir an hiçbir anlamı olmayan bir panik ya da klostrofobi duygusu yaşadım, oysa oda hiç de küçük değildi. Ama kapalıydı. Havası çok ağırdı ve yatak odası gibi çok özel bir yerde olduğumu hissediyordum. Tanıdık hissettiğim ama hiç de olmayan kahkaha gibi. Taştaki yüz gibi.

"Neredeyiz?"

"Teker teker sor EW. Ben senin bir sorunu cevaplayayım sen de benim bir sorumu cevapla."

"Liv burada ne yapıyor?" Neden kızmış olduğumu bilmiyordum fakat kızgındım. Hayatıma hiç normal bir insan giremez miydi? Herkesin bir sırrı olmak zorunda mıydı?

"Otur. Lütfen." Marian odanın ortasında duran yuvarlak masayı gösterdi.

Liv rahatsız olmuş gibi görünüyordu, turuncu ve parlak alevlerin yerine beyaz alevlerin bulunduğu, o şekilde yanması pek de mümkün olmayan şöminenin önünde duran yataktan kalktı.

"Olivia burada, çünkü o benim yaz araştırma asistanım. Şimdi benim sana bir sorum var."

"Dur. Bu gerçek bir cevap değil. Bunu zaten biliyorum." Marian kadar inatçıydım. Sesim odada yankılandı, yüksek eğimli tavandaki girift avizeyi fark ettim. Düzgün cilalı bir boynuzdan üretilmişti, yoksa bu bir kemik miydi? Demir aksamının üzerinde nazlı nazlı yanan uzun konik mumlar bazı noktaları çok iyi aydınlatıyor, bazı noktaları ise tamamıyla karanlıkta bırakıyordu. Uzakta gölgelerin arasında, dört direkli bir yatak bulunduğunu gördüm. Bunun aynısı olan bir yatağı daha önce bir yerde görmüştüm. Bugün yaşadığım her şey canavarca bir dejavuydu ve beni deli ediyordu.

Marian iskemlesine yaslandı, yılmamıştı. "Ethan, burayı nasıl buldun?"

Liv karşımda dururken ne diyebilirdim? Lena'yı duyduğumu ve onu hissettiğimi mi? Ama duyularımın beni onun yerine Liv'e getirdiğini mi? Bunu ben bile anlayamamıştım.

Başka bir noktaya baktım. Siyah ahşap kitaplıklar yerden tavana uzanıyordu, kitaplar ve dünyayı benim Dur&Çal'a gittiğimden çok daha fazla kez gezmiş olan birinin toplamış olduğu ilginç bir koleksiyonla doluydu. Rafların biri eski eczaneler gibi antika şişeler ve kapsüllerle doluydu. Bir diğerine ise kitaplar dizilmişti. Bana Amma'nın odasının gazetesiz ve mezarlık toprağı dolu olan kavanozlarının olmadığı halini hatırlattı. Bir kitap diğerlerinden ayrı duruyordu: *Karanlık ve Aydınlık: Büyünün Kökeni.*

Onu tanıdım - yatağı, kütüphaneyi ve o güzel şeylerin kusursuz bir şekilde dizilişini. Bu oda bir kişiye ait olabilirdi. "Burası Macon'ın odasıydı, değil mi?"

pinarnarin

"Mümkün."

Link oynamakta olduğu değişik tören hançerini elinden düşürdü. O yerde tıngırdarken telaşla kaldırıp rafa koymaya çalıştı. Ölü olması önemli değildi, Macon Ravenwood hâlâ Link'in ödünü koparıyordu.

"Büyücü tünellerinden bir tanesinin doğrudan onun Ravenwood'daki odasına bağlandığını düşünüyorum." Bu oda, onun Ravenwood'daki odasının iz düşümüydü, sadece güneşi engelleyen kalın perdeler yoktu.

"Olabilir."

"Kitabı aşağı getirdin çünkü arşivde gördüğüm görüntülerden sonra onu görmemi istemedin."

Marian dikkatli bir cevap verdi. "Diyelim ki haklısın ve burası Macon'ın özel çalışma odası, düşüncelerini topladığı yer. Öyle olsa bile bizi bu gece nasıl buldun?"

Ayağımın altındaki Hint halısını tekmeledim. Karmaşık bir desenin uygulandığı siyah-beyaz bir halıydı. Burayı nasıl bulduğumu anlatmak istemiyordum. Kafa karıştırıcıydı. Ayrıca söylediğim anda doğru olurdu. Ama nasıl doğru olurdu? İçgüdülerim beni nasıl Lena'ya götürürdü?

Bunu Marian'a söylemediğim takdirde bu odadan dışarı hiç çıkamayabilirdim. Yarı gerçeği söylemeye hazırlandım. "Lena'yı arıyordum. Ridley ve onun arkadaşı John ile birlikte buradaydı ve başının dertte olduğunu düşündüm. Lena bugün panayırda bir şey yaptı..."

"Kısaca Ridley Ridley'lik yaptı ama Lena'da Ridley'lik yaptı diyelim. Lolipoplar fazla mesai yapıyordu." Link, elindeki Slim Jim'in kabını açmakla meşguldü ve ona baktığımı görmedi. Marian'la Liv'e ayrıntıları söylemeyi planlamamıştım.

"Bölmelerin arasında dolaşıyorduk ve bir kızın kahkaha attığını duydum. Bilemiyorum ama mutluymuş gibiydi. Onu buraya kadar takip ettim. Yani sesini. Tam olarak açık-

layamam." Liv'e baktım. Beyaz teninin pembeleştiğini gördüm. Duvardaki özel bir noktaya gözlerini dikmişti.

Marian ellerini kavuşturmuştu, bu bir buluş yaptığının göstergesiydi. "Kahkahanın sana tamdık gelmiş olduğunu düşünüyorum."

"Evet."

"Ve hiç düşünmeden onu izledin. Daha çok bir içgüdü."

"Öyle de diyebilirsin." Bunun nereye varacağından emin değildim ama Marian'ın gözlerinde çılgın bilim adamı ifadesi vardı.

"Lena ile birlikteyken bazen onunla kelimeleri kullanmadan konuşuyor musun?"

Başımla onayladım. "*Keltleşmeden* mi bahsediyorsun?"

Liv bana baktı, şok olmuştu. "Normal bir Ölümlü *keltleşmeyi* nasıl bilebilir?"

"Bu mükemmel bir soru Olivia." Birbirlerine bakış şekilleri beni rahatsız etti. "Cevaplanmayı hak ediyor." Marian raflara doğru ilerleyip çantasında araba anahtarlarını arıyormuş gibi Macon'ın kitaplığını araştırdı. Macon burada olup görmese bile onun kitapları karıştırması beni rahatsız etti.

"Birdenbire oldu. Bir anda birbirimizin kafasında olduğumuzu hissettik."

"Zihin okuyabiliyorsun ve bunu bana söylemedin!" Link bana biraz önce Gümüş Kayakçı olduğumu keşfetmiş gibi bakıyordu. Sinirli bir şekilde başını kaşıdı. "Dostum hani her şey Lena hakkındaydı? Senin peşinden koşuyordum." Başka bir yana baktı. "Şimdi de yapıyor musun? Yapıyorsun değil mi? Kanka çık beynimden." Geri geri kaçarken kitaplığa girdi.

"Zihin okuyamıyorum salak. Lena ve ben zaman zaman birbirimizin düşüncelerini duyabiliyoruz." Link rahatlamış görünüyordu ama o kadar kolay kurtulamayacaktı. "Lena hakkında ne düşünüyordun?"

pinarnarin

"Hiçbir şey. Seninle dalga geçiyordum." Raftan bir kitap çekerek okuyormuş gibi yaptı.

Marian kitabı Link'in elinden aldı. "İşte burada. Aradığım kitap buydu." Parçalanmış eski cildi olan kitabı açtı ve sayfaları özel bir şey arar gibi hızla çevirmeye başladı. Eski bir ders kitabı ya da kullanım kılavuzuna benziyordu.

"İşte." Kitabı Liv'e uzattı. "Burada bildiğin bir şeyler görüyor musun?" Liv eğildi ve birlikte sayfaları çevirmeye başladılar, başlarını sallıyorlardı. Marian doğrularak kitabı Liv'den aldı. "Şimdi. Normal bir Ölümlü nasıl *keltleşebilir* Olivia?"

"Yapamaz. Normal bir Ölümlü olmadığı sürece bunu yapamaz Profesör Ashcroft." Bana ilk adımlarını atmakta olan bir çocukmuşum gibi sırıtarak bakıyorlardı ya da tedavisi olmayan bir hastalığım olduğunu söyleyecekmiş gibi, bu ikisinin birleşiminin etkisi içimdeki kaçma isteğini körüklüyordu.

"Bana şaka yaptığınızı mı düşünüyorsunuz?"

"Şaka değil. Neden kendin bakmıyorsun?" Marian kitabı bana verdi.

Sayfaya baktım. Ders kitabı olduğu konusunda yanılmamıştım. Bir çeşit Büyücü ansiklopedisiydi, her sayfada resimler ve anlamadığım dillerde yazılmış bir takım yazılar vardı. Bazıları da İngilizceydi. "Asi." Marian'a baktım. "Öyle olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Devam et."

"Asi: Yolu bilen. Eş anlamları: *İyi kalite, yönlendirici, yönetici.* General. İzci. Dümenci. Yolu belirleyen." Başımı kaldırdım, aklım karışmıştı.

Ve ilk kez Link'in ki karışmamıştı. "Yani bir çeşit insan pusula mı? Onca süper gücün yanında bu biraz hafif kalıyor. Suadam'ın Büyücü dünyasındaki karşılığısın yani."

"Suadam mı?" Marian fazla çizgi roman okumuyordu.

"Balıklarla konuşur." Link başını salladı. "Tabi x-ışınlı bakışlara sahip olmak gibi bir şey değil."

"Süper gücüm yok." Var mıydı?

"Okumaya devam et." Marian sayfayı işaret etti.

"Haçlı Seferleri'nden beri görevdeyiz. Birçok adımız var ve hiç yok. Çin Seddi'ni yaparken Çin İmparatoru'nun kulağına fısıldananlar gibi ya da İskoçya'nın bağımsızlığı için çalışmakta olan cesur şövalyenin yanında olan sadık dostu gibi, onlara yol gösteren ve önemli amaçları olan Ölümlüleriz. Kolomb'un ve Vasco Da Gama'nın yeni dünyaları bulmalarını sağlamak için kaybolan araçları gibi biz de alması gereken önemli yolları olan Büyücülere yol gösteririz. Biz..." Kelimelerin mantığını kavrayamıyordum.

Yanımda konuşan Liv'in sesini duydum, kelimeleri hafızasına kazıyor gibiydi. "Kaybolanı bulan. Yolu bilen."

"Yeter." Marian bir anda ciddileşmişti, kelimeler sanki birer kehanetmiş gibi davranıyordu.

"Yücelere, yüce amaçları yüce sonuçlara ulaştırmak için verildik. Ölüme, mezara götüren ölümcül sebepler için." Kitabı kapatıp Marian'a geri verdim. Daha fazlasını bilmek istemiyordum.

Marian'ın yüzünde anlaşılması güç bir ifade vardı. Kitabı elinde çevirip dururken Liv'e baktı. "Sence?"

"Mümkün. Başkaları da vardı."

"Ravenwood ya da Duchannes için hiç olmadı, bu önemli."

"Ama Profesör Ashcroft, Lena'nın kararının önemli sonuçları olduğunu siz söylediniz. Aydınlık olmayı seçerse ailesindeki tüm Karanlık Büyücüler ölecek ve Karanlık olmayı seçerse..." Liv cümlesini bitirmedi. Zaten hepimiz biliyorduk. Ailesindeki bütün Aydınlık Büyücüler ölecekti. "Seçeceği yolun çok önemli olduğunu siz söylemediniz mi?"

Konuşmanın nereye varacağını tam olarak kestiremediğim halde gidişatından hiç hoşlanmamıştım. "Hey! Tam burada oturuyorum. Beni de aranıza almak ister misiniz?"

pinarnarin

Liv kütüphanede yüksek sesle kitap okunması gereken çocuklardan biriymişim gibi yavaş yavaş konuşmaya başladı. "Ethan, Büyücü dünyasında Asilerin çok büyük amaçları vardır. Asiler çok sık görülmezler, belki yüz yılda bir ve yanlışlıkla da görünmezler. Sen bir Asiysen burada bir sebeple bulunuyorsun; yüce ya da ölümcül bir amaçla. Sen Büyücülerle Ölümlüler arasındaki köprüsün, her ne yapıyorsan bunda çok dikkatli olmalısın."

Yatağa oturdum, Marian da yanıma oturdu. "Senin de Lena gibi kendine has bir kaderin var. Yani işler çok karışabilir."

"Geçen son birkaç ayın karmaşık olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Neler gördüğüm hakkında en ufak bir fikrin dahi yok. Annenin gördükleri hakkında da." Marian bakışlarını kaçırdı.

"Yani bu Asilerden biri olduğumu mu düşünüyorsun? Link'in de söylediği gibi canlı bir pusula mıyım?"

"Çok daha fazlası. Asiler sadece yolu bilmekle kalmazlar. Onlar yoldur. Büyücülerin kaderlerinin belirlediği yolda ilerlemesini sağlarlar, kendi başlarına bulmaları mümkün olmayan yollarında. Ravenwood ya da Duchannes için gönderilmiş bir Asi olabilirsin. Şu an hangisi olduğun belli değil." Liv neden bahsettiğini biliyor gibiydi ama bunun da bir anlamı yoktu. Zihnim söylediklerini bir türlü kabul etmiyordu.

"Marian Teyze ona söyle, ben o Asilerden biri olamam. Ailem normal Ölümlülerden oluşuyor." Kimse bana aslında gayet aşikâr olan şeyi, yani annemin Büyücü dünyasının bir parçası olduğunu söylememişti, Marian zaten bu konuda konuşamazdı ama başka kimse de konuşmamıştı.

"Asiler Ölümlüdür, onlar Büyücülerle aramızdaki köprüdür." Liv başka bir kitaba uzandı. "Tabii annene, bana ya da Profesör Ashcroft'a yaptığın kadar normal bir Ölümlü muamelesi yapabilirsin."

"Olivia!" Marian donmuştu.

"Yani sen..."

"Annesi bilmesini istemiyordu. Ona söz vermiştim..."

"Durun!" Kitabı masaya vurdum. "Kurallarınızla uğraşamam. Bu gece olmaz."

Liv deney saatiyle asabi bir tavırla oynayıp duruyordu. "Ben tam bir aptalım."

"Annem hakkında ne biliyorsun?" Liv'e döndüm. "Hemen anlatmaya başla."

Marian yanımdaki iskemleye çöktü. Liv'in yanağındaki pembe noktalar kızardı. "Çok özür dilerim." Çaresizlik içinde, bir bana bir Marian'a bakarak başını sallıyordu.

Marian elini kaldırdı. "Olivia annen hakkındaki her şeyi biliyor Ethan."

Liv'e döndüm. O konuşmaya başlamadan önce ne diyeceğini biliyordum. Gerçek beynimin köşelerinde gizliydi. Liv, Büyücüler ve Asiler hakkında çok fazla şey biliyordu ve burada tünellerde, Macon'ın çalışma odasında duruyordu. Ne olduğumla ilgili kafamı bu kadar karıştırmamış olsalardı, Liv'in ne olduğunu daha önce kavrayabilirdim. Bunu bulmanın neden bu kadar zamanımı aldığını anlayamamıştım.

"Ethan."

"Sen de onlardan birisin. Marian Teyze ve annem gibi."

"Onlar mı?" diye sordu Liv.

"Bir Koruyucusun." Liv utanmıştı. "Henüz değil. Belki bir gün. Eğitimdeyim."

"Gatlin kütüphanecisi olmaktan daha ileri bir eğitim, o havalı bursunla hiçliğin ortasına gelme sebebin bu. Tabii öyle bir burs varsa. Yoksa o da bir yalan mıydı?"

"Ben çok kötü bir yalancıyım. Bursum var ama Duke Üniversitesi'nin verebileceğinden çok daha eski bir toplum tarafından verildi."

"Ya da Harrow'un."

pinarnarin

Başıyla onayladı. "Ya da Harrow'un."

"Ya Ovaltine? O doğru muydu bari?"

Liv pişmanlıkla gülümsedi. "Kings Langley'den geldim ve Ovaltine'i severim ama dürüst olmam gerekirse Gatlin'e geldikten sonra Nesquik'i tercih etmeye başladım."

Link yatağa oturdu, dili tutulmuştu. "Söylediklerinden tek kelime bile anlamıyorum."

Liv, Koruyucuların tarihi çizelgesi belirene kadar sayfaları açmaya devam etti. Annemin adı bana bakıyordu. "Profesör Ashcroft doğru söylüyor. Lila Evers Wate'in hayatını inceledim. Annen mükemmel bir Koruyucu ve şahane bir yazardı. Çalışmamın bir bölümü, benden önce gelen Koruyucuları incelemek ve onlardan kalanları okumak."

Onlardan kalanlar mı? Annemden kalan Liv'in gördüğü ve benim görmediğim notlar mı vardı? Duvarda bir delik açma isteğimi bastırmaya çalıştım. "Neden? Böylece onların yaptıkları hataları yapmayacak mısın? Böylece kimsenin görmediği ve açıklayamadığı bir kazada ölmeyecek misin? Böylece senin sırlarını ve neden onlara söylemediğini merak eden aileni geride bırakmayacak mısın?"

Liv'in yanaklarında yeniden iki pembe nokta belirdi. Onlara alışmaya başlamıştım. "Onların çalışmalarını ve seslerini hayatta tutabilmek için. Böylelikle günün birinde Koruyucu olduğumda, Büyücü arşivini, Lunae Libri'yi, parşömenleri ve kayıtları Büyücülerden de nasıl koruyabileceğimi öğreneceğim. Bu, benden önceki Koruyucuların sesleri olmadan yapılabilecek bir iş değil."

"Neden?"

"Çünkü onlar benim öğretmenlerim. Onların tecrübelerinden ve Koruyucuyken topladıkları bilgilerden öğreniyorum. Her şey birbiriyle bağlantılı ve onların kayıtları olmadan kendi bulduklarımı bir mantık çerçevesine oturtamam."

Başımı iki yana salladım. "Anlamıyorum."

"Anlamıyor musun? Zaten biz neden bahsediyoruz ki?" Link yataktan konuştu.

Marian elini omzuma koydu. "Duyduğun ses, yani koridordaki kahkaha sanırım annenin sesiydi. Lila seni buraya gönderdi, çünkü bu konuşmayı yapmanızı istiyordu. Böylelikle sen amacını anlayacaktın, yani Lena'nın yoksa Macon'ın olduğunu. Çünkü ikisinden birinin evine ve kaderine *bağlısın*. Ama şu an hangisi olduğunu henüz bilmiyorum."

Kolondaki yüzü, kahkahayı ve Macon'ın odasında yaşadığım dejavuyu düşündüm. Annem miydi? Aylardır ondan bir işaret bekliyordum, Lena ile birlikte çalışma odasında kitapların arasında o mesajı bulduğumuz günden beri.

Sonunda benimle iletişim kurmaya mı çalışıyordu?

Ya o değilse?

Başka bir şeyin daha farkına vardım. "Eğer o Asilerden biriysem, tabii bunu kabul etmiş olduğumu söylemiyorum, o zaman Lena'yı bulabilirim değil mi? Onu aramak zorundayım, çünkü onun pusulası ya da ona benzer bir şeyim."

"Bundan emin olamayız. Birine *bağlısın* ama kim olduğunu bilmiyoruz."

İskemleyi geriye itip kitaplığa yöneldim. Macon'ın kitabı rafın kenarında duruyordu. "Ben kim olduğumu kesinlikle biliyorum." Ona uzandım.

"Ethan dur!" Marian bağırdı. Parmaklarım kabına değer değmez döşemenin ayaklarımın altından diğer dünyanın hiçliğine doğru uzandığını hissettim.

Son saniyede bir el benimkini yakaladı. "Beni de götür Ethan."

"Liv, hayır..."

Kahverengi saçlı bir kız çaresizlikle uzun boylu bir oğlanın boynuna sarılmıştı, yüzü göğsüne gömülüydü. Büyük meşenin dalları onlara kadar ulaşıyor, Duke Üniversitesi'nin sarmaşık kaplı binalarının birkaç adım ötesinde değil de yalnız başlarına bir yerde duruyorlarmış hissine kapılmalarına sebep oluyordu.

Adam onun yaşlarla ıslanmış olan yüzünü yavaşça avuçlarının içine aldı. "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Seni seviyorum Jane ve daha önce hiç kimseye karşı bu duyguyu hissetmediğimi biliyorum. Ama seçeneğimiz yok. Bugünün geleceğini ve vedalaşmak zorunda kalacağımızı biliyordun."

Jane çenesini havaya kaldırdı, kararlıydı. "Her zaman bir seçenek vardır Macon."

"Bizim durumumuzda yok. Seni tehlikeye atmayacak tek bir seçenek bile yok."

"Ama annen bir yolu olabileceğini söyledi. Kehanete ne dersin?"

Macon elini ağaca vurdu, acı çekiyordu. "Lanet olsun Jane. O bir kocakarı masalı. Sen ölmeden sonuçlanabilecek hiçbir yol yok."

"O zaman fiziksel olarak da birlikte olabiliriz, bunu umursamıyorum. Birlikte olmaya devam edebiliriz. Önemli olan bu."

Macon geri çekildi yüzü acı doluydu. "Değişirsem tehlikeli olurum, bir Kan Karabasanına dönüşürüm. Onlar kana susarlar ve babamın söylediğine göre, o ve onun babası gibi onlardan biri olacakmışım. Yani ailemdeki bütün erkekler gibi, bu çok eskiye büyük-büyük-büyük- büyük babam Abraham'a dayanıyor."

"Büyükbaba Abraham, hayattaki en büyük günahın doğaüstü bir varlığın bir Ölümlüye âşık olması olduğuna inanırdı. O kanın bozulacağını düşünmüyor muydu? Ayrıca babana da güvenemezsin. O da aynı şekilde düşünüyor. Bizi ayırmaya çalışıyor, böylece Tanrı'nın unuttuğu o kasabaya, Gatlin'e dönüp kardeşin gibi toprak altında süründeceksin. Bir canavar gibi."

"Çok geç. Dönüşümü hissetmeye başladım bile. Geceleri Ölümlülerin düşüncelerini dinleyerek uyanık kalıyorum, acıkıyorum. Çok yakında düşüncelerinden daha fazlasına karşı bir açlık duyacağım. İçinde bulunan şeyi daha fazla tutamayacağımı ve o canavarın ortaya çıkacağını hissediyorum."

Jane arkasını döndü, gözleri yine yaşlarla dolmuştu. Ama bu kez

pinarnarin

Macon, onun durumu umursamamasına izin vermeyecekti. Onu seviyordu. Ve onu sevdiği için neden birlikte olamayacaklarını anlamasını sağlayacaktı. "Burada dururken bile güneş tenimi yakıyor. Güneşin ısısını her zamankinden çok fazla hissediyorum. Değişmeye başladım bile ve bu gittikçe kötüleşecek."

Jane hıçkırarak yüzünü ellerine gömdü. "Bunu beni korkutmak için söylüyorsun, çünkü bir çözüm yolu bulmak istemiyorsun."

Macon, Jane'i omuzlarından yakaladı ve onu kendine çevirdi. "Haklısın. Seni korkutmaya çalışıyorum. Kardeşimin dönüştükten sonra, Ölümlü sevgilisine ne yaptığını öğrenmek istiyor musun?" Macon durdu. "Onu parçalara ayırdı."

Birdenbire Macon'ın başı arkaya yattı, garip siyah gözbebekli altın sarısı gözleri ikiz güneş tutulması gibi parladı. Başını Jane'den diğer yana çevirdi. "Sakın unutma Ethan. Hiçbir şey göründüğü gibi değil."

Gözlerimi açtım ama sis dağılana kadar hiçbir şeyi göremedim. Çalışma odasının eğimli tavanına odaklanmayı başardım.

"Bu son derece tüyler ürperticiydi dostum. *Şeytan*'daki kadar ürkütücüydü." Link başını sallıyordu. Kolumu uzattım beni çekerek kaldırdı. Kalbim hâlâ hızla atıyordu, Liv'e bakmamaya çalıştım. Daha önce bu görüntüleri, Lena ve Marian dışında kimseyle paylaşmamıştım, şu an paylaştığım için de son derece huzursuzdum. Ona her bakışımda bu odaya girişim aklıma geliyordu. Onun Lena olduğunu düşündüğüm an.

Liv doğruldu, bitkindi. "Profesör bana görüntülerden bahsetmiştiniz fakat bu kadar gerçekçi olduklarını tahmin etmemiştim."

"Bunu yapmamalıydın." Liv'i özel yaşamına sokarak Macon'a ihanet ettiğimi düşünüyordum.

pinarnarin

"Neden?" Görüşünü düzeltebilmek için gözlerini ovuşturdu.

"Belki de görmemen gerekiyordu."

"Benim gördüğüm şey seninkinden çok farklıydı. Sen Koruyucu değilsin. Kusura bakma ama hiçbir eğitimin yok."

"Beni aşağılamak isterken neden 'kusura bakma' dedin?"

"Yeter." Marian bize beklentiyle bakıyordu. "Ne oldu?"

Liv haklıydı. Görüntünün ne ifade ettiğini anlayamamıştım, anladığım tek şey Karabasanların da Büyücüler gibi Ölümlülerle birlikte olamayacağıydı. "Macon bir kızla birlikteydi ve Kan Karabasanı olacağından bahsediyordu."

Liv kendini beğenmiş bir tavırla duruyordu. "Macon dönüşmeye başlamıştı. Son derece hassas bir durumdaydı. Görüntünün bize neden o anı gösterdiğini bilmiyorum ama muhakkak bir şey anlatmaya çalışıyordu."

"Hunting'i değil de Macon'ı gördüğünüzden emin misiniz?" diye sordu Marian.

"Evet," dedik seslerimiz üst üste binmişti. Liv'e baktım. "Macon, Hunting'e benzemiyordu."

Liv bir süre düşündü ve yatağın üzerinde duran defterine uzandı. Oraya bir şeyler yazdıktan sonra hızla defteri kapattı.

Harika. Defterli bir kız daha.

"Biliyor musunuz? Bu işi bilen sizsiniz. İkinizin bu işi çözeceğine eminim. Ben, Ridley ve arkadaşı onu pişman olacağı bir şey yapmaya ikna etmeden Lena'yı bulmaya gidiyorum."

"Lena'nın Ridley'in etkisi altında olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Bu mümkün değil Ethan. Lena bir Doğal. Bir Cezbedicinin onu kontrol etmesi mümkün değil." Marian bu tezimi tamamen çürütmüştü.

Ama o John Breed'i bilmiyordu. "Ya Ridley yardım alıyorsa?"

"Ne çeşit bir yardım?"

"Gün ışığında ortalıkta dolaşan bir Karabasan ya da Macon'ın kuvvetine ve *yolculuk* etme yeteneğine sahip olan bir Büyücüden. Hangisi olduğunu bilmiyorum." Bu çok iyi bir açıklama değildi ama John Breed'in gerçekten ne olduğunu bilmiyordum.

"Ethan yanılıyor olmalısın. Bu yeteneklere sahip kayıtlı bir Karabasan ya da Büyücü yok." Marian raflardan kitapları çekiştirmeye başlamıştı bile.

"Artık var. Adı da John Breed." Marian, John'un kim olduğunu bilmiyorsa bunun cevabını o kitaplardan birinde bulmamız mümkün değildi.

"Böyle bir şeyin var olabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum ama neler yapabileceğini tam olarak tahmin edemiyorum."

Link'e baktım. Cüzdanına bağlı olan zinciri çeviriyordu. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. "Lena'yı bulmam gerekiyor." Cevap beklemedim.

Link kapının kilidini açtı.

Marian ayağa kalktı. "Onun peşinden gidemezsin. Bu çok tehlikeli. Bu tünellerde, Büyücüler ve güçlerini tahmin dahi edemeyeceğin yaratıklar var. Buraya daha önce sadece bir kez indin ve senin gördüğün bölümler, daha büyük tünellerin yanında sadece birer koridor olarak kalır. Onlar bambaşka bir dünyadır."

İzne ihtiyacım yoktu. Annem buraya gelmeme sebep olmuştu ancak hâlâ yoktu. "Beni durduramazsın çünkü karışamazsın, unuttun mu? Bütün yapabileceğin burada oturarak benim işleri yüzüme gözüme bulaştırmamı izlemek ve onları daha sonra Liv gibi birilerinin inceleyebilmesi için yazmak."

"Ne bulacağını bilmiyorsun ve onu bulduğunda, sana yardım etme imkânım olmayacak."

Bunun bir önemi yoktu. Marian sözlerini bitirene kadar

pinarmarin

kapıya varmıştım bile. Liv peşimdeydi. "Ben gidiyorum Profesör Ashcroft. Başlarına bir şey gelmemesini sağlayacağım."

Marian kapıya doğru ilerledi. "Olivia orası senin yerin değil."

"Biliyorum ama bana ihtiyaçları var."

"Olacakları değiştiremezsin. Dışında kalmalısın. Sana ne kadar acı verirse versin. Koruyucu sadece kayıt tutmak ve izlemeye dayanmak zorundadır, hiçbir şeyi değiştiremez."

"Koridor polisi gibisin." Link sırıttı. "Fatty gibi."

Liv'in gözleri kısıldı. İngiltere'de de kaçakları kollayan memurlar olmalıydı. "Bana düzeni anlatmayın Profesör Ashcroft. K seviyemden beri bunları çalışıyorum. Ama görmeme izin verilmezse izlemeyi nasıl öğrenebilirim?"

"Büyücü Parşömenleri'nden okuyabilirsin, hepimiz öyle yaptık."

"Öyle mi? On Altıncı Ay'ı? Duchannes lanetini kırabilecek olan *belirlenmeyi*? Bunları bir kâğıttan okuyabilir misiniz?" Liv ay saatine baktı. "Bir şeyler oluyor. Bu doğaüstü ve benzeri görülmemiş bir güç, Ethan'ın görüntüleri ve bilimle alakalı bozukluklar da var. Selenometremde zor algılanan bir takım değişiklikler mevcut."

Zor algılanan, yani olmayan. Bir dümen çevrildiğini hemen anlardım. Olivia Durand de hepimiz gibi kapana kısılmıştı ve onun çıkış bileti bizdik. Tünellerde dolaşacak olan bizle ilgilenmiyordu. Bir hayatı olsun istiyordu. Tanıdığım başka bir kız gibi, üzerinden çok geçmemişti.

"Unutma..."

Marian sözünü bitiremeden kapı kapanmıştı ve biz gitmiştik.

15.6

Sürgün

Kapı arkamızdan kapandı. Liv sırtında eski deri çantasıyla doğruldu, Link duvardan bir meşale aldı. Büyük bilinmeze doğru beni izlemeye hazırlardı ama orada birbirimize bakarak durmaya devam ediyorduk.

"Pekâlâ?" Liv beklenti içinde bana baktı. "O kadar da zor bir şey değil. Ya yolu bilirsin ya da..."

"Şişşt! Ona biraz zaman ver." Link eliyle Liv'in ağzını kapadı. "Gücü kullan, genç Skywalker." Bir Asi olmuştum ve bunun bir yükü vardı. Nereye gideceğimi bildiğimi sanıyorlardı, oysa bir sorun vardı. Bilmiyordum.

"Buradan." Giderken bir çare bulacaktım.

Marian, Büyücü tünellerinin dünyamızın altında sonsuzluğa uzandığını söylemişti ama ne söylemek istediğini şu ana kadar kavrayamamıştım. İlk köşeyi döndüğümüz anda geçit değişti, daralarak nemli ve dairesel formda duvarlara sahip oldu, tünelden çok tüpe benziyordu. İlerleyebilmek için duvara tutundum ve meşalem çamura düştü.

"Lanet." Meşaleyi ahşap tutamacından yakalayarak dişlerimin arasına yerleştirdim ve yola devam ettim.

pinarnarin

"Bu iğrenç." Meşalesi sönerken Link arkamda mırıldanıp duruyordu.

Liv onun arkasındaydı. "Benimki de sönüyor." Tamamen karanlıktaydık. Tavan çok alçaktı, çamurlu taşların altında eğilmek zorunda kalmıştık.

"Bu beni gerçekten korkutmaya başladı." Link karanlığı hiç sevmezdi.

Liv arkamızdan bağırdı. "Sonunda ulaşacağımız yer belli bir..."

Başımı karanlığın içinde beliren sert ve dallı budaklı bir şeye çarptım. "Aah!"

"...kapı boşluğu."

Link cebinden fenerini çıkarmış olmalıydı, çünkü önümdeki yuvarlak kapının üzerinde dairesel formda küçük bir ışık titreşiyordu. Bu bir çeşit soğuk metaldi, daha önce gördüğümüz ahşap ya da yıkık dökük taş kapılara benzemiyordu. Daha çok duvarın içindeki bir baca kapağı gibi duruyordu. Onu açmak için omzumla ittim fakat yerinden kıpırdamadı.

"Şimdi ne olacak?" diye Liv'e bağırdım, Büyülü meselelerde Marian'ın yerini o almıştı. Defterinin sayfalarını çevirdiğini duydum.

"Bilmiyorum. Belki de daha sert itmelisin."

"O küçük defterini bir kez daha kontrol etmelisin bence." Canım sıkılmıştı.

"Emekleyerek oraya gelip bu işi senin yerine yapmamı da ister misin?" Liv de çok mutlu değildi.

"Hadi çocuklar. Ben Ethan'ı iteyim, sen beni it, Ethan da kapıyı itsin."

"Çok zekice," dedi Liv.

"Omuz omuza, KM."

"Pardon?"

"Küçük Marian. Macera isteyen sendin. Daha iyi bir fikrin var mı?"

Kapının kolu ya da herhangi bir tutacağı yoktu. Dairesel eşiğe mükemmelen oturmuş metal bir kapaktı. Işık sızabilecek bir çatlak bile yoktu. "Link haklı. Başka şansımız yok ve geri dönmeyeceğiz." Omzumu kapıya dayadım. "Bir, iki, üç. İt!"

Parmak uçlarım kapıya dokunduğu anda, tenimi genetik bir kodla tanımışçasına kapı açıldı. Link üstüme, Liv de ikimizin birden üstüne düştü. Yere düşerken başımı taş gibi görünen bir şeye çarptım. Sersemlemiştim ve hiçbir şey göremiyordum. Gözlerimi açtığımda bir sokak lambasına bakıyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Link, onun da benim gibi kafası bulanmıştı.

Parmaklarımla taşlara dokundum. "Kapıya dokundum ve açıldı."

"Şaşırtıcı." Liv ayağa kalkıp olanları anlamaya çalıştı.

Londra'ya ya da tarih kitabından fırlamış eski bir şehre benzeyen bir yerin sokağında yatıyordum. Arkamda yolun sonunda duran yuvarlak kapıyı görebiliyordum. Hemen yanında, üzerinde BATI KAPISI, MERKEZ KÜTÜPHANE yazan pirinç bir levha vardı.

Link başını ovalayarak yanıma oturdu. "Lanet olsun. Burası Karındeşen Jack'in insanları avladığı o eski geçitlere benziyor. Haklıydı. On dokuzuncu yüzyıl Londra'sında, bir geçidin ağzında duruyor olmalıydık. Sokak karanlıktı, birkaç sokak lambasının sönük ışığıyla aydınlanıyordu. Geçidin iki yanında yüksek, eski evlerin arka duvarları yan yana diziliydi.

Liv doğrularak bu terk edilmiş taşlı sokakta ilerlemeye başladı, eski sokak işaretine baktı: KASA. "Bu da başka bir tünelin adı olmalı. İnanılmaz. Profesör Ashcroft söylemişti ama bu kadarını hayal edememiştim. Kitaplar o kadar da gerçeği yansıtamıyor, yanılıyor muyum?"

"Hayır, hiçbir şey kartpostallardaki gibi görünmez." Link ayağa kalktı. "Tek bilmek istediğim, tavan nereye gitti?" Tünellerin eğimli tavanı yok olmuş, yerine karanlık bir gökyüzü gelmişti, gökyüzü kadar büyüktü ve gerçek yıldızlarla doluydu.

Liv defterini çıkarıp yazmaya başladı. "Anlamıyor musun? Bunlar Büyücü tünelleri. Onlar Büyücülerin yer altında sürünerek kitap almaları için yapılmış, doğaüstü bir yeraltı tünel sistemi değil."

"Peki, o zaman bu ne?" Elimi en yakınımda duran binanın tuğla duvarına sürttüm.

"Daha çok diğer dünyaya açılan yollara benziyorlar. Ya da kendi içinde tüm dünyaya da diyebiliriz."

Bir ses duydum ve kalbim yerinden oynadı. Lena'nın *kelt-leştiğini* düşünmüştüm, benimle yeniden ilişki kurduğunu. Ama yanılmıştım.

Müzik sesiydi.

"Duyuyor musun?" diye sordu Link. Rahatladım. İlk kez müzik beynimden gelmiyordu. Geçidin sonundan geliyordu. Geçen Cadılar Bayramı'nda Ravenwood'da duyduğum Büyücü müziğine benziyordu, Lena'yı Sarafine'in ruhani saldırısından kurtardığım gece.

O geceyi düşünerek Lena'yı duymaya ve hissetmeye çalıştım. Hiçbir şey olmadı.

Liv selenometresini kontrol ederek defterine bir şeyler yazdı. "*Karmen*. Dün bir kopyasını çıkarmıştım."

"Anladığımız dilden lütfen." Link hâlâ gökyüzüne bakıyor ve durumu çözmeye çalışıyordu.

"Özür dilerim. 'Büyülü Şarkı' demek. Büyücülerin müziği."

Yürümeye başladım, sesi geçide doğru takip ediyordum. "Her neyse buradan geliyor."

Marian haklıydı. Lunae Libri'nin rutubetli tünellerinde

pinarnarin

gezmekle bu, birbirinden çok farklı şeylerdi. Kendimizi nasıl bir şeyin içine soktuğumuz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Artık bu kadarının farkındaydım.

Geçitte yürüdükçe müzik sesi yükseldi, ayağımın altındaki parke taşlar düzleşerek asfalta, sokak eski Londra tarzından günümüz kenar mahallelerine dönüştü. Her büyük şehirde bulabileceğiniz türden, yıkık dökük sokaklardan biriydi. Binalar terk edilmiş depolara benziyordu, demirlikli pencereleri ve karanlığa göz kırpan kırılmış flüoresan lambaları vardı. Yerler sigara izmaritleri ve çöplerle doluydu, değişik Büyücü grafitileri - bir türlü anlamayı başaramadığım semboller - iki yandaki binaların üzerine çizilmişti. Liv'e gösterdim. "Bunların ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, buna benzeyen bir şeyi hiç görmedim. Ama muhakkak bir anlamı vardır. Büyücü dünyasında her sembolün bir anlamı var."

"Burası Lunae Libri'den de korkunç." Link, Liv'in önünde sakin durmaya çalışıyordu ama bunu yapması gittikçe zorlaşıyordu.

"Geri dönmek ister misin?" Link'e bir kurtuluş sunmak istiyordum ama onun da burada olmak için benim kadar çok sebebi vardı. Onunki sadece sarışındı.

"Bana ödlek mi diyorsun?"

"Şişşt! Kapa çeneni..." Duydum.

Büyücü müziği değişti ve yerini daha baştan çıkarıcı bir şey aldı. Bu kez sadece sözleri duyabiliyordum.

On yedi Ay, on yedi korku,
Ölüm acısı ve gözyaşlarının utancı,
İşareti bul ve iki kilometre yürü,
On yedi sadece bilir sürgünü...

"Duydum. Yakında olmalıyız." Beynimin içinde dönüp duran şarkıyı izledim.

pinarparin

Link bana çıldırmışım gibi baktı. "Neyi duydun?"

"Yok bir şey. Beni takip et."

Pis sokakta yan yana uzanan büyük metal kapıların hepsi aynıydı, ezik büzük, devasa hayvanların ya da daha kötü bir şeylerin saldırısına uğramış gibi... İçinden *On Yedi Ay* şarkısının geldiği son kapının dışında. Siyaha boyanmıştı ve üzerinde daha fazla grafiti vardı. Sembollerden bir tanesi farklıydı ve o kapının üzerine sprey boyayla yapılmamıştı. Oyulmuştu. Parmaklarımı ahşap kesiklerin üzerinde gezdirdim. "Bu farklı görünüyor, Keltçeye benziyor."

Liv'in sesi bir fısıltı halindeydi. "Keltçe değil. Niadca. Eski bir Büyücü dilidir. Lunae Libri'de bulunan birçok parşömen bu dilde yazılmıştır."

"Ne diyor?"

Sembolü dikkatle inceledi. "Niadca'yı tam olarak kelimelere dökmek zor. Yani kelimeleri kelimeler olarak düşünmemen gerekiyor. Bu sembol yer ya da an anlamına geliyor ya da fizikteki uzay ve zaman." Parmağını ahşabın üzerinde gezdirdi. "Ama bu hat kesiliyor, gördün mü? Yani şimdi yer yersizlik oldu, yani hiçbir yer."

"Bir yer nasıl hiçbir yer olabilir? Ya bir yerdesindir ya da değilsindir." Ama söylediğim anda bunun gerçeği yansıtmadığını fark ettim. Aylardır hiçbir yerde değildim, Lena da aynı durumdaydı.

Başını kaldırıp bana baktı. "'Sürgün' gibi bir şeyden bahsettiğini sanıyorum."

On yedi sadece bilir sürgünü...

"Kesinlikle bunu söylüyor."

Liv bana garip garip baktı. "Bunu bilemezsin yoksa birdenbire Niadca konuşmaya mı başladın?" Gözlerinde bir parıltı vardı, sanki bu da benim Asi olduğumun bir göstergesiydi.

"Bir şarkıda duydum." Kapıya uzandım ama Liv kolumu

yakaladı. "Ethan bu bir oyun değil. Bu bir panayır ve turta pişirme yarışması da değil. Artık Gatlin'de değilsin. Burada son derece büyük tehlikeler var, Ridley ve lolipoplarından çok daha tehlikeli yaratıklar."

Beni korkutmaya çalıştığının farkındaydım ama işe yaramamıştı. Lena'nın doğum günü gecesinden sonra, Koruyucu olsun olmasın bir kütüphanecinin bilebileceğinden çok daha fazla tehlikenin farkındaydım. Korktuğu için onu suçlamıyordum. Korkmazsanız aptaldınız - benim gibi.

"Haklısın. Burası kütüphane değil. İçeri girmek istemezseniz sizi anlarım ancak ben girmek zorundayım. Lena buralarda bir yerde."

Link kapıyı itti ve Jackson Lisesi'nin soyunma odasına girer gibi içeri doğru yürüdü. "Neyse ne. Zaten tehlikeli yaratıkların arasındayım."

Omuz silkerek onu izledim. Liv, sırt çantasını tutan elini kastı, gerekirse onu birinin kafasına fırlatmaya hazırdı. Dikkatle bir adım attı ve kapı arkasından kapandı.

İçerisi sokaktan daha karanlıktı. Başımızın üzerindeki havalandırma borularına tutturulmuş olan ve buraya hiç ait olmayan kristal avize tek ışık kaynağıydı. Odanın gerisi tam bir endüstriyel çılgınlıktı. Kırmızı kadife perdelerin çevrelediği dairesel formda bölümlerden oluşan devasa bir alandı. Bazıları tavandan aşağı bölmeleri hastane koğuşlarındaki perdeler gibi kapatmak üzere yere kadar sarkıyordu. Arkada, kulplu yuvarlak krom kapının önünde duran bir bar vardı.

Link de onu gördü. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Başımı salladım. "Bir kasa dairesi."

Garip avizelerin ışığında bu bar daha çok bir bankoya benziyordu, dev pencereler siyah filmle kaplıydı. Burası bir zamanlar banka olmalıydı, tabii Büyücülerin bankası varsa. O kapının ardında ne sakladıklarını merak ettim - ya da belki bilmek bile istemiyordum.

pinarnarin

Ama insanlar daha da garipti ya da her ne iseler. Kalabalık Macon'ın partilerindeki gibi bir artıyor bir azalıyordu, zaman bir var oluyor bir yok oluyordu, bu baktığınız yere göre değişiyordu. Bir önceki yüz yıla ait giysiler giymiş olan ve Mark Twain'e benzeyen adamdan, beyaz geniş yakalara ve ince ipek kravatlara, Gotik görünümlü derilere bürünmüş punk tiplere kadar her şey vardı. Hepsi içiyor, dans ediyor ve iç içe geçiyorlardı.

"Kanka, bana bu ürpertici yaratıkların hayalet olmadıklarını söyle." Link bir tanesinden kaçarken neredeyse diğerinin üzerine basıyordu. Ona tam olarak ne olduklarını söylemek istemedim. Mezarlıktaki Genevive'e benziyorlardı, yarı maddeleşmiş ama bir farkla, burada bir düzineden fazlası vardı. Ne var ki Genevive'in hareket ettiğini görmemiştik. Bu hayaletler çizgi filmlerdekiler gibi havada uçmuyorlardı. Normal insanlar gibi yürüyüp dans ediyorlardı fakat bunu yerden biraz daha yukarda yapıyorlardı - aynı adımlar ve duruşlar ama yere temas etmiyorlardı. Bir tanesi bize bakıp masadaki boş bardağını 'şerefe' der gibi kaldırdı.

"Yanlış mı görüyorum, yoksa o hayalet bize kadeh mi kaldırdı?" Link, Liv'i dürtükledi.

Liv saçlarını enseme savurarak aramıza girdi. Sesi çok alçaktı, onu duyabilmek için eğilmek zorunda kaldık. "Teknik olarak onlara hayalet demiyoruz. Onlar Şeffaf. Büyülü ya da Ölümlü dünyada tamamlanmamış işleri olduğu için diğer dünyaya gitmeyi başaramamış olan ruhlar. Bu gece neden bu kadar çok oldukları hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Genelde içlerine kapanırlar. Farklı bir şey var."

"Buradaki her şey farklı." Link hâlâ bardağını kaldıran Şeffafa bakıyordu. "Ve soruma cevap vermedin."

"Evet, diledikleri her şeyi kaldırabilirler. Perili evlerde kapıları ve mobilyaları nasıl oynattıklarını sanıyorsun?"

Perili evlerle ilgilenmiyordum. "Ne tür bitmemiş bir iş?"

Bitmemiş işi olan yeterince ölü tanıyordum. Bu gece daha fazlasıyla tanışmak istemiyordum.

"Öldüklerinde çözümsüz kalan bir şey; güçlü bir lanet, kayıp bir aşk, kötü bir kader. Hayal gücünü kullan."

Genevive'i ve madalyonu düşündüm, Gatlin mezarlarında kim bilir kaç tane bitmemiş iş vardı?

Link boynunda süslü işaretler olan kıza baktı. Ridley ile John da olanlara benziyorlardı. "Onunla bitmemiş bir işim olmasını isterdim."

"O da bunu isterdi. Seni anında uçurumdan aşağı gönderirdi." Odayı gözden geçirdim.

Lena'dan iz yoktu. Etrafıma baktıkça karanlığa daha da şükrediyordum. Bölmeler çiftlerle doluydu, içen, sevişen, dans pisti bir anda bir ağ oluşturur gibi dönüp duran kızlarla dolmuştu. Artık *On Yedi Ay* çalmıyordu, tabii daha önce de çalmıyor olabilirdi. Şimdi müzik daha sert ve yoğundu, Nine Inch Nails'in Büyücü versiyonu gibiydi. Kızlar farklı farklı giyinmişti, biri Ortaçağa aitti, diğeri tenine yapışan derilere bürünmüştü. Ve bir sürü Ridley gördüm - dar mini etekli, siyah kısa tişörtlü, saçlarında kırmızı, mavi, mor boyalar olan farklı bir ağın etrafında dönüp duran kızlar. Belki de hepsi Cezbediciydi. Bunu bilemezdim. Ama hepsi güzeldi ve hepsinde Ridley'in dövmesinin aynısı vardı.

"Arka tarafa bakalım." Link'in önden gitmesine izin verdim, böylelikle Liv ortamızda kalacaktı. Hiçbir şeyi unutmamak için her köşeyi inceliyordu ancak yine de sinirliydi. Burası Ölümlü bir kıza ya da Ölümlü bir erkeğe hiç uygun değildi. Onları bu işin içine sürüklediğim için kendimi sorumlu hissediyordum.

Duvara yakın bir şekilde dairenin çevresinde ilerledik. Ama çok kalabalıktı, omzumun birine çarptığını hissettim. Vücudu olan birine.

"Pardon," dedim içgüdüsel olarak.

"Sorun değil." Çocuk, Liv'i görünce durdu. "Tam tersine." Ona göz kırptı. "Kayıp mı oldun?" Gülümsedi, ışıltılı siyah gözleri karanlıkta parladı. Liv dondu. Oğlan ona doğru eğilirken bardağındaki kırmızı içki sallandı.

Liv boğazını temizledi. "Hayır, iyiyim teşekkürler. Bir arkadaşımı arıyordum."

"Arkadaşın olurum." Gülümsedi. Beyaz dişleri kulübün karanlığında çok fazla parlıyordu.

"Korkarım başka... tür bir arkadaştan bahsediyorum." Çantasının sapını tutan elinin titrediğini görebiliyordum.

"Bulursan ben buradayım." Karabasanların kırmızı içeceklerinin yenilenmesi için sıralanmış oldukları bara döndü. İçeceklerinin ne olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Link bizi duvardaki perdelerden birine doğru çekti. "Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Bu zekice sonuca ne zaman vardın?" Liv'in alaycılığı Link'i etkilememişti.

"Bilmiyorum, sanırım adamın içkisini gördüğümde. Kokteyl olmadığını düşünüyorum." Link odaya baktı. "Burada olup olmadıklarını nasıl bileceğiz dostum?"

"Buradalar." Lena burada olmalıydı. Link'e şarkıyı nasıl duyduğumu ve onun burada olduğunu nasıl hissettiğimi anlatmaya başlayacağım sırada, dans pistindeki pembe çizgili sarı saçları gördüm.

Ridley.

Bizi görür görmez dönmeyi bıraktı, arkasını görebiliyordum. John Breed bir kızla dans ediyordu, kızın kolları boynuna dolanmıştı ve adamın elleri onun kalçasındaydı. Vücutları birbirine dayanmıştı ve kendi dünyalarına dalmış gibi görünüyorlardı. En azından ellerimi kalçasına koyduğumda benim hissettiklerim bunlardı. Ellerimi yumruk yaptım ve midem alt üst oldu. Siyah buklelerini görmeden önce de o olduğunu biliyordum.

Lena...

Ethan?

pinarnarin

15.6

Kızgın

Düşündüğün gibi değil.

Ne düşünüyorum?

Ben dans pistinde ilerlerken John'u itti. O da döndü gözleri siyah ve tehditkârdı. Sonra benim bir tehlike olmadığıma inandığını belli edecek şekilde gülümsedi. Fiziksel açıdan ona zarar veremeyeceğimi biliyordu ve onu Lena ile dans pistinde dans ederken gördükten sonra, asla bir tehdit olamayacağıma karar vermiş olmalıydı.

Ne düşünüyordum?

Bunun o anlardan olduğunu biliyordum - hayatımızı sonsuza dek değiştirecek olan anlardan. Etrafımdaki her şey hareket halindeydi ama zaman durmuş gibiydi. Aylardır korktuğum şey olmak üzereydi. Lena parmaklarımın arasından kayıyordu. Ve bunun sebebi doğum günü, annesi ve Hunting, bir lanet veya bir büyü ya da bir saldırı değildi.

Başka bir çocuktu.

Ethan! Gitmek zorundasın.

Hiçbir yere gitmiyorum.

Ridley önüme geçti, dansçılar etrafımızda dönüyordu. "Yavaş ol Koca Adam. Yürekli olduğunu biliyorum ama bu

pinarnarin

delilik." Sesi, bana ne olacağını gerçekten umursuyormuş gibi endişeliydi. Bu bir yalandı, onun hakkındaki her şey gibi.

"Yolumdan çekil, Ridley."

"Burada işin bitti Kısa Çöp."

"Üzgünüm, lolipopların beni etkilemiyor ya da senin ve John'un Lena'yı yönetmek için yaptıklarınız."

Kolumu yakaladı, buz gibi parmakları tenimi keser gibiydi. Onun ne kadar soğuk ve güçlü olduğunu unutmuştum. Sesini iyice alçalttı. "Aptal olma. Burası senin çöplüğün değil ve aklını kaçırmışsın."

"Bunu bilmen gerekirdi."

Kolumu daha da sıktı. "Bunu yapmak istemezsin. Burada olmamalısın. Bir şeyler olmadan önce evine dön..."

"Ne olmadan önce? Sen her zamankinden daha fazla sorun çıkarmadan mı?" Link bana yetişti. Ridley'in gözleri ona kenetlendi. Bir an o gözlerde bir heyecan ve pırıltı belirir gibi oldu, Link'i görmek içindeki insani tarafı uyandırmıştı sanki. Onu da Link kadar incinir hale getiren bir şeyi. Belirdiği hızla kayboldu.

Ridley şaşırmış ve paniklemeye başlamıştı. Bunu, onun konuşmaya başlamadan önce hızla lolipopunu açış şeklinden anlamıştım. "Burada ne halt ediyorsun? Hemen buradan git, bunu da yanında götür." Eğlenceli sesi yok olmuştu. "Git!" İkimizi birden tüm gücüyle itti.

Olduğum yerde durdum. "Lena ile konuşmadan gitmeyeceğim."

"Seni burada istemiyor."

"Bunu bana kendi söylemeli."

Yüzüme söyle L.

Lena kalabalığın içinde ilerliyordu. John Breed ise takılıyordu, gözleri üzerimizdeydi. Onu orada tutabilmek için ne demiş olduğunu hayal dahi edemiyordum. Bu konuyu hal-

ledeceğini mi? Önemi yok, sadece kurtulamadığım bir çocuk mu? Onun şu an sahip olduğuyla yarışamayacak çaresiz bir Ölümlü olduğumu mu?

Onun gibi.

John'a sahipti ve beni en mühim olan yönden yenmişti. Onun dünyasının bir parçasıydı.

Bunu söyleyene kadar gitmeyeceğim.

Ridley sesini iyice alçalttı, her zamankinden çok daha ciddiydi. "Buralarda harcayacak zamanımız yok. Öfkeden köpürdüğünün farkındayım ama anlamıyorsun. Seni öldürür ve şanslı günündeysen, diğerleri bu işe canları istemediği için katılmazlar."

"Kim? Vampir çocuk mu? Onu indiririz." Link yalan söylüyordu ama başka çaresi de yoktu, pes edemezdi ve ben de edemezdim.

Ridley onu geri iterken başını salladı. "Bunu yapamazsın seni aptal şey. Burası izciler için hiç de uygun bir yer değil. Gidin buradan." Elini Link'in yanağına uzattı ama o dokunamadan Link bileğini yakaladı. Ridley güzel bir yılandı, ısırılma riskini göze almadan ona yaklaşamazdınız.

Lena sadece birkaç adım ötemde duruyordu.

Beni burada istemiyorsan kendin söyle.

Bir yanım, yeterince yaklaştığımız anda Ridley ve John'un onun üzerindeki etkisini kırabileceğimize inanıyordu.

Lena, Ridley'in arkasında durdu. İfadesi belirsizdi ama bir gözyaşının aşağı doğru süzülürken bıraktığı gümüş izi gördüm.

Söyle L. Ya söyle ya da benimle gel.

Lena'nın gözlerinde bir ışık yanıp söndü ve bakışları Liv'in dans pistinin kenarında durduğu yere kaydı.

"Lena burada olmaman gerekiyor. Ridley ile John'un sana ne yaptıklarını bilmiyorum..."

"Kimse bana hiçbir şey *yapmıyor* ve burada tehlikede olan ben değilim. Ben Ölümlü değilim." Lena Liv'e baktı.

pinarnarin

Onun gibi.

Lena'nın yüzü karardı ve buklelerinin daha da kıvrılmaya başladıklarını gördüm.

"Onlar gibi de değilsin L."

Barın ışıkları titreşti, dans pistinin üzerindeki ampuller kırıldı, küçük cam parçacıkları üzerimize yağdı. Kalabalık, o kalabalık bile bizden uzaklaşmaya başladı. "Yanılıyorsun, ben onlar gibiyim. Ait olduğum yer burası."

"Lena bunu çözebiliriz."

"Hayır, çözemeyiz Ethan. Bunu çözemeyiz."

"Diğer her şeyin içinden birlikte çıkmadık mı?"

"Hayır. Birlikte çıkmadık. Artık benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Bir an yüzünden bir ifade geçti. Üzüntü olabilir mi? Ya da pişmanlık.

Her şeyin çok farklı olmasını dilerdim ama değil.

Uzaklaşmaya başladılar.

Gittiğin yere gelemem Lena.

Biliyorum.

Yalnız kalacaksın.

Arkasına dönmedi.

Ben zaten yalnızım Ethan.

O zaman bana gitmemi söyle. Eğer gerçekten istediğin buysa.

Yürümeyi bıraktı ve beni görebilmek için yavaşça döndü.

"Seni burada istemiyorum Ethan." Lena dans pistinin diğer ucuna doğru gözden kayboldu, benden uzaklaştı. Bir adım daha atmayı başaramadan çatırtıyı duydum.

John Breed önümde cisimlendi, siyah deri ceketi ve her şeyiyle. "Ben de istemiyorum."

Aramızda birkaç adım vardı. "Gidiyorum ama sebebi sen değilsin." Gülümsedi, yeşil gözleri parladı.

Arkamı dönüp önümdeki kalabalığı itmeye başladım. Kanımı içecek ya da beni uçurumun kenarından aşağı atlatacak birini kızdıracak olmak umurumda bile değildi. Yürümeye

devam ettim, çünkü oradan uzaklaşmayı her şeyden çok istiyordum. Ağır ahşap kapı arkamdan çarparak kapandı, müzik sesi, ışıklar, Büyücüler arkasında kaldı.

Ama umduğum gibi her şey arkasında kalmamıştı. John'un kalçasındaki elleri, müzikle birlikte salınmaları, bukleli siyah saçları. Diğer çocuğun kollarındaki Lena.

Geçidin, günümüz modern asfaltından eski dönem taş yola dönüştüğünü hayal meyal fark ettim. Ne kadardır sürüyordu ve aralarında ne yaşanmıştı? Büyücülerle Ölümlüler birlikte olamazdı. Büyücüler dünyası, şu ana kadar anlamadığımı düşünüyormuş gibi görüntülerde de bana bunu gösteriyordu.

Taşların üzerinde arkamdan yankılanan ayak sesleri duydum. "Ethan iyi misin?" Liv elini omzuma koydu. Peşimden geldiğini fark etmemiştim.

Ona döndüm ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Yeraltındaki Büyücü tünelinde geçmişten kalma bir sokakta durmuş, Lena'yı ve tam zıddını olan bir çocukla olan birlikteliğini düşünüyordum. Sahip olduğum her şeyi canı istediği anda alabilecek bir çocuk. Bu gece bu ispatlanmıştı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu Lena değil. Ridley ile John ona bir şey yapıyorlar."

Liv asabi bir tavırla alt dudağını ısırdı. "Duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum fakat Lena kararlarını kendisi veriyor."

Liv anlamıyordu. O Macon ölüp de John Breed ortaya çıkmadan önceki Lena'yı tanımıyordu. "Bundan emin olamazsın. Marian Teyze'yi duydun. John'un ne tür güçlere sahip olduğunu bilemeyiz."

"Bunun sana ne kadar zor geldiğini tahmin dahi edemem." Liv çok kesin konuşuyordu, oysa Lena ya da bana olan kesin bir şey yoktu.

pinarmarin

"Onu tanımıyorsun..."

Liv'in sesi fısıltıya dönüştü. "Ethan gözleri altın renginde."

Sözleri beynimde yankılandı, sanki suyun altındaydım. Kimse onu Karanlık olması ya da gözlerinin altın rengine dönüşmesi için zorlayamazdı.

Lena kontrol altında değildi. Kimse onun John'un motosikletinin arkasına atlaması için ikna gücünü kullanmamıştı. Kimse onunla birlikte olmaya zorlamamıştı. Seçimlerini kendi yapıyordu ve onu seçmişti. *Seni burada istemiyorum Ethan*. Bu sözleri tekrar tekrar duyuyordum. En kötü kısmı bu da değildi. Bu sözleri söylerken çok ciddiydi.

Her şey sisli ve yavaş bir hal aldı, bunların hiçbiri olmuyor gibiydi.

Liv'in bana bakan mavi gözleri endişeliydi. O mavilikte bir sükûnet vardı - Aydınlık Büyücününkiler gibi yeşil ya da Karanlık olanınkiler gibi altın renginde değildi. En önemli açıdan Lena'dan çok farklıydı. Bir Ölümlüydü. Liv Aydınlık ya da Karanlık olmayacaktı, kanınızı emebilecek ya da siz uyurken rüyalarınızı çalabilecek süper güçleri olan bir adama da kaçmayacaktı. Bir Koruyucu olarak eğitim görüyordu ama o zaman bile sadece gözetmen olacaktı. Benim gibi, hiçbir zaman Büyücü dünyasına ait olmayacaktı. Şu an o dünyadan yeterince uzak olmaktan başka bir derdim yoktu.

"Ethan?"

Ona cevap vermedim. Parlak sarı saçlarını yüzünden çektim ve ona doğru eğildim, yüzlerimizin arasında birkaç santimlik bir mesafe kaldı. Yavaşça içini çekti, dudaklarımız çok yakındı, onun nefesini ve teninin kokusunu hissettim, bahardaki hanımeliler gibiydi. Tatlı çay ve eski kitaplar kadar tanıdıktı.

Parmaklarımı saçından çekerek ensesini tuttum. Teni yumuşak ve sıcaktı, Ölümlü kızlar gibi. Elektrik akımı ya da şok

yoktu. İstediğimiz kadar öpüşebilirdik. Kavga ettiğimizde sel, kasırga ya da fırtına olmazdı. Onu yatak odasının tavanında bulmazdım. Camlar kırılmazdı. Yazılı kâğıtları tutuşmazdı.

Liv öpülmek üzere başını kaldırdı.

Beni istiyordu. *Limon ve biberiye değil, yeşil göz ya da siyah saç değil. Mavi gözler ve sarı saçlar...*

Keltleştiğimin farkında değildim, orada olmayan birine ulaşmaya çabaladığımın. O kadar hızlı geri çekildim ki Liv'in bir tepki verebilecek zamanı bile olamadı. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

Elini biraz önce elimin olduğu yere, ensesine koyarken Liv'in sesi titriyordu. "Sorun yok."

Vardı. Gözlerinden yansıyan duyguları okuyabiliyordum; hayal kırıklığı, utanç, pişmanlık. "Önemli bir şey değil." Yalan söylüyordu. Yanakları kızarmıştı ve yere bakıyordu. "Lena'ya kızmıştın. Anladım."

"Liv, ben..."

Link'in sesi özür dileme çabamın arasına girdi. "Dostum güzel çıkıştı. Beni ektiğin için sağ ol." Espri yapıyormuş gibi görünmeye uğraşıyordu fakat sesinde bir acılık vardı. "Neyse ki kedin beni bekledi." Lucille arkasından geliyordu.

"O buraya nasıl gelmiş?" Eğilip kafasını kaşıdım, o da mırladı. Liv ikimize de bakmadı.

"Kim bilir? Bu kedi de büyük halaların kadar kaçık. Herhalde seni takip ediyordu."

Yürümeye başladık ancak Link bile sessizliğin ağırlığının farkına vardı. "Pekâlâ, orada ne oldu? Lena vampir çocukla mı değil mi?" Bu konuyu düşünmek dahi istemiyordum ama onun da düşünmek istemediği bir konu olduğunu biliyordum. Ridley sadece tenine işlememişti, orada kıvranıp duruyordu.

Liv önümüzden yürüyordu ama kulağı bizdeydi.

"Bilmiyorum. Öyle görünüyor."

pinarnarin

"Kapı ileride olmalı." Liv başını dikmiş ilerliyordu, yerdeki taşlardan birine takılınca düşecek gibi oldu. Aramızda çok garip şeyler oluyordu. Bir erkek aynı günde kaç şeyin içine edebilirdi? Muhtemelen bir rekora imza atmıştım.

Link elini omzuma koydu. "Üzgünüm Kanka. Bu gerçek..." Liv son hızla durunca ikimiz de fark etmedik ve Link ona çarptı. "Hey, ne oluyor KM?" Link eğlenerek Liv'i dirseğiyle dürttü.

Ama o ne kıpırdadı ne de herhangi bir ses çıkardı. Lucille donmuştu, ensesindeki tüyler dikilmiş, gözleri bir noktaya odaklanmıştı. Baktığı yere baktım ama onun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Sokağın karşısında bir gölge vardı, taş bir kemer gibi kıvrılmıştı. Belirli bir şekli yoktu, yoğun bir sis bulutuydu ve sürekli olarak yer değiştiriyordu. Bir şeye sarınmıştı, bir kefen ya da pelerine. Gözleri yoktu ama bize baktığından emindim.

Link bir adım geri çekildi. "Bu da ne..."

"Şişşt!" Liv tısladı. "Dikkatini çekme." Yüzünün rengi çekildi.

"Sanırım bunun için çok geç," diye fısıldadım. O şey neyse yavaşça üzerimize doğru kayıyordu.

Hiç düşünmeden Liv'in elini tuttum. Titreşiyordu ve bir anda elini değil bileğini yakalamış olduğumu fark ettim. Selenometredeki bütün daireler dönüyordu. Liv daha rahat görebilmek için üzerindeki siyah plastiği çıkararak ona baktı.

"Çılgınca değerler görüyorum," diye fısıldadı.

"Onu senin yaptığını sanıyordum."

"Yaptım," diye fısıldadı yeniden. "Başlangıçta."

"Ya sonra? Ne anlama geliyor?"

"Hiçbir fikrim yok." Gözlerini aletten alamıyordu fakat o siyah gölge bize gittikçe yaklaşıyordu.

"Saatinle bu kadar eğlenirken keyfini kaçırmak istemem ama o şey ne? Bir Şeffaf mı?"

Eli elimin içinde titrerken başını saatinden kaldırdı. "Keşke. O bir Kızgın. Onun hakkında sadece okudum. Daha önce hiç karşılaşmamıştım ve hiç de karşılaşmamayı umuyordum."

"Etkileyici. Neden önce kaçıp sonra bu konuyu tartışmıyoruz?" Kapı görünmüştü ama Link aksi yöne dönmüştü, şansını Sürgün'de Karanlık Büyücüler ve yaratıklarla denemek istiyordu.

"Koşma." Liv elini Link'in koluna koydu. "*Seyahat* edebilirler, sen göz açıp kapamadan önce bir yerde yok olup diğerinde belirebilirler."

"Karabasan gibi."

Onayladı. "Bu Sürgün'de neden o kadar çok Şeffaf gördüğümüzü açıklayabilir. Düzendeki bir rahatsızlığa tepki veriyorlardı. Sanırım bu rahatsızlığı yaratan Kızgın."

"Dilimizi kullanır mısın, yani hep kullandığımızı." Link paniklemeye başlamıştı.

"Kızgınlar, iblislerin dünyasındandır, yani yeraltından. Onlar Büyücü ya da Ölümlü dünyasındaki en habis şeylerden biridir." Liv'in sesi titriyordu.

Kızgın rüzgârla savrulurmuşçasına, yavaşça bize doğru geliyordu. Durdu. Bir şeyi bekliyordu sanki.

"Onlar sizin hayalet adını verdiğiniz Şeffaflar gibi değildir. Fiziksel varlıkları yoktur, bir canlıyı hükmü altına alana kadar tabii. Karanlık işleri yapmaları için çok güçlü birileri tarafından yeraltından çağırılırlar."

"Hey. Zaten yeraltındayız." Link gözlerini Kızgından ayıramıyordu.

"Bahsettiğim yeraltı o değil."

"Bizden ne istiyor?" Link riske girerek diğer tarafa bir göz attı, mesafeyi hesaplamaya çalışıyordu.

Kızgın yeniden harekete geçti, önce buhara ardından yine gölgeye dönüştü.

pinarnarin

"Sanırım bunu öğrenmek üzereyiz." Elimin içinde titremekte olan Liv'in elini sıktım.

Siyah bir sis halindeki Kızgın açık bir ağız ve dişler olarak ileri atıldı. İçinden son derece yüksek ve tiz bir ses geldi. Anlatmak mümkün değildi - bir kükreme gibi sert ve tehditkâr - çok korkutucu bir çığlıktı. Lucille tısladı, kulakları kafasına yapıştı. Ses şiddetlendi ve Kızgın geriledi, saldırısını tamamlamak üzere üstümüzde yükseldi. Liv'i yere iterek vücudumu onunkine siper etmeye çalıştım. Boynumu kapadım, vücudumu ele geçirmeye çalışan bir iblisten değil de saldırgan bir ayıdan korunmaya çalışır gibiydim.

Annemi düşündüm. Ölmek üzereyken bunları mı hissetmişti?

Lena'yı düşündüm.

Çığlık tepe noktasına ulaştığı sırada onun içinden yükselen başka bir çığlık duydum, çok tanıdık bir çığlık. Anneme ya da Lena'ya ait değildi.

"Şeytanın kara iblisi, arzumuza boyun eğ ve burayı terk et!" Başımı kaldırıp bakınca arkamızda lamba ışığının altında durduklarını gördüm. Elinde boncuklardan oluşmuş bir tespih ve haç gibi tuttuğu kemikler vardı, diğerleri gözlerinden amaçlarını yansıtarak onun etrafını sarmış fosforluymuş gibi parlıyorlardı.

Amma ve Greatler.

Amma'yı ve dört nesil boyunca var olmuş atalarının ruhlarını, onun üzerine doğru toplanmış olarak görmenin nasıl bir şey olduğunu anlatamam, eski siyah beyaz fotoğraflara benziyorlardı. Ivy'yi görüntülerden tanıdım; siyah teni parlıyordu, boğazlı bir bluz ve basma bir etek giymişti. Görüntülerde olduğundan daha göz korkutucuydu, ondan daha da korkunç görünen yegâne kişi hemen sağında duruyordu, eli Ivy'nin omzundaydı. Her parmağında bir yüzük takılıydı, parça derilerden dikilmiş gibi duran uzun bir elbise giymişti,

omzunda küçük bir kuş işliydı. Kâhin Sulla'ya bakıyordum ve onun yanında Amma, pazar kurslarına gelen öğretmenler kadar zararsız görünüyordu.

İki kadın daha vardı, bunlar Delilah Teyze ve kız kardeşi olmalıydı. Bir de yaşlı bir adam, yüzü güneş tarafından cezalandırılmıştı ve arkada Musa peygamberi bile utandıracak bir sakalla duruyordu. Abner Amca. Keşke yanımda onun için biraz Wild Turkey marka viski olsaydı.

Greatler, Amma'nın çevresini sarmış durmadan aynı dizeleri söylüyorlardı, ailenin orijinal dili Gullah'ı kullanıyorlardı. Amma, aynı dizeleri İngilizce olarak bağırırken, tespihi ve kemikleri sallıyordu.

"İntikam ve gazap. Beklemedekini bağla. İki ayağını bir pabuca sok."

Kızgın daha da yükseldi, sis ve gölge Amma ile Greatler'in üzerinde dairesel hareketlerle dönmeye başladı. Çığlık, sağır edici bir boyuta ulaştı ancak Amma gözünü bile kırpmadı. Gözlerini kapadı ve şeytani çığlıkla başa çıkabilmek için sesini daha da yükseltti.

"İntikam ve gazap. Beklemedekini bağla, İki ayağını bir pabuca sok."

Sulla, bileziklerle dolu olan kolunu kaldırarak elinde her yanından tılsımlar saçılan sopayı ileri geri sallamaya başladı. Elini Ivy'nin omzundan kaldırarak Amma'nınkine koydu, parlak saydam teni karanlığın içinde ışıldadı. Eli Amma'nın omzuna dokunduğu anda Kızgın son bir hırıltı kopardı ve gökyüzünün sonsuzluğu tarafından emildi.

Amma Greatler'e döndü. "Size müteşekkirim."

Greatler yok oldu, sanki hiç gelmemişlerdi.

Ben de Greatler ile birlikte yok olabilseydim çok iyi olurdu, çünkü Amma'nın yüzündeki bakış, bizi kendi elleriyle öldürebilmek için kurtarmış olduğunu açıkça anlatıyordu. Kızgın karşısında şansımız daha fazla olabilirdi.

Amma fokurduyordu, gözleri kısılmış ve ana hedeflerine yönelmişti; Link ile bana.

"K. I. Z. G. I. N. L. I. K." İkimizi birden aynı anda yakalarımızdan kavradı, bizi bir anda arkasında bulunan kapıya fırlatacak gibiydi. "Dert. Üzüntü. Tahrik. Tasa. Devam etmemi ister misiniz?"

Başlarımızla reddettik.

"Ethan Lawson Wate. Wesley Jefferson Lincoln. İkinizin bu tünellerde ne yapmaya çalıştığınızı hiç bilmiyorum." Kemikli parmağını bize doğru sallıyordu. "İkinizin de bir gramlık aklı yok ama Karanlık güçlerle savaşmaya hazır olduğunuzu düşünebiliyorsunuz."

Link açıklamaya çalıştı. Büyük hata. "Amma, Karanlık güçlerle savaşmaya çalışmıyorduk. Doğru söylüyorum. Biz sadece..."

Amma o parmağını neredeyse Link'in gözüne sokacaktı. "Bana cevap verme. Seninle işim bittiğinde, annene dokuz yaşındayken bodrumumda neler yapmış olduğunu söylemiş olmamı dileyeceksin." Link kapının yanındaki duvara yapışana kadar geriledi. Amma onu adım adım takip etti. "Bu son derece üzücü bir olay."

Amma Liv'e döndü. "Ve sen de Koruyucu olmaya çalışıyorsun. Fakat onlar kadar bile aklın yok. Ne yapman gerektiğini biliyorsun ve buna rağmen bu çocukları tehlikeli bir işin içine sokuyorsun. Başın Marian'la derde girecek." Liv çakırmadan birkaç metre geriye kaçmıştı bile.

Amma benimle yüz yüze gelmek için döndü. "Ve sen." Çok öfkeliydi ve çenesi kasılmış bir şekilde konuşabiliyordu. "Neyin peşinde olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Yaşlı bir kadın olduğum için beni kandırabileceğini mi sanıyorsun? Beni kandırabilmek için daha kırk fırın ekmek yemen

pinarnarin

lazım. Marian bana aşağı indiğinizi söylediği anda, hemen nereye gittiğini çözdüm." Ona bizi nasıl bulduğunu sormamıştım. Tavuk kemikleri, tarot kartları ya da Greatler, kendine has yöntemleri vardı. Amma, doğaüstü bir şey olmadan o noktaya en yakın olan şeydi.

Gözlerine bakmadım. Bu köpek saldırısını engellemeye çalışmak gibi bir şeydi. Göz göze gelme. Başını yere dönük ağzını da kapalı tut. Bunun yerine Link ile birlikte birkaç adımda bir Amma'ya bakarak ilerledim. Liv peşimizden geliyordu, kafası karışmıştı. Kızgınla savaşamayacağını biliyordu ve Amma onun yapabileceğinden çok daha fazlasını yapma gücüne sahipti.

Amma kendi kendine ya da Greatler ile konuşarak arkamızdan geliyordu. Bunu kimse bilemezdi. "Bir şey bulabileceğinizi sanan bir tek sizsiniz sanki. Aptalların neyin peşine düştüğünü bilmek için Büyücü olmaya gerek yok." Boncuklara çarpan kemik seslerini duyabiliyordum. "Bana neden Kâhin dediklerini biliyor musunuz? Çünkü siz içine girdiğiniz anda başınıza gelebilecek felaketi görebiliyorum."

Kapıda ansızın yok olduğunda hâlâ başını sallıyordu. İnerken bir tavşan deliği gibi görünen yer, Bayan Amma için genişleyerek bir merdiven haline gelmişti.

"Bugün olanlar bu çocuğa yetmemiş gibi bir de bir Kızgınla karşılaştı..." Her adımda burnunu çekiyordu. Bu yol boyunca devam etti. Liv'i tünellerde, yol üstünde bıraktık ama Link ve ben yürümeye devam ettik. O parmağa ya da boncuklara gereğinden fazla yakın olmak istemiyorduk.

pinarnarin

16.6

İfşaatlar

Yatağıma sürünerek vardığımda gün ağarmak üzereydi. Sabah Amma ile karşılaştığımda bir cehennem azabı yaşayacağını biliyordum ama içimden bir his, Marian'ın beni tam vaktinde işte beklemediğini söylüyordu. O da herkes gibi Amma'dan korkardı. Ayakkabılarını fırlatıp yastığın üzerine devrilmeden önce uyuyakaldım.

Kör edici ışık.

Işık tarafından tehdit ediliyordum. Yoksa bu karanlık mıydı?

Gözlerim acıyordu, uzun zaman güneşe bakmış gibi siyah benekler görüyordum. Tüm seçebildiğim ışığın önünde duran gölgeydi. Korkmadım. Bu gölgeyi çok yakından tanıyordum, ince beli, güzel elleri ve parmakları da. Büyülü esintide uçuşan her bir saç telini.

Lena ilerleyerek yanıma geldi. Elleri karanlığın içinden, durduğum aydınlık yere doğru uzanırken kıpırdamadım. Işık kollarını, belini, omuzlarını ve göğsünü aydınlattı.

Ethan.

Yüzü hâlâ gölgedeydi ama parmakları bana dokunuyordu, omuzlarımdan boynuma oradan da yüzüme yükseldiler. Eline yanağımı yasladım, yandım sıcaktan değil ama soğuktan.

Buradayım L.

Seni sevdim Ethan. Fakat gitmek zorundayım.

Biliyorum.

Karanlığın içinde göz kapaklarının açıldığını ve altın parıltıyı - gözlerindeki laneti gördüm. Karanlık Büyücünün gözlerini.

Ben de seni sevdim L.

Elimi uzatıp usulca gözlerini kapadım. Yüzümde hissettiğim elinin soğuğu yok oldu. Başka yöne bakarak uyanmak için kendimi zorladım.

Aşağı indiğimde Amma'nın gazabıyla karşılaşmaya hazırdım. Babam gazete almak üzere Dur&Çal'a gitmişti ve ikimiz baş başaydık. Muhtemelen daha önce hiç görmemiş olduğu kâsesinde duran kuru mamaya bakan Lucille'i de sayarsak üçümüz. Sanırım Amma ona da kızmıştı.

Amma fırından turta çıkarmakla meşguldü. Masa hazırdı ama kahvaltı için pişirilmiş olan bir şey yoktu. Yulaf, yumurta ya da ekmek bile yoktu. Durum düşündüğümden de kötüydü. En son sabah kahvaltı yerine turta pişirdiği gün, Lena'nın doğum gününün ertesi günüydü ve ondan önceki de annemin öldüğü günün ertesi günü. Amma, hamuru bir savaşçı gibi yoğuruyordu. Öfkesi tüm Baptist ve Metodistlere aynı anda kurabiye yapabilecek kadar güçlüydü. Hamurun bu sabahki darbelere dayanıklı olmasını umdum.

"Özür dilerim Amma. O şeyin bizden ne istediğini bilmiyordum."

Fırının kapağını son hızla kapadı, hâlâ arkası dönüktü. "Tabii bilmezsin. Bilmediğin çok şey var ama bu senin işin

olmayan yerlerde dolaşmanı engellemiyor. Şimdi anladın mı?" Karıştırma kâsesini eline alarak içindekileri Tek Gözlü Şeytan ile karıştırmaya başladı, onu bir gün önce Ridley'i korkutmak için kullanmamış gibiydi.

"Oraya Lena'yı bulmak için indim. Ridley ile takılıyordu ve başının dertte olduğunu düşündüm."

Amma hızla döndü. "Başının dertte olduğunu mu düşündün? O şeyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı? Seni bir anda bu dünyadan alıp diğerine götürebileceğini biliyor musun?" Son hızla karıştırıyordu.

"Liv ona Kızgın dendiğini söyledi ve güçlü biri tarafından çağrılabildiğini de."

"Ve Karanlık. Seni ve arkadaşlarını o tünellerde istemeyen biri."

"Bizi kim o tünellerin dışında tutmak ister? Sarafine ve Hunting mi? Niye?"

Amma kâseyi tezgâha çarptı. "Niye mi? Niye sen, seni hiç ilgilendirmeyen konularda bu kadar çok soru soruyorsun? Sanırım bu benim hatam. Daha boyun bu tezgâha bile ulaşmazken beni sorularınla perişan etmene izin verdim." Başını salladı. "Ama bu sahte bir oyun. Kazananı olamaz."

Harika. Birkaç bilmece daha. "Amma sen neden bahsediyorsun?"

Parmağını yeniden bana doğru uzattı, dün geceki gibi. "Tünellerde hiçbir işin yok, beni duydun mu? Lena çok zor bir durumda ve buna çok üzülüyorum fakat bunun altından tek başına kalkmalı. Yapabileceğin hiçbir şey yok. O tünellerden uzak dur. Oralarda Kızgınlardan çok daha kötüleri de var." Amma turtasına dönerek kâsesindekileri turta kalıbına dökmeye başladı. Konuşma sona ermişti. "Şimdi işine git ve yer üstünde kal."

"Peki, efendim."

pinarnarin

Amma'ya yalan söylemekten hoşlanmıyordum ama zaten teknik olarak yalan da söylemiyordum. En azından kendimi buna inandırmıştım. İşe gidecektim. Ravenwood'a uğradıktan sonra. Dün geceden sonra söylenecek bir şey kalmamıştı fakat çok şey vardı.

Cevaplara ihtiyaç duyuyordum. Lena bana ne kadar zamandır yalan söyleyerek arkamdan iş çeviriyordu? Onları ilk kez birlikte gördüğüm cenaze töreninden beri mi? Ya da mezarlıkta motosikletinin fotoğrafını çektiği günden beri mi? Aylar, haftalar, günlerden mi bahsediyorduk? Böyle ayrıntılar bir erkek için önemliydi. Bunu öğrenene kadar içimi bir kurt kemirecekti, gururum kalmamış gibi bir şeydi.

Önemli olan şey şu ki onu duymuştum, içinden geleni ve dışa vurduğunu da. O kelimeleri söylemişti, onu John'la görmüştüm. *Seni burada istemiyorum Ethan*. Bitmişti. Bunun başımıza geleceğini hiç düşünmemiştim.

Arabayı Ravenwood'un bükümlü demir kapılarının önüne çekip motoru durdurdum. İçerisi bunaltıcı olmasına rağmen, camlarım kapalıyken arabanın içinde oturmaya devam ettim. Bir ya da iki dakika sonra sıcaklık katlanılmaz olacaktı ama kıpırdayamadım. Gözlerimi kapatıp ağustos böceklerini dinlemeye başladım. Arabadan dışarı çıkmazsam öğrenmek zorunda kalmazdım. Bu kapıların arasından geçmek zorunda da kalmazdım. Anahtar hâlâ yerinde duruyordu. Çevirdiğim anda kütüphaneye gidebilirdim.

Bunların hiçbiri olmadı.

Anahtarı çevirdim ve radyo açıldı. Motoru kapatırken açık değildi. Volvo'nun radyosu da Külüstür'ünkinden iyi çekmiyordu ama statik hışırtıların arasından bir ses duydum.

pinarnarin

On Yedi Ay, on yedi küre,
Ay zamanı dolmadan,
Kalpler yürüyecek yıldızlar izleyecek.
Biri kırık, biri boş...

Motor sustu müzik de onunla birlikte yitip gitti. Ay ile ilgili kısmı zamanın yaklaşması dışında anlayamamıştım, onu zaten biliyordum. Hangimizin âşık olduğunu anlamak için de şarkıya ihtiyacım yoktu.

Arabanın kapısını açtığımda, nemli Carolina sıcağı bana serinlik verdi. İçeri girerken kapılar gıcırdadı. Eve yaklaştıkça Macon'ın ölümünden sonra, günden güne daha da perişanlaştığını yeniden gördüm. Son görüşümden de kötüydü.

Her bir basamağın ayağımın altında farklı bir çıtırtı çıkarışını dinleyerek verandanın merdivenini tırmandım. Muhtemelen evin durumu da bahçesi kadar içler acısıydı ama ben göremiyordum. Baktığım her yerde sadece Lena'yı görüyordum. Macon'la ilk tanıştığım gece beni eve gitmeye ikna etmeye çalışması, turuncu hapishane tulumuyla doğum gününden bir gün önce basamaklarda oturuşu. Bir yanım Greenbrier'a doğru yürümek istiyordu, Genevive'in mezarına, böylelikle Lena'nın bana sokularak Latince bir sözlük yardımıyla birlikte *Ayların Kitabı*'nı anlamaya çalışmamızı hatırlardım.

Artık hepsi birer hayaldi.

Kapıdaki oymaları inceledim ve o tanıdık Büyücü ayını buldum. Tereddütle üzerine dokundum. Nasıl karşılanacağını bilmiyordum ama yine de üzerine bastım. Kapı açıldı ve Del Teyze bana gülümsedi. "Ethan! Biz ayrılmadan geleceğini umuyordum." Beni kendine doğru çekerek hızla kucakladı.

İçerisi karanlıktı. Merdivenin yanında duran bavul yığınına baktım. Mobilyaların çoğunun üzerine çarşaflar örtülmüş, panjurlar kapatılmıştı. Doğruydu, gerçekten gidiyorlardı.

Lena okulun son gününden sonra yolculuklarından hiç bahsetmemişti ve ben neredeyse unutmuştum. Ya da unutmak istemiştim. Lena hangi gün gideceklerini bile söylememişti. Bana artık söylemediği pek çok şey vardı.

"Bu yüzden geldin, değil mi?" Del Teyze kafası karışmış bir şekilde gözlerini kıstı. "Yani vedalaşmaya?" Bir parşömenci olarak zaman katmanlarını ayırmakta güçlük çekiyordu ve haliyle kaybolmuştu. Bir odada yürürken, orada tarihten bugüne ne olduysa hepsini aynı anda görüyordu. Bazen ben odaya girdiğim sırada ne gördüğünü çok merak ediyordum. Belki de bilmek bile istemiyordum.

"Evet, vedalaşmak istedim. Ne zaman gidiyorsunuz?"

Reece yemek odasında kitapları diziyordu ama kaşlarının çatıldığını görebiliyordum. Alışkanlıkla başka bir yöne baktım. İhtiyacım olan en son şey Reece'in dün gece olan biten her şeyi yüzümden okumasıydı. "Pazardan önce değil ama Lena daha toparlanmaya bile başlamadı. Dikkatini dağıtma," diye bağırdı Reece.

İki gün. İki gün sonra gidiyordu ve ben bunu bilmiyordum. Bana veda etmeyi planlamış mıydı?

Başımı eğerek salona ilerledim ve nineye merhaba dedim. Elinde çayı ve gazetesiyle sallanan iskemlesinde oturmakta olan dingin bir güçtü, günün telaşı onu hiç etkilememiş gibi görünüyordu. Gazetesini ortadan katlayarak gülümsedi. *The Stars and Stripes* okuyor sandım ama tanımadığım bir dilde yazılmıştı.

"Ethan. Bizimle gelebilmeni çok isterdim. Seni özleyeceğim ve Lena'nın da geri dönmek için günleri sayacağından eminim." İskemlesinden kalkıp bana sarıldı.

Lena günleri sayacak olabilirdi ama sebebi ninenin düşündüğü sebep olmayacaktı. Ailesinin bize ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ya da Lena'ya, esas mesele buydu. Onun yeraltındaki Büyücü kulüplerinde ya da John'un Harley'inin

pinarnarin

arkasında gezdiğini bilmiyorlardı. Belki John Breed'i bile bilmiyorlardı.

Lena ile ilk tanışmamı hatırladım, yaşadığı yerlerin uzun listesini, hiç edinemediği dostluklarını, gidemediği okulları. Öyle bir yaşama geri dönmek mi istiyordu?

Nine meraklı gözlerle bana bakıyordu. Elini yanağıma koydu. Hemşirelerin kiliseye giderken taktıkları eldivenler gibi yumuşacıktı. "Değişmişsin Ethan."

"Efendim?"

"Ne olduğunu tam olarak söyleyemiyorum ama bir değişiklik var."

Gözlerimi kaçırdım. Numara yapmanın anlamı yoktu. Lena ile artık bağlantıda olmadığımızı hissedecekti, tabii şu ana kadar hissetmediyse. Nine, Amma gibiydi. Genellikle tek başına odadaki en güçlü kişi hep o olurdu. "Değişen ben değilim, efendim."

İskemlesine oturarak gazetesini aldı. "Saçma. Herkes değişir Ethan. Hayat bu. Şimdi küçük torunuma gidip toparlanmasını söyle. Dalgalar dağılmadan yola çıkmalıyız, aksi takdirde bu ıssız adaya kök salmak zorunda kalacağız." Şakasına dâhilmişim ve anlamışım gibi gülümsedi. Ama değildim.

Lena'nın kapısı aralıktı. Duvarlar, tavan, mobilyalar her şey siyahtı. Duvarları artık gazlı kalemle yazılmış yazılarla dolu değildi. Artık şiiri beyaz tebeşirle yazılmıştı. Dolap kapaklarında birbiri ardına aynı şey yazıyordu:

durmayakoşuyorumdurmayakoşuyorumdurmayakoşuyorum.

Kelimelere bakarak her zamanki gibi onları ayırmaya çalıştım, Lena'nın yazılarıyla karşılaştığımda hep bunu yapıyordum. Bunu başarınca onların eski bir U2 şarkısından alıntı olduğunu ve duruma ne kadar uygun olduklarını anladım.

Macon öldüğünden bu yana Lena'nın her an yaptığı şey buydu.

Küçük kuzeni Ryan, Lena'nın yüzünü ellerinin arasına almış yatakta oturuyordu. Ryan bir Mucizeciydi ve güçlerini sadece yoğun acı içinde olanları iyileştirmek için kullanıyordu. Bu genellikle ben olurdum ama bugün Lena idi.

Onu tanımakta zorlandım. Dün gece hiç uyumamış gibiydi. Üzerine çok büyük olan soluk bir tişörtü gecelik olarak giymişti. Saçları dağılmıştı, gözleri kızarmış ve şişmişti.

"Ethan!" Ryan beni gördüğü anda yine normal bir çocuk oldu. Kollarımın arasına atladı, ben de onu kucaklayarak havada uçurdum. "Neden bizimle gelmiyorsun? Çok sıkıcı olacak. Reece yaz boyunca bana emirler yağdıracak ve Lena da pek eğlenceli değil."

"Burada kalıp Amma ile babama bakmam gerekiyor Küçük Civciv." Ryan'ı yavaşça yere koydum.

Lena huzursuz olmuştu. Dağınık yatağında bacaklarını altına almış oturuyordu, Ryan'a odadan çıkmasını işaret etti. "Şimdi git. Lütfen."

Ryan suratını astı. "İğrenç şeyler yaparsanız ve bana ihtiyacınız olursa aşağıdayım." Ryan, Lena ile çok ileri gidip aramızdaki akım kalbimi durdurduğu zamanlarda birkaç kez hayatımı kurtarmıştı.

Lena'nın John Breed ile hiçbir problemi olmayacaktı. Üzerindeki penyenin ona ait olup olmadığını merak ettim.

"Burada ne yapıyorsun Ethan?" Lena tavana baktı, ben de bakışlarını izledim ve yazıları gördüm. Ona bakamadım.

Başını kaldırınca mavi gökyüzünü mü görüyorsun? Yoksa Karanlığı mı? Beni görüyor musun?

"Dün geceyi konuşmak istiyorum."

"Beni neden takip ettiğini mi anlatmak istiyorsun?" Sesi acımasızdı ve beni zıvanadan çıkarttı.

"Seni takip etmiyordum. Seni arıyordum, çünkü endişeleniyordum. Ama sen John'la takılırken bunu düşünmenin çok anlamsız olduğunu gördüm."

Lena'nın çenesi kasıldı, ayağa kalktı tişört dizlerine iniyordu. "John ile sadece arkadaşız. Takılmıyorduk."

"Bütün arkadaşlarına öyle sarılır mısın?"

Lena bir adım daha yaklaştı, bukleli saçları omuzlarından havalanmaya başlamıştı. Tavanın ortasında asılı olan avize sallanmaya başladı. "Sen seninkileri öpmeye çalışır mısın?" Gözlerimin içine bakıyordu.

Kıvılcımlar çaktı ve karanlık oluştu. Avizedeki ampuller patladı, sırçalar yatağının üzerine döküldü. Çatıya vuran yağmurun sesini duydum.

"Sen ne...?"

"Yalan söylemeye kalkışma Ethan. Senin ve kütüphaneci ortağının Sürgün çıkışında ne yaptığınızı biliyorum." Beynimin içindeki ses tiz ve acıydı.

Seni duydum. Kelleşiyordun. 'Mavi gözler ve sarı saçlar' Tanıdık geldi mi?

Haklıydı. *Kelleşiyordum* ve her kelimeyi duymuştu.

Hiçbir şey olmadı.

Avize yatağın üzerine düştü, beni sıyırmıştı. Yer ayağımın altından çekilmiş gibiydi. Beni duydu.

Hiçbir şey olmadı mı? Bunu bilmeyeceğimi mi sandın? Bunu hissetmeyeceğimi mi sandın?

Bu Reece'in gözlerine bakmaktan daha zordu.

"Seni John denen o çocukla görünce kendimi kaybettim, düşünmüyordum."

"Kendini buna inandırabilirsin ama her şeyin bir sebebi vardır. Onu neredeyse öpüyordun ve bunu sadece istediğin için yaptın."

Belki de seni başka bir çocukla gördüğüm için kızdırmak istedim.

Ne istediğine dikkat et.

pinarparin

Yüzüne baktım, gözlerinin etrafındaki siyah halkalara ve hüznüne.

O çok sevdiğim yeşil gözler yok olmuş, yerini Karanlık Büyücülerin altın gözlerine bırakmıştı.

Benimle ne yapıyorsun Ethan?

Artık bilmiyorum.

Lena'nın yüzü bir an için düştü ama hemen toparlandı. "Bunu söylemek için ölüyordun değil mi? Şimdi hiçbir suçluluk hissetmeden Ölümlü sevgiline koşabilirsin." *Ölümlü* sözcüğünü tükürür gibi söylemişti. "Eminim onunla gölde takılmak için sabırsızlanıyorsundur." Lena deliye dönmüştü. Tavanın her yerinde avizenin düştüğü yerdeki gibi oyuklar açılmaya başlamıştı.

Hissettiği bütün acı öfkesine yönlenmişti. "Okul açılır açılmaz basket takımına girersin o da amigo kızlara yazılır. Emily ile Savannah ondan çok hoşlanırlar."

Bir çatırtı daha duydum ve tavanın bir parçası hemen yanıma düştü.

Göğsüm daraldı. Lena yanılıyordu ama normal, Ölümlü bir kızla çıkmanın ne kadar kolay olacağını düşünmeme engel olamamıştım.

Hep istediğinin bu olduğunu biliyordum. Artık istediğine sahip olabilirsin.

Bir kırık daha. Her yanım alçı tozuna bulanmıştı, her taraf kırık beton parçalarıyla doluydu.

Gözyaşlarına direniyordu.

İfade etmeye çalıştığım şey bu değildi, bunu sen de biliyorsun.

Biliyor muyum? Tek bildiğim bu kadar zor olmaması gerektiği. Birini sevmek bu kadar zor olmamalı.

Bunu hiç umursamadım.

Uzaklaştığını hissettim, beni zihninden ve yüreğinden atıyordu. "Sen senin gibi olan birine aitsin, ben de benim gibi olan ve neyin içinde olduğumu anlayabilecek birine.

pinarnarin

Birkaç ay öncekiyle aynı kişi değilim ve ikimiz de bunun zaten farkındayız."

Neden kendini cezalandırmaktan vazgeçmiyorsun Lena? Senin suçun değildi. Onu kurtaramazdın.

Neden bahsettiğini bile bilmiyorsun.

Dayının ölümünden kendini sorumlu tuttuğunu ve işlediğin suçu affettirmek için kendine eziyet ettiğini biliyorum.

Yaptığım şeyin affı yok.

Arkasını döndü.

Kaçma.

Kaçmıyorum. Çoktan gittim.

Sesini çok zor duymaya başlamıştım. Ona yaklaştım. Ne yaptığı ya da aramızda bir şeylerin sona ermiş olması önemli değildi. Onun kendini yok etmesini izleyemezdim.

Onu göğsüme çektim, boğuluyormuş ve onu sudan kurtarmaya uğraşıyormuşum gibi kollarımı ona sardım. Onun yakıcı soğukluğunu her yanımda hissettim. Parmakları benimkilere değdi. Göğsümün yüzünü yasladığı yeri hissizleşmişti.

Birlikte olup olmamamız önemli değil. Onlardan biri değilsin L.

Sizden de değilim.

Son sözleri bir fısıltı olarak çıkmıştı. Ellerimi saçlarının arasına soktum. Onu bırakamazdım. Sanırım ağlıyordu ama emin değildim. Tavana bakınca binlerce çatlak gördüm, her an kafamıza inebilirdi.

Bu mu yani?

Buydu ama cevap vermesini istemedim. Bu anı biraz daha uzatmak istiyordum. Onu tutmaya devam etmek ve benimmiş gibi davranmak istiyordum.

"Ailem iki gün sonra ayrılıyor. Onlar yarın sabah uyandığında ben gitmiş olacağım."

"L. Bunu yapama..."

Dudaklarıma dokundu. "Beni biraz sevdiysen ki sevdiğini biliyorum, peşimi bırak. Sevdiğim insanların benim yüzümden ölmelerine izin vermeyeceğim."

"Lena."

"Bu benim lanetim. Sadece benim. Bırak çekeyim."

"Ya hayır dersem?"

Bana baktı, bütün yüzü bir gölgenin ardında kalmıştı. "Seçme şansın yok. Yarın Ravenwood'a gelirsen sana canının konuşmak istemeyeceğini garanti ederim. Konuşamayacaksın da."

"Bana Büyü yapacağını mı söylüyorsun?" Bu aramızda hiç konuşulmayan ve onun asla geçmediği bir sınırdı.

Gülümseyerek parmağını dudaklarımın üzerine koydu. "*Silentium*. 'Sessizliğin' Latincesi. Ben gitmeden önce gideceğimi birilerine söylemeye kalkışırsan yaşayacağın şey."

"Yapmazsın."

"Yaptım bile."

Sonunda bu noktaya varmıştık. Aramızdaki son şey, gücünü bana karşı kullanmaması da sona ermişti. Gözleri altın renginde parladı. Yeşilden iz yoktu. Her sözünde ciddi olduğunun farkındaydım.

"Buraya dönmeyeceğine yemin et." Lena kollarımın arasından çıkarak bana arkasını döndü. Bana gözlerini daha fazla göstermek istemiyordu ve ben de onları görmeye dayanamayacaktım.

"Yemin ederim."

Tek kelime bile etmedi. Başını sallayarak akan yaşları sildi. Oradan ayrılırken tavandan sıva yağmur gibi yağıyordu.

Son kez Ravenwood'un koridorlarında ilerledim. Ben uzaklaştıkça ev daha da kararıyordu. Lena gidiyordu. Macon gitmişti. Herkes gidiyordu ve ev ölüyordu. Parmaklarımı

cilalı maun korkuluğun üzerinde gezdirdim. Cilanın kokusunu, ahşabın düzgün yüzeyini, Macon'ın ithal sigarlarının sinmiş kokusunu, Konfederasyon yaseminlerini, kan portakallarını ve kitapları hatırlamak istiyordum.

Macon'ın oda kapısının önünde durdum. Düz siyah boyalıydı, evdeki herhangi kapıdan biri olabilirdi fakat herhangi bir kapı değildi. Boo önünde uyuyordu, eve hiç dönmeyecek olan sahibini bekliyordu. Artık bir kurda benzemiyordu, normal bir köpekti. Macon gidince o da Lena kadar kaybolmuştu. Boo hafifçe kafasını kaldırarak bana baktı.

Elimi kapı tokmağına koydum ve kapıyı iterek açtım. Macon'ın odası tam hatırladığım gibiydi. Kimse buradaki eşyaların üzerine çarşaf örtme cesaretini gösterememişti. Dört direkli yatak odanın ortasında, Ravenwood'un görünmez çalışanları olan 'ev' ya da 'mutfak' tarafından binlerce kez parlatılmış gibi pırıl pırıl parlıyordu. Siyah kepenkler odayı tamamen karartmıştı, günü geceden ayırmak mümkün değildi. Uzun şamdanlarda siyah mumlar vardı, siyah ferforje bir avize tavandan aşağı sarkıyordu. Üzerindeki Büyücü desenini tanıdım. Bir an nereden bildiğimi hatırlayamadım ama sonra buldum.

Onu Ridley ile John Breed'in üzerinde ve Sürgün'de görmüştüm. Karanlık Büyücü işareti. Hepsinde olan dövme. Farklı görünen ama kesinlikle aynıydı. Dövmeden çok tenlerine yakılarak yapılmış gibiydi.

Ürpererek siyah tuvalet masasının üzerinde duran küçük nesneyi aldım. Macon ile bir kadının çerçevelenmiş bir fotoğrafıydı. Macon'ın onun yanında durduğunu görebiliyordum fakat kadının sadece silueti görünüyordu, üzerine gölge düşmüştü. Jane mi diye merak ettim.

Macon kaç sırrı kendisiyle birlikte mezara götürmüştü? Çerçeveyi yerine koymaya çalıştım ama çok karanlıktı ve mesafeyi tam olarak hesaplayamamıştım, yere düştü. Onu

pinarnarin

almak için eğildiğimde, halının köşesinin çevrilmiş olduğunu gördüm. Bu, tünellerdeki Macon'ın odasında gördüğüm halının aynısıydı.

Halıyı kaldırdım, altındaki döşemenin üzerinde mükemmel bir dikdörtgen şeklinde kesik vardı. Bir adamın sığabileceği büyüklükteydi. Aşağıdaki Macon'ın çalışma odasını görebiliyordum ama bir beyin travması geçirmeden oraya ulaşmak imkânsızdı, merdiven yoktu ve aşağıdaki taş döşeme atlanamayacak bir uzaklıktaydı.

Lunae Libri'nin görünmeyen kapısını hatırladım. Denemeden bulmanın yolu yoktu. Yatağın kenarına tutunup dikkatle aşağı doğru bir adım attım. Bir an boşlukta kaldım ve ardından ayağımın altında bir sertlik hissettim. Saniyeler sonra Macon'ın çalışma odasının taş zemini üzerinde duruyordum.

Günlerini uyuyarak geçirmiyordu. Onları tünellerde ve muhtemelen Marian ile geçiriyordu. Onların, savaştan önceki bahçelerin yapısı hakkında sohbet ederken çekilmiş olan fotoğraflarının, eski Büyücü kitaplarının içerisinde yer aldığını hayal ettim. Marian muhtemelen Lena'dan sonra Macon'ı en çok gören kişiydi.

Fotoğraftaki kadın Marian olabilir miydi, gerçek adı da Jane? Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama pek çok şeyi açıklardı. Macon'ın çalışma odasında sayılamayacak kadar çok sayıda, özenle katlı duran kahverengi kütüphane paket kâğıtlarını da. Bir Duke profesörü neden bir kütüphaneci, hatta Koruyucu olarak Gatlin gibi bir kasabada saklanırdı? Macon ile Marian neden zamanlarının çoğunu ayrılmaz bir ikili olarak geçiriyorlardı ya da Marian zamanının çoğunu onun gibi münzevi bir Karabasanla geçiriyordu?

Belki de bunca yıl boyunca birbirlerine âşıklardı.

Macon'ın düşüncelerini ve sırlarını barındıran ahşap kutuyu görene kadar gözlerimi etrafta gezdirdim. Marian'ın bıraktığı rafta duruyordu.

Gözlerimi kapatarak ona dokundum...

Bu Macon'ın en az ve en çok yapmayı istediği şeydi; Jane'i son bir kez daha görmek. Onu son görüşünden bu yana haftalar geçmişti, tabii onun evden kütüphaneye gittiği gecelerde gizlice onu takip ettiği ve ona dokunma isteğiyle yanıp tutuştuğu zamanlar sayılmazsa.

Ancak dönüşüm yaklaşmıştı ve o buradaydı, hem de uzak durmasını söylemiş olduğu halde. "Jane buradan gitmelisin. Güvenli değil."

Onun durduğu yere doğru yavaşça ilerledi. "Anlamıyor musun? Uzak duramıyorum."

"Biliyorum." Onu kendisine çekerek öptü, son bir kez.

Macon arkasında duran dolaptan küçük bir kutu çıkardı. Onu Jane'in avucuna bırakarak ellerini üzerine kapadı. Bu yuvarlak, düzgün kesimli mükemmel bir küreydi. Elini onunkine sardı, sesi donuktu. "Dönüşümden sonra seni koruyamam, hem de seni bekleyen en büyük tehlikeden; kendimden." Macon ellerine baktı, özenle saklamış olduğu o nesneye. "Eğer bir şey olur da kendini tehlikede hissedersen... bunu kullan."

Jane elini açtı. Küre siyah ve yanardöner görünümlüydü, inciye benziyordu. Jane onu seyrederken değişerek parlamaya başladı. Ondan gelen titreşimleri hissedebiliyordu. "Nedir bu?"

Macon, yaşıyormuş gibi görünen küreye dokunmak istemiyormuşçasına bir adım geri çekildi. "Bir Arklambası."

"Ne için?"

"Senin için tehlike oluşturduğumda savunmasız olacaksın. Beni yaralama ya da öldürme imkânın olmayacak. Bunu sadece başka bir Karabasan yapabilir."

Jane'nin gözleri bulutlanmıştı. Sesi fısıltıya dönüştü. "Seni asla incitemem."

Macon uzanarak usulca onun yüzüne dokundu. "Biliyorum ama

pinarnarin

istesen bile bu mümkün değil. Bir Ölümlü bir Karabasanı öldüremez. Bu nedenle Arklambasına ihtiyacın olacak. Benim türümü içine alabilecek tek şey o. Beni durdurabilmenin tek yolu bu, eğer..."

"İçine almakla ne demek istiyorsun?"

Macon arkasını döndü. "O bir kafes gibi Jane. Bizi tutabilen tek kafes."

Jane avucunda parlayan siyah küreye baktı. Şimdi onun ne olduğunu anlamıştı, onun elini ve yüreğini yakan bir boşluk olduğunu hissetti. Masaya düşürdü, küre yuvarlandı, parıltısı sönerek siyahlaştı. "Seni bir hayvan gibi bu şeyin içine hapsedeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayvandan daha kötü olacağını."

Yaşlar Jane'in gözlerinden dudaklarına kadar inmişti. Macon'ın kolunu yakalayarak onu kendine bakmaya zorladı. "Orada ne kadar kalırsın?"

"Muhtemelen sonsuza kadar."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapmayacağım. Seni böyle bir şeye mahkûm edemem."

Jane bunun imkânsız olduğunu biliyordu ama Macon'ın gözlerinden de yaşlar akıyor gibi görünüyordu. Onun akıtacak gözyaşı yoktu fakat yine de onların parladığını gördüğüne yemin edebilirdi. "Eğer sana bir şey olursa veya eğer seni incitirsem, zaten beni onun içinde bulacağımdan çok daha kötü bir kadere mahkûm etmiş olursun." Macon, Arklambasını alıp yeniden onun avucuna koydu. "Zamanı geldiğinde onu kullanmak zorundasın ve bana kullanacağına dair söz vereceksin."

Jane yaşlara boğulmuştu, sesi titriyordu. "Bilemiyorum, eğer..."

Macon alnını onunkine dayadı. "Söz ver bana Janie. Beni seviyorsan söz ver."

Jane yüzünü onun serin boynuna gömdü. Derin bir nefes aldı. "Söz veriyorum."

Macon başını kaldırarak omzunun üzerinden arkasına baktı. "Söz sözdür, Ethan."

pinarmarin

Uyandığımda yatakta yatıyordum. Pencereden içeri ışık süzülüyordu artık Macon'ın çalışma odasında değildim. Tavana baktım, o çılgın siyah avize de yoktu, demek ki Ravenwood'da da değildim.

Sersemlemiş bir halde doğruldum. Kendi odamda ve yatağımdaydım. Pencere açıktı ve gün ışığı gözlerimi alıyordu. Orada kendimden geçip saatler sonra burada nasıl uyanmıştım? Zamana, mekâna ve ikisinin arasındaki fiziksel ilişkiye ne olmuştu? Hangi Büyücü ya da Karabasan bunu yapabilme gücüne sahipti?

Görüntüler daha önce beni hiç bu şekilde etkilememişti. Abraham da Macon da beni görmüştü. Bu nasıl olmuştu? Macon bana ne söylemeye çalışıyordu? Neden bunları görmemi istiyordu? Bir türlü bir araya getiremiyordum, tek şey dışında. Ya görüntüler değişiyordu ya da ben. Lena bundan emindi.

17.6

Miras

Söz verdiğim gibi Ravenwood'dan uzak durdum. Sabah olduğunda Lena'nın nerede olduğunu ya da nereye doğru gittiğini bilmiyordum. John ve Ridley onunla mı diye merak ettim.

Bildiğim tek şey, Lena'nın hayatı boyunca kaderinin akışını kontrol etmek istediğiydi - lanete rağmen kendini *belirlemenin* bir yolunu bulmak. Bundan sonra yoluna çıkan kişi olmayacaktım. Buna izin vermeyeceğini belirtmişti.

Bana kendi kaderim kalmıştı; gün boyu yatakta yatarak kendim için üzülmek. Ben ve çizgi romanlarım, Suadam dışındaki her şey.

Gatlin ise başka bir şey planlamıştı.

Panayır, yarışmalar, turtalar ve şanslıysanız biriyle takıldığınız bir gece anlamına geliyordu. Tüm Ruhlar ise bambaşka bir şey ifade ediyordu. Bu Gatlin'de bir gelenekti. Günü, şort ve parmak arası terlikle panayırda geçirmek yerine, kasabadaki herkes en iyi pazar kıyafetleri içinde kendi ölülerine ve diğerlerininkine saygısını sunarak geçiriyordu. Tüm Ruhlar Günü'nün, Kasım'da gerçekleşmesi gereken bir Katolik bayramı olduğu gerçeğini unutmanız gerekiyordu. Gatlin'de her

pinarnarin

şeyi bildiğimiz gibi yapardık. Bu hatırlama gününü de suçluluk duygusu içerisinde, mezarlara konan plastik çiçek ve melekler yarışına döndürmüştük.

Tüm Ruhlar Günü, herkes içindi: Baptistler, Metodistler, hatta aşırı Protestanlar ve Museviler. Kasabada mezarlıkta görünmeyen iki kişi olurdu, günü Wader's Creek'teki kendi aile mezarlığında geçiren Amma ve Macon Ravenwood. Bu ikili Tüm Ruhlar Günü'nü, hiç Greatler'in yanında, bataklıkta birlikte geçirmişler miydi merak ettim. Şüpheliydim. Macon'ı ya da Greatler'i plastik çiçeklerle bir arada düşünemedim.

Büyücülerin, Tüm Ruhlar Günü benzeri bir şeyleri var mıydı? Lena burada olsaydı, o da benimle yatağa kıvrılıp tüm günü orada saklanarak geçirmeyi ister miydi? Geçen sene Tüm Ruhlar Günü'ne katılmamıştım. Ondan önceki yılları ise hiç tanımadığım ya da zor hatırladığım Wate mezarlarının başında geçirip durmuştum.

Ama bugün, her gün düşündüğüm birinin mezarının başında duruyordum. Annemin.

Amma, dantel yakalı beyaz bluzu ve uzun mavi eteğiyle mutfaktaydı. Elinde eskiden kadınların kullandıkları küçük el çantalarından vardı. "Bir an önce halalarına gitsen iyi olur. Sen gecikince ne kadar telaşlandıklarını biliyorsun."

"Evet, efendim." Babamın araba anahtarını tezgâhtan aldım. Onu bir saat önce Ebedi Huzur Bahçesi'ne bırakmıştım. Annemle biraz daha vakit geçirmek istemişti.

"Bekle bir saniye."

Dondum. Amma'nın gözlerime bakmasını istemiyordum. Şu an Lena ile ilgili konuşamazdım ve bunu konuşmak için benimle uğraşmasını kaldıramazdım.

Amma çantasını karıştırarak göremediğim küçük bir şeyi eline aldı. Avcumu açtı ve içine bir zincir düştü. İnce bir al-

tındı ve ucunda küçük bir kuş asılıydı. Macon'ın cenaze töreninde olanlardan daha küçüktü ama hemen tanıdım. "Annen için bir serçe." Amma'nın gözleri, yağmurdan sonra yolların parladığı gibi parlıyordu. "Büyücülere göre serçe özgürlük anlamına gelir ama bir Kâhin için güvenli yolculuk anlamına gelir. Serçeler akıllıdır. Çok uzun yollar giderler ama sonunda hep evlerine dönerler."

Boğazımda bir yumru oluşmuştu. "Annemin başka bir yolculuk yapabileceğini sanmıyorum."

Amma gözlerini kurulayarak çantasını hızla kapadı. "Her şeyi çok iyi biliyorsun değil mi Ethan Wate?"

Hemşirelerin çakıllı girişlerine arabayı çektikten sonra arabanın kapısını açtım, yanımdaki koltukta oturan Lucille, aşağı zıplamak yerine oturmaya devam etti. Nerede olduğumuzu biliyordu, oradan sürüldüğünü de. Onu arabadan çıkmaya razı ettim fakat kaldırımda betonla çimin kesiştiği yere oturdu.

Thelma ben çalmadan kapıyı açtı. Kollarını kavuşturarak doğruca kediye baktı. "Hey, Lucille."

Lucille tembel tembel patisini yaladı, sonra da kuyruğuyla meşgul olmaya başladı. Thelma'ya orta parmağını da gösterebilirdi. "Amma'nın ekmeklerinin benimkilerden güzel olduğunu mu söylemeye geldin?" Lucille kedi maması yerine ekmek ve et suyu yiyen tek kediydi. Konu üzerine yapması gereken yorumlar varmış gibi miyavladı.

Thelma bana döndü. "Merhaba şekerim. Arabanın sesini duydum." Yanağımdan öptü ve orada bir elin silişinin yetmeyeceği pembe bir ruj izi bıraktı. "İyi misin?"

Herkes bugünün benim için kolay geçmeyeceğini biliyordu. "Evet, iyiyim. Hemşireler hazır mı?"

Thelma elini kalçasına koydu. "Bu kızlar hayatları boyunca bir şeye hazır oldular mı?" Thelma, onları kendisinin iki katı yaşında olmalarına rağmen kızlar diye çağırırdı.

Oturma odasından bir ses geldi. "Ethan? Sen misin? Buraya gel. Sana göstermemiz gereken bir şey var."

Neden bahsettiklerini tahmin etmek imkânsızdı. *The Stars and Stripes*'tan seçilen bir yazıdan rakunlara ya da Prue Hala'nın dördüncü - beşinci mi? - evliliğini planlamaya kadar uzanabilirdi. Aklıma gelmeyen bir seçenek daha vardı, benimle ilgili bir şey olabilirdi.

"İçeri gel." Grace Hala girmem için elini salladı. "Mercy, ona mavi etiketlerin bir kısmını ver." Elindeki eski bir kilise programıyla yelpazeleniyordu, muhtemelen eski kocalarından birinin ölüm ilanıydı. Hemşireler emirlerinde kimseyi çalıştırmaktan pek hoşlanmadıkları için bunlar evin her yanına dağılmıştı.

"Sana kendim getirmek isterdim ancak geçirdiğim kazadan sonra dikkatli olmam gerekiyor. Bir takım komplikasyonlar var." Panayırdan bu yana konuştuğu tek konu buydu. Kasabanın yarısı bayıldığını biliyordu ama Grace Hala'yı duyan, onun ölümcül bir olay yaşadığını ve çevresindekilerin ona, hayatının son günlerini geçiriyormuşçasına ihtimam göstermeleri gerektiğine inanırdı.

"Hayır, hayır Ethan'ın rengi kırmızı, size daha önce de söyledim. Ona kırmızıları verin." Prue Hala sarı bir bloknota bir şeyler yazıyordu.

Mercy Hala bana üzeri kırmızı noktalı etiketlerle dolu bir sayfa verdi. "Ethan, oturma odasında dolaş ve bunlardan bir tanesini istediğin herhangi bir şeyin altına yapıştır. Hadi yap bakalım." Bir tanesini onun alnına yapıştırmazsam kendini kötü hissedecekmiş gibi bakıyordu.

"Neden bahsediyorsunuz Prue Hala?"

Grace Hala duvardan Konfederasyon üniformalı bir gencin çerçevelenmiş resmini çekti. " Bu General Robert Char-

pinarnarin

les Tyler, Eyaletler Savaşı'nda öldürülen son isyancı. O etiketlerden birini bana ver. Bu değer kazanacak bir şey."

Ne yaptıklarını bilmiyordum ama sormaya korkuyordum. "Gitmemiz gerekmiyor mu? Tüm Ruhlar Günü'nü unuttunuz mu?"

Prue Hala kaşlarını çattı. "Elbette unutmadık. Bu yüzden işlerimizi bir sıraya koyuyoruz.",

"Etiketler bunun için. Herkesin bir rengi var. Thelma'nınki sarı, seninki kırmızı, babanınki mavi." Mercy Hala ne diyeceğini unutmuş gibi sustu.

Prue Hala bakışıyla onu susturmuştu. İşine karışılmasından hoşlanmamıştı. "Bu küçük etiketleri istediğin eşyaların altına yapıştıracaksın. Böylelikle öldüğümüzde Thelma neyi kime vereceğini bilecek."

"Tüm Ruhlar Günü bunu aklımıza getirdi." Grace Hala gururla gülümsedi.

"Hiçbir şey istemiyorum ve hiçbiriniz ölmüyorsunuz." Etiket kâğıdını masaya attım.

"Ethan, önümüzdeki ay Wade buraya gelecek ve o, kümese dalan bir tilki kadar açgözlüdür. Önce seçme hakkına ihtiyacın var." Wade, amcam Landis'in gayrimeşru çocuğuydu ve Wate soyağacında yer alamayacak olanlardan biriydi.

Bu durumda olduklarında, Hemşirelerle tartışmanın hiçbir anlamı yoktu. Sonraki yarım saat, küçük kırmızı etiketleri birbirinden farklı olan yemek iskemlelerinin arkasına, İç Savaş'tan kalma küçük eşyalara yapıştırmakla geçti ama Hemşirelerin Tüm Ruhlar Günü'ne uygun şapkaları seçebilmeleri için biraz daha beklemem gerekiyordu. Doğru şapkayı seçmek çok ciddi bir işti, kasabadaki pek çok kadın haftalar önce Charleston'a giderek bu alışverişi yapmıştı. Gatlin kadınlarını, başlarında tavus kuşu tüylerinden güllere uzanan değişik şapkalarla tepeyi tırmanırken gördüğünüzde, mezarlığa değil de bir bahçe partisine gittiklerini düşünürdünüz.

pinarnarin

Ortalık karmakarışıktı. Prue Hala, Thelma'ya tavan arasındaki eski giysiler, yorganlar ve fotoğraf albümleriyle dolu bütün kutuları aşağı indirtmişti. En üstteki albümün sayfalarını çevirmeye başladım. Kahverengi sayfaların üzerine eski fotoğraflar tutturulmuştu: Prue Hala ve kocaları, Dove Sokağı'ndaki eski evinin önünde duran Mercy Hala, evim, dedemin çocukluğundaki Wate evi. Son sayfayı açınca başka bir ev karşıma çıktı.

Ravenwood Malikânesi.

Ama benim bildiğim Ravenwood değil. Bu Tarih Kurumu'nun kayıtlarındaki Ravenwood'du. Beyaz verandasının yanlarında servi ağaçlarının dizili olduğu yer. Her kolon, her kepenk pırıl pırıl boyalı. Gereksiz büyümüş hiçbir bitki ya da kırık basamaklar yok. Fotoğrafın altında hoş bir el yazısıyla yazılmış bir açıklama vardı.

Ravenwood Malikânesi, 1865

Abraham Ravenwood'a bakıyordum.

"Ne buldun orada?" Mercy Hala hayatımda gördüğüm en büyük ve en pembe flamingolu şapkasıyla salınarak geldi. Önünde garip bir ağ vardı, üzerine pembe bir kuşun oturduğu bir duvağa benziyordu. Hareket ettiği her an, kuş bir anda uçuverecekmiş gibi titreşiyordu. Hayır, bu Savannah ve amigo takımının eline herhangi bir silah vermezdi.

Kanat çırpan kuşa bakmamaya çalıştım. "Eski bir fotoğraf albümü. Kutunun üzerinde duruyordu." Albümü ona verdim.

"Prudence Jane gözlüklerimi getir!"

Koridordan bir ses geldi, Prue Hala yaklaşık aynı büyüklükteki huzur bozucu şapkasıyla kapıda belirdi. Bu Prue Hala'yı bir haydut çetesi patroniçesine benzeten kocaman sarma tüllü siyah bir şapkaydı. "Onu o şekilde boynuna dolayacaksan, sana söylediğim gibi..."

Mercy Hala'nın ya işitme cihazı kapalıydı ya da Prue Hala'yı duymazdan geliyordu. "Bak Ethan ne bulmuş." Albümün hâlâ aynı sayfası açıktı. Geçmişin Ravenwood'u bize bakıyordu.

"Tanrı korusun, şuna bak. Şeytan evi." Hemşireler de Gatlin'in tüm yaşlıları gibi, Abraham Ravenwood'un, Ravenwood Çiftliğini, General Sherman'ın 1865'teki nehre kadar uzanan diğer tüm çiftliklerin küle döndüğü yangından kurtarmak için şeytanla anlaşmış olduğuna inanıyorlardı. Bunun gerçeğe ne kadar yakın olduğunu bir bilselerdi...

"Bu Abraham Ravenwood'un yaptığı tek şeytanlık değildi." Prue Hala albümden uzaklaştı.

"Ne demek istiyorsun?" Hemşirelerin söylediklerinin yüzde doksanı saçmalıktı ama geri kalan yüzde onu dinlemeye değerdi. Bana İç Savaş sırasında ölen, gizemli atam Ethan Carter Wate'den bahseden onlardı. Abraham Ravenwood hakkında bir şeyler de bilebilirlerdi.

Prue Hala başını salladı. "Onun hakkında konuşmanın hiçbir faydası yok."

Ama Mercy Hala ablasına karşı çıkma fırsatını kaçıracak gibi durmuyordu. "Büyük dedemiz, Abraham Ravenwood'un doğrunun yanlış tarafında oynadığını söylerdi. Baştan çıkarılmış bir kader. Cadılıkla ve kötü ruhlarla iletişime geçmek gibi işlerle ilgilenirdi, şeytanla aynı kulvarda oynuyordu."

"Mercy! Kes şu konuşmayı!"

"Neyi keseyim? Doğruyu söylemeyi mi?"

"Sıkıcı gerçekleri bu eve sokma!" Prue Hala heyecanlanmıştı.

Mercy Hala gözlerimin içine baktı.

"Ancak Abraham kendi anlaşmasını yaptığı zaman şeytan ona düşman oldu ve onunla işi bittiğinde, Abraham artık insan bile değildi. Başka bir şey olmuştu."

Hemşireler her kötü tohumun, ihanetin ya da işlenen suçların şeytanın oyunu olduğuna inanırlardı, onları aksine inandırmaya çalışmayacaktım. Çünkü Abraham Ravenwood'un ne yaptığını görmüştüm, onun kötüden de öte bir şey olduğunu biliyordum. Bunun şeytanla bir ilgisi olmadığını da.

"Şimdi de masallar anlatmaya başladın Mercy Lynne. Tanrı sana, Tüm Ruhlar Günü'nde bu evde bir kriz geçirtmeden sussan iyi olacak. Işık şeritleri tarafından çarpılmak da istemiyorum." Prue Hala bastonuyla Mercy Hala'nın iskemlesine vurdu.

"Bu çocuğun Gatlin'deki garip işlerden habersiz olduğunu mu düşünüyorsun?" Grace Hala bir kâbusa benzeyen lavanta rengi şapkasıyla kapıda belirdi. Ben doğmadan önce birileri Grace Hala'ya lavantanın onun rengi olduğunu söyleme gafletinde bulunmuştu, oysa o günden sonra giydiği her şey bunun aksini haykırıyordu. "Döküldükten sonra sütü geri doldurmaya çalışmanın bir anlamı yoktur."

Prue Hala bastonunu yere vurdu. Amma gibi bilmeceler söyleyerek konuşuyor ve birbirlerini anlıyorlardı. Büyücülerin, evlerinin altındaki tünellerde gezindiğini bilmiyor olabilirlerdi fakat bir şeyler bildikleri de kesindi.

"Bazı pislikler diğerlerinden daha kolay temizlenir. Bunun parçası olmak istemiyorum." Prue Hala, Grace Hala'nın yanından geçerek odayı terk etti. "Bugün ölüler hakkında kötü konuşulabilecek bir gün değil."

Grace Hala sallanarak bize doğru geldi, onu dirseğinden tutarak koltuğa götürdüm. Mercy Hala, Prue Hala'nın baston tıkırtısının koridorda duyulmaz olmasını bekledi. "Gitti mi? İşitme cihazımın sesi yeterince açık değil."

Grace Hala başıyla onayladı. "Sanırım gitti."

Bana nükleer bir bombanın yükleme kodlarını verecekmiş gibi yaklaştılar. "Sana bir şey söylersek babana söylemeyeceğine söz verir misin? Bunu yaparsan sonumuz *ev* olur, biliyorsun." Summerville Yaşlılar Evi'nden bahsediyorlardı, onlara göre orası cehennemin yedinci katıydı.

pinarnarin

Grace Hala aynı fikirde olduğunu belli edecek şekilde başını salladı.

"Nedir? Babama söylemem, söz."

"Prudence Jane yanılıyor." Mercy Hala fısıldamaya başladı. "Abraham Ravenwood hâlâ buralarda, bundan burada oturduğumdan emin olduğum kadar eminim."

Deli olduklarını söylemek istiyordum. Hiç kimsenin yüz yıldır görmediği bir adamı gördüklerini iddia eden iki yaşlı çılgın. "Hâlâ burada derken ne demek istiyorsunuz?"

"Geçen yıl onu kendi gözlerimle gördüm. Kilisenin arkasında, başka yerlerde de!" Mercy Hala mendiliyle yelpazelenmeye başladı, bunu düşünmek bile onu bayıltacaktı sanki. "Salı günleri kiliseden çıkınca Thelma'yı bekliyoruz, çünkü o İlk Metodist'te çalışmada oluyor. Her neyse, Harlon James'i bacakları biraz açılsın diye çantamdan çıkardım, bildiğin gibi Prudence Jane onu hep bana taşıtıyor. Onu yere bırakır bırakmaz kilisenin arka tarafına gitti."

"Bilirsin o köpek kendini korumayı akıl etmez." Grace Hala başını salladı.

Mercy Hala konuşmaya devam etmeden önce kapıya baktı. "Onun peşinden gittim, çünkü Prudence Jane'in ona nasıl bağlı olduğunu biliyorum. Harlon James'e bağırmak üzere köşeyi döndüğümde onu gördüm. Abraham Ravenwood'un hayaletini. Kilisenin arkasındaki mezarlıkta. Charleston'daki Yuvarlak Kilise'yi yapan yenilikçiler bir konuda haklılar." Charleston halkı, Yuvarlak Kilise'nin şeytanın köşelerde saklanamaması için bu formda yapıldığını söylerlerdi. Aslında son derece ortada olan bir şeyi söyleme gereği hissetmedim; şeytanın kilisenin ortasında dolaşmada bir çekincesi olmazdı.

"Onu ben de gördüm," diye fısıldadı Grace Hala. "Ve o olduğunu biliyorum, çünkü resmi Tarih Kurumu'nun duvarında, kızlarla remi oynadığımız yerde asılı. Ravenwoodlar Gatlin'in kurucularından olduğu için tam orada Kurucular Meydanı'nda duruyordu. Kesinlikle Abraham Ravenwood'du."

Mercy Hala kardeşini susturdu. Prue Hala odada yokken konuşma sırası onundu. "Oydu, anladık. Orada Silas Ravenwood'un oğluyla birlikte duruyordu. Macon değil, öbürü yani Phinehas." Adı Ravenwood soyağacından hatırladım. Hunting Phinehas Ravenwood.

"Yani Hunting mi?"

"Kimse o çocuğa o isimle hitap etmez. Herkes ona Phinehas der. İncil'den. Ne anlama geldiğini bilir misin?" Dramatik bir tavırla durdu. "Yılanın dili."

Bir an nefesimi tuttum.

"Onun hayaleti olduğuna dair hiçbir şüphem yok. Tanrı şahidim olsun ki oradan kuyruğu tutuşmuş bir kediden çok daha büyük bir hızla kaçtık. Komplikasyonlarım henüz..."

Hemşireler çılgındı ama tarihleri de çılgındı Söylediklerinin hangi kısmının uydurma, hangi kısmının gerçek olduğunu ayırt etmeniz zor olurdu. Gerçi bu hikâyenin teh ikesiz bir versiyonu yoktu. Çözememiştim ama bu yıl öğre adiğim en önemli şey, eninde sonunda çözmek zorunda kalacağımdı.

Lucille tel kapıyı tırmalayarak miyavladı. Yeterince dinlemişti. Harlon James koltuğun altından hırladı. Hayatımda ilk kez bu ikisinin neler görmüş olduğunu düşündüm, bu evde çok uzun süre yaşamışlardı.

Ne var ki her köpek Boo Radley değildi. Bazen bir köpek sadece köpekti. Kedi de kedi. Yine de kapıyı açınca Lucille'in kafasına kırmızı bir etiket yapıştırdım.

pinarmarin

A-PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

17.6

Koruma

Buralardaki en güvenilir istihbarat kaynağı, tabii öyle bir şey varsa, Gatlin halkıydı. Bugünkü gibi bir günde, kasabadaki herkesi görebilmek için çok fazla etrafa bakınmanıza gerek yoktu, hepsi bir kilometrelik bir alanın içindeydi. Oraya vardığımızda mezarlık tıklım tıklımdı, Hemşireler sayesinde her zamanki gibi geç kalmıştık. Lucille, Cadillac'a binmek istememişti. Cennet Bahçeleri'nde durmuştuk, çünkü Prue Hala ölmüş kocalarına çiçekler almak istemişti ama çiçeklerin hiçbiri güzel değildi. Arabaya dönmeyi başardığımızda, Mercy Hala saatte 30 kilometrenin üzerinde hız yapmama izin vermemişti. Aylardır bugünden korkuyordum. Ve gelmişti.

Ebedi Huzur Bahçesi'nin yokuşunu, Mercy Hala'nın tekerlekli arabasını iterek tırmandım. Thelma bir kolunda Prue Hala, diğer kolunda Grace Hala ile arkamdaydı. Lucille onları takip ediyordu, çakıllara basmaya ve mesafeyi korumaya özen gösteriyordu. Mercy Hala'nın rugan çantası tekerlekli iskemlesinin kenarından sarkarak attığım her adımda bana çarpıyordu. İskemlenin çimlere saplanacağını düşünerek ter

dökmeye başlamıştım bile. Her an Link'le beraber sırtımıza almak durumunda kalabilirdik.

Emily'yi, üzerindeki sırtı çapraz bantlı yeni beyaz elbisesi ile salınırken görebilmek için tam zamanında tepeye ulaştık. Tüm Ruhlar Günü için bütün kızlar yeni elbiseler almışlardı. Parmak arası terlikler ve kolsuz dar penyeler yoktu, sadece en güzel pazar kostümleri vardı. Geniş bir aile toplantısı gibiydi, yaklaşık on katı kadar çünkü bütün kasabayı içeriyordu, ülke bile olabilirdi, çünkü herkes bir şekilde biriyle akraba ya da komşuydu, komşunuzun komşusu da komşunuzdu.

Emily kıkırdayarak Emory'ye asılıyordu. "Bira getirdin mi?"

Emory ceketini açarak küçük içki matarasını gösterdi. "Daha iyisini."

Eden, Charlotte ve Savannah, özel bir konumda bulunan Snow aile mezarlığında taşların ortasında durarak ilgi odağı olmaya çalışıyorlardı. Durdukları yer renkli plastik çiçekler ve meleklerle kaplıydı. En yüksek mezar taşının yanında, çimlerde gezinen plastik bir karaca yavrusu bile vardı. Mezar süsleme de başka bir Gatlin olayıydı - aile fertlerinizin, ölüleriniz de dâhil olmak üzere komşularınızınkinden ve diğerlerinden daha iyi olduğunu göstermenin bir yolu. İnsanlar sokağa dökülmüştü. Yeşil naylon sarmaşıklarla bezenmiş çelenkler, parlak tavşanlar ve sincaplar, kuş havuzları güneşten ısınmıştı ve ellerinizi yakıyordu. Abartmanın sonu yoktu. Ne kadar çok o kadar iyi.

Annem bunlara çok gülerdi. "Olsun, yine de bir anlamları var, onlar da Hollandalı ya da Felemenk ustaların yaptıkları gibi birer sanat eseri ancak sadece plastikler. Çıkış noktaları aynı." Annem Gatlin'in kötü adetlerine güler, iyilerine saygı gösterirdi. Sanırım burada yaşamayı böyle başarmıştı.

Geceleri parlayan floresanlı haçları severdi. Bazı yaz akşamlarında, ikimiz mezarlığın üzerindeki tepeye uzanıp on-

pinarnarin

ların yıldızlar gibi parlamasını seyrederdik. Bir seferinde ona orada yatmayı neden sevdiğini sormuştum. "Bu tarih Ethan. Ailelerin geçmişi, sevdikleri, kaybettikleri... O haçlar, o aptal plastikler ve hayvanlar oraya özlediklerimizi hatırlayabilmemiz için konuyor. Bu, aslında göze hoş gelen bir şey ve görmek de bizim işimiz." Babama mezarlıkta geçirdiğimiz gecelerden hiç söz etmezdik. Bu yalnız yaptığımız şeylerden biriydi.

Arazinin eteklerinde yer alan Wate mezarlığına varabilmek için tüm Jackson Lisesi'nin önünden geçip, bir ya da iki plastik tavşan ezmem gerekti. Tüm Ruhlar Günü hakkında bilinmesi gereken bir şey daha vardı. Buradaki tek şey hatırlamak değildi. Bir saat sonra, yirmi bir yaşın üzerindeki herkes ölüler hakkındaki dedikodularını bitirip yaşayanları çekiştirmeye başlayacaktı ve otuzun altındaki herkes de mezar taşlarının ardında harcanacaktı. Ben hariç. Ben hatırlamakla meşgul olacaktım.

"Merhaba dostum," Link koşarak yanıma geldi ve Hemşirelere gülümsedi. "Tünaydın hanımlar."

"Bugün nasılsın Wesley? Son hızla büyüyorsun, değil mi?" Prue Hala terliyor ve pufluyordu.

"Evet, efendim." Rosalie Watkins, Link'in arkasından Prue Hala'ya el sallıyordu.

"Ethan, neden Wesley ile gitmiyorsun? Rosalie'yi gördüm ve ona sinekkuşu pastasına ne tür un koyduğunu sormam gerekiyor." Prue Hala bastonunu çimlere sapladı. Thelma, Mercy Hala'ya tekerlekli iskemlesinden kalkmasında yardımcı oldu.

"İyi olduğunuzdan emin misiniz?"

Prue Hala kaşlarını çattı. "Elbette iyiyiz. Sen daha doğmamışken biz kendimize bakıyorduk."

"Babası daha doğmamıştı," diye düzeltti Grace Hala.

"Neredeyse unutuyordum." Prue Hala çantasını açarak

içinde bir şey aradı. "Lanet kedinin plaketini buldum." Onaylamayan bakışlarını Lucille'e çevirdi. "Bize artık gerekmiyor. Bazıları onca yıllık sadakate ve çamaşır ipi gezilerine pek de önem vermiyor. Konu *bazıları* olunca sana teşekkür bile etmiyorlar." Kedi arkasına bile bakmadan gözden kayboldu.

Üzerine Lucille'in ismi kazınmış olan metal plakaya baktım ve cebime koydum. "Zili kayıp."

"Cüzdanına koy, kuduz olmadığını ispatlaman için gerekebilir. Isırmayı sever. Thelma artık başka bir kedi bulacak."

"Teşekkürler."

Hemşireler kocaman şapkalarıyla kol kola arkadaşlarına doğru sallanarak ilerlediler. Hemşirelerin bile arkadaşları vardı. Hayatım berbattı.

"Shawn ve Earl, bira ve Jim Beam getirmişler. Herkes Honeycutt mozolesinin arkasında buluşacak." Neyse ki Link vardı.

İkimiz de benim hiçbir yerde sarhoş olamayacağımı biliyorduk. Birkaç dakika sonra, annemin mezarının başında duruyor olacaktım. Ona Bay Lee'yi ve Amerikan Tarihi dersini yeniden biçimlendiriş şeklini anlattığımda, Amerikan histerisi diyerek nasıl kahkahalar attığını hatırlayacaktım. Mutfağımızda, James Taylor eşliğinde babamla nasıl çıplak ayakla dans ettiğini hatırlayacaktım. Eski sevgilimin, mutanta benzeyen süper güçlü birini bana tercih etmesi gibi ters durumlarda bile söylenecek en doğru şeyleri nasıl bulduğunu hatırlayacaktım.

Link elini omzuma koydu. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Hadi yürüyelim." Mezarının başına gidecektim ama hazır değildim. Henüz.

L, nerede...

Ne yaptığımı fark ettiğim anda toparlanmaya çalıştım. Neden hâlâ ona ulaşmaya çabaladığımı bilmiyordum. Sanırım alışkanlıktı. Lena'nın sesi yerine Savannah'nınkini duy-

pinarnarin

dum. Önümde duruyordu, ağır bir makyaj yapmış olmasına rağmen hâlâ hoş görünmeyi başarıyordu. Parlak saçlar, abartılı kirpikler, bir erkeğin açması düşünülerek bağlanmış olan küçük elbise askıları... Yani onun ne cadı olduğunu bilmiyorsanız ya da umursamıyorsanız diye hoş dedim.

"Annen için gerçekten çok üzgünüm Ethan." Boğazını garip bir şekilde temizledi. Muhtemelen topluluğumuzun dayanağı olan Bayan Snow, yani annesi, bunu yapmasını istemişti. Bu gece ölümünün üzerinden bir yıldan biraz fazla zaman geçmiş olmasına rağmen, cenazesinin ertesi gününde bulduğum gibi kapının önünde birçok güveç bulacaktım. Ve Amma yine hepsini sıçanlar için dışarıda bırakacaktı.

Sıçanlar elmalı domuz güvecinden bıkmıyorlardı.

Bunlar, Savannah'nın Eylül ayından bu yana bana söylediği en güzel sözlerdi. Hakkımda ne düşündüğünü umursamamama rağmen, bugün etrafımda bir hoşluğun olması da iyi gelmişti. "Teşekkür ederim."

Savannah sahte gülümsemesiyle gülümsedi ve gitti, yüksek topukları çimlere gömülüyordu. Link buruşuk ve kısa olan kravatını gevşetti. Onu altıncı sınıf mezuniyetinden beri biliyordum. Evden çaktırmadan sıvışmayı başararak, üzerinde APTALLA BİRLİKTEYİM yazan ve etrafında her yöne uzanan oklar bulunan bir tişört giymişti. Aslında bugün kendimi nasıl hissettiğimin özetiydi.

Darbeler devam etti. Belki de insanlar çılgın bir babam ve ölü bir annem olduğu için suçluluk hissediyorlardı. Aslında Amma'dan korkuyorlardı. Üç kez dul kalmış ve son kocası bir timsah tarafından karnına bir delik açılarak ölmüş olan Loretta Chase'i geçmiş ve Tüm Ruhlar anmasının en acınılası insanı olmayı başarmış gibi görünüyordum. Ödül dağıtsalardı mavi kurdeleyi kazanabilirdim. Bunu ben yürürken etrafımdakilerin başlarını sallayış şeklinden anlayabiliyordum. *Ne acı, Ethan Wate'in annesi artık yok.*

pinarnarin

Şu an Bayan Lincoln de başını aynı şekilde sallıyordu, yoluma yüzünde Yanlış Büyütülmüş Zavallı Annesiz Çocuk ifadesiyle çıkmıştı. O hedefine varamadan Link ortadan kaybolmuştu. "Ethan sana anneni nasıl özlediğimizi söylemek istedim." Biz derken kimden bahsettiğini merak ettim - ADK'daki arkadaşları anneme tahammül edemezlerdi, Kes&Kıvır'ın civarında oturanlar da annemin çok fazla kitap okuduğunu ve bundan hiçbir hayır gelmeyeceğini söylerlerdi. Bayan Lincoln gözünden akmayan yaşı sildi. "İyi bir kadındı. Bahçesini ne çok sevdiğini hatırlıyorum da. O yumuşacık kalbiyle narin güllerine bakardı."

"Evet, efendim."

Annemin bahçeciliğe en yakın olduğu an, domateslerin üzerine babamın onları yiyen tavşanı öldürmemesi için acı kırmızıbiber döktüğü andı. Güller Amma'nındı. Bunu herkes bilirdi. Bayan Lincoln'ün 'yumuşacık kalp' tanımını Amma'nın yüzüne karşı yapmasını çok isterdim. "Onun o Güzel Cennet Bahçeleri'nde meleklerin arasında durduğuna eminim. Oradaki bilgi ağacını buduyor, etrafında küçük melekler ve..."

Yılanlar?

"Babamı bulmam gerekiyor efendim." Üzerine yıldırım düşmeden önce Link'in annesinden uzaklaşmak zorundaydım - tabi bunu istediğim için benim üzerime de düşebilirdi.

Arkamdan devam etti. "Babana, ona meşhur elmalı domuz güvecimden götüreceğimi söyle!" Bu anlaşmayı mühürlemişti. Kesinlikle mavi kurdele kazanırdım. Ondan yeteri kadar hızlı uzaklaşamıyordum. Ama Tüm Ruhlar'da kaçış yoktu. Ürkütücü bir akraba ya da komşudan uzaklaştığınızı sandığınız anda, köşeden bir başkası çıkıveriyordu. Ya da Link'in durumunda, ürkütücü bir ebeveyn.

Link'in babası, kolunu Tom Watkins'in boynuna doladı.

"Earl en iyimizdi. En iyi üniforma, en iyi savaş formasyonu onundu..." Link'in babası bir sarhoş hıçkırığıyla sarsıldı. "En iyi mühimmat da ondaydı." Ne tesadüf ki Koca Earl, cephane üretirken ölmüş ve Honey Hill savaş canlandırmalarında, Bay Lincoln onun yerine süvarilerin başına geçmişti. Bundan duyulan suçluluğun bir kısmı bugün viskiye dönüşmüştü.

"Silahımı getirip Earl'ü uygun bir şekilde selamlamak isterdim ama Lanet Doreen onu sakladı." Bunu bazen LD şeklinde kısaltarak da kullanıyordu. Viskisinden bir yudum daha aldı.

"Earl'e!" Birbirlerine sarılarak şişelerini ve kutularını Earl'ün mezarına doğru kaldırdılar. Bira ve Wild Turkey viskiler mezarın her yanına sıçradı, işte Gatlin'in ölülerini anma şekli.

"Tanrım, umarım bir gün böyle olmayız." Link oradan sıvıştı, ben de onu izledim. Ebeveynleri onu utandırmaktan hiç vazgeçmiyordu. "Neden benimkiler de seninkiler gibi değil?"

"Kaçık mı? Ölü mü? Kusura bakma ama zihinsel kısmı unutmuş gibi görünüyorsun."

"Baban artık deli değil, yani buradakilerden daha deli değil en azından. Karın öldüğünde pijamanla sokakta dolaşmana kimse takılmaz. Benimkilerin herhangi bir bahanesi yok. Gerçekten birkaç tahtaları eksik."

"Öyle olmayacağız. Çünkü sen New York'ta yaşayan ünlü bir davulcu olacaksın, ben de... şu an bilmiyorum ama içinde Konfederasyon üniforması ve Wild Turkey barındırmayan bir şey yapıyor olacağım." İnandırıcı olmaya gayret etmiştim fakat hangisinin daha imkânsız olduğunu bilemiyordum: Link'in ünlü bir müzisyen olması mı, benim Gatlin'den kurtulmam mı?

Odamın duvarında, üzerindeki ince yeşil çizginin kitaplarda okuduğum ve gitmek istediğim her yeri gösterdiği ha-

pinarnarin

ritam hâlâ asılıydı. Bütün hayatımı Gatlin dışına giden yolları düşünerek geçirmiştim. Sonra Lena ile tanışmıştım ve harita hiç var olmamış gibi davranmıştım. Birlikte olduğumuz sürece, burada sıkışıp kalmakla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm sanırım. Ona en çok ihtiyacım olan anda, haritanın çekiciliğini kaybetmiş olması çok komikti.

"Gidip annemi görsem iyi olacak." Kütüphanedeki arşive, onu görmeye gidiyormuş gibi söylemiştim bu sözleri. "Ne dediğimi anladın işte."

Link tokuşturmak üzere yumruğunu uzattı. "Sonra seni bulurum. Biraz dolanacağım." Biraz dolanmak mı? Link dolanmazdı. O sarhoş olup kendisine ilgi göstermeyen kızlara âşık olmaya kalkışırdı.

"Ne oldu? Bir sonraki Bayan Wesley Jefferson Lincoln'ü aramaya başlamayacaksın değil mi?"

Link ellerini ok gibi olan sarı saçlarının arasından geçirdi. "Çok isterdim. Bir salak olduğumu biliyorum ama şu anda kafamda sadece tek bir kız var." Olmaması gereken bir kız. Ne diyebilirdim? Seninle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kıza âşık olmanın ne demek olduğunu biliyordum.

"Üzgünüm dostum. Sanırım Ridley kolay unutulacak biri değil."

"Evet, onu dün gece görmek de iyi olmadı." Bıkkınlıkla başını iki yana salladı. "Onun Karanlık olduğunu ve diğer şeyleri biliyorum ancak yine de yaşadıklarımızın bir oyundan çok daha fazla olduğuna inanmaktan kendimi alamıyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

Biz acınacak halde olan bir çift eziktik. Ridley'in gerçek bir şey yapma yeteneğine sahip olduğunu hiç düşünmüyordum ama onun kendini daha da kötü hissetmesini istemedim. Zaten Link bir cevap beklemiyordu.

"Bana Büyücülerle Ölümlülerin birlikte olamayacağını, çünkü bunun Ölümlü olanı öldüreceğini söylemiştin."

Başımla onayladım. Bu düşüncelerimin yüzde seksenini oluşturuyordu. "Ne olmuş?"

"Biz birden fazla kez yakınlaştık." Çimleri tekmeleyerek toprağın göründüğü kahverengi bir bölge oluşturdu.

"Çok gereksiz bir bilgi."

"Başka bir şey söylemeye çalışıyorum. Frene basan ben değildim. Rid'di. Benim iyi olduğumu düşünmemi sağlayarak benimle kafa bulmuş olduğunu düşünüyordum." Link tepmeye devam ediyordu. "Ama şimdi geri dönüp baktığımda yanıldığımı düşünüyorum. Belki de beni incitmek istemedi." Link bu duruma fazla anlam yüklemişti.

"Bilmiyorum. O hâlâ Karanlık Büyücü."

Link omuz silkti. "Biliyorum ama bir erkek hayal kurabilmeli."

Link'e neler olup bittiğini ve Ridley ile Lena'nın çoktan gitmiş olabileceklerini söylemek istedim. Ağzımı açtım ve ses bile çıkarmadan kapadım. Lena gerçekten bana büyü yaptıysa bunu öğrenmek istemiyordum.

Cenazeden sonra annemin mezarını bir kez ziyaret etmiştim, o zaman da Tüm Ruhlar Günü değildi. Çünkü o kadar kısa sürede bununla yüzleşmeyi göze alamamıştım. Onun burada Genevive ya da Greatler gibi dolandığını düşünmüyordum. Onu arşivdeyken ya da evdeki çalışma odasındayken hissediyordum. Oralar sevdiği yerlerdi ve nerede olursa olsun, onu sadece oralarda hayal edebiliyordum.

Burada değil, babamın yüzünü ellerinin arasına alarak diz çökmüş olduğu toprağın altında değil. Babam saatlerdir buradaydı ve bu belli oluyordu.

Babamın, orada olduğumu anlaması için boğazımı temizledim. Özel anlarına gizlice dalıyormuşum gibi hissetmiştim. Yüzünü silerek ayağa kalktı. "Nasıl dayanıyorsun?"

pinarnarin

"İyiyim sanırım." Ne hissettiğimi bilmiyordum ama iyi değildim aslında.

Mezar taşına bakarak ellerini cebine soktu. Çimenlerin üzerinde güzel beyaz bir çiçek vardı. Konfederasyon yasemini. Taşa kazınmış olan kıvrımlı yazıları okudum.

LILA EVERS WATE
SEVGİLİ EŞ VE ANNE
SCIENTIAE CUSTOS

Son satırı tekrarladım. Buraya Temmuz'un ortasında doğum günümden birkaç hafta önce geldiğim zaman da dikkatimi çekmişti. Ama yalnızdım ve sersemlemiş bir şekilde mezara bakmaktan unutmuştum. "Scientiae Custos."

"Latince. 'Bilgi Koruyucu' anlamına gelir. Marian söylemişti. Çok uyuyor, aynı fikirde misin?" Keşke bilseydi.

Gülümsemeye çalıştım. "Evet. Ona çok uygun."

Babam kolunu omzuma dolayıp sıktı, Küçükler Ligi'nde maçı kaybettiğimizde de aynı şeyi yapmıştı. "Onun gittiğine hâlâ inanamıyorum."

Bir şey söyleyemedim. Nefesim boğazımda sıkışmıştı, göğsüm daralıyordu, bayılmak üzere olduğumu düşündüm. Annem ölmüştü. Kitaplarda kaç sayfa kendiliğinden açılırsa açılsın, bana kaç mesaj gönderirse göndersin onu bir daha görmeyecektim.

"Senin için ne kadar zor olduğunun farkındayım Ethan. Geçen yıl olması gerektiği gibi yanında olamadığım için özür dilemek istiyorum, ben sadece..."

"Baba." Gözlerim yaşarmıştı ama ağlamak istemiyordum. Kasabanın güveç fabrikalarına o tatmini yaşatmak istemiyordum. Sözünü yarıda kestim. "Tamam."

Omzumu son kez sıktı. "Seni onunla yalnız bırakayım. Ben biraz yürüyeceğim."

Üzerinde Kelt sembolü Awen'in kazılı olduğu mezar taşına bakmaya devam ettim. Bu annemin sevdiği, benim de bildiğim bir semboldü. Tepe noktasında birbirine yaklaşan ve ışığı sembolize eden aşağı doğru açılarak inen üç çizgiydi.

Marian'ın arkamdan gelen sesini duydum. "Awen. 'Şiirsel ilham' ya da 'ruhani aydınlanma' anlamına gelen Galce bir kelime. Annen ikisine de büyük saygı duyardı." Ravenwood'da lentonun üzerinde bulunan sembolleri düşündüm, *Ayların Kitabı*'ndakileri ve Sürgün'ün kapısındakileri de. Sembollerin bir anlamı vardı. Bazı durumlarda kelimelerden çok daha anlamlıydılar. Annem bunu muhakkak biliyordu. Koruyucu olmasının bir sebebi var mıydı ya da bunu kendinden önceki Koruyuculardan mı öğrenmişti? Onun hakkında bilmem gereken çok şey vardı.

"Ethan, özür dilerim. Yalnız kalmak mı istiyordun?"

Marian'ın beni kucaklamasına izin verdim. "Hayır. Burada olduğunu düşünmüyorum. Ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musun?"

"Evet." Alnımı öperek gülümsedi ve cebinden yeşil bir domates çıkardı. Onu mezar taşının üzerine dengeleyerek koydu.

Eğilerek gülümsedim. "Gerçek bir dost olsaydın onu kızartmış olurdun."

Marian kolunu bana doladı. Herkes gibi en iyi kıyafetini giymişti ama onun en iyi kıyafeti farklıydı. Yağ rengine kaçan açık bir sarıydı ve enseden bağlıydı. Eteğinde binlerce minik pli vardı, eski filmlerden fırlamış gibiydi. Lena'nın giyeceği bir kıyafetti bu.

"Lila böyle bir şey yapmayacağımı bilir." Beni daha sıkı sardı. "Buraya seni görmeye geldim."

"Teşekkür ederim Marian Teyze. Son birkaç gün oldukça zordu."

"Olivia anlattı. Bir Büyücü barı, bir Karabasan ve bir Kızgın, hem de hepsi aynı gecede. Korkarım Amma bir daha asla beni ziyarete gelmene izin vermeyecek." Liv'in bugün çekeceğini düşündüğüm sıkıntıdan bahsetmemişti.

"Bir şey daha oldu." Lena. Onun adını bile söyleyemiyordum. Marian saçlarımı gözlerimin önünden çekti. "Duydum ve üzgünüm. Ama sana bir şey getirdim." Çantasını açarak içinden üzerinde oymalar olan ahşap bir kutu çıkardı. "Söylediğim gibi buraya seni görmeye ve bunu vermeye geldim." Kutuyu uzattı. "Bu annenindi, onun en değerli şeylerinden biriydi. Tüm koleksiyonundan çok daha eskidir. Bunu almanı isterdi diye düşünüyorum."

Aldım. Kutu göründüğünden daha ağırdı.

"Dikkat et. Kırılgandır."

Kapağı dikkatle kaldırdım, içinde annemin kıymetli İç Savaş yadigârlarından birini bulacağımı düşünüyordum - bir bayrak, bir mermi, bir parça dantel... Üzerinde tarih ve saat yazılı bir şey. Ama kutuyu açınca farklı bir tarih ve zamanı gösteren farklı bir şey gördüm. Ne olduğunu biliyordum, çünkü bu onu ikinci görüşümdü.

Görüntülerdeki Arklambası.

Macon Ravenwood'un âşık olduğu kıza verdiği Arklambası.

Lila Jane Evers.

Onun, küçükken annemin olan yastığın üzerinde işli olduğunu görmüştüm. *Jane*. Caroline teyzem onu bir tek anneannemin öyle çağırdığını söylerdi ama anneannem ben doğmadan ölmüştü ve bunu hiç duymamıştım. Caroline Teyze yanılmıştı. Ona Jane diyen tek kişi anneannem değildi.

Yani...

Görüntülerdeki kız annemdi.

Ve Macon Ravenwood, annemin hayatının aşkıydı.

pinarnarin

17.6

Arklambası

Annem ve Macon Ravenwood. Arklambasını beni ısırmış gibi elimden fırlattım. Kutu yere düştü ve küre çimlerin üzerinde, süper güçlü bir hapishaneden çok bir çocuk oyuncağı gibi hasar almadan yuvarlandı.

"Ethan? O ne?" Marian Arklambasını bildiğimden habersiz gibi görünüyordu. Ona görüntüleri anlatırken bundan bahsetmemiştim. Aslında onun hakkında fazla da düşünmemiştim. Bu Büyücü dünyası hakkında çok fazla anlayamadığım bir ayrıntıydı.

Ama bu ayrıntı biraz daha önemliydi.

Bu görüntülerdeki Arklambasıysa demek annem Macon'ı benim Lena'yı sevdiğim gibi sevmişti. Babamın onu sevdiği gibi...

O anneme mi aitti, yoksa birinden ona mı kalmıştı? Marian'ın bunu bilip bilmediğini öğrenmem gerekiyordu. "Biliyor muydun?"

Eğilip küreyi yerden aldı, karanlık yüzeyi gün ışığında parlıyordu. Onu yeniden kutusuna koydu. "Neyi biliyor muydum Ethan? Ethan mantıksız şeyler söylüyorsun."

Sorular aklıma beynimin yetişemeyeceği bir hızla geliyordu. Annem Macon Ravenwood ile nasıl tanışmıştı? Ne kadar zaman birlikte olmuşlardı? Başka kim biliyordu? Ve en önemlisi...

ya babam?

"Annemin Macon Ravenwood'a âşık olduğunu biliyor muydun?"

Marian'ın yüzü allak bullak oldu, anlamıştım. O bana annemden kalan bir şeyi vermek istemişti, en önemli sırrını değil. "Bunu sana kim söyledi?"

"Sen. Bana Macon'ın sevdiği kıza, yani anneme verdiği Arklambasını vererek."

Marian'ın gözleri yaşlarla doldu ama akmadılar. "Görüntüler. Onlar Macon ve annenle ilgiliydi." Parçaları bir araya getirerek çözüyordu.

Macon'la karşılaştığım ilk geceyi hatırladım. *Lila Evers* demişti. *Lila Evers Wate* olarak düzeltmiştim.

Macon, annemin çalışmalarından bahsetmiş ama onu tanımadığını söylemişti. Bir yalan daha. Başım dönmeye başlamıştı.

"Demek biliyorsun." Bu bir soru değildi. Başımı iki yana salladım, öğrendiklerimi unutmak için sonsuza kadar sallayabilmeyi diliyordum. "Babam biliyor mu?"

"Hayır. Ona söyleyemezsin, Ethan. Bunu anlayamaz." Sesi çok çaresizdi.

"Anlayamaz mı? Ben bile anlayamıyorum!" Etrafımızda dedikodu yapan insanlar bize bakmaya başladı.

"Çok üzgünüm. Bunun anlatmam gereken bir hikâye olacağı hiç aklıma gelmezdi. Bu annenin hikâyesiydi benim değil."

"Farkındaysan annem öldü." Sesim çok katı ve affetmekten uzaktı, hissettiklerimi özetliyordu.

Marian annemin mezar taşına baktı. "Haklısın. Öğrenmen gerekiyor."

pinarnarin

"Gerçeği istiyorum."

"Zaten sana onu anlatacağım." Sesi titriyordu. "Arklambasını biliyorsan Macon'ın onu annene neden verdiğini de bildiğini varsayıyorum."

"Kendini ondan koruyabilmesi için." Bundan önce Macon'a üzülüyordum ama şimdi midem bulanıyordu. Annem, Romeo'nun Macon olduğu bir Karabasanla sapkın bir hikâyede Juliet'i oynuyordu.

"Bu doğru. Macon ve Lila senin Lena ile savaştığın gibi bir takım gerçeklerle savaşıyorlardı. Seni, son birkaç aydır bir takım sonuçlara varmaya çalışırken izlemek bile çok zordu. Bunun Macon için ne kadar zor olduğunu hayal dahi edemiyorum."

"Dur lütfen."

"Ethan, senin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum ama bu olanları değiştirmeyecek. Ben bir Koruyucuyum ve bunlar da gerçekler. Annen bir Ölümlüydü, Macon da bir Karabasan. Macon Karanlık bir yaratık olmak üzere doğmuştu ve o *dönüştükten* sonra birlikte olmaları mümkün değildi. Macon kendine güvenmiyordu. Anneni incitmekten korkuyordu, bu yüzden ona Arklambasını verdi."

"Gerçekler. Yalanlar. Neyse ne." Hepsinden çok sıkılmıştım.

"Bu gerçek. Anneni kendisinden daha çok sevdi." Marian niye onu savunuyordu?

"Bu da gerçek. Hayatının aşkını öldürmemek birini kahraman yapmaz." Çok öfkelenmiştim.

"Bu neredeyse onu öldürüyordu Ethan."

"Öyle mi? Bir etrafına baksana. Annem öldü. İkisi de öldü. Macon'ın planı pek de işe yaramadı değil mi?"

Marian derin bir nefes aldı. O bakışı biliyordum, sırada yeni bir nutuk vardı. Beni kolumdan tutup çekti ve mezarlıktan uzaklaşmaya başladık, toprak üstünde ve altında olan

pinarnarin

herkesten uzağa gittik. "Duke'te tanıştılar. İkisi de Amerikan Tarihi okuyordu. İki normal insanın olabileceği gibi âşık oldular."

"Masum üniversite öğrencisi ile gelişmekte olan bir iblis demek istedin herhalde. Yani gerçeklere bağlı kalacaksak."

"'Aydınlık Karanlığı, Karanlık da Aydınlığı barındırır.' Annen hep bunu söylerdi."

Büyücüler dünyasının doğasıyla ilgili felsefi sözlerle ilgilenmiyordum. "Ona Arklambasını ne zaman verdi?"

"Gereken noktada Macon, Lila'ya ne olduğunu ve neye dönüşebileceğini anlattı, bir geleceklerinin olamayacağını." Marian çok yavaş ve çok dikkatli konuşuyordu. Bunu söylemenin de duymak kadar zor olup olmadığını düşündüm, ikimiz adına da üzüldüm.

"Bu, onun da Macon'ın da kalbini kırdı. Macon ona kullanması için Arklambasını verdi. Üniversiteden ayrılarak Gatlin'e döndü."

Zalimce bir şeyler söylememi bekler gibi durdu. Yeni şeyler duyuyordum ve ne olursa olsun merak ediyordum. "Macon döndükten sonra ne oldu? Bir daha birbirlerini gördüler mi?"

"Maalesef hayır."

Ona inanmaz gibi baktım. "Maalesef mi?"

Marian başını iki yana salladı. "Çok üzücüydü Ethan. Anneni böylesine üzülürken hiç görmemiştim. Ne yapılması gerektiğini bilmiyordum ve çok endişeliydim. Kırık kalbi onu perişan etmişti ve neredeyse öleceğini düşünmeye başlamıştım."

Ebedi Huzur'un etrafında dönüp duruyorduk. Çevremiz ağaçlarla çevriliydi ve Gatlin'in çoğunu görmüyorduk.

"Ama?" Çok can acıtacak olsa da sonunu duymam gerekiyordu.

"Annen tüneller aracılığıyla Macon'ı Gatlin'e kadar takip

etti. Ondan uzak olmaya tahammülü yoktu ve birlikte olabilmenin bir yolunu bulacağına yemin etmişti. Yani Büyücülerin ve Ölümlülerin birlikte yaşamalarının yolunu. Bu fikir onda bir saplantı haline gelmişti."

Anlıyordum, hiç hoşlanmamıştım fakat anlıyordum.

"Bu sorunun cevabı Ölümlüler dünyasında değildi, Büyücüler dünyasındaydı. Annen, Macon'la birlikte olmanın yolunu bulamadı ancak Büyücüler dünyasına girmenin bir yolunu buldu."

Yeniden yürümeye başladık. "Koruyucu olarak bulduğu işten bahsediyorsun, değil mi?"

Marian başını salladı. "Lila, Büyücü dünyasını, kanunlarını, Aydınlığını ve Karanlığını araştırabileceği bir davet buldu. Cevabını aramanın yolu buydu."

"İşi nasıl buldu?" Büyücülerin Küçük İlanları olduğunu sanmıyordum ama posta müdürü Carlton Eaton bizimkileri yukarıdan dağıtırken onlarınkini de aşağıdan dağıtıyor olabilirdi, bunu kimse bilemezdi.

"O sırada Gatlin'de Koruyucu yoktu." Marian huzursuzlanarak durdu. "Ama güçlü bir Büyücü Lunae Libri ve *Ayların Kitabı* burada olduğu için bir tane talep etti."

Şimdi mantıklı hale gelmişti.

"Macon. Onu istedi değil mi? Her şeye rağmen ondan uzak kalamadı."

Marian mendiliyle yüzünü sildi. "Hayır. Arelia Valentin'di. Macon'ın annesi."

"Macon'ın annesi neden annemin Koruyucu olmasını istedi? Oğlu için üzülmüş dahi olsa onların birlikte olamayacaklarını biliyordu."

"Arelia güçlü bir Falcıdır, gelecekten parçalar görür."

"Amma'nın büyücü versiyonu yani."

Marian yüzünü sildi. "Öyle de düşünebilirsin. Arelia annende bir şey gördü, onun gerçeği bulma, saklı olanı görme

pinarnarin

yeteneğini. Sanırım annenin cevabı bulacağını umuyordu, yani Ölümlülerle Büyücülerin bir arada olabilmesinin yolunu... Aydınlık Büyücüler bu ihtimalin gerçekleşmesini hep istediler. Bir Ölümlüye âşık olan ilk Büyücü Genevive değildi." Marian çimenlerin üzerinde piknik yapmaya başlayan ailelerle aramızdaki mesafeye baktı. "Ya da oğlu için yaptı."

Marian durdu. Başka bir daire çizmiş ve Macon'ın mezarının başına gelmiştik. Biraz ileride duran, ağlayan meleği görebiliyordum. Mezarı törendeki haline hiç benzemiyordu. O zaman sadece toprak vardı, şimdi ise mezar taşının iki yanında bulunan imkânsız bir büyüklüğe ulaşmış olan iki limon ağacının gölgelediği inanılmaz bir bahçeye dönüşmüştü. Gölgeli kısımda yaseminler ve biberiyeler büyümüştü. Bugün onu ziyaret eden biri oldu mu diye düşündüm.

Ellerimi şakaklarıma bastırarak kafamın patlamasına engel olmaya çalıştım. Marian elini sırtıma koydu. "Sindirmen gereken çok şey olduğunun farkındayım ama bu bir şeyi değiştirmez. Annen seni çok sevdi."

Silkinerek Marian'ın elinden kurtuldum. "Evet ama babamı sevmedi."

Marian kolumu çekerek beni yüz yüze gelmeye zorladı. Annem benim annem olabilirdi ama onun da en yakın dostuydu ve onun namusunu Marian'ın önünde sorgulayamazdım. Ne bugün ne de başka bir gün. "Bunu sakın söyleme EW. Annen babamı sevdi."

"Ama Gatlin'e babam için taşınmadı. Buraya Macon için geldi."

"Ebeveynlerin biz uzmanlık tezlerimizi hazırlarken Duke'te tanıştılar. Annen bir Koruyucu olarak Gatlin'in altındaki tünellerde yaşıyordu, okulla Lunae Libri arasında gidip geliyordu. Şehirde, ADK'ların ve Bayan Lincoln'ün dünyasında yaşamıyordu. Gatlin'e baban için taşındı. Karanlıktan aydınlığa çıktı ve inan bana bu annen için çok büyük bir

hareketti. Baban onu kendinden kurtardı, bunu hiç birimiz başaramamıştık. Ne ben ne de Macon."

Macon'ın mezarının başında duran limon ağaçlarına ve arkasındaki annemin mezarına baktım. Babamın orada diz çöküşünü düşündüm. Macon'ı ve annemle bir ağaç aralıkla yatabilmek için Ebedi Huzur Bahçesi'nde yatıyor olmasını düşündüm.

"Kimsenin onu kabul etmediği bir kasabaya taşındı, çünkü baban buradan ayrılmıyordu ve annen onu seviyordu." Marian çenemi başparmağıyla diğer parmaklarının arasına aldı. "Sadece ilk sevdiği kişi o değildi."

Derin bir nefes aldım. En azından tüm yaşamım bir yalan değildi. Babamı sevmişti, Macon Ravenwood'u da sevmişti. Arklambasını Marian'ın elinden aldım. İkisinin de bir parçasına sahip olabilmek için onu tutmak istiyordum. "Ölümlülerle Büyücülerin bir arada olabilmesinin yolunu bulamadı, cevabı bulamadı."

"Öyle bir yol varsa tabii." Marian kolunu bana sardı, başımı omzuna yasladım. "Asi olma ihtimali olan sensin EW. Sen söyle."

Yaklaşık bir yıl önce Lena'yı yağmurun altında dururken gördüğümde bilmiyordum. Annem gibi herhangi bir cevap bulamamıştım. Hep dert bulmuştum. Onun bulduğu da bu muydu?

Marian'ın elindeki kutuya baktım. "Annem bu yüzden mi öldü? Cevabı bulmaya çalışırken mi?"

Marian elimi tutup kutuyu avucuma koydu ve parmaklarımı üzerine kapadı. "Sana bildiklerimi söyledim. Kendi kararlarını ver, buna karışamam. Kurallar böyle. O devasa düzenin içinde benim hiçbir önemim yok. Koruyucuların asla olmaz."

"Bu doğru değil." Marian benim için önemliydi ama bunu

pinarnarin

söyleyemedim. Annem de önemliydi. Bunu söylememe bile gerek yoktu.

Marian kutuyu bana bıraktıktan sonra elini çekerken gülümsedi. "Şikâyet etmiyorum. Bu yolu ben seçtim Ethan. Düşün ki herkes düzendeki yerini seçme şansına sahip değil."

"Lena gibi mi? Ya da benim gibi mi?"

"Beğen ya da beğenme sen önemlisin, Lena da. Bu bir seçim değil." Annemin yaptığı gibi saçlarımı gözlerimden çekti. "'Gerçek gerçektir. Nadiren saftır ve hiçbir zaman basit değildir,' der Oscar Wilde."

"Anlamadım."

"'Bulduktan sonra gerçeği kavramak basittir; esas nokta onu bulabilmektir.'"

"Bu da mı Oscar Wilde?"

"Modern astronominin babası Galileo. Düzendeki yerini reddetmiş olan başka bir adam daha, güneşin dünyanın etrafında dönmediğini söylemiş. Belki de gerçeği seçemeyeceğimizi o herkesten çok daha iyi biliyordu. Biz sadece gerçek hakkında ne yapabileceğimizi seçebiliriz."

Kutuyu aldım, Galileo hakkında çok şey bilmeyebilirdim, Oscar Wilde hakkında ise daha da azını biliyor olabilirdim ama derinlerde bir yerde neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. İstesem de istemesem de bunların bir parçasıydım. Görüntüleri durduramaz onlardan da kaçamazdım.

Şimdi bu konuda ne yapacağımı bulmalıydım.

17.6

Atla

O gece yatağıma kıvrıldığımda rüyalarımdan korkuyordum. Uyumadan önce son düşündüğün şeyi rüyanda görürsün derlerdi, Macon ile annemi düşünmemeye çalıştıkça daha fazla düşünmeye başlıyordum. Düşünmemeye çalışmayı düşünmekten yorgun düşüp, karanlığa gömülmem an meselesiyken yatağım bir sandala dönüştü…

Yastıklar başımın üzerinde dalgalanıyordu.

İleri geri sallandığımı hissediyordum. Gökyüzü maviydi ve hiç bulut yoktu, gerçeküstüydü. Başımı çevirip yana baktım, ahşap, odamın tavanının mavisine çok benzeyen bir maviye boyanmıştı. Nehirde ilerleyen küçük bir sandaldaydım.

Doğruldum, sandal sallandı. Küçük beyaz bir el ince parmaklarını sudan çekerek yanıma düştü. Bir cam kadar sakin ve pürüzsüz olan gökyüzü, suyun üzerine rahatsız edici ışık yansımalarına neden oluyordu.

Lena sandalın dibinde karşımda yatıyordu. Her şeyin siyah-beyaz olduğu eski filmlerdeki gibi beyaz bir elbise giymişti. Dantel, kurdele ve inci düğmeler. Siyah bir güneş şemsiyesi vardı, saçları, tırnakları ve dudakları siyahtı. Kıvrı-

pinarnarin

larak yan yatmıştı, sandal ilerledikçe eli arkamızdan sürükleniyordu.

"Lena?"

Gözlerini açmadı ama gülümsedi. "Üşüyorum Ethan."

Artık bileğine kadar suya girmiş olan eline baktım. "Yazın ortasındayız. Su sıcak." Ona doğru emeklemeye çalıştım ama tekne sallandı ve o kenara biraz daha yanaştı, elbisesinin altındaki siyah Converse'leri ortaya çıktı.

Kıpırdayamadım.

Su koluna doğru yükselmişti, buklelerinin suya değmeye başladığını gördüm.

"Kalk L! Düşeceksin!"

Bir kahkaha atarak şemsiyeyi bıraktı. Dönerek suya düştü ve arkamızda kaldı. Ona doğru atıldım, sandal delice sallanmaya başladı.

"Sana söylemediler mi? Ben zaten düştüm."

Fırladım. Bu olmamalıydı ama oluyordu. Biliyordum, çünkü suya çarpma sesini bekliyordum.

Teknenin ucuna çarptığımda gözlerimi açtım. Dünya sallanıyordu ve o gitmişti. Aşağı baktığımda görebildiğim tek şey, Santee'nin yeşilimsi kahverengi, bulanık suyu ve onun siyah saçları oldu. Suya uzandım. Düşünemedim.

Atla ya da teknede kal.

Saçları batmaya başladı, engel tanımaz, sessiz ve nefes kesen efsanevi bir deniz yaratığı gibi süzülüyordu. Nehrin derinliklerinde beyaz bir yüz vardı. Camın altına hapsolmuştu.

"Anne?"

Yatakta oturdum, sırılsıklamdım ve öksürüyordum. Ay ışığı penceremden içeri süzülüyordu. Banyoya gittim, öksürüğüm bitene kadar avucuma su doldurup içtim. Aynaya

baktım. Karanlıktı ve yüzümü bile zor seçiyordum. Gölgelerin arasından gözlerimi görmeye çalıştım. Ama onların yerine başka bir şey gördüm... Uzakta bir ışık.

Artık aynayı ya da yüzümdeki gölgeleri göremiyordum. Sadece ışık ve bir anda orada beliriveren görüntüler.

Odaklanmaya ve ne gördüğümü anlamaya çalıştım fakat her şey son hızla gelişiyordu, atla ilerliyormuşum gibi sallana sallana son hızla üzerime doğru geliyorlardı. Sokağı gördüm, ıslak, parlak ve karanlık. Her şey birkaç metre ötemdeydi, yerde sürünüyordum sanki. Ama bu imkânsızdı, çünkü her şey çok hızlıydı. Yüksek, dik köşeler görüş alanıma girdi, sokak benimle tanışmak üzere ayaklanıyordu.

Tek görebildiğim şey, ışık ve bana garip bir şekilde yaklaşmış olan sokaktı. Düşmemek için tutunurken lavabonun soğuk seramiğini hissettim. Başım dönmeye başlamıştı, çakıp duran görüntüler bana doğru geliyor, ışık gittikçe yaklaşıyordu. Bir an görüşüm değişti, sanki bu labirentte köşeyi dönmem gerekiyordu ve her şey yavaşlamaya başladı.

Bir sokak lambasının altında, kirli tuğla cephesi olan bir binaya iki kişi dayanmış duruyordu. Bu en başta gördüğüm ışıktı. Onlara yerde yatıyormuş gibi aşağıdan bakıyordum. Başımı kaldırarak bu siluetlere baktım.

"Bir not bırakmalıydım. Ninem üzülecek." Bu Lena'nın sesiydi. Tam önümde duruyordu. Bu, madalyon zamanında ya da Macon'ın günlükleri dolayısıyla gördüğüm görüntülerden biri değildi.

"Lena!" Adını bağırarak söyledim ama o kıpırdamadı bile.

Diğer şahıs biraz daha yaklaştı. Yüzünü görmeden de John Breed olduğunu biliyordum. "Onlara bir not bırakmış olsaydın, basit bir Yer Bulma Büyüsü ile bizi hemen bulurlardı. Özellikle de ninen. Onun çok acayip güçleri var." Lena'nın omzuna dokundu. "Sanırım bu bütün aile için geçerli."

"Kendimi hiç de güçlü hissetmiyorum. Ne hissettiğimi bilmiyorum."

"Pişman olmaya başladın, değil mi?" John uzanarak elini tuttu, görebilmek için avucunu açtı. Cebinde bir gazlı kalem çıkarıp eline dalgın bir tavırla bir şeyler yazmaya başladı.

Lena ne yazdığına bakınca başını iki yana salladı. "Hayır. Artık oraya ait değilim. Onları incitmeye bir son verdim. Beni seven herkese zarar veriyorum."

"Lena..." Bir anlamı yoktu. Beni duymuyordu.

"Büyük Bariyer'e vardığımızda hiçbir şey öyle olmayacak. Aydınlık ya da Karanlık yok, Doğal ya da Katalist de yok, sadece en saf haldeki büyü var. Etiketler ya da yargılamalar yok."

John gazlı kalemi bileğine doğru ilerletirken ikisi de Lena'nın eline bakıyordu. Eğik başları neredeyse birbirine değiyordu. Lena onun tutmakta olduğu bileğini hafifçe çevirdi. "Korkuyorum."

"Sana bir şey olmasına izin vermem." Lena'nın bir tutam saçını kulağının arkasına yerleştirdi, tıpkı bir zamanlar benim yaptığım gibi. Hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

"Böyle bir yerin gerçekten var olduğunu hayal etmek bile çok güç. Hayatım boyunca insanlar beni hep yargıladılar." Lena bir kahkaha attı ama içindeki acıyı duyabiliyordum.

"Bu yüzden oraya gidiyoruz. Böylece kendin olabileceksin." Omzu seğirdi, irkilerek elini üzerine bastırdı. Lena göremeden sorunu halletti. Ama ben görmeden yapmayı başaramamıştı.

"Kendim mi? Onun kim olduğunu bile bilmiyorum." Lena duvardan uzaklaşarak geceye bakmaya başladı. Sokak lambası yüzünü çevreledi, kolyesinin parladığını gördüm.

Lena yorgun görünüyordu ama o kırık, yarım gülümsemesini çok iyi biliyordum. "Onunla tanışırsam size de tanıştırırım."

pinarnarin

"Siz kedicikler, gitmeye hazır mısınız?" Ridley kirazlı kırmızı lolipopunu emerek binadan çıktı.

Lena döndü, bunu yaparken ışık eline geldi - John'un yazı yazdığı eline. Her hangi bir kelime yoktu. Siyah desenler çiziliydi. Panayırda ellerinde gördüklerimle ve defterinin kenarlarında olanlarla aynıydı. Başka bir şey göremeden önce görüş açım değişti ve önümde ıslak taşlı geniş bir sokak belirdi. Sonra hiçbir şey.

Orada lavaboya tutunarak ne kadar süreyle durduğumu bilmiyordum. Bıraktığım anda bayılacakmışım gibi hissediyordum. Ellerim titriyordu ve bacaklarım vücudumu taşıyamaz haldeydi. Ne olmuştu? Bu bir görüntü değildi. Çok yakınlardı, elimi uzatıp ona dokunabilirdim. Neden beni duymamıştı?

Bir önemi yoktu. Gerçekten yapmıştı, söylediği gibi kaçmıştı. Nerede olduğunu bilmiyordum ama tünelleri tanıyacak kadar çok şey görmüştüm.

Gitmişti, Büyük Bariyer her neredeyse ona doğru ilerliyordu. Benimle bir işi kalmamıştı artık. Bunu rüyalarımda görmek ya da duymak istemiyordum.

Unut. Yatağına git ve uyu. Yapmam gereken buydu.

Atla ya da teknede kal.

Ne berbat bir rüyaydı. Sanki bana bağlıydı. Bu tekne batıyordu, ben olsam da olmasam da.

Tuvalete kusmak için lavabodan ayrılmayı başardım ve ardından yalpalayarak odama döndüm. Duvarın önünde dizili olan ayakkabı kutularına doğru ilerledim, benim için önemli olan her şeyi saklayan kutulara. Bir an orada durdum. Ne aradığımı biliyordum ama hangi kutuda olduğunu hatırlayamıyordum.

Cam gibi su. Rüyayı hatırlayınca bunu düşündüm.

Nerede olduğunu hatırlamaya çalıştım. Bu çok saçmaydı,

pinarnarin

çünkü her kutuda neler olduğunu çok iyi biliyordum. Yani dün biliyordum. Düşünmeye çalıştım ama etrafımı sarmış olan yetmiş ya da seksen adet kutu görüyordum sadece. Siyah Adidas, yeşil New Balance... Hatırlayamadım.

Siyah Converse'i bulana kadar yaklaşık on iki kutu açtım. Oymalı ahşap kutu hâlâ içindeydi. Düzgün yüzeyli hassas küreyi kadife kumaşın üzerinden aldım. Kürenin izi kadifenin üzerinde kaldı, kötü ve ezik, bin yıldır orada duruyormuş gibi.

Arklambası.

Annemin en değerli hazinesi olmalıydı ve Marian bana vermişti. Neden şimdi?

Soluk küre canlanıp renklenene kadar odadaki her şeyi yansıttı. En son açık yeşil parlamaya başladı. Zihnimde yine Lena'yı görüp duymaya başlamıştım. *Sevdiğim herkese zarar verdim.*

Parıltı sönmeye başladı, Arklambası yeniden siyah ve mat bir hal almış, soğuk ve cansız bir şekilde elimde duruyordu. Ne var ki hâlâ Lena'yı ve nerede olduğunu hissedebiliyordum. Arklambası beni ona yönlendiren bir pusula gibiydi. Ya da bunun o Asilik işiyle bir ilgisi vardı.

Bu çok anlamsızdı, çünkü Lena ile John'un olduğu yer olmak isteyeceğim son yerdi. O zaman neden onları görüyordum?

Kafam son hızla çalışıyordu. *Büyük Bariyer* mi? Aydınlık ve Karanlığın olmadığı bir yer. Bu mümkün müydü?

Uyumaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

Üzerime buruşuk Atari tişörtümü giydim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Birlikte olup olmamamız önemli değildi, bu Lena ve benden çok daha büyük bir meseleydi. Belki de düzen kadar büyük ya da dünyanın güneş etrafında döndüğünü fark eden Galileo'nun buluşu kadar önemliydi. Görmek istememem önemli değildi. Tesadüf diye bir şey yoktu. Lena, John ve Ridley'i görmemin bir sebebi vardı.

Ama onun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu.

Bunun için gidip Galileo ile konuşmam gerekiyordu.

Karanlığa adım attığım sırada, Bayan Mackey'nin süslü horozları ötmeye başladı. Saat 04:45 idi ve daha güneşin doğmasına vardı, yine de kasabada günün ortasındaymışız gibi ilerliyordum. Kaldırımda ve yapışkan asfaltta ilerlerken ayak seslerimi dinledim.

Nereye gidiyorlardı? Neden onları görüyordum? Neden önemliydi?

Bir gürültü duydum. Döndüğümde Lucille başını kaldırarak bana baktı ve kaldırıma oturdu. Başımı sallayarak yürümeye devam ettim. Bu deli kedi beni izlemeye devam edecekti, umursamadım. Muhtemelen kasabada sadece biz uyanıktık.

Değildik. Gatlin'in Galileo'su da uyanıktı. Marian'ın sokağının köşesini döndüğümde, onun boş odasında yanmakta olan ışığı gördüm. Yaklaştıkça verandada titreşen ikinci bir ışık gördüm.

"Liv." Adımlarımı hızlandırdım ve karanlığın içinde bir tıkırtı duydum.

"Lanet olsun!" Kocaman bir teleskop merceği başıma doğru sallandı, eğildim. Liv diğer ucundan onu yakaladı, saç örgüleri arkasında karışık bir şekilde sallanıyordu. "Bana öyle sinsi sinsi yaklaşma!" Düğmeyi çevirdi ve teleskop alüminyum ayağının üzerindeki yerine kilitlendi.

"Ön basamakları tırmanmak sinsi sinsi yaklaşmak değildir." Pijamalarına bakmamaya çalıştım. Üzerinde Plüton resmi olan ve CÜCE GEZEGEN DER Kİ: KENDİ BOYUTLARINIZDA BİRİNİ SEÇİN yazan bir tişörtün altına giyilmiş kız işi şortlardandı.

pinarnarin

"Seni görmedim." Liv göz merceğini ayarlayarak teleskopla bakmaya başladı. "Burada ne yapıyorsun? Aklını mı kaçırdın?"

"Ben de bunu bulmaya çalışıyorum."

"Sana zaman kazandırayım. Cevabım evet."

"Şaka yapmıyorum."

Beni süzdükten sonra kırmızı defterini alıp yazmaya başladı. "Dinliyorum. Sadece buraya yazmam gereken birkaç şey vardı."

Omuzlarından üstüne baktım. "Neye bakıyorsun?"

"Gökyüzüne." Yine teleskopla baktıktan sonra selenometresine göz attı. Ve başka sayılar yazdı.

"Bunu biliyorum."

"Bak." Yaklaşmamı işaret ederek yana çekildi. Gözleme deliğinden baktım. Gökyüzü ışıklar, yıldızlar ve galaksi tozuyla doluydu, hiç Gatlin gökyüzüne benzemiyordu. "Ne görüyorsun?"

"Gökyüzü. Yıldızlar. Ay. Çok etkileyici."

"Bak şimdi." Beni teleskoptan uzaklaştırdı ve başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Karanlıktı ama teleskopta gördüklerimin yarısını bile göremiyordum.

"Işıklar o kadar parlak değil." Yeniden teleskopla baktım. Gökyüzü bir kez daha parlak yıldızlara bulandı. Geri çekilerek yeniden göğe baktım. Gerçek gök karanlık, gölgeli, kayıp bir boşluk gibiydi. "Garip. Yıldızlar teleskopta çok farklı görünüyor."

"Çünkü hepsi orada değil."

"Sen neden bahsediyorsun? Gök göktür."

Liv yukarı baktı. "Olmadığı zamanlar dışında."

"Bu ne demek şimdi?"

"Bunu kimse bilemez. Büyücü takımyıldızları var, Ölümlü takımyıldızları var. Aynı değiller. En azından Ölümlü gözüyle aynı görünmüyorlar. Ve sanırım bu gözler sana ve bana

ait maalesef." Gülümseyerek verileri değiştirdi. "Ve bana, Ölümlü takımyıldızlarının Büyücüler tarafından görülmediği söylendi."

"Böyle bir şey mümkün mü?"

"Nasıl bir şey mümkün mü?"

"Bizim gökyüzümüz mü gerçek? Yoksa sadece öyleymiş gibi mi görünüyor?" Kendimi gökyüzü ile mavi boyayı karıştıran odun arılarına benzetmeye başlamıştım.

"Bir fark var mı?" Eliyle karanlık gökyüzünü gösterdi. "Bunu gördün mü? Büyükayı. Bunu biliyorsun, değil mi?" Başımla onayladım.

"Biraz daha aşağı bakarsan ucundaki iki yıldıza doğru, orada parlayan yıldızı görürsün."

"Kuzey Yıldızı." Gatlin'deki her izci çocuk bunu bilirdi.

"Kesinlikle. Kutup Yıldızı. Şimdi onun da bittiği en uç noktaya bak. Orada bir şey görüyor musun?" Başımı iki yana salladım.

Gözleme deliğinden baktı, önce ilk düğmeyi sonra da ikinciyi çevirdi. "Şimdi bak." Geri çekildi.

Oradan bakınca da Büyük Ayı'yı görebiliyordum, çıplak gözle görünenin aynısıydı sadece daha parlaktı. "Aynı, yani genel olarak."

"Şimdi alt noktaya bak. Az evvel söylediğim yere. Ne görüyorsun?"

Baktım. "Hiçbir şey."

Liv'in canı sıkılmış gibiydi. "Bir daha bak."

"Niye. Orada hiçbir şey yok."

"Ne demek istiyorsun?" Liv eğilip tekrar baktı. "Bu mümkün değil. Orada Ölümlülerin Peri Yıldızı dediği, yedi köşeli yıldız olmalı."

Yedi köşeli yıldız mı? Lena'nın kolyesinde bir tane vardı.

"O, Kutup Yıldızı'nın Büyücü dünyasındaki eşidir. Ama kuzeyi değil, Büyücü dünyasında gizemli bir yön olan gü-

pinarnarin

neyi gösterir. Ona Güney Yıldızı derler. Dur. Onu senin için bulacağım." Yeniden teleskopa doğru eğildi. "Bu arada sen anlat. Buraya yıldızlar hakkında nutuk dinlemeye gelmediğinden eminim. Neler oluyor?"

Daha fazla saklamanın bir anlamı yoktu. "Lena, John ve Ridley ile birlikte kaçtı. Tünellerde bir yerdeler."

Şimdi dikkatini çekebilmiştim. "Ne? Nereden biliyorsun?"

"Anlatması zor. Onları görüntü olmayan garip bir görüntüde gördüm."

"Macon'ın çalışma odasında günlüğüne dokunduğundaki gibi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şeye dokunmadım. Bir an aynada kendime bakıyordum ve sonraki anda gördüğüm şey, her şeyin koşuyormuşum gibi yanımdan geçip gittiğiydi. Durduğumda bir sokakta birkaç adım ötemde duruyorlardı ama beni görmüyor ve duymuyorlardı." Tutarsız şeyler söylüyordum.

"Ne yapıyorlardı?" diye sordu Liv.

"Büyük Bariyer denen bir yerden bahsediyorlardı. John'a göre orada her şey mükemmeldi ve sonsuza kadar mutlu yaşayabileceklerdi." Acı bir sesle konuşmamak için uğraşmıştım.

"Gerçekten Büyük Bariyer'e mi gidiyorlardı? Bundan emin misin?"

"Evet, neden?" Cebimdeki Arklambasının bir anda ısındığını hissettim.

"Büyük Bariyer çok eski Büyücü efsanelerinden biridir. Aydınlık ve Karanlık ortaya çıkmadan önce, eski güçlü büyünün hüküm sürdüğü yerdir. Nirvana gibi bir şey. Aklı olan kimse varlığına inanmaz."

"John Breed inanıyor."

Liv gökyüzüne baktı. "Ya da öyle söylüyor. Bu tam bir

saçmalık fakat güçlü bir saçmalık. Dünyanın düz olduğunu düşünmek gibi. Ya da güneşin dünyanın yörüngesinde döndüğüne inanmak gibi." Galileo gibi. Elbette.

Buraya yatağıma, Jackson'a ve hayatıma dönmemi sağlayacak bir sebep bulmak üzere gelmiştim. Lena'yı banyomun aynasında görmemin delirmiş olduğum anlamına gelmediğine dair bir açıklama, beni Lena'ya yönlendirmeyecek bir şey bulmaya. Ama tam tersi olmuştu.

Liv konuştukça, karnımdaki taş ağırlaşmaya, elimdeki yanmaya devam etti. "Efsane, Güney Yıldızı'nı takip edersen Büyük Bariyer'i bulursun der."

"Ya yıldız orada değilse?" Bir düşünce diğerini doğuruyordu, o da bir yenisini, hepsi kafamda gezinmeye başlamıştı.

Liv cevap vermedi, deli gibi teleskopunu ayarlamaya çalışıyordu. "Orada olmak zorunda. Teleskopuma bir şey olmuş olmalı."

"Ya gittiyse? Galaksi sürekli olarak değişiyor, değil mi?"

"Elbette. Üç bin yılında Kutup Yıldızı artık Kuzey Yıldızı olmayacak, Alrai olacak. Arapça çoban demek."

"Üç bin yılında mı?"

"Kesinlikle. Yani yaklaşık bin yıl sonra. Çok önemli kozmik bir çarpışma olmadan bir yıldız öylece yok olamaz. Bu normal bir şey değil."

"'İşte dünya böyle sona erecek patlamayla değil iniltiyle.'" T.S. Elliot'ın şiirinden bir satır hatırladım. Lena doğum gününden önce onu hiç elinden düşürmezdi.

"Evet, o şiiri severim ama bilim biraz daha deli işidir."

Patlamayla değil iniltiyle. Yoksa iniltiyle değil patlamayla mıydı? Kelimeleri tam olarak hatırlayamıyordum ama Macon öldüğünde, Lena onu odasının duvarlarına yazmıştı.

Bunların olacağını biliyor muydu? Midem bulanmaya başlamıştı. Arklambası çok ısınmıştı ve tenimi yakıyordu.

"Teleskopunda bir terslik yok."

pinarnarin

Liv selenometresine baktı. "Korkarım bir yerleri bozuldu. Sorun sadece görüş değil. Sayılar da tutmuyor."

"Kalpler yürüyecek. Yıldızlar izleyecek." Öylece ağzımdan çıkıvermişti, kafama kazınmış olan şarkıdaki gibi.

"Ne?"

"*On Yedi Ay*. Bir şey değil, sadece sürekli duyuyorum. Lena'nın *belirlenmesi* ile bir ilgisi olmalı."

"Bir Gölgeleme Şarkısı mı?" İnanmaz gözlerle bana bakıyordu.

"O mu?" Bir adı olduğunu bilmem gerekirdi.

"Ne olacağını haber verir. Bunca zamandır bir Gölgeleme Şarkın mı vardı? Neden bana söylemedin?"

Omuz silktim. Çünkü ben bir aptaldım. Çünkü Liv'le Lena hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum. Çünkü o şarkıdan korkunç sonuçlar çıkabilirdi. Buyurun seçin.

"Bana bütün dörtlüğü söyle."

"Kürelerle ilgili bir şey vardı ve onun zamanı dolmadan önce ay. Sonra yıldızların yürekleri izleyeceği kısım geliyordu... Gerisini hatırlayamıyorum."

Liv verandanın en üst basamağına çöktü. "Zaman dolmadan önce ay. Şarkının bunu söylediğinden emin misin?

Başımı salladım. "Önce ay. Sonra da yıldızlar takip ediyor. Eminim."

Gökyüzünde ışık huzmeleri belirdi. "Belirleyici Ay'ın zamanını şaşırtmak. Açıklaması bu olabilir."

"Ne? Kayıp Yıldız mı?"

Liv gözlerini kapadı. "Yıldızdan fazlası. Ayın zamanını şaşırtmak tüm düzeni değiştirebilir, manyetik alanları ve büyülü her şeyi. Bu da Büyücü gökyüzünün kaymasını açıklar. Büyücü dünyasının dengeleri de bizimkiler kadar hassastır."

"Bunu ne yapabilir?"

"*Kim* demek istedin değil mi?" Liv dizlerine sarıldı.

Bu bir tek kişi olabilirdi. "Sarafine mi?"

"Kayıtlarda Ay'a hükmedebilecek güce sahip bir Büyücü yok. Ama biri onun zamanını değiştirdiyse, bundan sonraki *belirlenmenin* ne zaman olacağını bilmek mümkün değil. Ya da nerede." Bir belirlenme. Yani Lena.

Marian'ın arşivde söylediklerini hatırladım. *Gerçeği seçemeyiz. Sadece onunla ilgili ne yapacağımızı seçebiliriz.*

"Belirleyici Ay'dan bahsediyorsak, bu Lena ile ilgili. Marian'ı uyandırmamız gerekiyor. Bize yardımcı olabilir." Bunu daha söylerken gerçeği biliyordum. Bize yardımcı olabilirdi ancak bu olacağı anlamına gelmiyordu. Bir Koruyucu olarak karışamazdı.

Liv de aynı şeyi düşünüyordu. "Bundan önce indiğimizde olanlardan sonra, Profesör Ashcroft'un bizim tünellerde Lena'nın peşinden koşmamıza izin vereceğini sanıyor musun? Bizi yaz sonuna kadar nadir bulunan eserler bölümünde kilitli tutmayı tercih eder."

Daha da kötüsü, Amma'yı arardı ve ben her gün Hemşireleri Cadillac'la kiliseye taşır dururdum.

Atla ya da teknede kal.

Bu artık üzerinde düşünülecek bir şey değildi. Bu kararı çok önce vermiştim, yağmurlu bir gecede 9. Yol'da arabadan indiğimde. Atlamıştım. Lena ile birlikte olsak da olmasak da benim teknede kalmam gibi bir şık söz konusu değildi. John Breed'in, Sarafine'in, kayıp bir yıldızın, yanlış bir Ay'ın ya da çılgın bir Büyücü gökyüzünün beni durdurmasına izin veremezdim. 9. Yol'da karşılaştığım kıza bu kadarını borçluydum.

"Liv, Lena'yı bulabilirim. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bunu yapabilirim. Selenometrenle ayı takip edebilirsin, değil mi?"

"Sorduğun buysa ayın manyetik çekim gücündeki farklılıkları hesaplayabilirim."

"Yani Belirleyici Ay'ı bulabilirsin."

pinarnarin

"Hesaplarım doğruysa, hava durgunsa, Büyücü ve Ölümlü takımyıldızlarının belirgin özellikleri sabit ve doğruysa..."

"Bu sadece bir-evet-hayır sorusuydu."

Liv düşünürken örgülerinden birini çekiştirdi. "Evet."

"Bunu yapacaksak Amma ve Marian uyanmadan yola çıkmalıyız."

Liv tereddüt etti. Eğitimde olan bir Koruyucu olarak karışmaması gerekiyordu. Ama ne zaman bir araya gelsek başımızı belaya sokuyorduk. "Lena bir sürü tehlikenin içinde olabilir."

"Liv, gelmek istemiyorsan..."

"Elbette gelmek istiyorum. Beş yaşımdan beri yıldızları ve Büyücüleri inceliyorum. Ve hep bunun bir parçası olmak istedim. Birkaç hafta öncesine kadar yaptığım tek şey okumak ve teleskoptan izlemekti. Seyretmekten sıkıldım. Ama Profesör Ashcroft..."

Liv hakkında yanılmıştım. Marian'a benzemiyordu. O Büyücü Parşömenleri ile yetinemezdi. Dünyanın düz olmadığını kanıtlamak istiyordu.

"Atla ya da teknede kal Koruyucu. Geliyor musun?" Güneş yükseliyordu ve vaktimiz azalıyordu.

"Bunu yapmamı istediğinden emin misin?" Bana bakmadı, ben de ona bakmadım. O gerçekleşmeyen öpücük aramızda asılı duruyordu.

"Fazladan bir selenometresi ve ezberinde kayıp Büyücü yıldız haritası bulunan başka birini tanıyor musun?"

Değişkenlerinin, sonuçlarının ya da hesaplarının bana yardımcı olacağından emin değildim ama şarkının asla yanılmadığını biliyordum, bu gece gördüklerim de bunu kanıtlamıştı. Yardıma ihtiyacım vardı, Lena'nın ya da ilişkimizin bitmiş olmasının da bir önemi yoktu. Çılgın saatli, kitaplarda heyecan arayan bir kaçak Koruyucu da olsa bir Koruyucuya ihtiyacım vardı.

"Atla," dedi Liv usulca. "Daha fazla teknede kalmak istemiyorum." Telli kapının kulpunu çıt bile çıkarmadan çevirdi. Eşyalarını almak üzere içeri giriyordu. Yani benimle geliyordu.

"Emin misin?" Onun geliş sebebi olmak istemiyordum, en azından tek sebebi ben olmak istemiyordum. Bunu kendime söyleyip duruyordum ama çok boktan bir durumdaydım.

"Belirleyici Ay'a hükmetmek için efsanevi bir yerin peşinde olan, doğaüstü bir düzenbazın peşine düşecek tanıdığın başka bir salak var mı?" Kapıyı açarken gülümsedi.

"Aslında var."

pinarnarin

18.6

Dış Kapılar

YAZ OKULU: KAZANMAYI İSTİYORSAN ÖĞRENMEKTEN ASLA VAZĞECME.

Panoda yazan buydu, çoğunlukla HAYDİ YABANKEDİLERİ yazardı. Jackson Lisesi'nin ot bürümüş olan ilk basamağından panoya baktık.

"Vazgeçme kelimesinin G harfiyle yazıldığından eminim."

"Muhtemelen G harfleri bitmiştir. Genel Eğitim Gelişimi, Genel Eşdeğerlik Diploması, Gatlin'den Git." Bunu yapmak biraz hüner gerektirecekti. Yaz olması önemli değildi, Bayan Hester hâlâ Giriş Bürosu'nun önünde oturuyor ve kapıyı sürekli olarak denetimi altında tutuyordu. Bir dersten kaldınızsa yaz okuluna kaydolmak zorundaydınız. Tabii bu kaçamayacağınız anlamına gelmezdi - Bayan Hester'ı idare edebilmeniz şartıyla. Bay Lee, bizi Honey Hill savaşı canlandırmasında görmezse sınıfta bırakacağına dair savurduğu tehdidi gerçekleştirmemişti ama Link biyolojiden kalmıştı ve bu yüzden içeri girmenin bir yolunu bulmalıydım.

"Bütün sabahı çalıların arasında durarak mı geçireceğiz?" Liv huysuzlanmaya başlamıştı.

"Bana bir saniye daha ver. Hayatım boyunca Jackson'dan nasıl dışarı çıkacağımı düşündüm. İçeri nasıl gireceğimi değil. Ama Link olmadan gidemeyiz."

Liv gülümsedi. "İngiliz aksanının gücünü asla küçümseme. Seyret ve gör."

Bayan Hester, gözlüklerinin üzerinden sarı saçlarını topuz haline getirmiş olan Liv'e baktı. Yaz aylarındaydık, bu da Bayan Hester'ın kolsuz bluzlarından birini, dize kadar uzanan polyester şortlarını ve beyaz bağsız Keds'lerini giymiş olması demekti. Tezgâhın altında saklanmış olduğum yerden onun yeşil şortunu ve tombul ayaklarını görebiliyordum.

"Pardon. Nerdenim demiştiniz?"

"İEK." Liv beni tekmeledi ve koridora doğru fırladım.

"Elbette. Peki o nedir?"

Liv sabırsızlıkla içini çekti. "İngiliz Eğitim Konsolosluğu. Söylediğim gibi Birleşmiş Milletler'deki yüksek okulların, eğitim reformunda model olarak kullanılmaları konusuyla ilgileniyoruz."

"Yüksek işlevli mi?" Bayan Hester'ın kafası iyice karışmış gibiydi. Emekleyerek köşeye doğru yoluma devam ettim.

"Ziyaretimle ilgili bilgilendirilmemiş olduğunuza inanamıyorum. Başöğretmeninizle konuşabilir miyim lütfen?"

"Başöğretmen?" Bayan Hester'ın başöğretmenin kim olduğunu algılama süresinde ben merdiveni yarılamıştım bile. Sarışınlığının ve zekâsının dışında, Liv'de daha pek çok cevher vardı.

"Pekâlâ, bu kadar çok *Minik Örümcek Şarlot* şakası yeter. Kobaylarınızı bir elinizle tutun ve makaslarınızla yukarıdan karnına kadar bir kesik atın." Kapının önünden Bayan Wilson'ın sesini duyabiliyordum. Sadece kokudan bile bugün biyoloji dersinin konusunu anlamıştım. Şamatadan bahsetmeme gerek bile yoktu.

pinarnarin

"Sanırım bayılacağım..."

"Wilbur, hayır!"

"Iıığğğ!"

Kapıdaki küçük pencereden baktım. Laboratuvar masalarının üzerinde pembe domuz ceninleri uzanmıştı. Metal tepsilerin içinde yatan küçük ve siyah benekli şeylerdi. Link'inki hariç.

Link'in domuzu kocamandı. Elini kaldırdı. "Bayan Wilson? Göğüs kemiğini makasla kıramıyorum. Tank bu iş için çok büyük."

"Tank mi?"

"Tank, yani domuzum."

"Sınıfın arkasında duran bahçe makasını kullanabilirsin."

Camı tıkırdattım. Link yaklaştı ama beni duymadı. Eden uzun siyah laboratuvar masasında Link'in yanında oturuyordu, bir eli burnundaydı ve diğer elindeki cımbızla domuzunu dürtüklüyordu. Onun diğer kalanlarla birlikte orada olmasına şaşırmıştım - mükemmel bir bilim adamı olmasından dolayı değil tabii, annesi ADK'daydı ve bunun sorununu halledeceğini düşünmüştüm.

Eden domuzun içinden uzun sarı bir şerit çıkardı. "Bu sarı şey de ne?" Onu her an savuracak gibi duruyordu.

Bayan Wilson gülümsedi. Bu yılın en önemli anıydı. "Bayan Westerly, bu hafta Dar-ee Keen'e kaç kez gittiniz? Arkadaşlarınızla patates kızartması ve burger yediniz mi? Soğan halkası? Bir dilim turta?"

"Ne?"

"O yağ. Hadi bakalım şimdi de mesanesine bakalım."

Link elinde koca bir makasla geri dönerken camı yine tıkırdattım. Beni gördü ve kapıyı açtı. "Bayan Wilson, tuvalete gitmem gerekiyor."

Makas, Link ve ben koridorda ilerledik. Giriş bürosunun köşesini döndüğümüzü gören Liv, Bayan Hester'a gülümse-

yerek defterini kapadı. "Çok teşekkür ederim. İrtibatta kalacağım."

Hemen arkamızdan kapıdan çıktı, sarı saçları topuzundan dökülüyordu. Kırpılmış kotuyla Liv'in bir yeniyetme olduğunu anlamamak için beyin özürlü olmak gerekirdi.

Bayan Hester başını sallayarak şaşkınlıkla arkasından bakıyordu. "Kırmızı ceketliler."

Link'in en iyi taraflarından biri ayrıntı sormamasıydı. Akıntıya hemen uyum sağlardı. Tekerlekten salıncak yapmak için gerçek tekerleği keserken de sormamıştı. Arka bahçemize timsah kapanı yapmak için yardımını istediğimde de sormamıştı, bütün okulun bir ucube olarak düşündüğü kızın peşinden koşmak için Külüstür'ü aldığımda da sormamıştı. Bu dostlukta çok önemli bir noktaydı, tersi olsaydı aynılarını yapabilir miydim diye bir an düşündüm. Çünkü hep soru soran bendim, o da hep oyuna katılan.

Beş dakika sonra Jackson Sokağı'ndan aşağı iniyorduk. Dove Sokağı'na kadar ilerledik ve Dar-ee Keen'in önünde durduk. Saatime baktım. Amma gittiğimi fark etmiş olmalıydı artık. Marian kahvaltıda yokluğunu fark etmediyse şu an kütüphanede Liv'in gelmesini bekliyordu. Bayan Wilson da Link geri gelmediği için tuvalete birini göndermiş olmalıydı. Zamanımız azalıyordu.

Yağlı yiyeceklerle dolu yağlı sarı tepsileri, kırmızı masanın üzerine koymadan önce kesinleşmiş bir planımız yoktu.

"Vampir çocukla kaçtığına inanamıyorum."

"Sana daha kaç kere söyleyeceğim. O bir Karabasan," diye düzeltti Liv.

"Neyse ne. Eğer Kan Karabasanıysa kanını emer. Yani aynı

kapıya çıkıyor." Link diğer ekmeğini tepsideki sosa batırırken elindekini ağzına attı.

"Kan Karabasanı bir iblistir. Vampir ise filmlerde gördüğün bir şey."

Bunu hiç yapmak istemiyordum ama gündeme getirmem gereken bir konu daha vardı. "Ridley de onlarla beraber."

Link, içini çekerek elindeki paketi buruşturdu. İfadesi değişmedi ama onun midesinde de benimkinde olan düğümün oluştuğundan emindim. "Bu tam bomba." Kâğıdı çöp kutusuna fırlattı. Kenara çarparak dışarı düştü. "Tünellerde olduklarından emin misin?"

"Öyle görünüyordu." Dar-ee Keen'e gelirken Link'e gördüklerimi anlatmıştım ama bunları banyoda aynada gördüğümü söylememiştim. "Büyük Bariyer denen bir yere gidiyorlar."

"Olmayan bir yere." Liv başını sallıyordu, bileğinde dönüp duran göstergeleri kontrol ediyordu.

Link önünde duran içi hâlâ yemekle dolu olan tabağını itti. "Dur bakalım anlamış mıyım? Tünellere inip zamanını şaşırmış olan Ay'ı, Liv'in süslü saatinin yardımıyla bulacağız, öyle mi?"

"Selenometre." Liv başını okuduğu sayıları yazmakta olduğu kırmızı defterinden kaldırmadı.

"Neyse ne. Neden Lena'nın ailesine neler olduğunu söylemiyoruz? Bizi görünmez yapabilirler ya da bir takım Büyücü silahlarını bize ödünç verirler."

Bir silah. Şu an yanımda olan gibi bir şey.

Cebimde duran Arklambasının eğimli yüzeyini hissedebiliyordum. Nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, belki Liv bilirdi. Büyücü göğünü okumayı da biliyordu.

"Bizi görünmez yapmaz ama bende bu var." Küreyi plastik masanın üzerinde tuttum.

"Kanka. Bir top mu? Ciddi misin?" Link hiç etkilenmemişti.

pinarnarin

Liv donmuştu. Tereddütle uzandı, eli havada sallanıyordu. "Bu düşündüğüm şey mi?"

"Bir Arklambası. Marian Tüm Ruhlar Günü'nde bana verdi. Anneminmiş."

Liv huzursuzluğunu gizlemeye çalıştı. "Bunca zamandır Profesör Ashcroft'ta bir Arklambası vardı ve bana hiç göstermedi, öyle mi?"

"Al. Kendin bak." Küreyi ellerine bıraktım. Onu bir yumurtaymış gibi dikkatle tuttu.

"Dikkatli ol! Bunların ne kadar az bulunduğundan haberin var mı senin?" Liv gözlerini parlak yüzeyinden alamıyordu.

Link buza çarpana kadar bütün kolayı içine çekti. "Biri beni bilgilendirecek mi? Ne işe yarıyor?"

Liv büyülenmişti. "Bu Büyücüler dünyasındaki en güçlü silahlardan biridir. Nasıl kullanacağını bilirsen bir Karabasan için metafiziksel bir hapishanedir." Ona umutla baktım. "Ve maalesef ben bilmiyorum."

Link Arklambasını dürttü. "Karabasan kriptoniti gibi mi?"

Liv onayladı. "Onun gibi bir şey."

Arklambasının çok güçlü olduğuna dair her hangi bir şüphe yoktu fakat bu problemimizi çözmüyordu. Fikirlerim tükenmişti. "Bu şeyin bize yardımı olmayacaksa tünellere nasıl ineceğiz?"

"Tatil değil." Liv, Arklambasını isteksizce bana verdi. "Büyücü tünellerine gideceksek bunu, dış kapılardan birini kullanarak yapabiliriz. Lunae Libri'yi kullanamayız."

"Demek başka yollar da var, öyle mi? Dış kapılar denen şeyler yani?" diye sordu Link.

Liv onayladı. "Evet. Ama bunları sadece Büyücüler ve Profesör Ashcroft gibi olan sayılı bir takım Ölümlüler bilir. Ve o bize söylemeyecektir. Şu an eşyalarımı bir bavula toplamıştır eminim."

pinarnarin

Bunu Liv'in akıl etmesini beklerdim ancak Link ondan önce davrandı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." Sırıtarak kolunu Liv'e doladı. "Sonunda bu şansa sahip olacaksın. Aşk Tüneli'ne gitme zamanı."

Panayırların ardından panayır alanları sadece boş arazilerdi. Yerdeki toprağı ve birkaç sürgünü tekmeledim.

"Bak, hâlâ hangi alet neredeydi, kazık izlerinden görebiliriz." Liv izleri gösterdi, Lucille onu izledi.

"Evet ama hangi iz hangi alete ait nasıl anlayacağız?" Daree Keen'deyken iyi bir fikir gibi görünmüştü ama şu an boş bir alanın ortasında duruyorduk.

Link çığlık atarak birkaç metre öteden bize el salladı. "Sanırım burası dönme dolabın olduğu yer. Atılmış olan izmaritlerden bunu söyleyebilirim. Bu eski aletin etrafı gün boyunca baca gibi tütüyordu."

Yanına gittik. Liv biraz ötedeki siyahlığı işaret etti. "Burası Lena'nın bizi gördüğü yer değil miydi?"

"Ne?" *Biz* kelimesine takılmıştım.

"Yani, beni gördüğü demek istedim." Pembeleşti. "Burası onun yürümeye başladığı ve mısır makinesinin alev aldığı yer. Palyaçonun balonlarını patlatıp küçük çocuğu ağlatmadan hemen önce." Nasıl unutabilirdim?

Uzun çimlerin altında, yerdeki izleri bulmak kolay değildi. Eğilip yerdeki sürgünleri araladım ama hiçbir şey yoktu. Birkaç kâğıt bardak ve birkaç bilet. Ayağa kalktığımda cebimdeki Arklambasının yeniden ısınmaya başladığını hissettim, saçma bir vızıldanma da vardı. Cebimden çıkardım, masmavi parlıyordu.

Liv'e gösterdim. "Sence bu ne anlama geliyor?"

Küreyi inceledi ve rengin yoğunlaşmasını izledi. "Hiçbir fikrim yok. Renk değiştirdikleri hakkında bir şey okumadım hiç."

"Ne oluyor çocuklar?" Link alnındaki teri Black Sabbath tişörtüyle sildi. "Vay be! Bu hareket ne zaman başladı?"

"Bir saniye önce." Nedenini bilmiyordum ama yavaşça ilerliyordum, adım adım. Ben ilerledikçe Arklambasının parıltısı artıyordu.

"Ethan, ne yapıyorsun?" Liv hemen arkamdaydı.

"Bilmiyorum." Yön değiştirdim ve renk solmaya başladı. Neden değişiyordu?

Yeniden diğer yöne döndüm. Yine her adımla birlikte ısınmaya ve titreşmeye başladı. "Bak." Elimi açıp onun nasıl renklendiğini Liv'e gösterdim.

"Neler oluyor?"

Omuz silktim. "Yaklaştıkça deliriyor."

"Yani sence..." Tozlu gümüş rengi yüksek konçlu ayakkabılarına baktı, düşünüyordu. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk.

Onu elimde çevirdim. "Bir tür pusula olabilir mi?"

Liv parlak küreyi izlerken Lucille yanımızda zıplayıp duruyordu, ateşböceklerini yakalamaya çalışır gibiydi.

Çimin sararmış kısmına geldiğimizde Liv durdu.

Arklambası koyulaşarak çivit mavisine dönüşmeye başlamıştı. Yere dikkatle baktım. "Burada bir şey yok."

Liv yere eğilip otları yana itti. "Bundan pek emin değilim." Liv'in pislikleri süpürdüğü yerde bir şekil belirdi.

"Hatlarına bakın. Bu bir kapı." Link haklıydı. Bu Macon'ın odasında halının altında bulunan döşeme kapağı ile aynıydı.

Yanlarına diz çöktüm ve elimi kapının kenarlarında gezdirerek geri kalan pisliği temizledim. Liv'e baktım. "Nereden bildin?"

"Arklambasının delirmesi dışında nereden bildiğimi mi soruyorsun?" Kendini beğenmiş bir tavır sergiliyordu. "Neye bakman gerektiğini biliyorsan dış kapıları bulmak o kadar da zor değil."

pinarnarin

"Onları açmanın da o kadar zor olmadığını umuyorum." Link kapının ortasını gösteriyordu, orada bir anahtar deliği vardı.

Liv iç geçirdi. "Kilitli. Büyücü anahtarına ihtiyacımız var. O olmadan giremeyiz."

Link biyoloji laboratuarından çaldığı büyük bahçe makasını kemerinden çıkardı. Zaten hiçbir şeyi doğru bir yere koyamazdı. "Büyücü anahtarıymış, kıçımın kenarı."

"Çalışmaz." Liv, Link'in yanına çökmüştü. "Bu Büyücü kilidi, okuldaki dolabına benzemez."

Link makası çatlağa sokarken bir yandan da söyleniyordu. "Buralardan olmadığın belli. Bu bölgede kargaburnuyla ya da ince bir diş fırçasıyla açılmayan tek kapı yoktur."

Liv'e baktım. "Bu işi başaracak."

"Evet." Kapı çatırdayarak açıldığında Link sırıttı. Yumruğunu bana uzattı. "Çak."

Liv şoktaydı. "Tamam, bu kitaplarda yazmıyor."

Link eğilerek içeri baktı. "Karanlık ve merdiven yok. Bayağı yüksek görünüyor."

"Adım at." Ne olacağını biliyordum.

"Delirdin mi?"

"Güven bana."

Link ayağını uzattı, bir saniye sonra havada duruyordu. "Dostum, Büyücüler bunları nereden buluyor? Büyücü marangozlar falan mı var? Doğaüstü inşaat birliği, mesela." Görüntüden kayboldu. Bir saniye sonra sesi boşlukta yankılanıyordu. "O kadar yüksek değilmiş. Siz ikiniz, geliyor musunuz gelmiyor musunuz?"

Lucille karanlığa baktı ve deliğin ortasına atladı. Bu kedi yıllar boyunca teyzelerimle yaşadığı için birazdan daha fazla deli olmalıydı. Kenardan baktım, aşağıda yanan meşaleden gelen ışığın titreşimini görebiliyordum. Link aşağıda duruyordu, Lucille de ayaklarının dibinde. "Önce hanımlar."

"Neden tehlikeli ve korkunç şeyler söz konusu olduğunda erkekler hep bunu söyler?" Liv bir ayağını deliğe uzattı, pek emin değildi. "Üstüne alınma!"

Gülümsedim. "Alınmadım."

Gümüş pabuçları bir an havada kaldı ve hafifçe dengesini kaybetti. Elini yakaladım. "Lena'yı bulduğumuzda tam anlamıyla..."

"Biliyorum." Liv'in hiç yeşil olmayacak veya sararmayacak olan sakin mavi gözlerine baktım. Güneş saçlarında parlıyordu, bal rengiydiler. Bana gülümsedi, elini bıraktım.

Beni dengeleyenin o olduğunu fark ettim.

Peşinden karanlığın içinde kaybolduğum anda, kapı arkamdan kapandı ve gökyüzü yok oldu.

Tünelin girişi nemli ve yosunluydu, Lunae Libri'den Ravenwood'a çıkana benziyordu. Basamakların üzerindeki tavan alçaktı, eski taş duvarlarda zindan havası vardı. Her su damlasından çıkan ses, duvarlarda yankılanıyordu.

Basamakların sonunda kendimizi bir kavşakta bulduk. Mecazi bir anlamı yoktu, bildiğiniz yol ayrımıydı.

"Pekâlâ, hangisinden gideceğiz?" Link iki farklı tünele bakıyordu. Bu yolculuk, Sürgün'e yaptığımız yolculuktan daha zorlu olacaktı. Orada tek yol vardı ama bu kez durum farklıydı ve yapılması gereken seçimler vardı.

Yapmam gereken seçimler.

Soldaki tünel, bir tünelden çok bir çayıra benziyordu. Genişledikçe tozlu patikanın iki yanında salkım söğütler beliriyordu, kır çiçekleri ve otlar da vardı. Bulutsuz mavi gökyüzünün altında tepeler uzanıyordu. Bir Büyücü tüneli olmasa öten kuşların ve koşuşan tavşanların olduğunu bile hayal edebilirdiniz ancak hiçbir şey göründüğü gibi değildi.

Sağa giden tünel ise bir tünel değildi, kendi Büyücü gök-

pinarnarin

yüzünün altında kıvrılarak ilerleyen bir sokaktı. Karanlık sokak, ilk tüneldeki güneşli taşra havasındaki tünelle tam bir zıtlık oluşturuyordu. Liv defterine notlar alıyordu. Omzunun üzerinden baktım. *Komşu tünellerde uyumsuz zaman bölgeleri.*

Sokağın dibindeki otel tabelasından gelen titreşen bir ışık vardı. Demir parmaklıklı balkonları ve iki yanında yangın merdivenleri olan yüksek apartmanlar, yolun iki yanına dizilmişti. Uzun teller sokak boyunca binadan binaya uzanıyordu, üzerlerine asılmış birkaç çamaşırın da yardımıyla muazzam bir örümcek ağına benziyorlardı. Asfaltın üzerinde artık kullanılmadığı belli olan bir tramvay hattı vardı.

"Hangi yoldan gideceğiz?" Link endişeliydi. Bu ürkütücü Büyücü tünellerinde gezinmek ona uygun bir şey değildi. "Ben oyumu *Oz Büyücüsü* yolundan gitmek üzere kullanıyorum." Gün ışığına yöneldi.

"Oylama yapmamız gerektiğini düşünmüyorum." Arklambasını cebimden çıkardım, ışığı dikkatimi çekmeden önce elim ısınmaya başladı. Abanoz yüzeyi açık yeşil bir renk almaya başlamıştı.

Liv'in gözleri açıldı. "İnanılmaz."

Karanlık sokağa doğru birkaç adım attım ve ışık yoğunlaşmaya başladı.

Link peşimizden geldi. "Alo? Ben diğer tarafa gidiyordum. Beni durduramayacaksınız."

"Şuna bak." Arklambasını onun göreceği şekilde tutarak yürümeye devam ettim.

"Katil ışık."

Liv selenometresini kontrol etti. "Haklıydın. Bizi bir pusula gibi yönlendiriyor. Değerler bunu doğruluyor. Ayın çekim gücü bu yönde çok daha kuvvetli ki yılın bu zamanları için değerler yanlış."

Link başını iki yana salladı. "Bu ürkütücü sokaktan git-

mek zorunda kalacağımızı bilmem gerekirdi. Muhtemelen başka bir Kızgın tarafından öldürüleceğiz."

Sokağa doğru attığım her adım Arklambasının daha yeşil ve daha parlak bir hal almasını sağlıyordu. "Bu yoldan gidiyoruz."

"Bundan emindim zaten."

Link'in kesinlikle ölüme doğru ilerlediğimize inandığı karanlık sokak, sadece karanlık bir sokaktı. Otel tabelasının hâlâ yanıp söndüğü yere kadar yürüdüğümüz kısa yol boyunca başımıza hiçbir şey gelmedi. Burası çıkmaz bir sokaktı ve tabelanın altında bir kapı eşiği vardı. Onu kesen, üzeri aydınlatılmamış kapı eşikleriyle dolu başka bir sokak mevcuttu. Otel işaretiyle yanındaki binanın arasında dik taş basamaklar vardı. Başka bir kapı.

"Sola mı sağa mı gideceğiz?" diye sordu Liv sokağa dönerek.

Arklambasının ışığı artık zümrüt yeşiline dönüşmüştü. "İkisi de değil. Yukarı çıkacağız."

Basamakların üzerindeki ağır kapıyı açtım. Devasa taş bir kemerin arkasına çıktık ve yine iri bir meşe ağacının dallarının arasından yansıyan gün ışığı gözlerimizi kamaştırdı. Beyaz saçlı, beyaz şortlu bir kadın, beyaz sepetinde beyaz bir kanişin olduğu, beyaz bir bisikletin pedallarını çeviriyordu. İri bir Golden Retriever, bisikletin peşinden koşuyordu. Köpek tasmasını tutan adamı çekiştiriyordu. Lucille, köpeği süzdü ve çalıların arasına daldı.

"Lucille!" Çalılara eğildim fakat çoktan yok olmuştu. "Harika. Halalarımın kedisini bir kez daha kaybettim."

"Teknik olarak senin kedin. Sizinle yaşıyor." Link açelyaların arasına bakındı. "Endişelenme. Geri döner. Kedilerin yön bulma duygusu gelişmiştir."

"Bunu nereden biliyorsun?" Liv şaşırmıştı.

pinarnarin

"Belgesel kanalındaki Kedi Haftası yayınından. Köpekbalığı Haftası gibi ama kedilerle yapılanı." Ona ters ters baktım.

Link kızardı. "Ne? Annem televizyonda buna benzer bir sürü garipliği seyrediyor."

"Hadi gel."

Ağaçların arasından çıktığımız anda mor saçlı bir kız Link'e çarptı, elindeki büyük resim defterini neredeyse düşürüyordu. Etrafımız köpekler, insanlar, bisikletler ve patencilerle dolmuştu, açelyalar ve devasa meşe ağaçları olan bir parktaydık. Merkezinde oymalı taş bir çeşme vardı, iki yanında birbirine su fışkırtan iki adet çıplak deniz adamı heykeli duruyordu. Çeşmeden her yana ışınlar halinde dağılan yürüme yolları yapılmıştı.

"Tünellere ne oldu? Neredeyiz?" Link'in kafası her zamankinden çok daha fazla karışmıştı.

"Bir çeşit parktayız," dedi Liv.

Nerede olduğumuzu gayet iyi biliyordum, gülümsedim. "Forsyth Parkı. Savannah'dayız."

"Ne?" Liv çantasını karıştırmaya başlamıştı.

"Savannah, Georgia. Buraya küçükken annemle gelirdim."

Liv, Büyücü gökyüzüne benzeyen bir şeyleri gösteren bir harita açtı. Güney Yıldızı'nı tanıdım, gerçek Büyücü gökyüzünden kaybolmuş olan yedi köşeli yıldız. "Çok anlamsız. Büyük Bariyer diye bir yer varsa ki buna inandığımı söylemiyorum, bir Ölümlü kasabasının ortasında olması mümkün değil."

Omuz silktim. "Bizi buraya getirdi. Ne diyebilirim?"

"Yaklaşık sekiz kilometrelik bir yol yürüdük. Nasıl Savannah'da olabiliriz?" Link hâlâ tünellerde her şeyin farklı olduğu fikrine alışamamıştı.

Liv kalemini çevirerek ucunu çıkardı, kendi kendine mı-

rıldanıyordu. "Yer ve zaman kavramı Ölümlü fiziğiyle uyuşmuyor."

Ufak tefek iki yaşlı hanım, bebek arabalarına koydukları köpeklerini gezdiriyorlardı. Kesinlikle Savannah'daydık. Liv kırmızı defterini kapadı. "Zaman, mekân, mesafe... hepsi buradakinden farklı. Tüneller Büyücü dünyasının bir parçası, Ölümlü dünyasının değil."

Bu bir işaretmiş gibi Arklambasının ışığı söndü ve yine eski siyah rengine dönüştü. Onu cebime koydum.

"Buradan nereye gideceğimizi nasıl bileceğiz?" Link paniklemişti ama ben iyiydim.

"Ona ihtiyacımız yok. Sanırım nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum."

Liv burnunu kırıştırdı. "Nasıl?"

"Savannah'da tanıdığım bir kişi var."

pinarnarin

18.6

Aynadan

Teyzem Caroline, Doğu Liberty Sokağı'nda Baptist St. John Katedrali'nin hemen yanında oturuyordu. Evine birkaç yıldan beri gitmemiştim ama Bull Sokağı'ndan ilerlemem gerektiğini hatırlıyordum, çünkü evi Tarihi Savannah Tramvay Turu'nun yapıldığı yolun üzerindeydi. Ayrıca yollar parktan nehre doğru ilerlerdi ve her bloğun sonunda, yönünüzü belirleyebileceğiniz bir meydan bulunurdu. Savannah'da kaybolmak zordu, Asi olmanıza gerek yoktu.

Savannah ile Charleston arasında dilediğiniz her tür tarihi turu bulabilirdiniz. Çiftlik turları, Güney mutfağı turları, Konfederasyon Kızları turları, hayalet turları (en sevdiğim tur), ve klasik olan tarihi ev turları. Hatırladığım kadarıyla Caroline Teyze'nin evi de o turdaki evlerden biriydi. Onun ayrıntılara olan düşkünlüğü sadece ailemizde değil, tüm Savannah'da da meşhurdu. Savannah Tarih Müzesi'nin küratörüydü ve her binanın, her anıtın tarihçesini ve her bir skandalı en az annemin İç Savaş'ı bildiği kadar iyi bilirdi. Bu küçümsenecek bir şey değildi, buralarda skandallar da turlar kadar sık olurdu.

"Nereye gittiğimizi bildiğinden emin misin dostum?

Bence bir şeyler yemek için dursak iyi olacak. Bir burger için adam bile öldürebilirim." Link, Arklambasına benden daha çok güveniyordu. Lucille yeniden ortaya çıkmış, başını yana eğerek yerde oturuyordu. O da emin değildi.

"Nehre doğru yürümeye devam edeceğiz. Birazdan Doğu Liberty Sokağı karşımıza çıkacak. Bak." Birkaç blok ötede görünen katedralin çan kulesini gösterdim. "Bu St. John Katedrali. Neredeyse vardık."

Yirmi dakika sonra hâlâ katedralin çevresinde daireler çiziyorduk. Link ile Liv sabırsızlanmaya başlamışlardı, onları suçlayamazdım. Doğu Liberty'de tanıdık bir şey görmeye çalıştım. "Sarı bir evdi."

"Sarı sevilen bir renk olmalı. Bu sokaktaki evlerin hepsi sarı." Liv bile benimle dalga geçmeye başlamıştı. Aynı blokta üçüncü turumuzdu.

"Lafayette Meydanı'nın sonundaydı."

"Bir telefon kulübesi bulup rehberden numarasına baksak." Liv alnındaki teri sildi.

Gözlerimi kısarak ileri baktım. "Telefon kulübesine ihtiyacımız yok. Bloğun sonundaki ev."

Liv gözlerini devirdi. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Del Teyze önünde duruyor."

Büyücü tünellerinde birkaç saat yürüdükten sonra Savannah'ya varmak son derece garipti ama Lena'nın teyzesini, Caroline Teyze'nin evinin önündeki kaldırımda, bize el sallayarak dururken görmek daha da garipti. Bizi bekliyordu.

"Ethan! Sonunda seni bulduğuma çok sevindim. Her yere baktım; Atina, Dublin, Kahire..."

"Bizi Mısır ve İrlanda'da mı aradınız?" Liv de benim kadar şaşkın görünüyordu fakat bu aslında onu hoş görebileceğim bir durumdu.

Georgia. Atina, Dublin ve Kahire, Georgia'nın şehirleri." Liv pembeleşti. Bazen onun da Lena gibi Gatlin'den çok uzak diyarlardan olduğunu unutuyordum tabii, farklı diyarlardan.

Del Teyze elimi tutarak onu şefkatle okşadı. "Arelia nerede olduğunuzu bulmaya çalıştı ama bulabildiği tek şey Georgia oldu. Geleceği görme, maalesef bilimden çok bir sanat. Yıldızlara şükür sizi bulabildim."

"Burada ne yapıyorsun Del Teyze?"

"Lena kayıp. Seninle birlikte olduğunu umuyorduk." Yanıldığının farkına vararak içini çekti.

"Değil ama onu bulabileceğimi sanıyorum."

Del Teyze buruşmuş olan eteğini düzeltti. "O zaman ben de sana yardım ederim."

Link başını kaşıdı. Del Teyze ile tanışmıştı ama onun bir Parşömenci olarak neler yapabildiğine şahit olmamıştı. Bu yaşlı perişan kadının, bize nasıl yardım edeceğini düşündüğü çok ortadaydı. Genevive Duchannes'in mezarında onunla birlikte geçirdiğim o karanlık geceden sonra, ben neler yapabileceğini biliyordum.

Ağır kapı tokmağını kaldırıp kapıya vurdum. Caroline Teyze kapıyı açtı, ellerini G.Y.K önlüğüne kuruluyordu. Güneyde Yetişen Kızlar. Gülümseyince göz kenarları kırıştı.

"Ethan, burada ne arıyorsun? Savannah'da olduğunu bilmiyordum."

İyi bir yalan uyduracak zamanım olmamıştı, kötüsünü söylemeye başladım. "Şehir ziyareti... Bir arkadaşa..."

"Lena nerede?"

"O gelemedi." Kapıdan çekilip tanıştırma faslıyla dikkatini başka yönlere çekmeye çalıştım. "Link'i tanıyorsun, bunlar da Liv ve Lena'nın teyzesi Delphine." Caroline Teyze'nin biz buradan ayrıldıktan sonra yapacağı ilk işin, babamı arayıp beni gördüğüne ne kadar çok sevindiğini söylemek olacağını biliyordum. Bu kadar sır Amma için çok fazlaydı ve artık on

pinarnarin

yedinci doğum günüme kadar yaşayabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Sizi yeniden görmek ne kadar güzel efendim." İhtiyacım olduğu anda, son derece akıllı ve uslu bir çocuk haline gelebilen Link'e her zaman güvenebilirdim. Savannah'da teyzemin tanımayıp da benim tanıdığım birini bulmaya çalıştım, sanki mümkünmüş gibi. Savannah, Gatlin'den büyüktü ama Güney kasabalarının hepsi aynıydı. Herkes birbirini tanırdı.

Caroline Teyze bizi içeri davet etti. Birkaç saniyeliğine ortadan yok oldu ve elinde, içinde buzlu çay ve bir tabak Benne Babies kurabiyelerinin bulunduğu bir tepsiyle yeniden ortaya çıktı. "Bugün son derece garip bir gün."

"Nasıl yani?" Kurabiyelere uzandım.

"Bu sabah ben müzedeyken biri eve girmiş ama en garip kısmı bu değil. Hiçbir şey almamışlar. Çatı arasını altüst etmişler fakat evin kalan kısmına hiç dokunmamışlar."

Liv'e baktım. Tesadüf diye bir şey yoktu. Del Teyze de aynı şeyi düşünüyor olabilirdi ancak bunu söylemek yine de zordu. Kafası karışmış gibiydi, 1820 yılında inşa edilmesinden bu yana bu odada olan farklı şeylerle savaşıyor gibiydi. Biz burada oturmuş kurabiyelerimizi yerken, o geride kalan iki yüz yılı görmekle meşgüldü. O gece Genevive'in mezarında yeteneği ile ilgili söylediklerini hatırladım. Parşömenci olmak büyük bir onurdu ama aynı zamanda büyük bir yüktü.

Caroline Teyze'nin çalınmaya değer neyi olabileceğini merak ettim. "Tavan arasında ne var?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Noel süsleri, evin mimari projeleri, annenin eski kâğıtları." Liv masanın altından ayağıyla beni dürttü. Aynı şeyi düşünüyordum. Neden arşivde değillerdi?

"Ne tür kâğıtlar?"

Caroline Teyze biraz daha kurabiye çıkardı. Link onları son hızla tüketiyordu, servise yetişemiyordu. "Tam olarak

pinarnarin

bilmiyorum. Ölümünden bir ay kadar önce, annen bana buraya birkaç kutusunu getirip getiremeyeceğini sormuştu. Anneni ve dosyalarını bilirsin."

"Bakmamın sakıncası var mı? Bu yaz kütüphanede Marian ile birlikte çalışıyorum, bazıları ilgisini çekebilir." Normal konuşmaya çalışıyordum.

"Dilediğini yap fakat yukarısı gerçekten çok karışık." Boş tabağı aldı. "Açmam gereken birkaç telefon var, sonra da polis raporunu doldurmalıyım. İhtiyacın olursa buradayım."

Caroline Teyze haklıydı; tavan arası karmakarışıktı. Kıyafetler, kâğıtlar her yere fırlatılmıştı. Biri tüm kutuları üst üste boşaltarak kocaman bir yığın oluşturmuştu. Liv birkaç sayfayı eline aldı.

"Buranın içine sı..." Link, Del Teyze'ye baktı, utanmıştı. "Yani bu kahrolası dağınıklıkta nasıl bir şey bulacağız? Ne arıyoruz?" Boş bir kutuyu duvara doğru tekmeledi.

"Anneme ait olabilecek her şeyi. Biri burada bir şey aramış." Herkes değişik bir yığının üzerine çöktü.

Del Teyze, içi İç Savaş'a ait kurşun kovanlarıyla dolu olan bir şapka kutusunu aldı. "Bunda bir zamanlar güzel bir şapka varmış."

Annemin eski lise yıllığını ve Gettysburg savaş alanının arazi rehberini aldım. Arazi rehberinin yıllığa nazaran çok daha fazla kullanılmış olduğunu fark ettim. İşte annem.

Liv bir kâğıt yığınının yanına çömelmişti. "Sanırım bir şey buldum. Yani annene ait gibi görünüyorlar ama bir şey değiller. Ravenwood Malikanesi'ne ait eski eskizler ve Gatlin tarihiyle ilgili bir takım notlar."

Ravenwood'la ilgisi olan her şey önemli bir şeydi. Notları bana uzattı, sayfaları hızla inceledim. Gatlin İç Savaş kayıtları, Ravenwood Malikânesi'nin ve kasabadaki eski binaların eskizleri. Tarih Kurumu, eski itfaiye istasyonu, Wate evi. Ama hiçbiri bir şey ifade etmiyordu.

"Gel pisi pisi. Hey bir arkadaş buldum..." Link, Güney mumyalama sanatıyla koruma altına alınmış olan kediyi eline aldı ama içi doldurulmuş ölü bir kedi olduğunu anlayınca hızla geri fırlattı. "Lucille'e."

"Başka bir şeyler olmalı. Buraya gelen her kimse İç Savaş kayıtlarına bakmadığı kesin."

"Belki de aradıklarını buldular." Liv omuz silkti.

Del Teyze'ye baktım. "Bunu bulmanın tek yolu var."

Birkaç dakika sonra hepimiz bağdaş kurmuş yerde oturuyorduk, kamp ateşinin başına dizilmiş gibiydik. Ya da bir şeyin seansında. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Buraya kimin, neden girdiğini bulabilmenin tek yolu bu."

Del Teyze ikna olmuş gibi başını salladı. "Pekâlâ. Sakın unutmayın, mideniz bulanırsa başınızı dizlerinizin arasına sokun. Şimdi el ele tutuşun."

Link bana baktı. "Neden bahsediyor? Niye midemiz bulanacakmış?"

Liv'in elini tutarak daireyi tamamladım. Eli yumuşak ve ılıktı. El ele tutuşuyor olduğumuzu tam olarak fark edemeden önce, gözlerimin önünde görüntüler belirmeye başladı...

Birbiri ardına açılan kapanan kapılar gibi çakıp duruyorlardı. Her bir görüntü bir sonrakinin çıkış noktasıydı, çocukluğumdaki, sayfaları hızla çevrilince görüntülerin harekete dönüştüğü kitaplara benziyordu.

Lena, Ridley ve John tavan arasındaki kutuları boşaltıyorlardı...

"Burada olmalı. Bakmaya devam edin." John eski kitapları yere fırlattı.

pinarnarin

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" Lena başka bir kutuya uzandı, eli siyah desenlerle kaplıydı.

"Yıldız olmadan nasıl bulacağını biliyordu."

Başka bir kapı açıldı. Caroline Teyze tavan arasındaki kutuları çekiştiriyordu. Bir kutunun önüne diz çöktü, elinde annemin bir fotoğrafı vardı ve hıçkırmaya başladı.

Ve bir başkası. Annem, omzuna dökülen saçları, kırmızı okuma gözlüğüyle başının üzerinde arkada toplanmıştı. Onu önümde durumuşçasına net görebiliyordum. Çılgınca bir hızla deri kaplı günlüğüne bir şeyler yazdı, sayfayı kopardı, katladı ve bir zarfa koydu. Üzerine bir şeyler karaladıktan sonra günlüğün arkasına koydu. Duvarın yanında duran eski bir sandığı çekti. Sandığın arkasındaki duvar kaplamasında, kalkmış olan kısmı yerinden çıkardı. Birileri izliyor mu diye etrafına bakındıktan sonra, günlüğünü oradaki boşluğa yerleştirdi.

Del Teyze elimi bıraktı.

"Hay anasını!" Link bir kadının önünde nasıl davranması gerektiğini unutmuş gibiydi. Yemyeşil olmuştu ve başını hemen dizlerinin arasına soktu, yere çarpmaya hazırlanıyordu. Link'i, Savannah Snow'un ona eski bir şişe nane likörü içirdiği günden bu yana hiç böyle görmemiştim.

"Üzgünüm. Yolculuğun ardından uyum sağlamak zordur." Del Teyze, Link'in sırtını okşadı. "İlk seferin için çok başarılıydın."

Gördüğüm her şeyi düşünecek kadar çok vaktim yoktu. Bir tek şeye odaklandım. *Yıldız olmadan nasıl bulacağını biliyordu.* John, Büyük Bariyer'den bahsediyordu. Annemin o konuda bir şey bildiğini düşünüyordu, bunu günlüğüne yazmış olabilirdi. Liv de benimle aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, çünkü eski sandığa aynı anda dokunduk.

"Ağır. Dikkat et." Onu duvardan çekmeye başladım. İçi tuğlayla doldurulmuş gibiydi.

Liv duvara ulaştı ve ahşap plakayı çıkardı. Fakat deliğe elini uzatmadı. Ben hızla uzanıp derinin yıpranmış yüzeyine ulaştım. Ağırlığını elimde hissederek günlüğü dışarı çıkardım. Annemden bir parçaydı. Sayfaları sonuna kadar hızla çevirdim. Annemin güzel el yazısı zarfın üzerinden bana bakıyordu.

Macon

Yırtarak açtım ve içindeki sayfayı çıkardım.

Bunu okuyorsan sana kendim söylemek üzere zamanında yetişememişim demektir. İşler hepimizin düşünebileceğinden çok daha kötü durumda. Çok geç kalınmış bile olabilir. Ama bir şansımız varsa şayet, en büyük korkularımızın gerçekleşmesini engelleyebilecek tek kişi sensin.

Abraham yaşıyor. Saklanıyor ve yalnız değil. Sarafine, onunla birlikte ve babana bir mürit olarak kendini adamış.

Zamanımız dolmadan önce onları durdurmalısın.

LJ

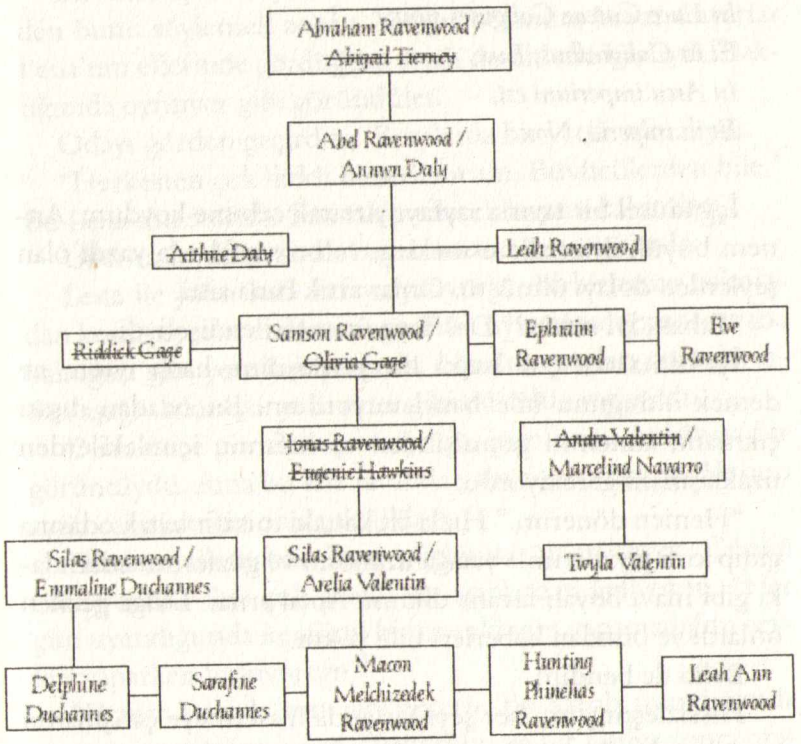
Gözlerim sayfanın sonuna ilişti. LJ. Lila Jane. Başka bir şey daha dikkatimi çekti; tarih. Mideme tekme yemiş gibi oldum. 21 Mart. Annemin kazasından bir ay önce. Öldürülmeden.

Liv geri çekildi, özel ve acı dolu bir şeye tanıklık ettiğini hissetmişti. Günlüğün sayfalarını çevirerek soruların cevaplarını aradım. Ravenwood soyağacının başka bir kopyası vardı. Onu arşivde görmüştüm ama bu sanki daha farklıydı. Bazı isimlerin üzeri çizilmişti.

pinarnarin

RAVENWOOD SOYAĞACI

Sayfaları çevirirken arada duran bir kâğıt kayarak yere düştü. Yerden alıp ince kâğıdı açtım. İnce ve saydam bir parşömendi, kopya kâğıdı gibi. Bir kenarına çizilmiş garip şekiller vardı. Üstü ve altı bozuk ovallerdi, bir çocuk bulutları çizmişti sanki. Liv'e dönerek şekilleri görebilmesi için kâğıdı ona doğru tuttum. Sesini çıkarmadan başını iki yana salladı. İkimiz de ne anlama geldiğini bilmiyorduk.

İnce kâğıdı katlayıp günlüğün içine koydum ve son sayfaya doğru ilerledim. Son sayfayı çevirdim. Anlamsız bir şey daha vardı en azından bana hiçbir anlam ifade etmiyordu.

In Luce Caecae Caligines sunt,
Et in Caliginibus, Lux.
In Arcu imperium est,
Et in imperio, Nox.

İçgüdüsel bir tavırla sayfayı yırtarak cebime koydum. Annem büyük ihtimalle o mektup ve bu sayfalarda yazılı olan şeylerden dolayı ölmüştü. Onlar artık bana aitti.

"Ethan, iyi misin?" Del Teyze'nin sesi endişeliydi.

İyi olmaktan çok başka bir yerdeydim, hatta iyinin ne demek olduğunu bile hatırlamıyordum. Bu odadan dışarı çıkmam, annemin geçmişinden ve kafamın içindekilerden uzaklaşmam gerekiyordu.

"Hemen dönerim." Hızla alt kattaki misafir yatak odasına gidip kirli giysilerimle yatağa uzandım ve gözlerimi odamdaki gibi mavi boyalı tavana diktim. Aptal arılar. Dalga geçilen onlardı ve bundan haberleri bile yoktu.

Belki de bendim.

Hissizleşmiştim, her şeyi bir anda hissetmeye çalışmanın sonu buydu. Şu an, bu eski evde yürüyen Del Teyze bile olabilirdim.

Abraham Ravenwood geçmişten bir parça değildi. Yaşıyordu, Sarafine'le birlikte gölgelere gizlenmişlerdi. Annem bunu biliyordu ve Sarafine onu bu yüzden öldürmüştü.

Gözlerim bulandı. Elimin ıslanacağını düşünerek onları sildim ama hiçbir şey yoktu. Gözlerimi sımsıkı yumdum, onları tekrar açtığımda renklerin ve ışıkların hızla bana doğru geldiğini gördüm, koşar gibiydim. Küçük parçalar gördüm; bir duvar, yamru yumru gümüş çöp kutuları, sigara izmaritleri. Banyo aynamda başlamış olan şey her neyse yeniden gerçekleşiyordu. Kalkmaya çalıştım ama sersem gibiydim. Parçalar uçuşuyordu, sonunda beynimin algılayabileceği bir yavaşlığa ulaştılar.

Bir odadaydım, yatak odası olabilirdi. Durduğum yerden bunu söylemek zordu. Yer gri betondu, beyaz duvarlar Lena'nın ellerinde gördüğüm siyah desenlerle kaplıydı. Baktığımda oynuyor gibi göründüler.

Odayı gözden geçirdim. Buralarda bir yerde olmalıydı.

"Herkesten çok farklı hissediyorum, Büyücülerden bile." Bu Lena'nın sesiydi. Sesi takip ederek başımı kaldırdım.

Üzerimdeydiler, siyah boyalı tavana uzanmışlardı.

Lena ile John kafa kafaya yatıyorlar, birbirlerine bakmadan konuşuyorlardı. Benim geceleri uyuyamadığımda tavana baktığım gibi yere bakıyorlardı. Lena'nın saçları omuzlarından aşağı sarkmıştı, yere yatar gibi dümdüz yatıyordu.

Daha önce görmemiş olsaydım, inanılması imkânsız bir görüntüydü. Ama bu kez tavanda yalnız yatmıyordu. Ve onu aşağı çekmek için orada değildim.

"Kimse, ailem bile bana güçlerimi anlatamıyor. Çünkü bilmiyorlar." Sesi çok acıydı ve uzaklardan geliyordu. "Her gün uyandığımda kendimi bir önceki gün yapamadığım şeyleri yaparken buluyorum."

"Benim için de aynı şey geçerli. Bir sabah uyandığımda gitmek istediğim bir yeri düşündüm ve bir saniye sonra oradaydım." John havaya bir şey atıp yakalıyordu, durmadan bunu yapıyordu. Tavana atmak yerine yere atıyordu.

pinarnarin

"*Seyahat* yapabileceğini bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Yapana kadar bilmiyordum." Gözlerini kapadı ama topu atmayı bırakmadı.

"Ya ailen? Onlar biliyor muydu?"

"Ebeveynlerimi hiç tanımadım. Ben küçükken gitmişler. Doğaüstü olanlar bile ucube gördüklerinde fark ediyorlar." Yalan söylüyorsa da anlamıyordum. Sesi acıklı çıkıyordu ve bana çok gerçek gibi geliyordu.

Lena yan dönüp dirseğine dayandı, böylece onu görebiliyordu. "Üzgünüm. Bu çok acı verici olmalı. En azından ninem beni umursuyordu." Topa baktı ve top havada dondu. "Şimdi kimsem yok."

Top yere düştü. Birkaç kez sektikten sonra yatağın altına yuvarlandı. John dönüp ona baktı. "Senin Ridley'in var. Ben de varım."

"İnan bana, beni yeteri kadar tanıdığında son hızla kaçarsın."

Aralarında birkaç santim vardı. "Yanılıyorsun. Etrafın doluyken kendini yalnız hissetmenin ne demek olduğunu çok iyi bilirim."

Cevap vermedi. Benimle birlikteyken de böyle mi hissediyordu? Biz birlikteyken de yalnız mıydı? Kollarımdayken?

"L?" Bunu duyunca midem bulandı. "Büyük Bariyer'e vardığımızda her şey farklı olacak, söz veriyorum."

"Pek çok kişi öyle bir yerin var olmadığını söylüyor."

"Çünkü nasıl bulacaklarını bilmiyorlar. Oraya sadece tünellerden gidilir. Seni oraya götüreceğim." Gözlerine bakması için onun çenesini tutarak kaldırdı. "Korktuğunu biliyorum. Ancak ihtiyacın olursa ben buradayım."

Lena gözlerini elinin tersiyle silerek uzaklara daldı. Daha da koyu görünen siyah desenleri görebiliyordum. Gazlı kalem gibi görünmüyorlardı, John ve Ridley'de bulunan dövmelere daha çok benziyorlardı. Bana bakıyordu ama beni göremiyordu. "Emin olmak zorundayım. Kimseyi incitemem. Ne istediğimin bir önemi yok."

pinarnarin

"Benim için önemli." John parmağını gözünün altında gezdirerek yaşlardan birini yakaladı ve ona daha da yaklaştı. "Bana güvenebilirsin. Seni asla incitmem." Onu göğsüne çekti, başı omzuna dayanmıştı.

Öyle mi?

Hiçbir şey duyamıyordum, onu görmek de zorlaşmıştı, her şeyden uzaklaşıyordum. Gözlerimi kırpıştırarak odaklanmaya çalıştım fakat gözlerimi yeniden açtığımda, tek görebildiğim dönmekte olan mavi bir tavandı. Başımı çevirip duvara baktım.

Caroline Teyze'nin odasına dönmüştüm ve onlar gitmişti. Her neredelerse birlikteydiler.

Lena hayatına devam ediyordu. John'a açılıyordu ve John da onun yok olduğunu düşündüğüm o parçasına ulaşıyordu. Belki de ben hiç ulaşamamıştım.

Macon Karanlıkta yaşamıştı, annem de Aydınlıkta.

Belki de Ölümlülerle Büyücülerin birlikte olabileceği bir yol bulmamamız gerekiyordu, çünkü birlikte olmamamız gerekiyordu.

Kapı açıktı ama biri yine de çaldı. "Ethan, iyi misin?" Liv. Ayak sesleri belli belirsizdi ama yine de duymuştum. Kıpırdamadım.

O oturunca yatağın ucu hafifçe aşağı çöktü. Eliyle başımı okşadığını hissettim. Çok rahatlatıcı ve tanıdıktı, sanki binlerce kez yapmıştı. Liv'in özelliği buydu - onu hayatım boyunca tanıyor gibiydim. Hep neye ihtiyacım olduğunu hissediyordu, benim kendi hakkımda bilmediğim şeylerin bile farkındaydı.

"Ethan her şey yoluna girecek. Bunların ne anlama geldiğini çözeceğiz. Söz veriyorum." Bunu içten söylediğini biliyordum.

Sırtüstü döndüm. Güneş batmış, oda kararmıştı. Işıkları açmadım. Yine de bana baktığını anlayabiliyordum.

"Karışmaman gerektiğini sanıyordum."

"Karışmamalıyım. Profesör Ashcroft'un bana öğrettiği ilk şey buydu." Durdu. "Ama kendimi tutamıyorum."

"Biliyorum."

Karanlığın içinde bakıştık, eli çenemdeydi, ben dönünce oraya düşmüştü. Onu gerçekten görüyordum, ilk kez olma ihtimalini de görüyordum. Bir şey hissettim. Reddetmenin anlamı yoktu, Liv de hissediyordu. Bana her bakışında böyle olduğuna yemin edebilirdim.

Liv kayarak yanıma kıvrıldı ve başını omzuma yasladı.

Annem, Macon'dan sonra hayatına devam etmenin bir yolunu bulmuştu. Babama âşık olmuştu, bu da hayatınızın aşkını kaybetseniz de yeniden âşık olabileceğinizi ispatlıyordu.

İspatlamıyor muydu?

Bir fısıltı duydum, yüreğimde değil kulağımda. Liv iyice yaklaştı. "Hep olduğu gibi bunu da çözeceksin. Asi olmanın yanı sıra çok iyi bir şeye daha sahipsin."

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Mükemmel bir Koruyucu."

Elimi ensesine koydum. Hanımeli ve sabun... böyle kokuyordu.

"Bu yüzden mi geldin? Bir Koruyucuya ihtiyacım olduğu için mi?"

Hemen cevap vermedi. Onun düşündüğünü hissedebiliyordum. Ne kadarını söyleyebileceğini, ne kadarını riske atması gerektiğini hesaplıyordu. Bunu yaptığını biliyordum, çünkü ben de aynı şeyi yapıyordum.

"Tek sebebi bu değil fakat öyle olmalı."

"Karışmaman gerektiği için mi?"

pinarnarin

Göğsümün üzerinde atan kalbini hissediyordum. Omzumun altına tam oturmuştu.

"İncinmek istemediğim için." Korkuyordu ama korktukları Karanlık Büyücüler, mutant Karabasanlar ya da altın gözler değildi. Çok daha basit ancak onlar kadar tehlikeli olan bir şeyden korkuyordu. Daha küçük fakat sonsuz gücü olan bir şeyden.

Onu kendime çektim. "Ben de istemiyorum." Çünkü ben de korkuyordum.

Konuşmadık. Ona sarıldım ve bir insanın ne şekillerde incinebileceğini düşündüm. Onu ve kendimi ne şekillerde incitebileceğimi. Bu ikisi bir şekilde birbirine karışıyordu. Anlatması zordu ama son dönemde o kadar çok içe kapandıktan sonra, birdenbire açılıvermek kilisede soyunmak kadar yanlış geliyordu.

Kalpler yürüyecek yıldızlar izleyecek. Biri kırık, biri boş...

Bu bizim şarkımızdı, Lena ile benim. Ve ben kırık olandım. Bu boş kalması gerektiği anlamına mı geliyordu? Yoksa dışarıda benim için farklı bir şeyler mi vardı? Belki yepyeni bir şarkı.

Değişiklik için biraz Pink Floyd uyar mıydı? *Mermer koridorlarda boş kahkahalar.*

Karanlığın içinde gülümsedim, ritmik nefesini yumuşayıp o uykuya dalana kadar dinledim. Yorgundum. Ölümlü dünyaya dönmüş olmamıza rağmen, kendimi hâlâ Büyücülerin dünyasındaymışım gibi hissediyordum ve Gatlin çok uzaktaydı. Bunca yolu nasıl geldiğime inanamıyordum, daha ne kadar gitmem gereken yol olduğuna da.

Oraya vardığımda ne yapacağımı bilmiyor olmamı artık umursamıyordum.

19.6

Bonaventure

Koşuyordum, kovalanıyordum. Çitlerin üzerinde atlayıp boş sokaklarda ve avlularda ilerliyordum. Sabit olan tek şey adrenalindi. Durmak yoktu.

Sonra Harley'i gördüm. Üzerime geliyordu, ışıkları yaklaştı ve yaklaştı... Sarı değil yeşildi, gözlerimin içine işliyordu, ellerimle yüzümü kapamak zorunda kaldım.

Uyandım. Görebildiğim tek şey yanıp sönen yeşildi.

Nerede olduğumu bilmiyordum, sonra yeşil parıltının Arklambasından geldiğini fark ettim, 4 Temmuz kutlamalarındaki gibi ışıl ışıldı. Yatağın üzerindeydi, cebimden düşmüş olmalıydı. Yatak farklı görünüyordu ve ışık kontrolsüz bir şekilde yanıp sönüyordu.

Yavaşça hatırladım... yıldızlar, tüneller, tavan arası, misafir yatak odası. Sonra yatağın niye farklı göründüğünü anladım.

Liv gitmişti.

Liv'in nerede olduğunu bulmam uzun sürmedi. "Hiç uyur musun?"

"Senin uyuduğun kadar uyumadığım ortada." Liv başını

pinarnarin

teleskopundan kaldırmamıştı, bu Marian'ın verandasındakinden çok daha küçük alüminyum bir teleskoptu.

Arkasındaki basamağa oturdum. Bahçe de teyzem gibi sakindi, büyük bir manolya ağacının altında kendi halinde çimler vardı. "Ne yapıyordun?"

"Uyandırma çağrısı aldım." Hissettiğimin tam aksine rahat görünmeye uğraşıyordum. Garip. İkinci kattaki misafir odasının camına baktım. Buradan bile yanıp sönen yeşil ışığın parıltısı görünüyordu.

"Garip. Sanırım ben de bir tane aldım. Şundan bir baksana." Küçük teleskopu bana verdi. Ucundaki kocaman lens olmasa fener sanılabilirdi.

Onu alırken ellerimiz birbirine değdi. Bir şok yaşanmadı.

"Bunu da sen mi yaptın?"

Gülümsedi. "Profesör Ashcroft verdi. Konuşmayı bırak da bak. Orada." Ölümlü gözlerimin, sadece yıldızsız bir gökyüzü görebilmeyi başardığı manolyanın sağını işaret etti

Teleskopu gözüme yaklaştırdım. Ağacın üzerindeki gökyüzü şimdi ışıklıydı, yere kadar uzanan hayalet bir ışık vardı ve bizden çok uzak değildi. "Nedir bu? Kayan bir yıldız mı? Kayan yıldızlar böyle bir iz bırakır mı?"

"Olabilir. Tabii o kayan bir yıldız olsaydı."

"Olmadığından nasıl bu kadar eminsin?"

Teleskopa vurdu. "Kayıyor olabilir ama o Büyücü göğünde kayan bir Büyücü yıldızı, hatırladın mı? Aksi takdirde onu bu alet olmadan da görebilirdik."

"Çılgın saatin ne diyor?"

Onu basamağın üzerinden aldı. "Ne dediğinden emin değilim. Gökyüzünü görene kadar bozulduğunu düşünmüştüm."

Arklambası hâlâ yanıp sönüyordu, değişmeyen aynı yeşil ışıkla.

Rüyamdan bir bölüm hatırladım. Harley üzerime doğru geliyor gibi hissetmiştim. "Burada duramayız. Bir şeyler olacak." Burada Savannah'da.

Liv selenometresini bileğine taktı. "O her neyse orada olacakmış gibi görünüyor." Teleskopu sırt çantasına koydu ve yeri işaret etti. Gitme zamanı gelmişti.

Elimi uzattım ama elimi tutmadan ayağa kalktı. "Sen Link'i uyandır. Ben eşyalarımı alayım."

"Hâlâ neden sabahı bekleyemediğimizi anlayamadım." Link mızmızlanıyordu, saçları her yerine yapışmıştı.

"Bu şey sabahı bekleyebilirmiş gibi görünüyor mu?" Arklambası çok parlaktı, bütün sokağı aydınlatıyordu.

"Onu düşük seviyeye falan ayarlayamaz mısın? Şu ışığı kapat." Link elini gözlerinin önüne tuttu.

"Çalıştığını sanmıyorum." Arklambasını salladım fakat yanıp sönen yeşil ışık durmadı.

"Dostum, sihirli küreyi bozdun."

"Bozmadım. Ben..." Vazgeçerek cebime attım. "Evet, bozulmuş gibi." Işık kotumun içinden parlıyordu.

"Bir çeşit Büyücü gücü dalgalanması, Arklambasının normal çalışma düzenini bozmuş olabilir." Liv etkilenmişti.

Link ise etkilenmemişti. "Alarm gibi mi? Bu hiç de iyi değil."

"Bunu bilmiyoruz."

"Dalga mı geçiyorsun? Komiser Gordon, Batman ışığını ne zaman yaksa kötü bir şey olurdu. Fantastik Dörtlü gökyüzünde dört rakamını gördüğünde de."

"Bir fikrim var."

"Öyle mi? Ethan sihirli küreyi bozduğuna göre, bizi gitmemiz gereken yere götürecek bir tane daha bulabilme imkânın da var mı?"

Liv selenometresine baktı ve yürümeye başladı. "Bizi yıldızın, yaklaşık olarak düştüğü bölgeye götürebilirim." Bana baktı. "Yani bir yıldızsa. Ama Link de haklı olabilir. Nereye gittiğimizi tam olarak bilemiyorum, oraya vardığımızda neyle karşılaşacağımızı da."

"Normal olmayan şeylerden bahsetmişken, bakın burada kim var?" Link kırmızı kepenkleri olan bir evin önündeki kaldırımı işaret etti. Lucille kaldırımın kenarında oturmuş bize bakıyordu. "Geri döneceğini söylemiştim."

Lucille tembel tembel kahverengi patilerini yalayarak bekliyordu.

"Bensiz yapamadın, değil mi kızım? İşte kadınlar üzerinde böyle bir etkim var." Link kafasını kaşıyarak sırıttı. Lucille patisini ileri doğru gerdi.

"Hadi gel. Gelmiyor musun?" Lucille kıpırdamadı.

Lucille evin önünde gerinip durduğunda, "Evet, kadınlar üzerinde böyle bir etkisi var," dedim Liv'e.

"Gelecektir," dedi Link. "Hep gelirler."

Lucille, o anda gittiğimiz yönün aksi tarafına doğru hızla koşmaya başladı.

Gece yarısıydı, zifiri karanlıkta kasabanın dışına doğru yol almaya başladık. Saatlerdir yürüyor gibiydik. Anayol gün boyu sürekli meşgul olurdu. Şimdi ise bomboştu. Bizi nereye götürdüğünü düşünürsek bu çok mantıklıydı.

"Bundan emin misin?"

"Çok değil. Bu sadece eldeki veriye göre yapılabilecek en iyi tahmin." Liv beş blokta bir küçük teleskopuyla kontrol yapıyordu. Verilerde kuşku uyandıran bir durum yoktu.

"İnek öğrenciler gibi konuştuğu zamanlarda bu kıza bayılıyorum." Link örgülerinden birini çekince Liv ona vurdu.

Savannah'nın, kasabanın eteklerinde yer alan meşhur Bonaventure Mezarlığı'nın girişindeki yüksek kolonlara bak-

pinarnarin

tım. Güney'deki en ünlü ve en iyi korunan mezarlıklardan biriydi. Hava kararmadan önce kapandığı için de şu an bu bizim için bir sorundu.

"Kanka, bu bir şaka değil mi? Geleceğimiz yerin burası olduğundan emin misiniz?" Link gece mezarlık civarında dolaşıyor olmaktan hiç de mutlu değildi, özellikle de girişinde bir bekçi bulunan ve kapılarının önünden sık sık geçen bir devriye arabasının bulunduğu bir mezarlığın civarında.

Liv bir haça sıkıca sarılmış olan bir kadın heykeline baktı. "Hadi geçelim."

Link bahçe makasını çıkardı. "Bu bebeğin işe yarayacağını sanmıyorum."

"Kapılardan değil." Ağaçların diğer tarafında bulunan duvarı gösterdim. "Üzerinden."

Liv, ben onu kapının üzerine doğru yükseltmeye çalışırken yüzümün her yanına basmayı, enseme bir tekme atmayı ve kürek kemiklerimin arasına ayakkabılarının tüm ağırlığıyla basmayı başardı. Sonunda dengesini kaybetti ve diğer tarafa devrildi.

"İyiyim. Sorun yok," diye bağırdı duvarın diğer yanından.

Link'le birbirimize baktık ve o eğildi. "Önce sen. Ben zor yolu seçiyorum."

Sırtına çıkıp duvarı yakaladım. Yavaş yavaş doğruldu. "Öyle mi? Bunu nasıl yapacaksın?"

"Duvara yakın bir ağaç bulacağım. Buralarda bir tane olmalı. Canını sıkma. Sizi bulurum."

Tepeye varmıştım. İki elimle ona asılarak tırmandım.

"Bunca yıl okul yollarını boşuna aşındırmadım."

Gülümseyerek diğer tarafa atladım.

Beş dakika ve yedi ağaç sonra, Arklambası bizi mezarlığın iç kesimlerine yönlendirdi. Eski Konfederasyon mezar taş-

pinarnarin

larını ve bu unutulmuş kişilerin ebedi mekânlarını koruyan heykelleri geçtik. Birbirine girmiş dallarıyla üstü örtülü bir yol oluşturmuş olan, yosunlarla kaplı sıkışık meşelik bir bölge vardı. Arklambası hızla yanıp sönüyordu.

"Geldik. Burası, değil mi?" Liv'in omzunun üzerinden selenometresine baktım.

Link etrafına bakındı. "Nereye? Ben hiçbir şey göremiyorum." Ağaçların arasındaki noktayı işaret ettim. "Ciddi misin?"

Liv de sinirli görünüyordu. O da karanlık mezarlıktaki dikenli *tillandsia*lara tırmanmak istemiyordu. "Artık değerleri okuyamıyorum. Çıldırdı."

"Önemi yok. Burası, eminim."

"Lena, Ridley ve John'un buraya döneceğini mi düşünüyorsun?" Link, geri gidip bizi ön tarafta beklemeyi ya da tabanları yağlamayı planlıyormuş gibi duruyordu.

"Bilmiyorum." Çalıları iterek ilerledim.

Diğer tarafta ağaçlar çok daha uğursuz bir görüntü sergiliyorlardı, başımızın üzerinde birleşerek kendilerine değişik bir gökyüzü oluşturmuşlardı. Önümüzde açık bir alan vardı, tam ortasında devasa bir yalvaran melek heykeli duruyordu. Mezarlara taşlarla sınır çizilmişti, altında gömülü olan tabutlar neredeyse görünüyordu.

"Ethan, bak." Liv heykelin ilerisini gösterdi. İncecik ay ışığının altında gölgeler vardı. Hareket ediyorlardı.

Yalnız değildik.

Link başını iki yana salladı. "Bu iyi değil."

Bir an kıpırdayamadım. Ya onlar Lena ile John ise? Gecenin bir yarısı mezarlıkta baş başa ne yapıyorlardı? İki yanı heykellerle dolu patikada ilerledim - yere çökmüş göğe bakan ya da bize bakarak ağlayan heykellerin arasından.

Neyle karşılaşacağımı gerçekten bilmiyordum ama gölgeler belirginleşmeye başlayınca, onların hayatımda en son görmeyi düşündüğüm kişiler olduğunu anladım.

Amma ve Macon'ın annesi Arelia. Onu en son Macon'ın cenazesinde görmüştüm. Mezarların arasında oturuyorlardı. Ben bir ölüydüm artık. Amma'nın beni bulacağını bilmem gerekirdi.

Toprağın üzerinde onlarla oturan bir kadın daha vardı. Onu tanımıyordum. Arelia'dan biraz daha yaşlıydı ve aynı altın renkli tene sahipti. Saçları yüzlerce örgü haline getirilmişti, yirmi ya da otuz dizi boncuklu kolyesi vardı - değerli taşlar, renkli camlar, küçük kuşlar ve hayvanlar vardı aralarında. Her bir kulağında en az on delik vardı, her delikten uzun bir küpe sarkıyordu.

Üçü de bağdaş kurarak oturmuş ve bir daire oluşturmuşlardı, etraflarındaki boşluk mezar taşlarıyla sona eriyordu. Elleri dairenin merkezinde birleşmişti. Amma'nın arkası dönüktü ama orada olduğumu bildiğinden en ufak bir şüphem bile yoktu.

"Çok uzun sürdü. Çok bekledik ve bilirsin ki beklemekten nefret ederim." Amma'nın sesi her zamankinden daha telaşlı değildi ve bu çok anlamsızdı, bir not bile bırakmadan ortadan yok olmuştum.

"Amma, gerçekten çok üzgünüm..."

Elini sinek kovarmış gibi havada salladı. "Şu an bununla kaybedecek vaktimiz yok." Amma elindeki kemiği salladı - mezarlık kemiği olduğuna iddiaya girebilirdim.

Amma'ya baktım. "Bizi buraya sen mi getirdin?"

"Bunu söyleyemem. Seni buraya benden daha kuvvetli bir şey getirdi. Ben sadece geleceğini biliyordum."

"Nasıl?"

Amma bana pis pis baktı. "Bir kuş güneye uçması gerektiğini nereden bilir? Kedi balığı yüzmeyi nereden bilir? Bunu sana daha kaç kez söylemem gerekecek bilmiyorum Ethan Wate. Bana boşu boşuna Kâhin demiyorlar."

"Geleceğini ben de gördüm." Arelia gerçeği dile getiriyordu ama aynı şeyi yapıyor olmak Amma'yı rahatsız ediyordu. Bunu yüzünden anlayabiliyordum.

Amma çenesini havaya dikti. "Ben söyledikten sonra." Amma, Gatlin'deki tek Kâhin olmaya alışıktı, karşısındaki doğaüstü güçleri olan bir Falcı da olsa aynı kefeye konmaktan hoşlanmıyordu.

Tanımadığım diğer kadın Amma'ya döndü. "Başlasak iyi olacak Amarie. Bekliyorlar."

"Gelip şuraya oturun." Amma eliyle yeri gösterdi. "Twyla hazır." Twyla. Bu ismi hatırladım.

Arelia ben soruyu sormadan cevabını verdi. "Kız kardeşim Twyla. Bu gece bizimle olabilmek için uzun bir yoldan geldi. Lena büyük-teyzesi Twyla'dan ve New Orleans'tan hiç ayrılmadığından bahsetmişti. Bu güne kadar.

"Bu doğru. Hadi gel yanıma otur tatlım. Korkma. Bu sadece bir Görüş Çemberi." Twyla yanını işaret etti. Amma, Twyla'nın diğer yanında oturuyordu, bana yine o bakışla baktı. Liv bir adım geri çekildi, Koruyucu olarak eğitilmesine rağmen çok korkmuş görünüyordu. Link onun arkasında duruyordu. Amma'nın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı, görünüşe göre Arelia ve Twyla için de aynı şey geçerliydi.

"Kız kardeşim güçlüdür, o bir Ruhçağıran." Arelia'nın sesi gurur doluydu.

Link yüzünü buruşturarak Liv'e fısıldadı. "Ölülerle ilişkiye mi giriyor? Bu insanın kendine saklaması gereken bir durum."

Liv gözlerini yuvarladı. "Ruh sevici değil aptal. Ruhçağıran ölüleri çağırıp onlarla konuşmayı başarabilen bir Büyücü."

Arelia onayladı. "Bu doğru ve bu dünyayı terk etmiş birinin yardımına ihtiyacımız var."

Kimden bahsettiğini hemen anladım ya da öyle ümit ettim. "Amma, Macon'ı mı çağıracağız?"

pinarnarin

Yüzünden bir hüzün geçti. "Keşke bunu yapabilseydik ama Macon'ın gittiği yere biz gidemeyiz."

"Zamanıdır." Twyla cebinden bir şey çıkararak Amma ile Arelia'ya baktı. Tavırlarındaki değişiklik hemen hissediliyordu. İş başı yapmışlardı, bu iş bir ölüyü uyandırmak bile olsa.

Arelia ellerini dudaklarının önünde açarak yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Benim gücüm sizin gücünüzdür kardeşlerim." Dairenin merkezine ufak taşlar attı.

"Aytaşları," diye fısıldadı Liv.

Amma bir torba tavuk kemiği çıkardı. Bu kokuyu her yerde tanırdım. Mutfağımdaki kokuydu. "Benim gücüm sizin gücünüzdür kardeşlerim."

Amma kemikleri aytaşlarının yanına attı. Twyla elini açtı ve içindeki oymalı küçük kuş ortaya çıktı. Ona güç verecek sözleri söyledi.

"Biri bu dünyada biri diğerinde
Bağlantı kurmak isteyene kapıyı aç."

Yüksek sesle ve ateşli bir tavırla bir ilahi söylemeye başladı, bilinmedik sözler havada uçuşuyordu. Göz bebekleri kayboldu ama göz kapakları hâlâ açıktı. Arelia da onunla birlikte söylemeye başladı, elindeki püsküllü boncukları sallıyordu.

Amma gözlerimin içine bakabilmek için çenemi yakaladı. "Bunun kolay olmayacağını biliyorum ama öğrenmen gereken şeyler var."

Görüş Çemberi'nin merkezindeki hava dönmeye ve beyaz bir sis bulutu eşliğinde şekillenmeye başladı. Twyla, Arelia ve Amma söylemeye devam ettiler, sesleri gittikçe yükseliyordu. Bulut onların sesine göre şekillenip, yoğunlaşıyor gibiydi, bir kasırga gibi yükselerek büyüyordu.

Bir anda, Twyla son nefesini alıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Bulut ağzına girip yok oldu. Bir an öldüğünü

pinarnarin

sandım. Sırtı bir sopaya bağlanmış gibi dimdik, ağzı açık ve gözbebekleri yok olmuş bir şekilde oturuyordu.

Liv, Twyla'ya yardım edebilmek için öne atılırken Link bir adım daha geri çekildi. Amma Liv'in kolunu yakaladı. "Bekle."

Twyla nefes verdi. Beyaz bulut dudaklarından geri çıkarak dairenin üzerinde yükseldi. Şekillenmeye başladı. Yukarı doğru kıvrılarak bedeni oluşturdu. Beyaz bir elbisenin altından çıplak ayaklar çıktı ve elbise bir balon gibi şişerek beden oluştu. Sisin arasından yükselen bir Şeffaftı. Bedeni, boynu ve sonunda yüzü oluşturan sisi izledim.

Bu...

Annem.

Şeffafların ortak özelliği olan parıltılı ve ruhani bakışlara sahipti. Saydamlığının dışında tıpatıp annemdi. Göz kapakları oynadı ve bana baktı. Şeffaf sadece anneme benzemiyordu. Annemdi.

Konuşmaya başladı, sesi anılarımdaki gibi yumuşacık ve melodikti. "Ethan hayatım seni bekliyordum."

Sesim soluğum kesilmiş bir halde bakakaldım. Ölümünden bu yana gördüğüm hiçbir rüyada, fotoğrafta ya da hatıramda bu kadar gerçek olmamıştı.

"Sana söylemem gerekip de söyleyemediğim çok şey vardı. Sana yol göstermeye çalıştım, şarkılar yolladım..."

Bana şarkılar yollamıştı. Sadece Lena'nın ve benim duyabildiğimiz şarkılar. Konuştum ama sesim çok farklı çıktı, bana ait değildi sanki. *On Yedi Ay.* Gölgeleme Şarkısı. "Onca zaman boyunca, hep sendin."

Gülümsedi. "Evet. Bana ihtiyacın vardı. Ama şimdi onun sana ihtiyacı var, senin de ona."

"Kimin? Babamdan mı bahsediyorsun?" Babamdan bahsetmediğini biliyordum. İkimize de çok şey ifade eden diğer adamdan bahsediyordu.

Macon.

Onun öldüğünü bilmiyordu.

"Macon'dan mı bahsediyorsun?" Gözlerinde bir parıltı belirdi. Ona söylemek zorundaydım. Lena'ya bir şey olsa birilerinin bana söylemesini isterdim. Neyin nasıl değişeceği önemli olmazdı. "Macon öldü anne. Birkaç ay önce öldü. Bana yardım edemez."

Onun ay ışığındaki parıltısını seyrettim. Yağmurun altında okula gitmeden önce beni verandada kucakladığı, onu son gördüğüm gündeki kadar güzeldi. "Beni dinle Ethan. O daima seninle olacak. Onu sadece sen kurtarabilirsin." Görüntüsü silinmeye başlamıştı.

Ona dokunabilmek için umutsuzca elimi uzattım ama elim sadece havada gezindi. "Anne?"

"Belirleyici Ay talep edildi." Gecenin içinde kayboluyordu. "Eğer Karanlık hüküm sürerse On Yedinci Ay sonuncusu olacak." Onu artık göremiyordum. Buhar çemberin ortasında kıvrılmaya başlamıştı. "Acele et, Ethan. Çok zamanın yok ancak bunu başarabilirsin. Sana inancım sonsuz." Gülümsedi ve ifadesini hafızama kazımaya çalıştım, yok olmak üzere olduğunu biliyordum.

"Ya geç kalırsam?"

Sesini duymayı başardım. "Seni hep korumaya çalıştım. Hep çok özeldin."

Midem gibi çalkalanmakta olan bulutu izledim.

"Benim tatlı yaz çocuğum. Hep seni düşüneceğim. Seni..."

Kelimeler havada yok oldu. Annem buradaydı. Birkaç dakikalığına da olsa gülümsemesini görüp sesini duyabilmiştim. Ve şimdi gitmişti.

Onu yeniden kaybetmiştim.

"Ben de seni seviyorum anne."

pinarnarin

19.6

İzler

"Sana söylemem gereken bir şey var." Amma asabi bir tavırla ellerini yoğurup duruyordu. "On Altıncı Ay gecesiyle, yani Lena'nın doğum günü gecesiyle ilgili." Benimle konuştuğunu anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti. Hâlâ bir dakika önce annemin olduğu yere, dairenin merkezine bakıyordum.

Bu kez annem bana kitapların arasında mesajlar ya da şarkı sözleri göndermemişti. Onu görmüştüm.

"Çocuğa söyle."

"Sus Twyla." Arelia elini kardeşinin koluna koydu.

"Yalanlar. Yalanlar karanlığın büyüdüğü yerdir. Çocuğa söyle. Şimdi."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Önce Twyla'ya, sonra da Arelia'ya baktım. Amma onlara hızla döndü ama Twyla örgülü saçlarını iki yana sallayarak onu cevapladı.

"Beni dinle Ethan Wate." Amma'nın sesi titriyordu. "Mahzen mezardan düşmedin, en azından sana anlattığımız gibi düşmedin."

"Ne?" Mantıksız şeyler söylüyordu. Annemin hayaleti-

ni gördüğüm gece, bana neden Lena'nın doğum gününden bahsediyordu?

"Düşmedin, anladın mı?" diye tekrarladı.

"Sen neden bahsediyorsun? Elbette düştüm. Yerde, sırtüstü yatarken uyandım."

"Ama oraya söylediğimiz şekilde düşmedin." Amma tereddüt etti. "Lena'nın annesiydi. Sarafine seni bıçakladı." Amma gözlerimin içine baktı. "Seni öldürdü. Ölmüştün ve seni geri getirdik."

Seni öldürdü.

Sözleri içimden tekrarladım, parçalar son hızla birleşiyordu ama onların anlamını çözmekte zorlanıyordum. Tam tersine onlar beni çözüyordu...

Rüya, rüya değildi; nefes almamanın, hissetmemenin, düşünmemenin ve görmemenin anısıydı...

Toprak ve alevler yaşamım sona ererken bedenimi sürüklemişti...

"Ethan! İyi misin?" Amma'yı duyuyordum fakat çok uzaklardan, o gece yerde dururken duyduğum kadar uzaktan.

Şu an annem ve Macon gibi toprağın altında olabilirdim.

Olmalıydım.

"Ethan?" Link beni sarsıyordu.

Bedenim kontrol edemediğim ve hatırlamak istemediğim hislerle dolmuştu. Ağzıma dolan kan, kulaklarımdan fışkıran kan...

"Bayılmak üzere." Liv başımı tuttu.

Acı, gürültü ve bir şey daha vardı. Sesler. Şekiller. İnsanlar.

Ölmüştüm.

Elimi tişörtümün altına sokup karnımda, izin olduğu yerde gezdirdim. Sarafine'in gerçek bıçakla bıraktığı izin üzerinde. Onu son zamanlarda pek dikkate almıyordum ama bundan sonra bana, hep öldüğüm geceyi hatırlatacaktı. Lena'nın onu görünce nasıl tepki verdiğini hatırladım.

"Hâlâ aynı kişisin ve Lena seni hâlâ seviyor. Burada olma sebebin onun aşkı." Arelia'nın sesi yumuşak ve bilgeceydi. Gözlerimi açtım, bulanık şekiller birer görüntüye dönüşene kadar öylece durdum.

Zihnim allak bullak olmuştu. Şu an bile her şey çok mantıksızdı. "Burada olmamın sebebi onun aşkı derken neyi kastediyorsunuz?"

Amma kısık sesle konuşmaya başladı, onu duymakta zorlanıyordum. "Seni geri getiren Lena idi. Ona yardım ettim, ben ve annen."

Kelimeler hâlâ bağlantılı değildi, onları çözmek için içimden tekrarladım. Lena ile Amma beni ölümden döndürmüşlerdi. Ve bunu bugüne kadar benden saklamışlardı. Yarama dokundum, doğruydu sanki.

"Lena ne zamandan beri ölüleri diriltmeyi biliyor? Bunu yapabiliyorsa neden şu ana kadar Macon'ı geri getirmedi?"

Amma bana baktı. Onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. "Bunu kendi başına yapmadı. *Ayların Kitabı*'ndaki Bağlama Büyüsünü kullandı. Ölümü yaşama bağlama."

Lena *Ayların Kitabı*'nı kullanmıştı.

Nesiller boyunca Genevive'i, Lena'yı ve tüm ailelerini, on altıncı yaşlarında Aydınlık ya da karanlık olarak *belirleyerek* lanetlemiş olan kitabı. Genevive'in, Ethan Carter Wate'i birkaç saniyeliğine de olsa diriltmek için kullandığı kitabı - bu hareketinin bedelini ölene kadar ödemişti.

Düşünemiyordum. Zihnimde değişik mağaralar oluşmuştu ve kendi düşüncelerime yetişemiyordum. *Genevive. Lena. Bedel.*

"Bunu nasıl yaptın?" Onlardan ve Görüş Çemberi'nden uzaklaştım, yeterince görmüştüm.

"Seçme şansım yoktu. Seni bırakamadı." Amma bana baktı, utanmıştı. "Ben de bırakamadım."

Başımı sallayarak ayağa fırladım. "Bu bir yalan. Bunu yap-

pinarnarin

mazdı." Ama yapacağını biliyordum. İkisi de yapardı. Bu aslında tam onların yapacağı bir şeydi. Biliyorum, çünkü ben de yapardım.

Artık bir önemi yoktu.

Hayatım boyunca Amma'ya bu kadar kızmamıştım ya da bu kadar büyük bir hayal kırıklığına uğramamıştım. "Sen kitabın karşılığında bir şey almadan hiçbir şey vermeyeceğini biliyorsun. Bunu bana kendin söylemiştin."

"Biliyorum."

"Lena benim yüzümden bunun bedelini ödeyecek. İkiniz de ödeyeceksiniz." Başım ortadan ikiye ayrılacak gibiydi ya da patlayacaktı.

Hain bir gözyaşı Amma'nın yanağında belirdi. İki parmağını alnına koyarak gözlerini kapadı, bu Amma tarzı istavroz çıkarma ve dua etmeydi. "Onu şu anda ödüyor."

Nefes alamadım.

Lena'nın gözleri. Panayırdaki karmaşa. John Breed ile kaçma. Onları tutmaya çalışmama rağmen sözler dudaklarımdan döküldü.

"Benim yüzümden Karanlık olacak."

"Lena Karanlık olacaksa bunun sebebi kitap değil. Kitap başka tür bir alışveriş yapar." Amma durdu, gerisini söylemeye cesaret edemiyor gibiydi.

"Ne tür bir alışveriş?"

"Bir hayat verir ve bir hayat alır. Sonuçlarını biliyorduk." Kelimeler boğazına takıldı. "Sadece bunun Melchizedek olacağını bilemedik."

Macon.

Bu doğru olamazdı.

Bir hayat verir ve bir hayat alır. Başka tür bir alışveriş.

Macon'ın karşılığında hayatım.

Artık bir mantığa oturuyordu. Lena'nın son birkaç aydaki

pinarngrin

tavrı. Benden ve herkesten kaçması. Macon'ın ölümünden dolayı kendini suçlaması.

Doğruydu. Onu öldürmüştü.

Beni kurtarmak için.

Defterini ve büyülü sayfasında gördüklerimi hatırladım. Ne yazıyordu? Amma? Sarafine? Macon? Kitap? O gecenin gerçek hikâyesi. Duvarlarına yazılı dizeleri hatırladım. Hiç kimse Hiç Kimse ölü değil & Hiç Kimse yaşamıyor. Paranın iki yüzü. Macon ve ben.

Hiçbir şey yeşil kalamaz. Aylar önce Frost'un şiirini yanlış hatırladığını düşünmüştüm. Elbette bunu yapmamıştı. Kendinden bahsediyordu.

Bana bakmanın ona nasıl acı verdiğini anlayabiliyordum. Suçluluk hissettiğinden hiç kuşkum yoktu. Neden kaçtığından da. Bir daha durup bana bakıp bakamayacağını merak ettim. Lena bunu benim yüzümden yapmıştı. Onun suçu yoktu.

Suç bendeydi.

Kimse bir şey söylemedi. Şu an için geri dönüş yoktu, hiçbirimiz için. Lena ile Amma'nın o gece yaptıkları geri çevrilebilir bir şey değildi. Burada olmamalıydım ama buradaydım.

"Düzen budur ve düzeni durduramazsın." Twyla benim duyamadığım bir şeyi duyuyormuş gibi gözlerini kapadı.

Amma cebinden mendilini çıkardı ve yüzünü sildi. "Sana söylemediğim için üzgünüm ama yaptığımız şey için üzgün değilim. Tek yolu buydu."

"Anlamıyorsun. Lena Karanlık olacağını düşünüyor. Değişik bir tür Karanlık Büyücü ya da bir Karabasanla kaçtı. Benim yüzümden tehlikede."

"Saçma. O kız seni sevdiği için yapması gerekeni yaptı."

Arelia yere sunduklarını topladı; kemikler, serçe ve aytaşları.

"Hiçbir şey Lena'yı Karanlık yapamaz Ethan, bunu seçmek zorunda."

"Ama o Macon'ı öldürdüğü için Karanlık olduğunu düşünüyor. Çoktan seçmiş olduğunu sanıyor."

"Ama seçmedi," dedi Liv. Bizim yalnız kalabilmemiz için birkaç adım ötede duruyordu.

Link onun da birkaç adım arkasında, eski taş bir sıranın üzerinde oturuyordu. "O zaman onu bulup söylemek zorundayız." Benim öldükten sonra tekrar dirildiğimi tam olarak algılamamış gibi duruyordu. Her şey aynıymış gibi davranıyordu. Oraya gidip yanına oturdum.

Liv bana baktı. "İyi misin?"

Liv. Ona bakamadım. Çok kıskanmış ve incinmiştim, Liv'i kendi kırık dökük hayatımın içine sürüklemiştim. Lena'nın beni artık sevmediğini düşündüğüm için. Ama aptaldım ve yanılmıştım. Lena beni çok seviyordu ve beni korumak için her şeyini riske atıyordu.

O benden umudunu kesmeyi reddetmişti ama ben ondan umudumu kesivermiştim. Hayatımı ona borçluydum. Her şey bu kadar basitti.

Parmaklarım taşın üzerine kazınmış bir şeylere değdi. Kelimeler.

GECENİN O SERİNLİĞİNDE

Bu Macon ile ilk tanıştığımız gece Ravenwo ''la çalan şarkıydı. Tesadüflere yer olmayan bir dünyada bu çok fazla bir tesadüftü. Bu da bir tür işaret olmalıydı.

Neyin işareti? Macon'a ne yapmıştım? Lena'nın benim yerime onu kaybettiğini anladığı an, ne düşünmüş olduğunu hayal dahi edemiyordum. Ya ben annemi o şekilde kaybetmiş olsaydım? Lena'nın yüzüne ölü annemi görmeden bakmayı başarabilir miydim?

pinarnarin

"Bir dakika durun." Sıradan kalktım ve ağaçların arasından geldiğimiz yola doğru koştum. Gecenin havasını derin derin ciğerlerime çektim, çünkü hâlâ nefes alabiliyordum. Koşmayı bırakınca gökyüzüne ve yıldızlara baktım.

Lena'da aynı gökyüzüne mi bakıyordu, yoksa benim hiç göremeyeceğim bir gökyüzüne mi? Aylarımız gerçekten bu kadar farklı mıydı?

Elimi cebime attım, Arklambası belki onu nasıl bulacağımı gösterirdi ama göstermedi. Onun yerine bana bambaşka bir şey gösterdi...

Macon babasına hiç benzemezdi ve ikisi de bunun farkındaydı. O daha çok annesi Arelia'ya benzerdi. Babasının New Orleans'ta üniversite eğitimi alırken âşık olduğu güçlü Aydınlık Büyücü Arelia. Onun Duke'te okurken Jane'e âşık olmasından pek farklı bir durum değildi bu. Babası da annesine, Macon gibi dönüşümden önce âşık olmuştu. Babası, Silas'ı bir Aydınlık Büyücüyle ilişkiye girmesinin, kendi türlerine karşı yapılan bir hakaret olduğuna inandırmadan önce.

Annesi ile babasını ayırmak Macon'ın dedesinin yıllarını almıştı. O zaman içerisinde Macon, Hunting ve Leah doğmuştu. Annesi, Silas'ın öfkesinden ve tehlikeli doyma isteğinden korunabilmek için Falcı olarak gücünü kullanmak zorunda kalmıştı. Leah'ı alıp New Orleans'a taşınmıştı. Babası, oğullarını almasına asla izin vermezdi.

Şu an Macon'ın başvurabileceği tek kişi annesiydi. Onun bir Ölümlüye âşık olmasını anlayabilecek tek kişi de oydu. Kendi türüne, Kan Karabasanlarına karşı işlediği büyük günahı da.

Şeytan Askerine.

Macon annesine ona gideceğini söylememişti ama annesi onu bekliyordu. Sıcak bir yaz gecesinde tünellerden yukarı, New Orleans'a çıkmıştı. Ateş böcekleri karanlıkta göz kırpıyor, manolyalar mis gibi kokuyordu. Verandada sallanan bir iskemlede oturmuş, oya yaparak onu bekliyordu. Çok uzun zaman olmuştu.

"Anne yardımına ihtiyacım var."

Tığıyla yumağını bir kenara bırakarak iskemlesinden kalktı. "Biliyorum. Her şey hazır tatlım."

Bir Karabasanı kendi türü dışında durdurabilecek bir tek güç vardı.

Arklambası.

Ortaçağdan kalma bir aletti ve en güçlü Zararlıları, yani Karabasanları hapsederek kontrol altına almak için yapılmışlardı. Macon daha önce bunlardan hiç görmemişti. Birkaç tane geriye kalmıştı ve onları da bulmak neredeyse imkânsızdı.

Annesinde bir tane duruyordu ve Macon'ın ona ihtiyacı vardı.

Macon annesinin peşinden mutfağa gitti. Arelia ruhlara bir sunak olarak kullandığı dolabı açtı. Üzerinde eski bir Büyücü dili olan Niadca ile yazılmış bir yazının bulunduğu küçük ahşap kutuyu çıkardı.

ARAYAN BULACAKTIR
KÖTÜNÜN EVİNİ
GERÇEĞİN ANAHTARINI

"Baban bunu bana dönüşümden önce vermişti. Ravenwood ailesinde nesilden nesile geçmiştir. Büyükbaban bunun Abraham'a ait olduğunu söylerdi ve bunun doğru olduğuna inanıyorum. Onun kininin ve yobazlığının damgasını taşıyor."

Kutuyu açarak içindeki abanoz renkli küreyi gösterdi. Macon dokunmadan bile onun enerjisini hissedebiliyordu - parlak çeperlerinin arasındaki ürpertici sonsuzluk ihtimalini.

"Macon, şunu iyi anlamalısın. Bir Karabasan Arklambasına hapsedildiğinde, oradan kendi başına çıkabilme ihtimali yoktur. Serbest bırakılması gerekir. Bunu verdiğin kişinin doğruluğundan ve güvenilirliğinden emin olmalısın, çünkü hayatını onun ellerine teslim etmekten çok daha fazlasını yapmış oluyorsun. Onlara binlerce yaşam sunuyorsun. İçeride sonsuzluk gibi hissettiren de bu."

pinarnarin

Kutuyu daha rahat görebilmesi için yukarı doğru tuttu, gösterirse başına gelecekleri daha iyi anlayacağını düşünür gibiydi.

"Anladım anne. Lane'e güvenebilirim. O hayatımda tanıştığım en güvenilir, en prensip sahibi insan ve beni seviyor. Ne olduğumu umursamıyor."

Arelia Macon'ın yanağını okşadı. "Senin olduğun bir şey yok tatlım. Olsaydı bu benim suçum olurdu. Seni bu kadere ben mahkûm ettim."

Macon eğilerek onu alnından öptü. "Seni seviyorum anne. Senin hiç suçun yok. Bütün suç onun."

Babası.

Silas, Jane için Macon'dan daha büyük bir tehlikeydi. Babası, Ravenwood Kan Karabasanlarının ilk kölesiydi. Abraham'ın.

"Bu onun suçu değil Macon. Dedenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Babanı üstün olduklarına nasıl inandırdığını ve onu nasıl sindirdiğini. Ona göre Ölümlüler, Büyücülerin ve Karabasanların çok altında yer alır ve sadece onların ihtiyacını, kanı sağlayan birer kaynaktır. Onun babasının ona yaptığı gibi babası da bunu babana aşılamıştı."

Macon bunu umursamıyordu. O babasına üzülmeyi uzun zaman önce bırakmıştı, annesinin sevdiği Silas'ın nasıl bir şey olduğunu merak etmekten de vazgeçmişti.

"Nasıl kullanılacağını anlat bana." Macon tereddütle uzandı. "Dokunabilir miyim?"

"Evet. Onu kullanarak sana dokunanın bir amacı olmalı, bu bile olsa Karmen Duası *olmadan tamamen zararsızdır."*

Annesi kiler kapısından küçük boz renkli bir kese - koruma tılsımlarından biri - aldı ve loş merdivende yok oldu. Döndüğünde elinde eski tozlu bir çuval vardı. Masanın üzerine koyarak açtı.

Responsum.

Tam çevirisi 'cevap'tı.

Niadca yazılmıştı. Onun türüyle ilgili tüm kanunlar yazılıydı.

Kitapların en eskisiydi. Yeryüzünde sadece birkaç kopyası bulu-

nuyordu. Annesi eski yaprakları dikkatle çevirdi ve aradığı sayfayı buldu.

"Carcer."

Hapishane.

Kitaptaki Arklambası çizimi masanın üzerinde, annesinin yenmemiş güvecinin yanındaki içi kadife kaplı kutuda duranla aynıydı.

"Nasıl çalışıyor?"

"Çok basit. Bu işi yapmak isteyen kişinin Karabasanla Arklambasına aynı anda dokunup Karmen Duası*'nı söylemesi gerekiyor. Arklambası geri kalanı hallediyor."*

*"*Karmen *kitapta yazılı mı?"*

"Hayır, yazıya dökülmesine güvenilemeyecek kadar güçlüdür. Karmen*'i onu bilen birinden öğrenmeli ve ezberlemelisin."*

Dinleyen birilerinin olmasından korkar gibi sesini alçalttı. Ardından onu sonsuz bir acıya sürükleyebilecek olan sözleri fısıldadı.

*"*COMPREHENDE, LIGA, CRUCİ, FIGE."

Yakala, Kafesle, Çarmıha Ger.

Arelia kutunun kapağını kapatıp Macon'a verdi. "Dikkatli ol. Arklambası güçlüdür ve gücün olduğu yerde Gece vardır."

Macon onu alnından öptü. "Söz."

Ayrılmak üzere arkasını döndü ama annesi arkasından seslendi. "Buna ihtiyacın olacak." Bir parşömene birkaç satır karaladı.

"Nedir bu?"

"Kapının tek anahtarı." Kolunun altına kıstırmış olduğu kutuyu işaret etti. "Seni oradan çıkaracak tek yol."

Gözlerimi açtım. Yıldızlara bakarak sırt üstü yerde yatıyordum. Marian'ın da söylediği gibi Arklambası Macon'ındı. Onun nerede olduğunu ise bilmiyordum, diğer dünyada ya da bir tür Büyücü cennetinde olabilirdi. Bunları bana neden gösterdiğini de bilmiyordum ama bu gece her şeyin bir sebebi olduğunu öğrenmiştim.

Bu sebebi çok geç olmadan bulmak zorundaydım.

Hâlâ Bonaventure Mezarlığı'ndaydık ama şu an girişin hemen dibindeydik. Amma'ya onunla geri dönmeyeceğimi söyleme gereğini hissetmedim. Bunu zaten biliyordu.

"Gitsek iyi olur." Amma'ya sarıldım.

Ellerimi tutarak onları sıktı. "Adım adım Ethan Wate. Annen, bunun senin yapman gereken bir şey olduğunu söylemiş olabilir fakat ben her adımını izliyor olacağım." Beni bırakmak onun için çok zordu, beni azarlayıp ömrümün sonuna kadar kalmak üzere doğruca odama yollamak yerine bunu yapıyordu.

Her şey göründüğünden de kötüydü. Bu kanıtlardan biriydi.

Arelia bana doğru bir adım attı ve elime bir şey tutuşturdu, Amma'nın yaptığı küçük bebeklere benziyordu. Bir vudu büyüsüydü. "Annene inancım var ve sana da inancım var Ethan. Bu benim iyi şans dileme yöntemim, işler hiç kolay olmayacak."

"Doğru ile kolay asla aynı değildir." Annemin bana yüzlerce kez söylemiş olduğu sözleri tekrarladım. Kendi yöntemimle onunla bağlantı kuruyordum.

Twyla kemikli parmağıyla yanağıma dokundu. "Her iki dünyanın da gerçeği; kazanmak için kaybetmek. Burada fazla kalamayız tatlım." Bu bir uyarıydı, benim bilmediğim bir şey biliyor gibiydi. Bu gece gördüklerimden sonra bildiğinden de emindim.

Amma ince kollarını son kez bana dolayarak kemiklerimi kırarcasına sarıldı. "Ben de sana kendi yöntemimle şans vereceğim," diye fısıldadıktan sonra Link'e döndü. "Wesley Jefferson Lincoln, sen de tek parça halinde dönsen iyi olur aksi takdirde annene dokuz yaşındayken bodrumumda ne yaptığını söylerim, duydun mu beni?"

pinarnarin

Link çok iyi bildiği bu tehdidi gülümseyerek karşıladı. "Evet, efendim."

Amma Liv'e bir şey söylemedi - ona doğru hafifçe başını salladı. Bu da bağlılığını gösterme yöntemlerinden biriydi. Artık Lena'nın benim için ne yapmış olduğunu biliyordum ve Amma'nın ona karşı olan hislerinden hiçbir şüphem yoktu.

Amma boğazını temizledi. "Nöbetçiler gitti ama Twyla onları orada sonsuza kadar tutamaz. Yola çıksanız iyi olur."

Demir kapıyı iterek açtım, Liv ile Link arkamdaydı.

Geliyorum L. Beni istesen de istemesen de.

pinarnarin

19.6

Altında

Savannah kapısının bulunduğu parka doğru giden yolda yürürken kimse ağzını açmadı. Caroline Teyze'nin evine dönmeme kararı vermiştik, Del Teyze oradaydı ve muhtemelen onsuz gitmemize izin vermezdi. Ayrıca anlatılabilecek dişe dokunur bir şey de yoktu. Link saçlarını jöle yardımı olmadan havaya dikmeye uğraştı, Liv selenometresini kontrol ederek kırmızı defterine birkaç kez bir şeyler karaladı.

Aynı şeyler.

Ama bu aynı şeyler bu sabah şafak sökmeden önce çöken kasvetli loşlukta hiç de aynı değildi. Kafam hiç durmadan çalışıyordu ve birçok kez tökezledim. Bu gece bir kâbustan çok daha beterdi. Uyanamadığım bir kâbus. Sarafine'i, bıçağı ve benim için ağlayan Lena'yı görmek için gözümü kapatmama gerek yoktu.

Ölmüştüm.

Kim bilir ne kadar süreyle ölü kalmıştım.

Dakikalar mı?

Saatler?

Lena olmasaydı, şu an ben de Ebedi Huzur Bahçesi'nde

yatıyor olacaktım. Aile mezarlığımızdaki ikinci mühürlü sedir kutuda.

Bir şey hissetmiş miydim? Görmüş müydüm? Beni değiştirmiş miydi? Bluzumun altındaki yara izine dokundum. Gerçekten benim yaram mıydı? Yoksa geri dönmeyen, diğer Ethan Wate'e olan bir şeyin anısı mıydı?

Bu son derece kafa karıştırıcı bir belirsizlikti, Lena ile paylaştığımız rüyalara benziyordu ya da Liv'in bana gösterdiği iki farklı gökyüzüne, kaybolan Güney Yıldızı'na. Hangi kısım gerçekti? Lena'nın ne yaptığını bilinçaltımda biliyor muydum? Aramızda olanların dışında, içimde bir yerlerde bunun farkında mıydım?

Nasıl bir seçim yaptığını biliyor olsaydı, daha farklı bir seçim yapar mıydı?

Hayatımı ona borçluydum fakat hiç de mutlu hissetmiyordum. Sadece bir kırıklık hissediyordum. Toprak altının, hiçliğin ve yalnızlığın korkusu. Annemin, Macon'ın ve bir şekilde Lena'nın yokluğu. Ve bir şey daha.

Yaşayan kişi olmanın getirdiği inanılmaz suçluluk ve üzüntü.

Şafak sökerken Forsythe Parkı ürkütücüydü. Orayı insansız hiç görmemiştim. Ve şaşkınlıktan neredeyse tünellere inen kapının olduğu yeri kaçıracaktım. Ne tramvay çanları ne de turistler vardı. Küçük köpekler, açelyaları budayan bahçıvanlar da yoktu. Parkta bugün dolaşacak olan tüm canlıları düşündüm.

"Kaçırdın." Liv kolumu çekti.

"Ne?"

"Kapıyı. Yürüyüp geçtin."

Doğru söylüyordu. Kemerli yolu geçmiştik ve ben görmemiştim. Büyücü dünyasının nasıl çalıştığını unutmuş gibiydim. Hiç bir şey göz önünde değildir. Bakmadığınız sürece

pinarnarin

parktaki dış kapıyı göremezdiniz, kemer onu gölgeliyordu ve muhtemelen kendine has bir büyüsü vardı. Link işe koyuldu, makasının ucunu kapının kilidiyle, çerçevesinin arasındaki boşluğa sokarak son hızla onu açtı. Loş tünel, şafak sökerken daha da karanlık görünüyordu.

"Bunun işe yaradığına inanamıyorum." Başımı salladım.

"Gatlin'den ayrıldığımızdan beri bunu düşünüyorum," dedi Liv. "Bunun muhakkak bir anlamı olmalı."

"Boktan bir çift bahçe makasının Büyücü kapılarını açmasının mı?"

"Düzenin güzelliği de burada. Size söyledim, bir büyülü evren var bir de maddesel evren." Liv gökyüzüne baktı.

Baktığı yere baktım. "İki gökyüzü gibi mi?"

"Kesinlikle. Biri diğerinden daha gerçek değil. İkisi bir arada var."

"Yani paslı metal makaslar büyülü kapıları mı açar?" Neden şaşırdığımı bilmiyordum aslında.

"Her zaman değil. Ama iki evren buluştuğunda, her zaman bir tür kesişim oluşur. Yalan mı?" Onun için mükemmel bir mantığı vardı.

Başımla onayladım.

"Bir evrendeki güç fazlasının diğerinin zayıflığına karşılık gelip gelmediğini merak ediyorum." Benden çok kendi kendine konuşuyordu.

"Bir Büyücü için imkânsız olan bir şeyi, Link o yüzden mi bu kadar kolay yapıyor demek istiyorsun?" Link kapılarla inanılmaz derecede iyi anlaşıyor gibiydi. Ama Liv, onun annesinin ona altıncı sınıftayken ilk sokağa çıkma yasağını koyduğu günden beri kilit açmakla meşgul olduğunu bilmiyordu.

"Muhtemelen. Bu Arklambasının durumunu da açıklayabilir."

"Ya şuna ne dersin? Büyücü kapıları, ben becerikli bir herif olduğum için açılıyor." Link kızmıştı.

"Ya da Büyücüler yüzyıllar önce bu tünelleri inşa ederken akıllarına bahçe makasları gelmediyse," dedim.

"İki evrende de benim yeteneğim geçerli." Makasını yeniden kemerine soktu. "Bayanlar önden."

Liv tünele inmeye başladı. "Hiç şaşırmadım."

Tünelin durağan havasına doğru basamakları indik. Çok sessizdi, ayak seslerimizin yankısı bile yoktu. Sessizlik üzerimize çöktü, ağır ve yoğundu. Ölümlü dünyanın altındaki havanın, yukarıdaki hafif havayla alakası bile yoktu. Kapının tam altına indiğimizde, kendimizi yine bizi Savannah'ya getirmiş olan karanlık yolda bulduk. İki yöne ayrılan yolda; gölgeli, girilmemesi gereken sokak ve ışıkla dolu olan çayır. Tam önümüzde duran eski otel işareti şimdi yanıp sönüyordu, tek fark buydu.

Bu ve onun altında kıvrılarak yatmış olan Lucille, ışık yandıkça tüylerini parlatıyordu. Esneyerek bize baktı ve patilerini sırayla gerdi.

"Şaka gibisin Lucille." Link yere çökerek onun kulaklarını kaşıdı. Lucille miyavladı ya da kükredi, bu bakış açısına göre değişirdi. "Ahh, seni affediyorum." Link her şeyi bir iltifat olarak algılıyordu.

"Şimdi ne olacak?" Yol ayrımında durdum.

"Cehenneme tırmanış mı? Sarı tuğlalı yol mu? Neden sihirli küreni sallayıp oynamaya hazır olup olmadığına bakmıyorsun?" Link doğruldu.

Arklambasını cebimden çıkardım. Hâlâ parlıyor ve yanıp sönüyordu ama bizi Savannah'ya götüren o zümrüt yeşili renk yok olmuştu. Artık maviydi, dünyanın uydu aracılığıyla çekilmiş fotoğraflarına benziyordu.

Liv küreye dokundu, renk parmağının altında yoğunlaştı. "Mavi yeşilden daha yoğun, sanırım daha da güçlenecek."

pinarnarin

"Ya da senin süper güçlerin artıyor." Link beni itti, Arklambasını neredeyse düşürüyordum.

"Sen de bu şeyin neden çalışmayı bıraktığını merak ediyorsun, değil mi?" Huzursuzlanarak lambayı geri çektim.

Link bu kez bana omuz attı. "Zihnimi okumayı denesene. Dur, dur. Uçmayı dene."

"Saçmalamayı bırakın," diye kızdı Liv. "Ethan'ın annesini duydunuz. Fazla zamanımız yok. Arklambası çalışsın ya da çalışmasın fark etmez. Bir cevaba ihtiyacımız var."

Link iyice dikildi. Mezarlıkta yaşadıklarımızın tüm ağırlığı artık omuzlarımızdaydı. Gerginlik başlamıştı.

"Şişşt! Dinleyin..." Tünelin çimlerle kaplı tarafına doğru bir adım attım. Kuşların cıvıltısı artık çok daha net duyuluyordu.

Arklambasını kaldırırken nefesimi tuttum. Kararıp bizi gölgeli, iki yanında paslı yangın merdiveni bulunan apartmanlarla dolu yola geri gönderse bile durumu umursamayacaktım. Bize cevap verdiği sürece sorun yoktu.

Bu kez olmadı.

"Diğer yolu dene," dedi Liv gözlerini ışıktan bir an bile ayırmadan. Geriye doğru adım attım.

Değişiklik yok.

Arklambası yoktu, Asi de. Arklambası olmaksızın, değil tünellerde yol bulmak evimin yolunu bile bulmaktan aciz olduğumu hissediyordum.

"Sanırım cevap bu. Ayvayı yedik." Küreyi cebime soktum.

"Harika." Link başka bir şey söylemeden aydınlık patikada ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Alınma ama nereye gideceğimize dair, Asice bir ipucun yoksa bir daha o yola girmem." Arkadaki karanlık yola baktı. "Bir açıdan bakarsak zaten kaybolmuş durumdayız, değil mi?"

"Hemen hemen."

"Diğer açıdan bakarsak da işleri doğru ve zamanında yapabilme şansımız yüzde elli." Matematik hesabını düzeltmeye çalışmadım. "O zaman şansımızı Oz Büyücüsü tarafında deneyelim ve kendimizi işlerin düzeleceğine inandırmaya çalışalım. Çünkü kaybedecek bir şeyimiz yok." Mantıklı olmaya çalıştığı zamanlarda, Link'in çarpık mantığıyla baş etmek zordu.

"Daha iyi bir fikri olan var mı?"

Liv başını iki yana salladı. "Çok şaşırtıcı ama hayır."

Oz'a yöneldik.

Ortalık sakindi fakat bana ters bir etki yapıyordu. Ben gölgelere alışıktım. Bu patika son derece huzurluydu. Her an ilerdeki dağlardan bir Kızgının belirmesini ve üzerimize doğru gelmesini bekliyordum.

Ya da en azından kafamıza bir ev falan düşmesini.

Hayatım, hayal dahi edemeyeceğim garip bir dönemece girmişti. Bu patikada ne yapıyordum? Gerçekten nereye doğru gidiyordum? Kaçak bir kedi, bahçe makasına sahip kötü bir davulcu ve Ovaltine içen genç Galileo ile birlikte bilmediğim güçlerle savaşacak olan ben miydim?

Kurtarılmak dahi istemeyen kızı kurtaracak olan...

"Bekle aptal kedi!" Link, liderliği ele alıp zikzaklar çizerek önümüzde yolu bilirmişçesine koşmaya başlayan Lucille'in peşine düştü. Bu gerçekten komikti, çünkü benim bu konuda en ufak bir ipucum dahi yoktu.

İki saat sonra güneş hâlâ parlıyordu ve huzursuzluğum gittikçe artıyordu. Liv ile Link önümden yürüyorlardı, bu Liv'in benden kaçma şekliydi ya da durumdan. Onu suçlayamazdım. Annemi görmüş, Amma'nın söylediği her şeyi duymuştu. Lena'nın benim için ne yaptığını biliyordu, bu da

pinarnarin

onun Karanlık ve dengesiz tavırlarını net olarak açıklıyordu. Hiçbir şey değişmemişti ancak olan her şeyin bir sebebi vardı. Bu yaz ikinci kez, değer verdiğim - ve bana değer veren - bir kız gözümün içine bakamıyordu.

Link ile patikada yürüyüp ona İngiliz küfür ve hakaretlerini öğretiyor, onun esprileriyle eğleniyormuş gibi davranıyordu.

"Odan dağınıktır. Araban da eski ve pasaklı," Liv eğlenir gibi görünüyordu ama öyle hissetmiyordu.

"Nereden bildin?"

"Sana bakınca anlaşılıyor." Liv dalgındı. Link'le dalga geçmek dikkatini yeterince dağıtamıyordu.

"Peki ya ben?" Link elini diken gibi olan saçlarının arasında gezdirerek yeterince düzgün olduklarından emin oldu.

"Bir bakalım. Biraz hırt, biraz gelgit akıllısın." Liv gülümsemek için kendini zorladı.

"Bunlar iyi özellikler, değil mi?"

"Elbette. En iyileri."

İyi niyetli, dost Link. Onun kendine has cazibesizliği, en olmadık sohbetlerle bile başa çıkabilmesini sağlardı.

"Duydun mu?" Liv durdu. Genelde şarkılar söylendiğinde bir tek ben duyardım ve bu Lena'nın şarkısı olurdu. Bu kez herkes duyuyordu ama şarkının, *On yedi Ay*'ın büyülü sesiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Bu ölmekte olan bir hayvanın söylemekte olduğu iğrenç bir şarkıydı. Lucille miyavladı, tüyleri dikilmişti.

Link etrafına bakındı. "Bu da ne?"

"Bilmiyorum. Daha çok..." Durdum.

"Birinin başı dertte gibi mi?" Liv elini kulağının yanına götürdü.

"*Güvenilir Kollarda Uzanmak*'a benziyor diyecektim aslında." Hemşirelerin kilisede söyledikleri eski ilahilerden biriydi. Çok da yanılmamıştım.

Köşeyi dönünce, Thelma'nın koluna girerek pazar ayinindeymiş gibi şarkı söyleyerek bize doğru gelen Prue Hala'yı gördük. Beyaz çiçekli bir elbise giymiş ve uyumlu eldivenler takmıştı, ortopedik ayakkabılarıyla sallanarak yürüyordu. Harlon James arkalarından koşturuyordu, Prue Hala'nın rugan çantasıyla aynı boyutlardaydı. Güneşli bir günde yürüyüşe çıkmış gibiydiler.

Lucille miyavlayarak patikaya oturdu.

Link onun arkasında kafasını kaşıdı. "Kanka ben mi yanlış görüyorum? Karşıdakiler, deli halanla pire torbası köpeğine benziyor." Ona hemen cevap veremedim. Bunun bir tür Büyücü oyunu olup olmadığını çözmeye çalışıyordum. Yaklaşacaktık ve Sarafine, halamın içinden fırlayıp üçümüzü birden öldürecekti.

"Belki de Sarafine'dir." Tamamıyla mantıksız görünen bir şeyin içinde mantık ararken yüksek sesle düşünüyordum.

Liv başını iki yana salladı. "Sanmam. Katalistler başkalarının vücutlarına girebilirler ama aynı anda iki kişiyi birden istila edemezler. Köpeği de sayarsan üç."

"O köpeği kim sayar?"

Bir parçam, hem de büyük bir parçam kaçmak ve durumu daha sonra çözmek istiyordu. Ama bizi gördüler. Prue Hala ya da onun içine girmiş olan yaratık mendilini havada salladı. "Ethan!"

Link arkasına dönüp bana baktı. "Bundan kaçmamız gerekiyor mu?"

Prue Hala çimenlerin arasında hızla yürümeye çabalarken, "Sizi bulmak kediyi otlatmaktan zor oldu!" diye bağırdı. Lucille miyavlayarak ona koştu. "Hadi Thelma devam et." Bu mesafeden bile onun dengesiz yürüyüşünü ve buyurgan sesini tanımamak imkânsızdı.

"Hayır, o." Kaçmak için çok geçti.

"Buraya nasıl indiler?" Link de benim gibi şaşkına dön-

pinarnarin

müştü. Yüz yaşındaki halamı, kilise giysileriyle tünellerde gezerken görmek şaşırtıcı ötesi bir durumdu.

Prue Hala yoluna devam etmek için bastonunu yere sıkıca bastırdı. "Wesley Lincoln! Orada durup yaşlı bir kadının sürünmesini mi izleyeceksin, yoksa gelip bu tepeyi tırmanmasına yardım mı edeceksin?"

"Evet, efendim. Yani hayır, efendim." Link koşup onu kolunu tutarken neredeyse düşüyordu, ben de diğer kolunu tuttum.

Onu görmenin ilk şoku yavaş yavaş azalıyordu. "Prue Hala buraya nasıl indin?"

"Sen nasıl indiysen öyle. Kapılardan birinden indim. Baptist Misyonerliği'nin hemen arkasında bir tane var. Senden daha küçükken kilise okulundan kaçmak için onu kullanırdım."

"Ama bu tünelleri nereden biliyorsun?" Bunu anlayamamıştım. Bizi mi izlemişti?

"Alkoliklerin içkiyi bırakacaklarına dair ettikleri yeminlerden çok daha fazla kez bu tünellere indim. Bu konsabada neler olup bittiğini bilen tek kişinin sen olduğunu mu zannediyorsun?" Biliyordu. Onlardan biriydi, annem, Marian, Carlton Eaton... bir şekilde Büyücü dünyasının bir parçası olmuş Ölümlülerden.

"Grace Hala ile Mercy Hala biliyor mu?"

"Elbette hayır. Onlar ucunda ölüm bile olsa sır tutmayı beceremezler. Bu yüzden babam bir tek bana söyledi. Ben de Thelma dışında bir Tanrı kuluna bile söylemedim."

Thelma, Prue Hala'nın kolunu şefkatle sıktı. "Bana söyledi, çünkü artık basamakları tek başına inemiyordu."

Prue Hala, Thelma'ya mendiliyle vurdu. "Thelma, bu doğru değil, sen de biliyorsun. Masallar anlatma."

"Sizi peşimizden Profesör Ashcroft'mu yolladı?" Liv asabi bir tavırla başını defterinden kaldırdı.

Prue Hala dudak büktü. "Beni kimse hiçbir yere gönderemez, bu sıkar işte. Bir yerlere gönderilemeyecek kadar yaşlıyım. Kendi kendime geldim." Beni gösterdi. "Ama Amma'nın seni aramak için buralara inmediğine şükretmelisin. Sen gittiğinden beri kemik kaynatıp duruyor."

Bilseydi.

"Peki, burada ne yapıyorsun Prue Hala?" Bildiğini anlamıştım ama yine de tüneller yaşlı bir hanım için hiç güvenli değildi.

"Sana bunları vermeye geldim." Prue Hala içindekileri görebilmemiz için çantasını açtı. Dikiş makasının ve King James kuponlarının altında, rulo haline getirilip özenle bağlanmış sarı kâğıt yığını vardı. "Hadi. Al onları." Bana dikiş makasıyla kendimi kesmemi söylese daha iyi olurdu. Halamın çantasına dalmamın imkânı yoktu. Bu Güney görgü kurallarını yerle bir etmek demekti.

Liv sorunu anladı. "Ben alabilir miyim?" Belki İngiliz erkekleri de kadınların çantalarına el atmıyorlardı.

"Zaten almanız için getirdim."

Liv, kâğıtları dikkatle Prue Hala'nın çantasından aldı. "Bunlar gerçekten eski." Onları dikkatle çimin üzerine açtı. "Bunlar düşündüğüm şeyler olamaz."

Eğilip incelemeye başladım. Kâğıtlar, şemaya ya da mimari çizimlere benziyordu. Değişik renklerle işaretlenmişlerdi ve pek çok değişik el tarafından yazılmışlardı. Çizimler karelere bölünerek özenle yapılmış ve her bir çizgi, son derece ölçülü ve düzgün çizilmişti. Liv kâğıdı eliyle düzledi ve birbirleriyle kesişen çizgileri daha rahat görmeye başladım.

"Bu ne düşündüğüne bağlı."

Liv'in elleri titriyordu. "Tünellerin planları." Başını kaldırıp Prue Hala'ya baktı. "Bunları nereden bulduğunuzu sormamın bir sakıncası var mı efendim? Bunlara benzer bir şeyi Lunae Libri'de bile görmedim."

pinarnarin

Prue Hala çantasından çıkardığı, kırmızı-beyaz çizgili kâğıda sarılı nane şekerini açtı. "Onları bana babam verdi, dedemin ona verdiği gibi. Topraktan bile eskiler."

Dilim tutulmuştu. Lena onsuz hayatımın normal olacağını düşünerek son derece yanılıyordu. Lanet olsun olmasın, soyağacım Büyücülerle karışmış durumdaydı zaten.

Ve haritalarıyla, bu bizim için bir şanstı.

"Çok yakın zamanda yapılmadılar. Zamanında çok iyi bir teknik ressamdım ama dizlerimdeki hastalık beni engelledi."

"Yardımcı olmaya çalıştım ama halan kadar yetenekli değilim." Thelma özür diler gibiydi. Prue Hala mendilini salladı.

"Bunları sen mi çizdin?"

"Payıma düşen kısmı ben çizdim." Bastonuna dayanarak gururla doğruldu.

Liv huşu içinde haritalara bakıyordu. "Nasıl? Tüneller kesinlikle sonsuzlar."

"Zaman içinde ufak ufak yaptım. Bu haritalar tüm tünelleri göstermiyor. Daha çok Carolina'dakiler, biraz da Georgia var. Oraya kadar ulaşabildik." Bu inanılmazdı. Benim çılgın halam Büyücü tünellerinin haritalarını nasıl çizmişti?

"Bunları Grace Hala ile Mercy Hala'ya fark ettirmeden yapmayı nasıl başardın?" Üçünün bir arada olmadığı ve birbirine çatmadığı bir zamanı hatırlayamıyordum.

"Hep bir arada yaşamadık Ethan." Mercy Hala ile Grace Hala onu duyabilecekmiş gibi sesini alçalttı. "Ayrıca perşembe günleri briç oynamıyorum." Diğer yaşlı ADK üyeleri kilisenin sosyal salonunda kâğıt oynarken, Prue Hala'nın Büyücü tünellerinde çizim yaptığını hayal etmeye çalıştım.

"Al onları. Burada kalmayı planlıyorsan bunlara ihtiyacın olacak. Bir süre sonra gerçekten kafa karıştırmaya başlıyorlar. Bazı günler o kadar çok dolanıyorum ki Güney Carolina'ya geri dönmekte zorlanıyorum."

"Teşekkür ederim Prue Hala. Ama..." Durdum. Hepsini birden nasıl anlatacağımı bilemiyordum; Arklambası ve görüntüler, Lena ve John Breed ve Büyük Bariyer, Ay'ın zamanının dışına çıkması ve kayıp yıldız, Liv'in bileğindeki aletin üzerindeki sayaçların deli gibi dönmesine sıra bile gelmiyordu. Bir de Sarafine ile Abraham vardı. Gatlin'in en yaşlı vatandaşı için bu bir hikâye değildi.

Prue Hala mendilini suratıma sallayarak sözümü kesti. "Domuz yuvarlama günlerindeki domuz kadar kayıp durumdasınız. Ekmeğin arası olmak istemiyorsanız çok dikkatli olmalısınız."

"Evet, efendim." Bu vaazın nereye varacağını yaklaşık olarak bildiğimi düşünüyordum. Ama Savannah Snow'un gençlik korosunda kolsuz elbise giyip sakız çiğnediği günkü kadar yanılmıştım.

"Şimdi beni dinle, duyuyor musun?" Kemikli parmağını bana doğru salladı. "Posta müdürü Carlton, panayır alanındaki kapıdan geçenler hakkında bir şey bilip bilmediğimi araştırmak üzere bize geldi. Sonra Duchannes kızının kaybolduğunu, senin ve Wesley'nin kaçtığınızı, Marian ile birlikte oturan kızın - çayına süt koyanın - hiçbir yerde görünmediğini duydum. Bunlar Gatlin için bile çok fazla tesadüftü."

Bu büyük bir sürprizdi. Carlton haberleri yayıyordu.

"Her ne olursa olsun bunlara ihtiyacınız olacak ve onları almanızı istiyorum. Diğer saçmalıklar için fazla vaktim yok." Doğru tahmin etmiştim. Ne yapacağımızı biliyordu. İzin verse de vermese de.

"Endişeni çok iyi anlıyorum Prue Hala."

"Endişelenmiyorum. Haritalar sizde olursa buna gerek kalmaz." Elimi okşadı. "Altın gözlü Lena Duchannes'i bulacaksınız. Kör bir sincabın cevizi bulduğu gibi."

"Umarım efendim."

Bir kez daha elimi okşadıktan sonra bastonunu tuttu.

pinarnarin

"Hadi bakalım, artık yaşlı kadınlarla sohbeti bırakıp sorunun yarısından kurtulun ki geri kalan yarısıyla uğraşmaya başlayabilesiniz. Tanrı izin verirse." Thelma'yı bizden uzaklaştırdı.

Lucille bir dakika boyunca peşlerinden koştu, tasmasındaki çan çalıyordu. Prue Hala durarak gülümsedi. "Bakıyorum da kedi hâlâ yanında. Onu çamaşır ipinden sökmek için doğru zamanı bekliyordum. Bildiği birkaç numara var. Göreceksin. İsim plakası hâlâ yanında değil mi?"

"Evet, efendim cebimde."

"Yerine takmak için küçük halkalardan lazım, neyse sen şimdilik cebinde sakla, ben sana bir tane veririm." Prue Hala başka bir nane şekerini açarak yere, Lucille'in önüne attı. "Sana firari dediğim için gerçekten çok üzgünüm kızım ama Mercy'yi biliyorsun, başka türlü senden vazgeçmezdi."

Lucille nane şekerini kokladı.

Thelma el sallayarak Dolly Parton gülümsemesini sergiledi. "İyi şanslar şekerim."

Onların arkamızdaki tepeden aşağı inişlerini izlerken, ailem hakkında daha başka neleri bilmediğimi merak ediyordum. Daha başka bunak ve cahil gibi görünen fakat her hareketimi dikkatle izleyen kaç kişi vardı? Daha kaç kişi Büyücü Parşömenleri'ni saklayıp, boş zamanlarında Gatlin'in çoğunun haberdar olmadığı tünellerin haritasını çıkarıyordu?

Lucille nane şekerini yaladı. Bilse de söylemezdi.

"Pekâlâ, artık haritamız var. Bu da bir şeydir değil mi KM?" Prue Hala ile Thelma patikada gözden kaybolduğunda, Link'in keyfi yerine gelmişti.

"Liv?" Beni duymadı. Bir eliyle defterinin sayfalarını çevirirken diğer eliyle haritadaki bir yolu takip ediyordu.

"Burası Charleston ve burası da Savannah olmalı. Arklambası bize güney patikasını, yani kıyıyı bulmamıza yardım ediyor diye varsayarsak..."

"Neden kıyı?" diye araya girdim.

"Güneye doğru. Güney Yıldızı'nın peşine düşmüştük hatırladın mı?" Liv bıkkın bir halde doğruldu. "Yollar çok karmaşık. Savannah kapısına birkaç saatlik uzaklıktayız ama bunun burada pek de bir anlamı yok." Haklıydı. Zaman ve fizik yeraltı ile yerüstünde aynı şekilde çalışmıyordu, şu ana kadar Çin'e bile varmış olabilirdik.

"Nerede olduğumuzu bilsek bile, bunu haritada bulmamız günlerimizi alabilir. Bu kadar vaktimiz yok."

"Başlasak iyi olur. Elimizdeki tek şey bu."

Ama içimde bir his vardı, sonunda Lena'yı bulmayı başaracaktık. Bunun haritalara inanmamdan mı yoksa, yolu bulacağıma inanmamdan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Lena'ya zamanında ulaştığım sürece bunun bir önemi yoktu.

Tanrı izin verirse.

pinarnarin

19.6

Kötü Kız

İyimserliğim kısa sürdü. Lena'yı bulmayı düşündükçe John'u da daha çok düşünmeye başlamıştım. Ya Liv haklıysa ve Lena bir daha asla benim bildiğim kız olmayacaksa? Ya çoktan geç kaldıysak? Ellerindeki kıvrımlı desenleri düşünüyordum.

Kelimeler zihnimde belirdiğinde, hâlâ düşünmeye devam ediyordum. Başlangıçta çok belirsizdiler. Bir an Lena'nın sesini duyduğumu sandım. Ama o bildik melodiyi duyunca yanıldığımı anladım.

On Yedi Ay, on yedi yıl,
Kaybı bilir, korkuları kalır.
Bekle onu belirsin,
On Yedi Ay, on yedi gözyaşı...

Gölgeleme Şarkısı. Annemin bana ne anlatmak istediğini bulmaya çalıştım. *Fazla vaktin yok*. Kelimeler zihnimde dönüp duruyordu. *Bekle onu, belirsin*... Abraham'dan mı bahsediyordu?

Eğer öyleyse ben ne yapacaktım?

Dörtlüğe kendimi öylesine kaptırmıştım ki Link'in benimle konuştuğunu fark etmedim. "Şunu duydun mu?"

"Şarkıyı mı?"

"Ne şarkısı?" Bize susmamızı işaret etti. Başka bir şeyden bahsediyordu. Arkamızda sanki kuru dallar çıtırdıyordu ve hafif bir rüzgâr sesi vardı. Ama en ufak bir esinti bile yoktu.

"Ben hiç..." Liv konuşmaya başladı fakat Link onu susturdu.

"Hişş!"

Liv gözlerini devirdi. "Bütün Amerikan erkekleri sizin kadar cesur mu?"

"Ben de duydum." Etrafıma bakındım ama hiçbir şey yoktu, en ufak bir canlı bile görünmüyordu. Lucille'in kulakları dikildi.

Her şey o kadar çabuk gerçekleşti ki ne olduğunu bile anlayamadık. Çünkü duyduğum yaşayan bir şeyin sesi değildi.

O Hunting Ravenwood'du, Macon'ın ağabeyi... ve katili.

Hunting'in tehditkâr, insanlık dışı gülümsemesi ilk gördüğüm şey oldu. Birkaç adım ötemizde bir anda maddeleşti, o kadar süratliydi ki adeta bir lekeydi. Bir Karabasan daha belirdi, ardından bir tane daha. Hiçliğin içinden birbirleri ardına beliriyorlardı, zincirin halkaları gibi... Zincir daraldı ve etrafımızı çevirdiler.

Bir tanesi dışında, hepsi siyah gözleri ve aynı fildişi rengi köpek dişleriyle birer Kan Karabasanıydı. Lena'nın kuzeni ve Hunting'in uşağı Larkin, boynuna sarılmış olan kahverengi bir yılanla oradaydı. Yılanın gözleri de Larkin'inkiler gibi sarıydı.

Kolundan aşağı sürünerek ilerleyen yılanı gösterdi. "Taş kafalılar. Bunlardan biri tarafından ısırılmayı hiç istemezsiniz. Ama bu arada ısırılmanın pek çok yolu vardır."

pinarnarin

"Bunu kabul etmek zorundayım." Hunting köpekdişlerini göstererek güldü. Arkasında kuduzlu gibi görünen bir hayvan belirdi. Devasa bir Saint Bernard'a benziyordu ama yatık ve sulu gözlerin yerinde, sert bakışlı sarı gözler vardı. Sırtındaki tüyler kurt tüylerine benziyordu. Hunting kendine bir köpek edinmişti ya da bir şey.

Liv koluma yapıştı, tırnakları tenime batıyordu. Gözlerini Hunting'den ve hayvanından ayıramıyordu. Bir Kan Karabasanını sadece okuduğu kitaplarda görmüş olduğundan emindim. "O bir Packhound. Kan peşinden gitmek üzere eğitilirler. Ondan uzak dur."

Hunting bir sigara yaktı. "Ethan, kendine Ölümlü bir sevgili bulmuş olduğunu görüyorum. Zamanı gelmişti. Onun gerçek bir *koruyucu* olduğunu düşünüyorum." Kendi kötü esprisine yine kendi güldü ve gökyüzüne duman halkaları savurdu. "Neredeyse içimden seni bırakmak geçiyor." Packhound genzinden bir hırıltı çıkardı. "Neredeyse."

"Bizi... bizi bırakabilirsin," diye kekeledi Link. "Kimseye söylemeyiz. Yemin ederiz." Karabasanlardan biri güldü. Hunting başını çevirerek etrafına bakındı ve diğer iblis başka bir ses çıkarmadı. Kimin söz sahibi olduğu ortadaydı.

"Birine söylemenizi neden umursayayım? Aslında odak noktası olmaktan çok hoşlanırım. Sanatçı bir yapım vardır." Link'e yaklaştı ama gözleri bendeydi. "Ayrıca kime söyleyeceksiniz? Yeğenim Macon'ı öldürdü. Bunun olacağını düşünmemiştim."

Hunting'in Packhound'u ağzından köpükler saçıyordu, insan gibi görünen diğer Karabasan köpekleri de. Bir tanesi Liv'e iyice yaklaştı. Liv kolumu daha da sıkarak sıçradı.

"Neden bizi korkutmaya çalışmaktan vazgeçmiyorsun?" Sert görünmeye uğraşıyordum fakat kimseyi kandıramadım. Bu kez hepsi birden kahkahalarla güldüler.

"Seni korkutmaya çalıştığımızı mı düşünüyorsun? Senin

daha zeki olduğunu sanıyordum Ethan. Çocuklarım ve ben açız. Kahvaltıyı kaçırdık."

Liv'in sesi iyice ufalmıştı. "Bunu yapamazsınız..."

Hunting Liv'e göz kırptı. "Endişelenme hayatım. Senin boynundan ufacık bir ısırık alırız ve seni bizden biri yaparız." Nefesim kesilmişti. Karabasanların insanları kendi türlerine çevirebileceklerini hiç düşünmemiştim.

Çevirebilirler miydi?

Hunting sigarasını çançiçeklerinin üzerine silkti. Bir an durumun ne kadar komik olduğunu düşündüm. Sigara içen karabasanlardan oluşan, derilere bürünmüş bir sürü, *Neşeli Günler* filminden fırlamış gibi çayırın ortasında durmuş, kuşlar ağaçlarda şarkılarını söylerken bizi öldürmeye hazırlanıyordu. "Üçünüzle sohbet etmek çok hoştu ama sıkılmaya başladım. Dikkat sürem oldukça kısa."

Kafasını bir insanın çevirebileceğinden çok daha büyük bir açıda çevirdi. Hunting beni öldürecekti, arkadaşları da Liv ile Link'i. Beynim bunu algılamaya çalışırken yüreğim son hızla atıyordu.

"Hadi yapalım şu işi," dedi Larkin, yılanla aynı olan çatal dilini şaklatarak.

Liv başını omzuma gömdü. Görmek istemiyordu. Düşünmeye çalıştım. Hunting'le başa çıkamazdım ama herkesin bir Aşil topuğu vardı, değil mi?

"Ben söyleyince," diye hırladı Hunting. "Yaşayan kimse kalmayacak."

Kafam son hızla çalışıyordu. Arklambası. Elimde Karabasanlara karşı en üst düzey silah vardı ama nasıl kullanılacağını bilmiyordum. Elimi cebime yaklaştırdım.

"Hayır," dedi Liv. "Bir faydası yok." Gözlerini kapadı, ben de onu iyice kendime çektim. Son düşüncelerim bana çok şey ifade eden iki kız hakkındaydı. Hiç kurtaramayacağım Lena. Ve ölümün eşiğine getirdiğim Liv.

pinarnarin

Ama Hunting saldırmadı.

Tam tersine başını diğer bir kurdun sesini dinleyen bir kurt gibi yavaşça yana eğildi. Sonra geri çekildi ve diğerleri de onu izledi, Larkin ve şeytani Saint Bernard bile. Köleleri şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı. Emri vermesi için hepsi Hunting'e bakıyordu ama o hiçbir şey söylemedi. Geri çekilmeye devam etti, diğerleri de onu izlemeye. Etrafımızı çevirmişlerdi ama ters yönde. Hunting'in ifadesi değişti, iblis halinden kurtulmuş yine insana benziyordu.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Liv.

"Bilmiyorum." Hunting ve uşaklarının da kafası karışmıştı, çemberi koruyorlardı ama bizden adım adım uzaklaşıyorlardı. Onları kontrol eden bir şey vardı ama ne?

Hunting'in gözleri benimkilere kilitlendi. "Seni tekrar göreceğim. Düşündüğünden çok daha yakın bir zamanda." Gidiyorlardı. Hunting başını sallamaya devam ediyordu, bir şeyi oradan atmaya çalışır gibiydi ya da birini. Sürünün yeni bir lideri vardı ve onu takip etmekten başka çareleri yoktu.

Son derece ikna edici biri.

Ve çok güzel.

Ridley onların birkaç metre gerisinde bir ağaca dayanmış son hızla lolipopunu emiyordu. Karabasanlar bir bir yok oldular.

"O da kim?" Liv sarı pembe çizgili saçları, garip askılı mini eteği ve çivili sandaletleriyle hiç de oraya ait olmayan Ridley'i görmüştü. Büyükannesine zehirli küçük kekler götüren Kırmızı Başlıklı Kız'a benziyordu. Liv, Sürgün'de Ridley'i gözden kaçırmış olabilirdi ama şu an gözden kaçırması imkânsızdı.

Link'in gözleri Ridley'e kenetlendi. "İşte gerçek kötü kız."

Ridley bize doğru yürümeye başladı, her zamanki gibi son

derece kendine güveniyordu. Lolipopunu çimlere attı. "Lanet olsun gerçekten içimi dışıma çıkardı."

"Bizi sen mi kurtardın?" Liv hâlâ titriyordu.

"Elbette Mary Poppins. Bana sonra teşekkür edersin. Buradan gitmeliyiz. Larkin salağın tekidir ama Hunting Dayı güçlüdür. Üzerindeki etkim uzun sürmez." Ağabeyi ve dayısı - Lena'nın ailesinde bir sürü çürük elma vardı. Ridley'in bakışları koluma kenetlendi ya da Liv'in benim koluma dolanmış olan koluna. Gözlüğünü çıkardı ve sarı gözleri parladı.

Liv bunu pek fark etmedi. "Sizin neyiniz var Tanrı aşkına? Gene Mary Poppins. Amerikalıların tanıdığı tek İngiliz karakter o mu?"

"Seni her yerde görüyorum ancak resmi olarak tanıştırılmadık." Ridley gözlerini kısarak bana baktı. "Ben Lena'nın kuzeni Ridley."

"Ben Liv. Kütüphanede Ethan ile birlikte çalışıyorum."

"Seni önce Büyücü kulübünde, şimdi de Büyücü tünellerinde gördüğüme göre bu boktan kasabadaki kütüphanede çalışan sıradan birinden bahsetmediğimizi düşünüyorum. Bu da seni bir Koruyucu yapar. Yaklaştım mı?"

Liv kolumu bıraktı. "Doğrusu eğitimde olan bir Koruyucuyum ama oldukça yoğun bir şekilde hazırlanıyorum."

Ridley Liv'i baştan aşağı süzdükten sonra sakız paketini açtı. "Bir Cezbedici gördüğün anda tanıyacak kadar yoğun çalışmadığın ortada." Sakızı balon yaptı ve Liv'in suratına patlattı. "Dayımın aklı başına gelmeden gitsek iyi olacak."

"Seninle hiçbir yere gitmiyoruz."

Gözlerini devirirken sakızı parmağına doladı. "Dayımın öğle yemeği olmak istiyorsanız keyfinize bakın. Bu kişisel bir seçimdir fakat sizi uyarmalıyım, sofra adabından hiç anlamaz."

"Bize neden yardım ediyorsun? Ne çıkarın var?"

pinarnarin

"Çıkar yok." Ridley onu görmenin şokunu yeni yeni atlatmakta olan Link'e baktı. "Oyuncağımın başına bir şey gelmesini istemem."

"Çünkü sana çok şey ifade ediyorum, değil mi?" diye terslediği onu Link.

"O kadar kırılmış durma. Eğlendik ve sona erdi." Link incinmiş olabilirdi ama huzursuz görünen Ridley idi.

"Sen nasıl istersen bebek."

"Bana bebek deme." Ridley saçlarını savurarak bir balon daha patlattı. "Beni izleyebilirsiniz ya da burada durup kendinizi dayıma yem edersiniz." Ağaçların arasına daldı. "Kan sürüsü kafalarından çıktığım anda sizi bulacaktır."

Kan sürüsü. Harika. Bir isimleri bile vardı.

Liv hepimizin düşündüğü şeyi dile getirdi. "Ridley haklı. Sürü bizim peşimizdeyse bizi yeniden bulmaları çok uzun sürmez." Bana baktı. "Başka şansımız yok." Liv, Ridley'in peşi sıra ağaçların arasında gözden kayboldu.

Ridley'i takip etmeyi hiç istemiyordum ama Kan Karabasanı sürüsü tarafından öldürülmek de çekici bir seçenek değildi. Hiç konuşmadık ancak Link de ayni fikirde olmalıydı, birlikte onların peşine düştük.

Ridley nereye gittiğini çok iyi biliyor gibiydi, Liv'in haritaları elinden bırakmadığının da farkındaydım. Ridley çayırın ortasından ilerledi, yolu bırakmış biraz ilerdeki ağaçlara yönelmişti. Topuklu sandaletleri onu yavaşlatmıyordu ve onu takipte zorlanıyorduk.

Link onu yakalamak için koştu. "Burada gerçekten ne yapıyorsun Rid?"

"Bunu itiraf etmek çok acı ama sana ve aptal arkadaşlarına yardım etmek için buradayım."

Link bir kahkaha koyuverdi. "Lolipoplar artık etkilemiyor, başka bir yalan bul."

Ağaçlara yaklaştıkça çalılar yükseldi. Çok hızlı yürüyor-

duk ve bacaklarımı kesiyorlardı ancak yavaşlamadım. Ben de Link gibi Ridley'in neyin peşinde olduğunu öğrenmek istiyordum.

"Böyle bir gündemim yok. Buraya senin için gelmedim. Kuzenime yardım etmeye çalışıyorum."

"Sen Lena'yı umursamazsın," diye tersledim.

Ridley durup dönerek yüzüme baktı. "Neyi umursamadığımı söyleyeyim mi Kısa Çöp? Seni. Ama sebebi ne olursa olsun, kuzenimle aranızda bir bağ var ve onu çok geç olmadan yolundan dönmeye ikna edebilecek tek kişi sen olabilirsin."

Durdum.

Liv donuk gözlerle ona baktı. "Büyük Bariyer'e gitmeden önce mi demek istiyorsun? Hani ona ne olduğunu *anlattığın* yer?"

Ridley'in gözleri kısıldı ve Liv'e döndü. "Bu kıza bir ödül verin. Koruyucunuz bir iki şey biliyor." Liv gülümsemedi. "Ona Bariyer'den bahseden ben değildim. John'du. Bu konuya takmış."

"John mu? Yani senin ona tanıştırdığın John mu? Onu birlikte kaçmaya ikna ettiğin kişi." Bağırmaya başlamıştım, kan sürüsünün bizi duyacak olması umurumda bile değildi.

"Yavaş ol, Kısa Çöp. İster inan ister inanma ama Lena kendi kararlarını kendi verir." Ridley'in sesi keskinliğini yitirdi. "Kendi gitti."

Lena ile John'u seyrettiğim zamanı hatırladım, oldukları gibi kabul edildikleri bir yere gitmekten bahsediyorlardı. Kendileri gibi olabilecekleri bir yer. Lena elbette oraya gitmek isterdi. Bu hayatı boyunca hayal ettiği şeydi.

"Bu ani tavır değişikliğinin sebebi ne Ridley? Onu neden şimdi durdurmak istiyorsun?"

"Bariyer son derece tehlikeli bir yer. Orası düşündüğü yer değil."

pinarnarin

"Lena'nın, Sarafine'in On Yedinci Ay'ı, zamanından öne çekmeye çalıştığını bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Ama sen biliyorsun değil mi?" Ridley gözlerini kaçırdı. Yanılmamıştım.

Ridley tırnaklarındaki mor ojeleri sökmeye başlamıştı, asabi Büyücülerle Ölümlülerin ortak bir alışkanlığı. Başıyla onayladı. "Sarafine bunu tek başına yapmıyor."

Annemin Macon'a yazdığı mektup bir anda zihnimde çaktı. Abraham. Sarafine Abraham ile birlikte çalışıyordu, o ayı değiştirebilmesi için yeterli güce sahipti.

"Abraham," dedi Liv usulca. "Ne hoş."

Link benden önce davrandı. "Ve bunu Lena'ya söylemedin mi? Gerçekten bu kadar deli ve bu kadar iğrenç misin?"

"Ben..."

Sözünü kestim. "O bir ödlek."

Ridley doğruldu sarı gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ölmek istemediğim için ödlek mi sayılıyorum? Sen teyzemin ve o *canavarın* bana neler yapabileceğini biliyor musun?" Sesi titriyordu fakat bunu bize belli etmemeye çalışıyordu. "Seni ikisiyle karşılaşırken görmeyi çok isterim Kısa Çöp. Abraham, Lena'nın annesine senin kedine yaptığın muameleyi yapıyor."

Lucille tısladı.

"Lena, Bariyer'e gitmediği sürece bir sorun yok. Ve onu durdurmak istiyorsan harekete geçmeliyiz. Oranın yolunu bilmiyorum. Sadece onları ektiğim yeri biliyorum."

"Peki, o zaman Büyük Bariyer'e nasıl gitmeyi planlıyorsun?" Söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamak çok zordu.

"John yolu biliyor."

"John, Sarafine ile Abraham'ın orada olduğunu biliyor mu?" Bunca zaman Lena'yı oyuna mı getiriyordu?

Ridley başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Oğlanı anlamak çok zor. O biraz... sorunlu."

"Onu gitmemeye nasıl ikna edeceğiz?" Lena ile kaçmaması için de konuşmaya çalışmıştım ama bu hiç de iyi bir sonuç vermemişti.

"Bu senin işin. Belki bunun yardımı olur." Bana hırpalanmış, spiralli bir defter verdi. Onu nerede görsem tanırdım. Lena'yı ona yazarken seyrederek pek çok akşamüstü geçirmiştim.

"Defterini mi çaldın?"

Ridley saçlarını geri attı. "Çalmak çirkin bir kelime. Ödünç aldım diyelim ve bana bu yüzden teşekkür borçlusun. Belki bu iğrenç duygusal karalamaların içinde, işine yarayan bir şeyler vardır."

Sırt çantamın fermuarını açıp defteri içine koydum. Lena'nın bir parçasını avuçlarımın arasında tutmak kendimi garip hissetmemi sağlamıştı. Lena'nın sırlarını sırt çantamda, anneminkileri de arka cebimde taşıyordum. Daha kaç sırrı kaldırabileceğimi tam olarak bilemiyordum.

Liv, Lena'nın defterinden çok Ridley'in tavırlarıyla ilgileniyordu. "Dur bakalım. Yani şimdi senin iyi adamlardan biri olduğuna mı inanmamız gerekiyor?"

"Elbette hayır. Ben iliklerime kadar kötüyüm. Senin neye inandığını da hiç iplemiyorum." Ridley göz ucuyla bana baktı. "İşin aslı, öncelikle ben senin burada ne halt ettiğini merak ediyorum."

Ridley, Liv'i lolipopuyla kahvaltı olarak Hunting'e sunmaya kalkışmadan önce aralarına girdim. "O zaman bu mudur? Bize Lena'yı bulmamız için yardım etmek mi istiyorsun?"

"Bu doğru, Kısa Çöp. Birbirimizden hoşlanmayabiliriz ama ilgi alanımız ortak." Liv'e döndü fakat benimle konuşmaya devam etti. "Aynı kişiyi seviyoruz ve onun başı dertte. Bu da benim arızalı kısmım. Şimdi dayım üçünüzü birden yakalamadan yola devam edelim."

pinarnarin

Link, Ridley'e baktı. "Dostum, bunun olacağı hiç aklıma gelmezdi."

"İşleri olduğundan daha fazla büyütmeye kalkışma. Lena geri döndüğü anda, eskisi kadar kötü olmaya devam edeceğim."

"Bunu bilemezsin Rid. Belki de Kötü Cadı'yı öldürdüğümüz zaman Büyücü sana bir kalp verir."

Ridley arkasını dönerek ayakkabılarının topuklarını çamurlara gömdü. "Sanki isterdim de."

19.6

Sonuçlar

Ağaçların arasına dalıp çıkan Ridley'e ayak uydurmaya çalıştık. Liv tam arkasındaydı, sürekli olarak haritasına ve selenometresine başvuruyordu. O da bizim gibi Ridley'e güvenmiyordu.

Canımı sıkan bir şeyler vardı. Bir yanım ona inanıyordu. Lena'yı gerçekten umursuyor olabilirdi. İnanamıyordum ama doğruyu söylüyor olabilirdi, bu yüzden de onu takip ediyordum. Lena'ya asla ödeyemeyeceğim bir borcum vardı.

Bizim için bir gelecek var mıydı bilmiyordum. Lena bir daha benim sevdiğim kıza dönüşecek miydi? Ama bu önemli değildi.

Cebimdeki Arklambası ısınmaya başladı. Değişik bir renk göreceğimi düşünerek onu cebimden çıkardım simsiyahtı. Üzerinde yansımamı görebiliyordum. Arklambası bozulmuş gibi durmuyordu. Kafasına göre çalışıyordu.

Onu gören Ridley'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve uzun bir süreden sonra yürümeyi ilk kez bıraktı. "Onu nereden buldun Kısa Çöp?"

"Marian verdi." Anneme ait olduğunu Ridley'in bilmesini istememiştim, ona kimin verdiğini de.

pinarnarin

"Bu şartları biraz olsun eşitleyebilir. Hunting Dayı'yı onun içine sokabileceğini sanmam ancak sürüsünden birini alabilirsin belki."

"Nasıl kullanılacağını bildiğimden pek emin değilim." Ona tam olarak söylememiştim fakat söylediğim kısmı doğruydu.

Ridley kaşını kaldırdı. "Bayan Her Şeyi Bilir sana söyleyemiyor mu?" Liv'in yanakları kızardı. Ridley pembe sakızının kâğıdını yavaşça açarak onu ağzına attı. "Ona dokunmak gerekir." Bana yaklaştı. "Bu da Karabasana yaklaşman gerektiği anlamına geliyor."

"Her neyse." Link onu iterek geldi. "İki kişiyiz. Bunun altından kalkarız."

Liv kalemini kulağının arkasına sıkıştırdı. Notlar alıyordu. "Link haklı olabilir. Onlardan birine yaklaşmak istemem. Ama başka şansım kalmazsa denemeye değer."

"Sonra da Büyülü sözleri söylemen gerekir. Ne olduklarını biliyorsundur." Sırtını ağaca dayamış sırıtıyordu. Büyülü sözleri bilmediğimizin farkındaydı. Lucille, Ridley'in ayağının dibine oturmuş onu inceliyordu.

"Sanırım neler olduğunu söylemeyeceksin."

"Nereden bileyim? O şeylerden ortalıkta çok yok."

Liv kucağındaki haritayı açtı ve dikkatle düzeltti. "Doğru yoldayız. Doğuya doğru gidersek bu yol bizi sahile çıkaracak." İlerdeki sık ağaç kümesini gösterdi.

"Nereden? Ormandan mı?" Link kuşkuluydu.

"Korkma Ateşli Oyuncak. Ben Hansel'i alırım, sen de Gretel'i." Ridley, Link'e göz kırptı, hâlâ üzerinde etkisi varmış gibi davranıyordu. Aslında vardı fakat bunun Cezbedici güçleriyle bir ilgisi yoktu.

"Ben kendi başıma iyiyim. Neden bir parça daha sakız çiğnemiyorsun?" Link yine onu itekleyerek ilerledi.

Belki de Ridley sadece bir kez yakalanılan suçiçeği gibiydi.

"İşemek ne kadar uzun sürebilir ki?" Ridley otların arasına bir taş fırlattı, yeniden yola çıkmak istiyordu.

"Seni duyabiliyorum." Çalıların arasından Link'in sesi duyuldu.

"Bedensel fonksiyonlarının bir kısmının hâlâ çalıştığını bilmek güzel."

Liv bana bakarak gözlerini devirdi. Yol uzadıkça Link ile Ridley daha çok birbirini yemeye başlamıştı.

"İşimi kolaylaştırmıyorsun."

"Oraya gelip yardım etmemi ister misin?"

"Sadece konuşuyorsun Rid," diye bağırdı Link çalıların arasından. Ridley oraya doğru yürümeye başlayınca Liv dehşete kapıldı. Ridley sırıtarak yeniden dönüp oturdu, tatmin olmuştu.

Elimdeki kürenin renginin siyahtan yeşile dönmesini izledim. Bir faydası yoktu, anlamsız bir renk yüklenmesinden ibaretti. Belki de Link haklıydı. Belki de onu bozmuştum.

Ridley'in kafası karışmış gibiydi ya da ilgisini çekmişti. Hangisi olduğunu söylemek zordu. "Bu ışığın nesi var?"

"Pusula gibi. Doğru yoldaysak yanıyor." En azından eskiden öyle yapıyordu.

"Hımm. Bunu yaptıklarını bilmiyordum." Yeniden sıkılmaya başladı.

"Bilmediğin pek çok şey olduğundan eminim." Liv masum bir tavırla gülümsedi.

"Dikkatli ol seni nehirde yüzmeye ikna edebilirim."

Arklambasına baktım. Farklı bir şey vardı. Işık Bonaventure Mezarlığı'ndan bu yana görmediğim bir süratle ve parlaklıkla yanıp sönüyordu. Dönüp Liv'e gösterdim. "L, şuna baksana."

Ridley'in başı son hızla bana döndü ve dondum.

Liv'e, "L," demiştim.

Hayatımda tek bir L vardı. Liv fark etmediyse bile Ridley kaçırmamıştı. Lolipopunu emerken gözleri iyice açıldı. Dimdik bana bakıyordu, isteğimin söndüğünü hissettim. Lambayı bıraktım ve yosunlu yerde yuvarlandı.

Liv diz çökerek Arklambasına baktı. "Garip. Bu yeşil sence niye yeniden yanıp sönüyor? Amma, Arelia ve Twyla bizi ziyarete mi geliyor?"

"Muhtemelen bir bomba." Link'i duydum ama cevap veremedim. Ridley'in ayaklarının dibine düştüm. Cezbedici güçlerini üzerimde kullanmayalı epey olmuştu. Yüzümü çamura gömmeden önce bunu düşünmeyi başardım. Ona bağışıklık kazandığını söyleyen Link haklı olabilirdi ama Ridley'in geri çekilmiş olması da mümkündü. Bu doğruysa onun için yepyeni bir şeydi.

"Kuzenimi incitirsen... ya da onu incitmeyi aklından bile geçirirsen, hayatının kalanını kölem olarak geçirirsin. Anladın mı Kısa Çöp?"

Başım istem dışı yukarı kalktı ve gereğinden fazla döndü, tokat yemiş gibiydim ve boynumun kopacağını sandım. Gözlerim zorla açıldı ve kendimi Ridley'in parlak sarı gözlerinin içine bakarken buldum, başım dönmeye başladı.

"Kes şunu." Liv'in sesini duydum ve ben kontrolü elime almayı başaramadan vücudum bir kez daha yere çarptı. "Tanrı aşkına, Ridley aptal olma."

Liv ile Ridley yüz yüzeydi. Liv'in kolları göğsünün üzerinde kavuşmuştu. Ridley lolipopunu ikisinin arasında tuttu. "Sakin ol, Mary Poppins. Kısa Çöp ve ben dostuz."

"Bana hiç de öyle görünmedi." Liv'in sesi yükseliyordu. "Unutma Lena'yı kurtarmak için hayatını tehlikeye atan biziz." Yanıp sönen ışık ikisinin de yüzüne yansıyordu. Arklambası ağaçların arasında iyice delirmişti.

pinarnarin

"Boş yere sinirlenme." Ridley'in bakışları çelik gibiydi.

Liv'inkiler ise karanlık. "Salaklaşma. Ethan, Lena'yı umursamasaydı bu kahrolası ormanda ne işimiz vardı?"

"Güzel soru Koruyucu. Ben burada ne yaptığımı biliyorum. Ama sen Kısa Çöp ile ilgilenmiyorsan burada ne arıyorsun?" Ridley Liv'in birkaç santim ötesine gelmişti, Liv geri çekilmedi.

"Burada ne mi arıyorum? Güney Yıldızı kayboldu, bir Katalist efsane olan Büvük Bariyer'de durmuş Ay'ı zamanının dışına çekiyor ve sen bana burada ne aradığımı mı soruyorsun? Ciddi misin?"

"Yani bunun Kısa Çöp ile herhangi bir ilgisi yok mu?"

"Ethan aslında kimsenin sevgilisi değil ve Büyücü dünyası ile ilgili hiçbir şey bilmiyor." Liv kendinden emindi. "Başından büyük bir işe kalkıştı. Bir Koruyucuya ihtiyacı var."

"Aslında sen eğitilmekte olan bir Koruyucusun. Senden yardım almak, açık kalp ameliyatını bir hemşireye yaptırmak gibi bir şey. Ve iş tanımına göre senin işlere karışmaman gerekir. Gördüğüm kadarıyla sen iyi bir Koruyucu değilsin." Ridley haklıydı. Kurallar vardı ve Liv onların dışına çıkmıştı.

"Bu doğru olabilir fakat bunların yanı sıra mükemmel bir astronomum. Bulduğum değerler olmasaydı bu haritayı kullanmamız, Büyük Bariyer'i ya da Lena'yı bulmamız mümkün olmazdı."

Arklambası yeniden soğumaya başladı. Simsiyah olmuştu.

"Bir şey mi kaçırdım?" Link fermuarını çekerek çalıların arkasından çıkmıştı. Ben çamurun içinden kalkarken kızlar ona baktı.

"Ne..." Liv selenometresine vurdu. "Ters bir şeyler var. Göstergeler delirdi."

Ağaçların arkasından gelen bir çarpma sesi tüm ormanda yankılandı. Hunting bizi bulmuş olmalıydı. Sonra aklıma

pinarnarin

başka bir fikir geldi, kısa bir an ama bu kendimi daha az suçlu hissetmemi sağlamadı.

Bu belki de başkasıydı, onu izlememizden hoşlanmayan biri. Doğal dünyadaki her şeyi kontrol edebilen biri.

"Koşun!"

Sesler yükseliyordu. Bir anda iki yanımdaki ağaçlar önüme devrilmeye başladı. Geriledim. Önüme en son ağaçlar devrildiğinde bunun kazayla olmadığını biliyordum.

Lena! Sen misin?

Etrafımızdaki üzeri yosun kaplı meşeler ve beyaz çamlar, kökleriyle çamurun içinden fırlayıp yere devriliyordu.

Lena yapma!

Link tökezleyerek Ridley'e yöneldi. "Şekerlerinden birini aç bebek."

"Beni bebek diye çağırmamanı söylemiştim."

Uzun bir süre sonunda gökyüzünü görebiliyordum. Ama şu an karanlıktı. Büyücü bulutları tam tepemizdeydi. Sonra çok uzaklardan bir şey hissettim.

Daha çok duydum da denebilirdi.

Lena.

Ethan, kaç!

Bu onun sesiydi, uzun bir süre boyunca sessizliğini korumuş olan sesi. Lena kaçmamı söylüyorsa ağaçları deviren kimdi?

L, neler oluyor?

Cevabını duyamadım. Sadece karanlık vardı, o Büyücü bulutları son hızla üzerimize üşüşüyordu. Sonunda o bulutların ne olduğunu görebildim.

"Dikkat et!" Liv'i geri çekip Link'i de tam zamanında Ridley'in üzerine itmeyi başardım. Üzerimize yağmur gibi çam ağacı yağmaya başlamıştı. Dallar tam durduğumuz yere geliyordu. Toz gözlerimi kapladı ve bir şey görememeye başladım. Toprak boğazıma kaçtı ve öksürdüm.

Lena'nın sesi yok olmuştu fakat başka bir şey duyuyordum. Yoğun bir vızıltı, kraliçelerini öldürmeye çalışan işçi arıların kovanına düşmüş gibiydik.

Toz çok kalındı, etrafımdaki şekilleri zorlukla seçebiliyordum. Liv yanımda yatıyordu, gözünün üstü kanıyordu. Ridley bir ağacın çarpmış olduğu Link'e sarılmış inliyordu. "Uyan Büzüşen Dink. Uyan."

Onlara doğru emeklediğimde Ridley korkuyla geri çekildi. Yüzü dehşet içindeydi. Bana bakmıyordu. Arkamdaki başka bir şeye bakıyordu.

Uğultu gittikçe yükseliyordu. Büyücü karanlığının yakıcı soğuğunu ensemde hissettim. Etrafıma bakınca, devasa çam iğnelerinin bizi neredeyse gömmüş olduğunu fark ettim, yakılmaya hazırlanan bir şenlik ateşi gibiydik. Çam iğneleri kara bulutlara doğru bir piramit şeklinde yükselerek bir yakma platformu oluşturmuştu. Alevler kırmızı değildi ve ısı üretmiyorlardı. Ridley'in gözleri gibi sarıydı, soğuk, üzüntü ve korku yayıyorlardı.

Ridley'in iniltisi yükseldi. "Burada."

Tıslayan sarı alevlerin arasından yükselen taşa baktım. Kayanın tepesinde bir kadın yatıyordu. Son derece huzurlu görünüyordu, sokaklarda dolaştırılan ölü bir azizeye benziyordu. Ama bir azize değildi.

Sarafine.

Gözleri bir anda açıldı ve dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. Uykudan uyanan bir kedi gibi gerindi ve ayağa kalktı. Olduğumuz yerden bakılınca on beş metre boyu varmış gibi duruyordu.

"Başkasını mı bekliyordun Ethan? Kafanın neden karıştığını anladım. Ne derler bilirsin. Anasına bak kızını al. Bu günlerde bu durum daha da geçerli."

Kalbim son hızla atıyordu. Sarafine'in kırmızı dudaklarını ve uzun siyah saçlarını görebiliyordum. Arkamı döndüm.

pinarnarin

Yüzünü görmek istemiyordum, Lena'ya çok benzeyen o yüzü. "Beni rahat bırak cadı."

Ridley hâlâ ağlıyordu. Link'in arkasında bir top gibi olmuş, deli kadınlar gibi ileri geri sallanıyordu.

Lena? Beni duyabiliyor musun?

Sarafine'in o unutulmaz sesi alevlerin üzerinde yükseldi, oradaydı, alevlerin üzerinde. "Buraya senin için gelmedim Ethan. Seni sevgili kızıma bırakıyorum. Bu yıl çok gelişti, değil mi? İnsanın çocuğunun tüm potansiyelini kullanmayı öğrenmesini görmesi kadar keyifli bir şey yok. Bu bir anneyi gerçekten çok gururlandırıyor."

Bacaklarının alt kısmında kıvrılıp duran alevlere baktım. "Yanılıyorsun. Lena sana benzemiyor."

"Sanırım bunu daha önce de bir yerlerde duymuştum. O zaman söylediğine inanıyordun, şimdi ise yalan söylüyorsun. Onu kaybettiğinin farkındasın. Ne olmak için yaratıldıysa o olacak, bunu değiştiremez."

Alevler beline yükselmişti. Duchannes kadınlarının mükemmel fiziksel özelliklerine sahipti ancak bunlar Sarafine'e yakışmıyordu. "Lena değiştiremeyebilir ama ben değiştiririm. Onu korumak için ne gerekirse yapacağım."

Sarafine gülümsedi ve ben yıkıldım. Gülümsemesi Lena'nınkiyle aynıydı ya da son zamanlardaki gülümsemesiyle. Alevler göğsüne yükselince yok oldu.

"Çok güçlü, tıpkı annesi gibi. Onun son sözleri de böyle bir şeylerdi. Öyle miydi?" Kulağıma fısıldıyordu. "Ahh, unutmuşum çünkü önemli değildi."

Dondum. Sarafine tam yanımda duruyordu, hâlâ alevler arasındaydı. Bunun dünyevi bir yangın olmadığını biliyordum ama bana yaklaştıkça soğuğu daha çok hissediyordum.

"Annenin bir önemi yoktu. Ölümü asil ya da önemli bir ölüm değildi. Hiçbir şey ifade etmiyordu." Alevler boynuna kadar yükselip vücudunu yok etti. "Tıpkı senin gibi."

Boğazına atıldım. Onu koparmak istiyordum ama ellerim boşlukta kaldı. Orada hiçbir şey yoktu. Bir görüntüydü. Onu öldürmek istiyordum fakat dokunmayı bile başaramıyordum.

Sarafine bir kahkaha attı. "Buraya bedenen gelecek kadar kendimi yoracağımı gerçekten düşündün mü Ölümlü?" Ellerini ağzına kapamış sallanmakta olan Ridley'e döndü. "Çok komik, sen de öyle düşünmüyor musun Ridley?" Sarafine elini yukarı kaldırıp parmaklarını açtı.

Ridley ayağa kalktı, elleri şimdi boğazındaydı. Ridley'in çivi topuklarının yerden yükseldiğini gördüm, kendini boğuyordu ve gittikçe morarıyordu. Sarı saçları uçuşuyordu, cansız bir bebeğe benziyordu.

Sarafine'in hayalet vücudu Ridley'in vücuduna girdi. Ridley sarı bir ışık halinde parlamaya başladı; teni, saçları, gözleri. Işık çok parlaktı ve artık gözbebekleri yoktu. Ormanın karanlığına rağmen, ışıktan korunabilmek için elimi gözlerimin üzerine koydum. Ridley'in başı bir kukla gibi dikildi ve konuşmaya başladı.

"Gücüm artıyor ve On Yedinci Ay çok yakında üzerimizde olacak, onu sadece bir annenin yapabileceği gibi yolundan çıkardım. Güneşin ne zaman batacağına ben karar verdim. Yıldızları çocuğum için yerlerinden ettim ve o kendini belirleyerek bana katılacak. Sadece benim kızım On Altıncı Ay'ı gölgeleyebilirdi ve sadece ben On yedinci Ay'ı yükseltebilirdim. İki dünyada da bizim gibisi yok. Biz başlangıç ve sonuz." Ridley'in bedeni boş bir çuval gibi yere düştü.

Arklambası cebimde yanıp duruyordu. Sarafine'in bunu fark etmemesini umdum. Yanıp sönüşünü hatırladım - beni uyarmaya çalışmıştı. Daha dikkatli olmam gerekirdi.

"Bize ihanet ettin Ridley. Sen bir hainsin. Baba benim gibi affedici değildir." Baba. Sarafine tek bir kişiden bahsediyor olabilirdi - Ravenwood Kan Karabasanlarının babası, her şeyi başlatan. Abraham.

Sarafine'in sesi alevlerin üzerinde yankılandı. "Yargılanman gerekiyor ama ona bu keyfi yaşatmayacağım. Sen benim sorumluluğumdun ve şu an benim utancımsın. Şu an sana bir ayrılık hediyesi vermem gerektiğini düşünüyorum." Kollarını başının üzerine kaldırdı. "Bu Ölümlülere yardım etmeye çok meraklı olduğuna göre, bundan sonra seni bir Ölümlü olarak yaşamaya ve ölmeye mahkûm ediyorum. Güçlerin doğdukları Kara Ateşe geri dönecek."

Ridley ayağa fırlayarak bir çığlık attı, acısı bütün ormanda yankılandı. Sonra hepsi gitti - devrilen ağaçlar, yangın, Sarafine. Orman birkaç dakika önceki görünümüne büründü. Yeşil ve karanlık, çamlar ve meşelerle dolu ve kara çamur. Bütün ağaçlar, bütün dallar yerli yerindeydi, hiçbiri yaşanmamış gibiydi.

Liv plastik bir şişeden, Ridley'in ağzına yavaşça su dökü yordu. Liv'in yüzü hâlâ çamurluydu ve kanıyordu ama iyi görünüyordu. Ridley ise bir hayalet gibi bembeyazdı.

"Son derece güçlü bir büyüydü. Başka yerde belirmeyi başaran bir Karanlık Büyücü." Liv başını iki yana salladı. Gözünün üzerindeki kanayan yere dokundum, irkildi. "Ve aynı anda büyü de yaptı, tabii Ridley'in güçlerini almak konusunda söylediklerinde ciddiyse." Kuşkuyla Ridley'e baktım. Ridley'i ikna gücü olmadan düşünmek imkânsızdı. "Her ne olursa olsun Ridley bir süre iyi olmayacak." Liv eşofman üstünün kolunu suya batırıp Ridley'in yüzünü sildi. "Buraya geleceğini gerçekten hiç düşünmemiştim. Sizi gerçekten çok umursuyor olmalı."

"Hepimizi değil," dedim ona Ridley'i kaldırması için yardım ederken. Ridley öksürdü ve ağzını eliyle temizlerken pembe rujunu dağıttı. Okul panayırında birçok kez yere düşen amigo kızlara benziyordu. Konuşmaya çalıştı. "Link... O..."

Link'in yanına çökmüştüm. Üzerine düşmüş olan ağaç

pinarnarin

artık yoktu ama o acıyla inliyordu. Yaralanmış olması mümkün değil gibi görünüyordu ve bu hepimiz için geçerliydi, çünkü görünürde olmuş bir şey yoktu - ne düşen ağaçlar ne de bir dağınıklık. Ancak Link'in kolu morarmış ve şişmişti, pantolonu da parçalanmıştı.

"Ridley?" Link gözlerini açtı.

"O iyi. Hepimiz iyiyiz." Pantolonunun paçasını biraz daha yırttım. Dizi kanıyordu,

Link gülümsemeye çalıştı. "Neye bakıyorsun?"

"Çirkin yüzüne." Ona doğru eğilip gözlerini odaklayıp odaklayamadığını kontrol etmeye çalıştım. İyi olacaktı.

"Beni öpmeyeceksin değil mi?"

İyiydi, o kadar rahatladım ki söylediğini yapabilirdim.

"Dudaklarını uzat."

pinarnarin

19.6

Kimse Özel Değil

O gece kocaman bir ağacın altında uyuduk, gördüğüm en büyük ağaçlardan biriydi. Link'in dizi benim kullanmadığım tişörtümle sarılıydı, kolunu da Jackson eşofman üstümün bir parçasıyla askıya almıştık. Ridley ağacın diğer yanında uzanmış, gökyüzünü seyrediyordu. Şu an Ölümlü gökyüzünü mü görüyor diye merak ettim. Çok bitkin görünüyordu ama uyuyabileceğini hiç sanmıyordum.

Ne düşündüğünü merak ettim, bize yardım ettiği için pişman mıydı? Ridley gerçekten güçlerini kaybetmiş miydi?

Başka bir şeyken, hem de daha fazla ve güçlü bir şeyken bir anda Ölümlü oluvermek nasıl bir histi? Bayan English geçen sene sınıfta, "Siz insan denen varlığın güçsüzlüğünü hiç tatmadınız," demişti. H.G. Wells'in *Görünmez Adam*'ından bahsediyordu, Ridley de şu an tamamen görünmezdi.

Bir anda uyanıp artık özel olmadığınızı fark edince mutlu olabilir miydiniz?

Lena olabilir miydi? Benimle yaşamı öyle miydi? Lena benim için yeterince özveride bulunmamış mıydı?

Ben de Ridley gibi uyuyamıyordum ama gökyüzüne bakmak istemedim. Lena'nın defterine ne yazdığını görmek is-

tedim. Bir yanım onun özeline gireceğini söylüyordu fakat o sayfalarda, bize yardımı olacak bir şeyler bulabileceğimin de farkındaydım. Bir saat sonra, kendimi defterde işe yarar bir şeyler bulabileceğime inandırarak defteri açmıştım.

Başlangıçta zorlukla okuyabiliyordum, çünkü cep telefonum yegâne ışık kaynağımdı. Gözlerim alıştıktan sonra Lena'nın el yazısı mavi satırların arasından bana bakmaya başladı. Bu el yazısını doğum gününden sonra pek çok kez görmüştüm ama alışabileceğimi hiç sanmıyordum. Onun o geceden önce kullandığı kız işi yazısıyla büyük bir tezat oluşturuyordu. Yine de mezar taşları fotoğrafları ve garip desenlerle dolu geçen aylardan sonra, onun yazısını görmek beni şaşırtmıştı. Ellerindeki gibi Karanlık Büyücü desenleri, sayfa kenarlarına çizilmişti. Oysa ilk birkaç yazısı Macon'ın ölümünden hemen sonraydı.

boşkalabalık gündüzgeceler / hepsi aynı (yok ya da çok) korku (yok ve çok) korkak / gerçeğin beni uykumda boğmasını bekliyorum / tabii uyursam

Korku (yok ve çok) korkak. Ne demek istediğini anlamıştım, çünkü aynen öyle davranıyordu. Korkusuz ve çok korkak. Kaybedecek hiçbir şeyi yok ama kaybetmekten korkuyor.

Sayfaları çevirdim ve gözüme bir tarih ilişti. 12 Haziran. Okulun son günü.

karanlık saklar ve sanırım onu tutabilirim / onu avucuma alıp kontrol edebilirim / ama ellerimin boş olduğunu gördüm/ sanki onun parmakları sessizce bana dolanmışı

Tekrar tekrar okudum. Göldeki günü anlatıyordu, çok ileri gittiği günü. O gün beni öldürebilirdi. Peki ama o kimdi? Sarafine mi?

Ne kadar zamandır savaşıyordu? Ne zaman başlamıştı? Macon'ın öldüğü gece mi? Onun giysilerini giymeye başladığında mı?

Defteri kapatmam gerektiğini biliyordum fakat yapamadım. Kelimelerini okumak düşüncelerini yeniden duyuyor olmak gibi bir şeydi. Onları uzun zamandır duyamıyordum ve duymayı çok istiyordum. Sayfaları çevirdikçe beni mahveden günleri gördüm.

Panayır günü...

ölümlü kalpler ve ölümlü korkular / paylaşabilecekleri şeyler / onu bir serçe gibi salacağım

Özgürlük; serçenin Büyücüye ifade ettiği şey...

Bunca zaman benden kurtulmaya çalıştığını düşünmüştüm, oysa o beni serbest bırakmaya çalışıyordu. Onu sevmenin, kaçışı olmayan bir kafese girmek gibi olduğunu düşünüyordu.

Defteri kapadım. Okumak canımı çok acıtıyordu, özellikle de Lena bu kadar uzaktayken.

Birkaç metre ilerde Ridley hâlâ dalgın dalgın Ölümlü yıldızlarına bakıyordu. İlk kez aynı gökyüzünü görüyorduk.

Liv iki kökün arasına sıkışmıştı, benimki ile Link'inkinin arasında. Lena'nın doğum gününde olanlar hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra, Liv'e olan duygularımın yok olacağını düşünmüştüm. Ama şu an bile bunu düşünüyordum. Her şey farklı olsaydı, Lena ile hiç tanışmamış olsaydım, Liv ile hiç tanışmamış olsaydım...

Sonraki birkaç saati Liv'i seyrederek geçirdim. Uyurken huzurlu ve güzel görünüyordu. Lena'nınki gibi bir güzellik değildi, farklıydı. Güneşli bir gün gibi, bir bardak soğuk süt gibi, cildi bozulmamış, hiç açılmamış bir kitap gibi. Ona iş-

pinarnarin

kence eden, azap çektiren hiçbir şey yoktu. Olmak istediğim gibi görünüyordu.

Ölümlü. Umutlu. Canlı.

Sonunda uykuya dalmayı başardığım sırada bunları hissettim, sadece bir anlığına...

Lena beni sarsıyordu. "Uyan bakalım uykucu. Konuşmamız gerek." Gülümseyerek onu kollarımın arasına çektim. Onu öpmeye çalıştım ama gülerek uzaklaştı. "Bu, o tür rüyalardan biri değil."

Doğrularak etrafıma bakındım. Macon'ın tünellerdeki yatağındaydık. "Benim bütün rüyalarımda bu var L. Neredeyse on yedi yaşındayım."

"Bu benim rüyam senin değil. Ve ben daha dört ay boyunca on altı yaşındayım."

"Macon burada olmamıza kızmayacak mı?"

"Macon öldü, unuttun mu? Hâlâ uyku sersemi olmalısın." Haklıydı. Her şeyi unutmuştum ama şimdi hepsi geri geliyordu. Macon ölmüştü. A"lışveriş.

Ve Lena beni bırakmıştı fakat bırakmamıştı. Buradaydı.

"O zaman bu bir rüya mı?" Midemin tam ortasında hissettiğim boşluk, suçluluk ve borçluluk duygularıyla baş etmeye çalışıyordum.

Lena başıyla onayladı.

"Ben mi seni görüyorum, sen mi beni görüyorsun?"

"Aramızda olduğu sürece bunun bir önemi var mı?" Sorudan kaçıyordu.

Denemeye devam ettim. "Uyandığımda gitmiş mi olacaksın?"

"Evet ama seni görmek zorundaydım. Gerçekten konuşabilmemizin tek yolu bu." Benim eski, en yumuşak beyaz tişörtlerimden birini giymişti. Dağınık ve güzel görünüyordu, benim onu en çok sevdiğim ve onunsa kendini hiç beğenmediği halindeydi.

pinarnarin

Ellerimi beline koyarak onu çektim. "L, annemi gördüm. Bana Macon'ı anlattı. Sanırım ona âşıkmış."

"Birbirlerine âşıklardı. Görüntüleri ben de gördüm." Demek bağlantımız hâlâ devam ediyordu. Biraz olsun rahatladım.

"Bizim gibiler Lena."

"Ve birlikte olamadılar. Bizim gibi."

Bu bir rüyaydı, bundan emindim. Çünkü korkunç gerçekleri başkalarının başına gelmiş gibi büyük bir sükûnetle konuşabiliyorduk. Başı göğsümün üzerindeydi ve bluzumdaki çamurları silkiyordu. Üstüm nasıl bu kadar çamurlanmıştı? Hatırlamaya çalıştım ama başaramadım.

"Ne yapacağız L?"

"Bilmiyorum Ethan, korkuyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Seni," diye fısıldadı.

"O zaman niye bu kadar zor?"

"Biz yanlışız. Seninle birlikte olduğumda her şey yanlış."

"Bu yanlış mı? Öyle mi hissediyorsun?" Onu daha sıkı tuttum.

"Hayır. Ama benim ne hissettiğimin bir önemi yok." Göğsümün üzerinde içini çektiğini duydum.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Kimsenin söylemesine gerek yok." Gözlerinin içine baktım. Hâlâ altın rengiydi.

"Büyük Bariyer'e gidemezsin. Geri dönmelisin."

"Şimdi duramam. Sonunu görmem gerekiyor."

Siyah buklelerinden biriyle oynadım. "Bizim sonumuzun nasıl olacağını görmen gerekmiyor mu?"

Gülümseyerek yüzüme dokundu. "Çünkü bunun sonunu biliyoruz."

"Nasılmış?"

"Bunun gibi." Eğilerek beni öpmeye başladı, saçları yağ-

mur gibi yüzüme düşüyordu. Örtüyü kaldırdım ve altına girerek kollarımın arasına iyice yerleşti. Öpüşürken dokunuşlarının ateşini hissediyordum. Yatakta yuvarlandık. Bir ben üste çıktım bir o. Isı nefes alamayacağım kadar arttı. Tenim yanıyordu, öpüşmeyi bıraktığımda gerçekten yandığını gördüm.

İkimiz de yanıyorduk, etrafımız alevlerle çevriliydi, yatak artık taşa dönüşmüştü. Etrafımızdaki yangın Sarafine'in sarı alevleriydi.

Lena çığlık atarak bana sarıldı. Olduğumuz yerden aşağı baktım, ağaç dallarından yapılmış olan o dev piramidin üzerindeydik. Üzerinde yattığımız taşa garip bir çember çizilmişti, bir tür Kara Büyücü sembolü.

"Lena uyan! Bu sen değilsin. Macon'ı sen öldürmedin. Karanlık olmayacaksın. Bunu yapan kitaptı. Amma bana her şeyi anlattı."

Yakma yeri bizim için hazırlanmıştı, Sarafine için değil. Kahkahasını duyabiliyordum - yoksa Lena'nın kahkahası mıydı? Artık ayıramıyordum. "L. Dinle beni! Bunu yapmak zorunda değil..."

Lena çığlık atıyordu. Çığlıklarını bastıramıyordu.

Uyandığımda alevler ikimizi de yutmuştu.

"Ethan? Uyan. Gitmemiz gerekiyor."

Oturdum, zor nefes alıyordum ve ter içindeydim. Ellerime baktım. Hiçbir şey. Ne bir yanık, ne de bir çizik. Bu bir kâbustu. Etrafıma bakındım. Liv ile Link çoktan kalkmıştı. Yüzümü ovuşturdum. Kalbim hâlâ hızla atıyordu, sanki bir rüya değildi ve gerçekten ölmüştüm. Yine merak ettim; benim rüyam mıydı Lena'nın mı? Yangın ve ölüm, tıpkı Sarafine'in istediği gibi.

Ridley bir kayanın üzerinde oturmuş lolipopunu emiyordu, acınacak haldeydi. Gecenin sonunda şaşkınlığını atmış ve inkâr safhasına geçmiş gibiydi. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Kimse ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Travma sonrası stres bozukluğu çeken emekli askerlere benziyordu, eve dönmüştü ama kendini hâlâ savaş alanında sanıyordu.

Saçlarını geriye atarak büyük bir beklentiyle Link'e bakıyordu. "Neden buraya gelmiyorsun Ateşli Oyuncak?"

Link topallayarak sırt çantanın üzerine eğilip bir şişe su aldı. "Boş ver."

Ridley gözlüğünü çıkarıp başına taktı ve ona daha yoğun bir şekilde bakmaya başladı, güçlerini kaybetmiş olduğu artık ortadaydı. Gün ışığında Ridley'in gözleri Liv'inkiler kadar maviydi.

"Sana buraya gel dedim." Ridley kısa eteğini biraz daha yukarı çekti ve morarmış bacağı ortaya çıktı. Onun için üzüldüm. Artık bir Cezbedici değildi, sadece çok cazip bir kızdı.

"Niye?" Link etkilenmiyordu.

Lolipopunu son kez yaladığında dili kıpkırmızı olmuştu. "Beni öpmek istemiyor musun?" Bir an Link'in bu oyuna katılacağını düşündüm ama bu sadece kaçınılmazı geciktirecekti.

"Hayır, teşekkür ederim." Uzaklaştı, kendini suçlu hissettiği ortadaydı.

Ridley dudağını büzdü. "Belki de geçicidir, güçlerim bir süre sonra döner." Kendini buna ikna etmek için çok çabalıyordu.

Biri ona söylemeliydi. Gerçekle ne kadar çabuk yüzleşirse yeni hayatına o kadar çabuk uyum sağlardı. Tabii kabul ederse. "Sanırım gerçekten yok oldular Ridley."

Başını hızla bana çevirdi, sesi titriyordu. "Bunu bilemezsin. Bir Büyücüyle takıldın diye her şeyi bilemezsin."

"Karanlık Büyücülerin sarı gözleri olduğunu biliyorum."

pinarnarin

Nefesinin boğazına takıldığını hissettim. Kirli kolsuz tişörtünün ucunu tutup yukarı çekti. Teni hâlâ düzgün ve altın rengiydi ama göbek deliğini çevreleyen dövme yok olmuştu. Elini karnında gezdirdi ve çöktü.

"Doğru. Gerçekten güçlerimi almış." Ridley parmaklarını açarak lolipopunu yere bıraktı. Sesi çıkmıyordu ama yaşlar yanaklarından gümüş çizgiler halinde iniyordu.

Link ona doğru gidip elini uzattı ve onu ayağa kaldırdı. "Bu doğru değil. Hâlâ felaket güzelsin. Yani seksisin demek istedim. Bir Ölümlüye göre."

Ridley sıçrayarak dikildi, histerikti. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun? Güçlerimi kaybetmenin aptal basketbol maçlarından birini kaybetmeye mi benzediğini sanıyorsun? Onlar olmadan ben bir hiçim." Siyah boyaları yanaklarına akmaya başlamıştı. Titriyordu.

Link lolipopunu yerden aldı. Su şişesini açıp, su dökerek onu yıkadı. "Kendine süre tanı Rid. Kendine has başka tılsımlar yaratacaksın. Görürsün." Lolipopu geri verdi. Ridley boş gözlerle ona baktı.

Ridley bakmadan lolipopu fırlatabileceği kadar uzağa fırlattı.

pinarnarin

20.6

Ortak Nokta

Çok az uyumuştum. Link'in kolu şişmiş ve morarmıştı. Hiçbirimizin çamurlu ormanda ilerleyecek hali yoktu ama başka şansımız da yoktu.

"Çocuklar iyi misiniz? Gitmemiz lazım."

Link koluna dokununca irkildi. "Daha iyiyim. Yani ne bileyim işte, her günkü gibi."

Liv'in yüzündeki kesik kabuklanmaya başlamıştı. "Ben daha kötüyüm ama bu oldukça uzun bir hikâye, içinde Wembley Stadyumu, tüpte kötü bir yürüyüş ve bol miktarda döner kebap içeriyor."

Çamura bulanmış olan sırt çantamı aldım. "Lucille nerede?"

Link etrafına bakındı. "Kim bilir? Bu kedi sürekli olarak kayboluyor. Halanların onu niye çamaşır ipine bağladığını şimdi anlıyorum."

Islık çaldım ama ortada yoktu. "Lucille! Kalktığımızda buradaydı."

"Endişelenme dostum. Bizi bulur. Kedilerin altıncı hissi vardır."

"Muhtemelen hiçbir yere varamadığımızı görünce bizden sıkıldı," dedi Ridley. "Bu kedi hepimizden daha akıllı."

Bundan sonra ne konuştuklarını kaçırdım. Zihnimdekini dinlemekle meşguldüm. Lena'yı ve benim için yaptığı şeyi düşünmeden duramıyordum. Önümde duran şeyi görebilmem neden bu kadar uzun sürmüştü?

Onca zaman boyunca Lena'nın kendini cezalandırdığının farkındaydım. İçine kapanma, duvarlarına yapıştırılmış olan korkunç mezar taşı fotoğrafları, defterindeki ve vücudundaki Karanlık semboller, ölü dayısının giysilerini giyme, Ridley ve John ile takılma - bunların hiçbiri benimle ilgili değildi. Macon ile ilgiliydi.

Konunun suç ortağı olduğumu anlamayı başaramamıştım. Lena'nın işlediği suçu ona sürekli olarak hatırlatan, sabit biri vardı. Kaybını ona unutturmayan biri.

Ben.

Her gün bana bakıp elimi tutup beni öpmek zorunda kalmıştı. Bir an sıcak bir an soğuk olmasının, bir an öpüp ardından kaçmaya başlamasının sebebi ortadaydı. Duvarlarının her yanına yazılı olan şarkı sözünü hatırladım.

Durmaya koşuyorum.

Uzaklaşamıyordu ve ben izin vermiyordum. Son rüyamda ona alışveriş konusunu bildiğini söylemiştim. Onun da aynı rüyayı görüp görmediğini merak ettim - sırrının yükünü paylaştığımı bilip bilmediğini. Artık onu yalnız başına taşımak zorunda olmadığını.

Çok üzgünüm L.

Zihnimin derinliklerindeki sesleri dinlemeye çalıştım, duymuş muydu? Hiçbir şey duymadım ama bir şey gördüm, bir takım uçuşan görüntüler. Şehirlerarası hızlı yollarda ilerleyen arabalar gibi geçen enstantaneler...

Koşuyordum, sıçrıyordum, o kadar hızlı hareket ediyordum ki odaklanamıyordum. Daha önceki iki seferde olduğu

pinarnarin

gibi görüntü netleşene kadar ağaçlar, yapraklar, dallar yanımdan geçip gittiler. Önce ayağımın altında çıtırdayan yaprakların sesini duydum ve içinde ilerlediğim havayı. Sonra sesleri algıladım.

"Geri dönmeliyiz." Bu Lena idi. Ağaçların arasında sese doğru ilerledim.

"Yapamayız. Bunu biliyorsun."

Güneş ışınları yaprakların arasında kırılıyordu. Sadece çizmeler görüyordum - Lena'nın eskitilmiş, John'un da asker modeli olan çizmelerini. Birkaç adım ötede duruyorlardı.

Sonra yüzlerini gördüm. Lena inatçıydı. O bakışı biliyordum. "Sarafine onları buldu. Ölmüş olabilirler!"

John ona yaklaşırken hafifçe irkildi, onları yatak odasında gördüğümde de aynı hareketi yapmıştı. Bu bir tür acıya karşı verilen istem dışı bir tepkiydi. Lena'nın altın gözlerine baktı.

"Ethan'dan mı bahsediyorsun?"

Lena bakışlarını kaçırdı. "Hepsinden bahsediyorum. Ridley'i de mi merak etmiyorsun? Yok oldu. Bu iki konunun bağlantılı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hangi iki konu?"

Lena'nın omuzları gerildi. "Kuzenim yok oldu ve Sarafine hiçliğin ortasında beliriverdi."

John uzanıp onun elini tuttu ve parmaklarını benim bir zamanlar yaptığım gibi parmaklarının arasından geçirdi. "O, her zaman bir yerlerdedir Lena. Annen muhtemelen dünyadaki en güçlü Karanlık Büyücü. Neden Ridley'i, yani kendi türünden birini incitsin?"

"Bilmiyorum." Lena başını iki yana sallıyordu fakat direnci kırılmaya başlamıştı. "Sadece..."

"Ne?"

"Birlikte olmasak bile onun incinmesini istemiyorum. O beni korumaya çalıştı."

"Neden?"

Kendimden.

Onları dışından söylemediği halde duymuştum. "Birçok şeyden. Farklıydı."

"Kendin gibi davranmadığın zamanlardan mı bahsediyorsun? Herkesi mutlu etmeye çalıştığın günlerden. Seni korumadığını ama seni tuttuğunu hiç fark etmedin mi?" Kalbimin hızlandığını ve tüm sinirlerimin gerildiğini hissediyordum.

Asıl ben onu tutuyordum.

"Biliyor musun bir zamanlar Ölümlü bir sevgilim vardı."

Lena çok şaşırmıştı. "Öyle mi?"

John onayladı. "Evet. Çok tatlıydı ve ona âşıktım."

"Ne oldu?" Lena onu can kulağı ile dinliyordu.

"Çok zordu. Yaşamımın nasıl olduğunu anlayamıyordu. Her zaman tüm istediklerimi yapamadığımı..." Doğru söylüyor gibiydi.

"Neden istediklerini yapamıyordun?"

"Çocukluğum çok katı kurallarla geçmişti. Çok sıkı. Kuralların bile kuralları vardı."

Lena'nın kafası karışmıştı. "Ölümlülerle çıkmak konusunda mı?"

John yine irkildi, bu kez geri çekildi. "Hayır, öyle değil. Farklı olduğum için öyle yetiştiriliyordum. Beni büyüten adam, baba olarak bildiğim tek adamdı ve benim kimseyi incitmemi istemiyordu."

"Ben de kimseyi incitmek istemiyorum."

"Sen farklısın. Yani biz demek istiyorum."

John Lena'nın elini yakalayıp onu kendine çekti. "Endişelenme. Kuzenini bulacağız. Muhtemelen Eza'daki davulcuyla kaçmıştır." Davulcu konusunda haklıydı ama başka davulcuydu. Eza mı? Lena, John'un türüyle birlikte Sürgün ve Eza adlarındaki yerlerde takılıyordu. Hak ettiğinin bu olduğunu mu düşünüyordu?

pinarnarin

Lena cevap vermedi ancak elini de çekmedi. Onları izlemeye devam etmek için kendimi zorladım ama başaramadım. Kontrol bende değildi. Onları yere yakın garip bir noktadan izliyordum, hep yere yakındım. Onlara hep aşağıdan bakıyordum. Bir mantığı yoktu. Önemi de yoktu, çünkü karanlık bir tünelde yine koşuyordum. Yoksa bir mağara mıydı? Siyah duvarların yanından geçerken deniz kokusunu alabiliyordum.

Gözlerimi ovalarken yerde yatmak yerine, Liv'in peşinden yürüdüğümü görünce şaşırdım. Bir yandan Lena'yı izlerken diğer yandan, tünellerde Liv'i izliyor olmam delilik gibi bir şeydi. Bu nasıl olmuştu?

Bozuk perspektifli garip görüntüler ve zihnimde çakıp duran diğer görüntüler... ne oluyordu? Neden Lena ile John'u görebiliyordum? Bunu çözmem gerekiyordu.

Ellerime baktım. Arklambası dışında bir şeye dokunmuyordum. Lena'yı bu şekilde gördüğüm ilk güne geri döndüm. Banyodaydım ve o zaman Arklambası yoktu. Dokunduğum tek yer lavaboydu. Muhakkak ortak bir noktaları olmalıydı ama bulamıyordum. Tünel ilerde taş bir alana açılıyordu ve buraya açılan dört ayrı tünel daha vardı.

Link içini çekti. "Hangi yol?"

Cevap vermedim. Çünkü Arklambasına baktığımda, onun biraz daha ilerisinde duran başka bir şeyi gördüm.

Lucille.

Karşımızdaki tünelin ağzında oturmuş bekliyordu. Sırt çantama uzanıp Prue Hala'nın vermiş olduğu, üzerine Lucille'in isminin kazılı olduğu gümüş künyeyi çıkardım. Prue Hala'nın sesi kulaklarımdaydı.

Bakıyorum da kedi hâlâ yanında. Onu çamaşır ipinden sökmek için doğru zamanı bekliyordum. Bildiği birkaç numara var. Göreceksin.

Bir anda her şey yerli yerine oturdu, tahmin etmem gerekirdi.

Lucille'di.

Lena ile John'a doğru ilerlerken görüntüler iki yanımdan hep son hızla geçiyordu. Yer hep çok yakındı ve ayakta durduğum takdirde o kadar yakın olmam mümkün değildi. Yüzüstü yere yattığımı düşündüğümde de bakış açısı çok garipti. Şimdi bir mantığa oturmuştu. Lucille ortalıktan yok oluyor, sonra tesadüfen karşımızda beliriyordu. Bunlar tesadüf değildi.

Lucille'in ortadan kaybolduğu anları bir bir gözden geçirmeye başladım. Lena'yı, John ve Ridley ile birlikteyken ilk gördüğümde, banyomdaki aynaya bakıyordum. Lucille'in ne zaman kaybolduğunu hatırlayamadım ama onu ertesi sabah verandada otururken bulmuştum. Bu çok anlamsızdı, çünkü geceleri onu dışarıda bırakmıyorduk.

İkinci seferde Savannah'daydık ve Lucille Forsythe Parkı'nda hızla koşarak yok olmuş ve biz Bonaventure'den ayrılana kadar ortaya çıkmamıştı - yani ben Caroline Teyze'nin evinde Lena ile John'u gördükten sonra. Ve yeniden tünellere indiğimizde Link, Lucille'in gittiğini söylemişti ama şu anda yine karşımızda oturuyordu, ben Lena'yı gördükten hemen sonra.

Lena'yı gören ben değildim.

Lucille'di. O da Lena'yı izliyordu, haritalara bakarak ya da ışıkları kollayarak ya da ayın çekim gücünden etkilenerek. Lena'yı kedinin gözleri aracılığıyla görüyordum, Macon'ın dünyayı Boo'nun gözlerinden gördüğü gibi. Bu nasıl olmuştu? Lucille benim Büyücü olduğum kadar Büyücü kedisi olabilirdi, yani olamazdı.

Olabilir miydi?

"Sen nesin Lucille?"

Kedi, gözlerimin içine bakarak başını yana eğdi.

pinarnarin

"Ethan?" Liv beni seyrediyordu. "İyi misin?"

"Evet." Lucille'e anlamlı bir şekilde baktım. Kuyruğunun ucunu koklamaya başlayarak beni görmezden geldi.

"O bir kedi." Liv merakla bana bakıyordu.

"Biliyorum."

"Yine de söyleyeyim dedim."

Harika. Sadece kediyle konuşmuyordum, bir de kediyle konuşmak hakkında konuşuyordum. "Yola devam etmeliyiz."

Liv derin bir nefes aldı. "Evet öyle. Ama korkarım edemeyeceğiz."

"Neden?"

Liv, Prue Hala'nın haritalarını açmış bana, olduğu yeri gösterdi. "Şu işareti görüyor musun? Bu en yakın kapı. Biraz zamanımı aldı fakat bu haritada neler olduğunu çözdüm. Halan şaka yapmıyormuş. Yıllarını bunu yapmakla geçirmiş."

"Kapılar işaretli mi?"

"Haritada öyle görünüyor. Çember içine alınmış olan kırmızı K'ları görüyor musun?" Her yerdeydiler. "Ve bu ince kırmızı çizgileri? Onların yüzeye yakın olduklarını düşünüyorum. Bir düzeni var. Yeraltına indikçe renkler koyulaşıyor."

Siyah çizgileri işaret ettim. "Yani bunların en derin yer olduğunu mu söylüyorsun?"

Liv başıyla onayladı. "Muhtemelen de en Karanlık bölgeleri. Karanlık ve Aydınlık kavramı Yeraltı için de geçerli ve bu da yepyeni bir durum. Pek fazla bilinmiyor."

"Peki, sorun ne?"

"Bu." Büyük sayfanın güney ucuna yazılmış iki kelimeyi gösterdi. *LOCASILENTIA.*

İkinci kelimeyi hatırladım. Ailesine Gatlin'den ayrılacağını söylememem için bana yapmış olduğu büyünün adında geçmişti. "Haritanın da mı sessiz olduğunu söylüyorsun?"

Liv başını iki yana salladı. "Burası haritanın *sustuğu* yer korkarım. Çünkü sonuna geldik. Güney kıyısına ulaştık, yani haritanın dışına çıktık. *Terra incognita*." Omuz silkti. "Ne derler bilirsin. *Hic dracones sunt*."

"Evet, bunu çok duydum." Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

"'Burada ejderhalar var.' Beş yüz yıl önce harita bitip okyanus bitmediğinde, denizciler bu cümleyi yazardı."

"Ejderhaları Sarafine'e tercih ederim." Liv'in parmağını vurduğu noktaya baktım. Tünel ağı, karayollarından çok daha karmaşık bir sistemdi. "E, ne olacak?"

"Fikirlerim tükendi. Halan bize verdiğinden beri, bu haritayı inceleyip durdum ama hâlâ Büyük Bariyer'e nasıl gideceğini bilmiyorum. Hatta orasının var olduğuna inanıp inanmadığımı bile bilmiyorum." Haritaya birlikte bakmaya başladık. "Üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum, işin aslı herkesi."

Parmağımı kıyı şeridinin üzerinde gezdirerek Arklambasının çalışmayı bıraktığı noktaya, Savannah'ya geldim. Savannah kapısını gösteren kırmızı işaret *LOCASILENTI A*'nın ilk L'sinin hemen altındaydı. Harflere ve onların çevresindeki kırmızı işaretlere baktım, kayıp düzen ortaya çıktı. Bana her şeyin bilinmez bir şekilde kaybolduğu Bermuda Şeytan Üçgeni'ni hatırlattı. "*Loca Silentia* 'haritanın sustuğu yer' değil."

"Değil mi?"

"Daha çok radyonun susması gibi bir şey ya da Büyücüler ne diyorsa. Bir düşün. Arklambası ilk ne zaman durdu?"

Liv düşündü. "Savannah'da. Hemen sonra biz," - kızararak bana baktı - "tavan arasında her şeyi bulduk."

"Kesinlikle. *Loca Silentia* olarak işaretlenen bölgeye girdiğimizde, Arklambası bize yol göstermeyi bıraktı. Oradan güneye doğru ilerlemeye başladığımızda, sanırım Bermuda

Şeytan Üçgeni gibi ama doğaüstü güçlerin giremeyeceği bir alana girdik."

Liv başını yavaşça haritadan kaldırıp bana baktı, düşünüyordu. Konuşmaya başladığında heyecanına engel olamıyordu. "Kesişim. Kesişimdeyiz. Büyük Bariyer bu olmalı."

"Neyin kesişimi?"

"İki evrenin birleştiği yer." Liv bileğindeki göstergelere baktı. "Arklambası bu süre içerisinde, manyetik bir çekim alanından etkilenmiş olmalı."

Prue Hala'nın nerede ortaya çıktığını ve ne yaptığını düşündüm. "Prue Hala'nın haritalara ihtiyacımız olacağını bildiğine kalıbımı basarım. Onları bize verdiğinde *Loca Silentia*'ya henüz girmiştik."

"Ama harita bitti ve üzerinde Büyük Bariyer yok. Bulmak isteyen nasıl bulacak?" Liv içini çekti.

"Annem buldu. Yıldız olmadan nasıl bulacağını biliyordu." Şu an burada olmasını çok isterdim, mezarlık toprağı, tavuk kemikleri ve dumanın içinde beliren hayalet görüntüsüne bile razıydım.

"Notlarında buna dair bir şey okudun mu?"

"Hayır. Bu John'un Lena'ya söylediği bir şeydi." Bu bilginin bize faydası olacaksa bile bunu fazla düşünmeyi istemiyordum. "Şimdi neredeyiz, yani haritaya göre?"

Gösterdi. "Tam burada." Birlikte güney kıyısının girişlerini gösteren uzun eğri çizginin sonuna geldik. Büyücü bağlantıları, suyla buluştukları noktaya kadar sinir uçları gibi ayrılıp birleşerek bir örgü misali ilerliyorlardı.

"Bu küçük şekiller ne? Adalar mı?" Liv kaleminin ucunu kemiriyordu.

"Bunlar Sea Islands."

Liv üzerimden eğildi. "Neden bu kadar tanıdık görünüyorlar?"

pinarnarin

"Bunu ben de merak ediyorum. Haritaya çok uzun süre baktığımız için olduğunu düşünmüştüm."

Bu doğruydu. Bulutlara benzeyen girintili çıkıntılı bu şekilleri çok iyi biliyordum. Onları daha önce nerede görmüştüm?

Arka cebimden bir tomar kâğıt çıkardım - annemin kâğıtları. Oradaydı, kâğıtların arasına sıkışmıştı. Garip bulutlara benzeyen bir takım Büyücü şekillerinin bulunduğu parşömenimsi bir kâğıt.

Yıldız olmadan nasıl bulacağını biliyordu.

"Dur..." Parşömeni haritanın üzerine koydum. Karbon kağıdı gibiydi, Amma'nın kesme tahtasının üzerindeki soğan zarı gibi.

"Acaba..." Saydam kâğıdı haritanın üst kısmına kaydırdım, çizgiler haritanın sonundaki çizgilerle mükemmelen uyuşuyordu. Bir tanesi dışında, bu çizgi sadece iki kâğıt üst üste geldiğinde hayalet bir çizgi olarak ortaya çıkıyordu. Harita ve parşömen bir arada olmadığı sürece bu çizgiler birer karalamadan ibaretti.

Ama ikisini doğru yerleştirdiğinizde ada görünür hale geliyordu.

Büyücü anahtarının iki parçası gibi ya da iki evrenin bir amaç uğruna birbirine tutturulması gibi.

Büyük Bariyer, Ölümlü kıyı şeridinin tam ortasında saklıydı. Elbette öyle olacaktı.

Kâğıdın üzerindeki mürekkebe ve altına baktım.

Oradaydı. Büyücü dünyasındaki en güçlü yer, kalem ve kâğıt birleştiğinde bir sihir gibi ortaya çıkmıştı.

Gözlerden gizli.

20.6

Kimsenin Oğlu

Kapının görüntüsü hiç de sıra dışı değildi.

Oraya açılan kapı da bizi buraya getiren dolambaçlı geçit de... Ufalanır gibi görünen kayalardan, toprak ve ağaç kıymıklarından oluşan koridorlarda dönerek ilerledik. Tüneller nemli, karanlık ve dardı. Link'le birlikte Summerville'de, bir sokak köpeğinin peşinden girdiğimiz eski tünele benziyordu.

En garip şeylerin ne kadar sıradan görünebildiğini düşündüm, haritanın sırrını çözmüştük. Geri kalan kısmı kolaydı.

Şu ana kadar.

"İşte bu. Bu olmalı." Liv başını haritadan kaldırdı. İleride duran ve ışığa doğru yükselen ahşap merdiven boşluğuna baktım, karanlıkta bir kapı gibi duruyordu.

"Emin misin?"

Başını sallayarak haritayı cebine soktu.

"O zaman orada ne olduğuna bakalım." Kapıya giden basamakları tırmandım.

"O kadar acele etme Kısa Çöp. Kapının diğer tarafında ne olduğunu sanıyorsun?" Ridley oyalanıyordu. Benim kadar sinirliydi.

pinarnarin

Liv kapıyı inceledi. "Efsaneye göre eski büyü, ne Aydınlık ne de Karanlık."

Ridley başını salladı. "Neden bahsettiğinin farkında bile değilsin Koruyucu. Eski büyü vahşidir. Sonsuzdur. En saf haliyle tam bir kaostur. Küçük maceranı mutlu sona ulaştıracak bir birleşim değildir."

Kapıya yaklaştım. Liv ile Link tam arkamdaydı. "Hadi Rid. Lena'ya yardım etmek istiyor musun istemiyor musun?" Link'in sesi duvarlarda yankılandı.

"Ben sadece..." Ridley'in sesindeki korkuyu duyabiliyordum. Onun en son bu kadar korkmuş olduğu anı düşünmemeye çalıştım, ormanda Sarafine'le yüz yüze geldiği anı.

Kapıyı ittim ve o gıcırdadı, eski ahşap karşı koyuyordu. İkinci denemede açılacaktı ve orada olacaktık. Orası her neresiyse. Büyük Bariyer.

Korkmuyordum. Nedenini de bilmiyordum. Kapıyı açmak için zorlarken büyülü bir evrene gireceğimi düşünmüyordum. Evi düşünüyordum. Ahşap panel, panayır alanında Aşk Tüneli'nin altında bulduğumuz dış kapıdan çok da farklı değildi. Belki de bu bir işaretti - başlangıçta var olan sonda da kendini tekrarlıyordu. Bu hayra alamet miydi değil miydi bilemedim.

Kapının diğer ucunda ne olduğunun bir önemi yoktu. Lena bekliyordu. Farkında olsa da olmasa da bana ihtiyacı vardı.

Geri dönüş yoktu.

Panele dayandım ve açıldı. Aralardan sızan ışık kör edici bir beyazlığa dönüştü.

Keskin ışığa girdim, karanlık arkamda kalmıştı. Ayağımın altındaki basamakları zar zor görebiliyordum. Ekşi tuzlu ağır havayı içime çektim.

Loca Silentia. Şimdi anlamıştım. Tünellerin karanlığından suyun yansıdığı geniş düzlüğe çıktığımız an, sadece ışık ve sessizlik.

Gözlerim alışmaya başlamıştı. Ülkenin alt kısmındaki etrafı farklı boyda palmiyelerle çevrili, kayalıklı gri ve beyaz istiridye kabuklarıyla kaplı kumsallara benzeyen bir yerdeydik. Parçalı ahşap yürüme yolu, adalara bakan sahil şeridi boyunca uzanıyordu. Dördümüz de orada duruyorduk, dalgaların, rüzgârın ya da gökyüzündeki bir martının sesini duymamız gerekirdi. Ama sadece sessizlik vardı ve bizi yolumuzdan alıkoydu.

Manzara son derece sıradan ama mükemmel ve gerçek üstüydü, bir rüya kadar canlıydı. Renkler çok belirgin, ışık çok aydınlıktı. Kıyının ötesinde gölgelerin içindeki karanlık ise çok karanlıktı. Buradaki her şey farklı bir güzellikteydi. Karanlık bile. Anın güzelliği bizi sessiz kılmıştı. Büyü bizi içine almış, bizi birbirimize sanki bir iple bağlamıştı.

Yürüme yolunda ilerlemeye başladığımda Sea Islands kıyıları karşımda belirmeye başladı. Arkasında yoğun, kalın bir sis bulutu vardı. Bataklık sazları kıyının sığ yerlerinden ve sahilin çamurlu kısmından yükseliyordu. Sahil boyunca yıpranmış ahşap iskeleler suya uzanıyordu. Ahşap parmaklar gibi birbirleri ardına uzanıp duruyorlardı. Hiçliğe uzanan köprüler.

Gökyüzüne baktım. Bir tek yıldız bile yoktu. Liv bileğinde pırpır edip duran selenometresine baktı ve ona hafifçe vurdu. "Bu sayıların artık hiçbir anlamı yok. Artık başımızın çaresine bakmak zorundayız." Saatini çıkarıp cebine koydu.

"Sanırım."

"Şimdi ne olacak?" Link, sağlam koluyla uzanıp bir istiridye kabuğunu yerden aldıktan sonra denize fırlattı. Su ses çıkarmadan onu yuttu. Ridley yanında duruyordu, pembe saçları rüzgârda uçuşuyordu. Önümüzdeki iskelenin diğer

pinarnarin

ucunda bir Güney Carolina bayrağı vardı - gece mavisi zemin üzerinde bulunan bir palmiye ve bir hilal - bayrak direğinde çırpınan bir Büyücü bayrağı gibi duruyordu. Bayrağa dikkatle bakınca onun değişik olduğunu fark ettim. Hilalin yanında bir tane de yedi köşeli yıldız vardı. Güney Yıldızı bayrağın üzerindeydi, gökten oraya düşmüş gibiydi.

Eğer burası, gerçekten Ölümlü dünya ile Büyücü dünyasının kesişimi ise buna ait herhangi bir iz ortalıkta yoktu. Ne beklediğimi de bilmiyordum aslında. Şu an elimde olan, bol yıldızlı bir eyalet bayrağı ve havadaki tuz kadar yoğun hissettiğim büyüydü.

Yolun ucuna gitmiş olan diğerlerinin yanına ilerledim. Rüzgâr arttı ve bayrak direğe dolandı. Hiç ses çıkarmadan.

Liv haritaya baktı. "Doğru yerdeysek, durduğumuz yerle şamandıranın arkasındaki adanın arasında bir yerlerde olmalı."

"Doğru yerde olduğumuzu düşünüyorum." Bundan emindim.

"Nereden biliyorsun?"

"Bana Güney Yıldızı'ndan bahsetmiştin, hatırladın mı?" Bayrağı gösterdim. "Bir düşün bakalım. Buraya kadar o yıldızı izleyerek geldin, bayrağın üzerindeki yıldız aradığın şeye benzemiyor mu? Doğru yerde olduğunun bir göstergesi."

"Elbette. Yedi köşeli yıldız." Bayrağı inceledi, kendini inandırmak ister gibi kumaşına dokundu.

Bunun için zamanımız yoktu. Harekete geçmemiz gerekiyordu. "Pekâlâ, ne arıyoruz? Toprak parçası mı? Yoksa insan yapımı bir şey mi?"

"Burasının olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" Link hayal kırıklığına uğramıştı, bahçe makasını kemerinin içine doğru itti.

"Sanırım sudan geçmemiz gerekiyor. Bu oldukça mantıklı. Cehenneme giden ruhların nehri geçtiği gibi." Liv haritayı

eliyle düzeltti. "Haritaya göre bizi sudan Büyük Bariyer'e götürecek bir tür bağlantı arıyoruz. Sığ bir yer ya da bir köprü." Parşömeni haritanın üzerine tuttu ve hepimiz baktık.

Link onları Liv'in elinden aldı. "Evet, buldum. İlginç." Parşömeni haritanın üzerinde yukarı aşağı kaydırdı. "Böyle görüyorsun, böyle yok oluyor." Haritayı elinden düşürdü ve haritanın sayfaları kumun içinde karıştı.

Liv toplamak üzere yere eğildi. "Dikkat etsene! Kafayı mı yedin?"

"Dahi mi demek istedin?" Liv ile Link bazen çok saçma konuşmalar yapıyorlardı. Liv, Prue Hala'nın haritasını cebine soktu ve yeniden yürümeye başladık.

Ridley, Lucille Ball'u kucağına aldı. Tünellerden ayrıldığımızdan bu yana pek fazla konuşmamıştı. Belki de artık pençelerini çıkaramadığı için yol arkadaşı olarak Lucille'i seçmişti. Belki de korktuğundan. Önümüzdeki tehlikeleri hepimizden çok daha iyi biliyordu.

Arklambasının cebimi yaktığını hissedebiliyordum. Kalbim daha hızlı atmaya ve başım dönmeye başladı.

Bana ne yapıyordu? Haritada *Loca Silentia* denen sahipsiz topraklara girdiğimiz andan itibaren, yolumuzu göstermeyi bırakıp geçmişi göstermeye başlamıştı. Macon'ın geçmişini. Görüntülerle direk bir bağlantı oluşmuştu ve kontrolü bende değildi. Görüntüler düzensiz aralıklarla beliriverip anı bozuyor ve Macon'ın geçmişini parçalar halinde gösteriyordu.

Eski bir palmiye yaprağı Ridley'in ayağının altında gürültüyle çıtırdadı. Sonrasında bambaşka bir şey ve içim geçti...

Macon omzunun ısırıldığını anında hissetti - kemiklerinin kırılışının yoğun acısını. Cildi gerildi, içinde saklı olanı daha fazla tutamayacaktı. Nefesi ciğerlerinden çekiliyordu, bir şey onu eziyordu sanki. Görüşü bulandı, düşüyordu, kayalar etlerini ezerken vücudu toprağa serilmişti.

pinarnarin

Dönüşüm.

Bundan sonra Ölümlülerle birlikte gün ışığında yürüyemeyecekti. Güneş etini yakacaktı. Ölümlü kanıyla beslenme isteğine karşı koyamayacaktı. Artık onlardan biriydi; Ravenwood soyağacındaki uzun katiller listesine eklenen yeni bir Kan Karabasanı. Avlarının arasında dolaşarak beslenmeyi bekleyen yırtıcı bir hayvan.

Gittiğim hızla yeniden döndüm.

Liv'in üzerine doğru tökezledim, başım dönüyordu. "Yürümeye devam etmeliyiz. İşler kontrolden çıkıyor."

"Hangi işler?"

"Arklambası... kafamın içindekiler," diyebildim, daha iyi anlatabilecek durumda değildim.

Başıyla onayladı. "Senin için daha da kötüleşebilir. Büyücülerin çekim gücüne senin kadar duyarlı olan bir Asinin, bu yoğunlukta bir güce sahip olan bir yere nasıl bir tepki vereceğinden emin değilim. Yani, tabii eğer bir..." Eğer bir Asiysem. Bunu söylemesine gerek yoktu.

"Yani artık Büyük Bariyer'in varlığına inandığını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Ama..." Eliyle ufuk çizgisindeki iskeleyi gösterdi, diğerlerine göre en ince, en eski ve en uzun iskele oydu, nerede bittiğini göremiyorduk ve sisin içine uzanıyordu. "Aradığımız köprü o olabilir."

"Pek köprüye benzemiyor." Link kuşkuluydu.

"Bunu bulmanın tek yolu var." Önlerine geçtim.

Çürümüş tahtaların ve istiridye kabuklarının üzerinden yolumuza devam ederken, sürekli olarak içim geçiyordu. Bir oradaydım bir burada. İçeri dışarı. Bir an Ridley ile Link'in atışmalarına kulak misafiri oluyor, sonrakinde sis beliriyor ve Macon'ın geçmişindeki görüntülerin içine çekiliveriyordum. Görüntülerden çıkartmam gereken bir takım sonuçlar

olduğunu biliyordum fakat son hızla belirip kayboluyorlardı ve ne olduklarını çözmem mümkün değildi.

Amma'yı düşündüm. "Her şeyin bir anlamı vardır," derdi. Sonra ne diyeceğini bulmaya çalıştım.

A. L. A. M. E. T. Altı harf. *Şu an* olana dikkatini vermelisin Ethan Wate, çünkü o sana *sonra* ne olacağını gösterir.

Her zamanki gibi haklıydı; her şeyin bir anlamı vardır, yok mudur? Lena'daki tüm değişiklikler gerçeğe açılan bir kapıydı, tabii ben görebilseydim. Bu yüzden bu küçük görüntüleri bir araya getirip, bana ne söylemeye çalıştıklarını bulmaya uğraşıyordum.

Fazla zamanım yoktu, köprüye vardığımızda başka bir dalgalanma hissettim ve ayağımın altındaki yol sallanmaya başlamıştı. Ridley ile Link'in sesleri silinmeye başladı...

Oda karanlıktı ama Macon'ın görmek için ışığa ihtiyacı yoktu. Raflar kitaplarla doluydu, zaten hep öyle olmasını hayal etmişti. Amerikan tarihiyle ilgili her tür kitap, özellikle de bu ülkenin şeklini belirlemiş olan kısmı - Amerikan Devrimi ve İç Savaş. Macon parmaklarını ciltlerin üzerinde gezdirdi. Artık bu kitapların ona faydası yoktu.

Bu farklı bir savaştı. Büyücüler arasındaki savaş, ailesi içinde süren bir savaş.

Yukarıdan gelen ayak seslerini ve kilidin içine giren hilal şeklindeki anahtarın tıkırtısını duyabiliyordu. Kapı gıcırdadı, tavandaki kapakçık açılırken içeri hafif bir ışık huzmesi girdi. Yukarı çıkıp elini uzatarak aşağı inmesine yardımcı olmak istedi fakat buna cesaret edemedi.

Onu görmeyeli ve ona dokunmayalı yıllar olmuştu.

Sadece mektuplarla ve onun için tünellere bırakmış olduğu kitaplarla görüşmüşlerdi. Ama onca zaman boyunca onu görmemiş, sesini duymamıştı. Marian bunu sağlamıştı. Tavandan süzülen ışığın içine adımını attı. Macon'ın nefesi kesildi. Hatırladığından çok daha gü-

pinarnarin

zeldi. Parlak kahverengi saçları, kırmızı çerçeveli okuma gözlükleriyle yüzünden çekilmişti. Gülümsedi.

"Jane." O kadar zaman boyunca adını hiç anmamıştı. Şarkı gibiydi.

"Kimse beni böyle çağırmıyor o zamandan..." Yere baktı. "Artık Lila'yı kullanıyorum."

"Elbette, bunu biliyordum."

Lila son derece heyecanlıydı, sesi titriyordu. "Özür dilerim, gelmek zorundaydım, tek yolu buydu." Gözlerini kaçırdı. Ona bakmak çok acı veriyordu. "Sana söylemem gereken şey, çalışma odana bırakılabilecek türden bir şey değil ve tünellerden mesaj gönderme riskini göze alamadım."

Macon'ın tünellerde küçük bir çalışma odası vardı, Gatlin'deki bireysel sürgünü içerisinde küçük bir huzur yeri. Lila bazen ona bıraktığı kitapların arasına küçük notlar koyardı. Bu notlar asla kişisel konuları içermezdi. Hepsi Lunae Libri'de yaptığı araştırmalarla ilgili olurdu, ikisinin de merak ettiği soruların muhtemel cevapları.

"Seni görmek çok güzel." Macon ona doğru bir adım atınca Lila gerildi. Macon incinmişti. "Güvenli. Artık dürtülerimi kontrol altında tutabiliyorum."

"Ondan değil. Benim... benim burada olmamam gerekiyor. Mitchell'a arşivde geç saate kadar çalışacağımı söyledim. Ona yalan söylemekten hoşlanmam." Elbette. Suçluluk duyuyordu. Hâlâ Macon'ın hatırladığı kadar dürüsttü.

"Arşivdeyiz."

"Tam anlamıyla, Macon."

Macon adını onun ağzından duyunca derin bir nefes aldı. "Bana gelme riskini göze almanı sağlayacak kadar önemli olan şey ne Lila?"

"Babanın senden sakladığı bir şey buldum."

Babasından bahsedilince Macon'ın siyah gözleri iyice kararadı. "Babamı yıllardan beri görmedim. Ta ki o..." Aklındakini söylemek istemedi. Silas dalavere çevirerek Lila'nın gitmesine izin vermesini

pinarnarin

sağladığı günden beri babasıyla görüşmemişti. Silas'ın çarpık fikirleri, Ölümlüler ve Büyücülerle ilgili sofuluğu. Macon hiçbirinden bahsetmedi. Bunu Lila için daha da zorlaştırmak istemiyordu. "Dönüşüm."

"Bilmen gereken bir şey var." Lila sesini iyice alçalttı, söyleyeceği şey sadece fısıldanabilirmiş gibi davranıyordu. "Abraham yaşıyor."

Macon'la Lila'nın tepki verebileceği bir zaman olamadı. Bir vızıltı duyuldu ve karanlığın içinde bir figür maddeleşti.

"Bravo. Düşündüğümden çok daha zeki çıktı. Lila, değil mi?" Abraham alkışlamaya başlamıştı. "Benim açımdan büyük bir taktik hatası ama kız kardeşin bu hatayı hemen düzeltebilir. Sen de öyle düşünmüyor musun Macon?"

Macon'ın gözleri kısıldı. "Sarafine benim kardeşim değil."

Abraham ince kravatını düzeltti. Beyaz sakalı ve pazar giysilerinin içerisinde bir katilden çok Albay Sanders'a* benziyordu.

"Çirkinleşmeye gerek yok. Sarafine babanın kızı sonuçta. İkinizin iyi geçinememesi büyük bir ayıp aslında." Abraham rahat bir tavırla Macon'a doğru yürüdü. "Hep tanışacağımızı düşünmüştüm, hatta ummuştum. Bir kez konuşsak düzendeki yerini tam olarak anlayacağından çok eminim."

"Ben yerimi biliyorum. Seçimimi yaptım ve kendimi çok uzun bir süre önce Aydınlığa bağladım."

Abraham yüksek sesle bir kahkaha attı. "Böyle bir şey mümkünmüş gibi. Sen doğan gereği Karanlık bir yaratıksın, bir Karabasansın. Bu Aydınlık Büyücülerle dostluk kurmalar, Ölümlüleri savunmalar çok saçma. Sen bize aitsin, ailene." Abraham Lila'ya baktı. "Ve ne için? Hiçbir zaman birlikte olamayacağın Ölümlü bir kadın için. Başka adamla evlenen bir kadın hem de."

Lila bunun doğru olmadığını biliyordu. Macon seçimini sırf onun için yapmamıştı, o sadece sebeplerden biriydi. Tüm cesaretini toplayarak Abraham'a döndü. "Bunu sonlandırmanın bir yolunu bula-

* Kentucky Fried Chicken'ın kurucusu.

cağız. Büyücülerle Ölümlüler barış içerisinde bir arada yaşamaktan daha ötesini de başaracaklar."

Abraham'ın yüzündeki ifade değişti. Yüzü karardı, artık Güneyli bir beyefendiye benzemiyordu. Macon'a gülümserken son derece tehlikeli ve şeytani bir ifadeye sahip olmuştu. "Baban ve Hunting, bize katılacağını umuyorduk. Hunting'i kardeşlerin hayal kırıklığı olabileceği konusunda uyarmıştım. Oğulların da."

Macon hızla başını çevirdi, onun da ifadesi değişmişti, Abraham'ın yansımasıydı. "Kimsenin oğlu değilim."

"Ne olursa olsun senin ya da bu kadının planlarımızı bozmasına izin veremeyiz. Bu gerçekten büyük bir şanssızlık. Bu aşağılık Ölümlüyü sevdiğin için ailene sırt çevirdin ve şimdi o, sen onu bu işin için çektiğin içine ölecek." Abraham yok oldu ve yeniden Lila'nın önünde belirdi. "Pekâlâ." Ağzını açtı ve parlak köpek dişleri iyice ortaya çıktı.

Lila başını elleriyle örterek bir çığlık attı, hiç gelmeyen ısırığı beklemeye başladı. Macon aralarında belirdi. Lila onun vücudunun kendisini geri iten ağırlığını hissetti. "Lila kaç!"

Bir an kalakaldı, iki adam birbirinin üzerine atıldı. Çıkan ses çok vahşiydi, yer yarılıyor gibiydi. Lila Macon'ın Abraham'ı yere savuruşunu gördü, çıkardığı ses göğü yırtıyordu. Kaçtı.

Gökyüzü yavaşça dönüyordu, biri GERİ SAR düğmesine basmıştı sanki. Liv benimle konuşuyor olmalıydı, dudakları hareket ediyordu ama bir şey anlayamıyordum. Gözlerimi yeniden kapadım.

Abraham annemi öldürmüştü. Uygulamayı Sarafine yapmış olabilirdi ancak emri veren Abraham'dı. Bundan emindim.

"Ethan? Beni duyuyor musun?" Liv'in sesi dehşet içindeydi.

"İyiyim." Yavaşça kalkmaya çalıştım. Üçü de bana bakıyordu, Lucille göğsümün üzerinde oturuyordu.

pinarnarin

Yolun üzerinde serilmiş yatıyordum. "Onu bana ver." Liv, Arklambasını elimden almaya çalışıyordu. "Metafiziksel bir kanaldan yayın yapar gibi. Bunu kontrol edemezsin."

Bırakmadım. Yaklaşmayı başaramayacağım bir kanaldı.

"En azından ne olduğunu söyle. Bu seferki kimdi? Abraham mı Sarafine mi? Liv elini omzuma koyarak beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Her şey yolunda. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Link bana baktı. "İyi misin dostum?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Suyun altında gibiydim, onları küçük dalgaların arasından görüyordum. "İyiyim."

Ridley birkaç adım ötede durmuş, ellerini eteğine siliyordu. "Meşhur son sözler."

Liv sırt çantasını aldı ve sonsuz gibi görünen iskelenin ucuna doğru baktı. Ayağa kalkıp yanında durdum.

"Burası." Liv'e baktım. "Hissedebiliyorum."

Titredim. O da titriyordu.

20.6

Deniz Değişti

Biz yürümeye devam ettiğimiz sürece köprü de uzuyordu, sonsuzluğa doğru ilerliyorduk. İlerledikçe daha az şey görüyorduk. Hava daha parlak, daha yoğun ve daha ıslaktı, birdenbire ayağım yerdeki tahtalardan birinin kenarına geldi - içine girilemeyen bir sis duvarının önündeydik.

"Büyük Bariyer bu mu?" Yere çökerek ahşabın sona erdiği noktaya dokundum. Elime hiçbir şey gelmedi. Görünmez bir Büyücü merdiveni falan yoktu. Hiçbir şey.

"Dur, ya burası garip bir çekim alanı ya da zehirli bir sis içeriyorsa?" Link bahçe makasını çıkarıp onu yavaşça sisin içine itti, sonra da geri çekti, hâlâ aynıydı. "Olmayabilir de. Yine de ürkütücü. O tarafa geçersek geri dönmeyi başarabileceğimizi nereden biliyoruz?" Link her zamanki gibi bizim içimizden geçirdiklerimizi yüksek sesle dışa vuruyordu.

Köprünün bitiş noktasında hiçliğe karşı durdum. "Ben geçiyorum."

Liv hakarete uğramış gibiydi. "Zar zor yürüyebiliyorsun. Niye sen?"

Çünkü hepsi benim hatamdı. Çünkü Lena benim sevgilimdi. Çünkü, artık o neyse, bir Asi olabilirdim.

pinarnarin

Başımı çevirdim ve kendimi Lucille'e bakarken buldum, patilerini Ridley'in tişörtüne batırıp duruyordu. Lucille Ball sudan hoşlanmazdı. "Ahh!" Ridley onu yere koydu. "Aptal kedi."

Lucille ahşabın üzerinde birkaç adım attıktan sonra dönüp bana baktı. Başını yana eğdi.

Kuyruğunu salladı ve yürüyüp yok oldu.

"Çünkü." Açıklayamayacağım ortadaydı. Liv başını iki yana salladı, kimseyi beklemeden bulutların arasında Lucille'i takip ettim.

Büyük Bariyer'deydim, evrenlerin arasında ve bir an kendimi ne Ölümlü ne de Büyücü gibi hissettim. Tek hissettiğim sihirdi.

Hissediyordum, duyuyordum, kokluyordum, hava çok yoğundu, gürültülü, tuzlu, ıslak. Köprünün sonundaki kıyı beni içine çekiyordu, içimde dayanılmaz bir özlem vardı. Orada Lena ile birlikte olmak istiyordum. Aslında *orada* olmak istiyordum. Bunun için bir sebebim yoktu, sadece özlemin yoğunluğu...

Orada olmayı her şeyden çok istiyordum.

Bir dünyayı seçmek istemiyordum. İkisinin de parçası olmak istiyordum. Sadece bir tarafın gökyüzünü izlemek istemiyordum. Hepsini görmek istiyordum.

Tereddüt ettim. Ardından adımımı atarak bilinmeze daldım.

20.6

Işıktan Çıkış

Soğuk hava yüzüme çarptı, kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Gözlerimi açınca parlaklığın ve sisin yok olduğunu gördüm. Tek görebildiğim, ilerideki sivri mağaramsı aralıktan içeri süzülen bulanık ay ışığıydı. Dolunay vardı, berrak ve parlaktı.

On Yedinci Ay'a mı bakıyordum?

Gözlerimi kapadım ve biraz önce evrenler arasındayken hissettiğim yoğun telaşı yeniden hissetmeye çalıştım.

Oradaydı, her şeyin arkasında. O his. Bu tarafta akıp giden göremediğim ama sonuna kadar hissettiğim bir yaşamın varlığı, havadaki elektrik.

"Hadi." Ridley arkamdaydı, gözleri sımsıkı kapalı olan Link'i çekiştiriyordu. Ridley onun elini bıraktı. "Gözlerini açabilirsin artık Koca Aygır."

Peşlerinden Liv belirdi, nefesi kesilmişti. "Bu harikaydı." Yanıma gelip durdu, altın renkli saçları örgülerinden kurtulmuştu. Önümüzdeki kayalıklara vuran dalgaları seyretti, gözleri parlıyordu. "Sence biz ..."

O bitiremeden lafa daldım. "Büyük Bariyer'e geçtik."

Lena buralarda bir yerlerdeydi, Sarafine de.

Ve kim bilir daha başka neler...

Lucille bir kayanın üzerine oturmuş huzur içinde patilerini yalıyordu. Yanında, iki kayanın arasına sıkışıp kalmış bir şey olduğunu gördüm.

Lena'nın kolyesi.

"Burada." Onu almak için eğildim, elim kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Onu kolyesiz hiç görmemiştim, bir kez bile. Gümüş düğme kumların arasında parlıyordu, tel yıldız kırmızı iple bağladığı yerde duruyordu. Bunlar sadece onun anıları değildi. Onlar bizimdi, tanıştığımız günden bu yana paylaştığımız her şey. Hayatındaki en mutlu anların kanıtları. Sahildeki kırık kabukların arasına öylece atılmış, yosunlara dolanmıştı.

Bu bir çeşit işaretse iyiye alamet değildi.

"Bir şey mi buldun Kısa Çöp?"

İsteksiz bir tavırla elimi açıp diğerlerinin görmesi için uzattım. Ridley inledi. Liv kolyeyi tanımadı. "Nedir o?"

Link yere baktı. "Lena'nın kolyesi."

"Belki de düşürmüştür," dedi Liv masum bir tavırla.

"Hayır!" Ridley'in sesi yükselmeye başlamıştı. "Lena onu asla çıkarmaz. Hayatında bir kez bile bunu yapmadı. Düşürmüş olamaz. Düştüğü anda fark eder."

Liv omuz silkti. "Belki fark etti ve umursamadı."

Ridley, Liv'in üzerine atlarken Link onu belinden tutarak geri çekti. "Bunu sakın söyleme! Hiçbir şey bilmiyorsun! Anlat ona Kısa Çöp."

Artık ben bile bilmiyordum.

Sahilde yolumuza devam ederken çeşitli boyutlarda taş mağaralara rastladık. Gelgit yüzünden içleri suyla dolmuş kumları örtmüştü, kayaların girintili çıkıntılı duvarları her şeyi gölgeliyordu. Kayaların arasındaki yol bizi belirli bir ma-

pinarnarin

ğaraya götürür gibiydi. Okyanus etrafımızı sarmıştı, bir an hepimizi silip süpüreceğini düşündüm.

Burada gerçek bir güç vardı. Ayağımın altındaki taşlar uğulduyordu, ayın ışığı bile yaşıyor gibiydi.

Kıyı mağaralarının çıkıntılı uçlarını geçip, yeterli yüksekliğe varıncaya kadar bir kayadan diğerine atlayarak ilerledim. Diğerleri de kayalara tırmanarak beni izlemeye çalışıyorlardı.

"Orası." İlerideki geniş girişli büyük mağarayı gösterdim. Ay onun üzerinde parlıyordu, tavanındaki büyük çatlağı aydınlatıyordu.

Bir şey daha vardı.

Ay ışığında orada dolanan gölgeleri hayal meyal seçebiliyordum. Hunting'in Kan sürüsü. Kesinlikle onlardı.

Kimse bir şey söylemedi. Bu artık çözülmesi gereken bir gizem değildi. Son hızla gerçekleşiyordu. O mağarada muhtemelen Karanlık Büyücüler, Kan Karabasanları ve bir Katalist vardı.

Bizim elimizde ise biz ve bir Arklambası vardı.

Bunu fark etmek Link'e ağır geldi. "Durumu kabul edin. Dördümüz de öldük." Hâlâ patilerini yalayan Lucille'e baktı. "Bir de ölü kedi."

Haklıydı. Görebildiğimiz kadarıyla tek giriş çıkışı vardı. Mağaranın girişi yoğun koruma altındaydı, içeride bekleyenin de daha korkunç bir tehdit olduğu ortadaydı.

"Haklı, Ethan. Dayım muhtemelen oğullarıyla içeridedir. Güçlerim olmadan Kan sürüsü ile başa çıkmamız mümkün değil. İşe yaramaz Ölümlüleriz. Elimizdeki tek şey, şu parlak taş küre parçası." Ridley umutsuzluk içinde kumları tekmeledi.

"İşe yaramaz değiliz Rid." Link içini çekti. "Sadece Ölümlüyüz. Buna alışacaksın."

"Alışırsam vur beni."

pinarnarin

Liv denize baktı. "Belki de ulaşabileceğimiz son nokta burası. Kan sürüsünü geçmeyi başarsak bile karşımıza Sarafine..." Liv sözünü bitirmedi ama ne demek istediğini anlamıştım.

Ölümü arzulamak. Delirmek. İntihar.

Rüzgâra, karanlığa, geceye baktım.

Neredesin L?

Mağaranın içine dolan ay ışığını görebiliyordum. Lena oralarda bir yerlerde beni bekliyordu. Cevap vermedi fakat bu benim ona ulaşmama engel olmayacaktı.

Geliyorum.

"Belki de Liv haklı, geri dönmeyi düşünmeliyiz. Yardım almak için." Link'in nefesinin hızlandığının farkındaydım. Saklamaya çalışıyordu ama canı yanıyordu.

Beni seven insanları, arkadaşlarımı nereye sürüklemiştim? "Geri dönemeyiz, yani ben dönemem."

On Yedinci Ay beklemeyecekti, Lena'nın zamanı tükeniyordu. Arklambasının beni buraya getirmesinin bir sebebi vardı. Marian'ın, annemin mezarının önünde onu bana verirken ne söylediğini düşündüm.

Aydınlık Karanlığı, Karanlık da Aydınlığı barındırır.

Bu annemin hep söylediği bir sözdü. Arklambasını cebimden çıkardım. Parlak yeşile dönüyordu, inanılmaz derecede parlak. Bir şey oluyordu. Onu elimde çevirdikçe her şeyi hatırladım. Her şey oradaydı, taşın yüzeyinden bana bakıyordu.

Annemin arşivdeki masasının üzerinde duran Ravenwood eskizleri, Macon'ın soyağacı.

Onu ilk kez görüyormuş gibi Arklambasına baktım. Baktıkça zihnimde ve taşın yüzeyinde görüntüler belirdi.

Sonunda belki de bir arada olmanın yolunu bulmuş olan iki kişinin mezarının arasında Marian'ın bana annemin en değerli eşyasını verişi.

Belki de Ridley haklıydı. Her şeyin sebebi bu aptal parlak taştı.

Parmakta çevrilip duran bir yüzük.

Yalnız Ölümlüler Karanlığın gücüne karşı koyamazlar.

Gölgelerin içindeki annemin resmi.

Cevap bunca zaman boyunca cebimde olabilir miydi?

Ve beni yansıtan bir çift siyah göz.

Yalnız değildik. Hiç olmamıştık. Görüntüler başından beri bana yol gösteriyordu. Görüntüler belirdikleri hızla kayboldular ve yerlerini kelimelere bıraktılar.

Arklambası güçlüdür ve gücün olduğu yerde Gece vardır.

"Arklambası düşündüğümüz şey değil." Sesim, etrafımızı çevreleyen kayalarda yankılandı.

Liv şaşırmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"O bir pusula değil. Hiç de olmadı."

Hepsi görebilsin diye ortaya tuttum. Biz bakarken Arklambası parladı, daha parlak, daha da... Mükemmel bir ışık kaynağına dönüştü. Küçük bir yıldız gibi. Işıktan taşı göremiyordum.

"Ne yapıyor?" Liv soluklandı.

Marian'dan annemin mezarındayken masum bir şekilde aldığım Arklambası, bir güç verici değildi, en azından bana.

Macon içindi.

Arklambasını yukarı kaldırdım. Sığ, gelgit mağarasına vuran yanardöner ay ışığının altında ayağımı çevreleyen karanlık sular parladı. Kayanın duvarındaki en ufak kum tanesi bile aydınlandı. Küre karanlığın içerisinde yanıyordu. İnci tanesini andıran bir görünüme bürünen yuvarlağın içinde, kaynayan ışıkları görebiliyordum. Yeşile karışan menekşeler, turuncuya ve kırmızıya dönüşen canlı sarılar... O an, anladım.

Ben Koruyucu, Büyücü ya da Kâhin değildim.

Marian ya da annem gibi de değildim. Büyücü dünyasını

pinarnarin

ilgilendiren kitapları, bilgileri ve tarihi sırları korumak gibi bir görevim de yoktu. Liv gibi ölçülemeyeni ölçen, çizilemeyeni tablo haline getiren biri de değildim. Amma hiç değildim. Kimsenin görmediği şeylerin olacağını görüp Greatler'le konuşmak bana hiç uymazdı. Hepsinden öte, Lena gibi de değildim. Ayın tutulmasını sağlayamazdım, gökyüzünü yere indiremezdim, evreni yerle bir edemezdim. İnsanları Ridley'in yaptığı gibi köprüden atlamaya da ikna edemezdim. Macon gibi zaten olamazdım.

Zihnimin gerisinde bir yerde hikâyenin neresine oturduğumu düşünüyordum, Lena ile olan hikâyemin. Uyduğumu umuyordum o kadar.

Ama benim hikâyem bütün bunların arasında yolunu bulmuştu. O karanlık, bitmek bilmez, karışık tünellerden çıkmıştım ve ne yapacağımı biliyordum. Kendi rolümü biliyordum.

Marian haklıydı. Bir Asiydim. Kaybolanı bulmak benim işimdi.

Kayıp kişiyi.

Arklambasını parmaklarımın arasında çevirdikten sonra bıraktım. Taş havada asılı kaldı.

"Bu da nesi..." Link topallayarak yaklaştı.

Katlı sarı sayfayı arka cebimden çıkardım. Hiç sebebi yokken, annemin günlüğünün arkasından koparıp bunca zaman cebimde taşıdığım kâğıdı. Ya da ben öyle sanmıştım.

Havada duran Arklambasının etrafında gümüş bir hale belirdi. Yaklaşıp kâğıdı öne doğru tuttum, böylelikle Latince olmasına rağmen annemin günlüğünde yazılı olan Büyüyü okuyabilecektim. Kelimeleri dikkatle söylemeye başladım.

"IN LUCE CAECAE CALIGINES SUNT
ET IN CALIGINIBUS, LUX.
IN ARCU IMPERIUM EST,
ET IN IMPERIO NOX."

Liv, ışığa yaklaşarak, "Elbette," diye fısıldadı. "Büyü. *Ob Lucem Libertas*. Işıktaki Özgürlük." Liv bana baktı. "Bitir onu."

Kâğıdı çevirdim. Diğer tarafında bir şey yazmıyordu. "Hepsi bu."

Liv'in gözleri büyüdü. "Bitirmeden bırakamazsın. Bu çok tehlikeli. Arklambasının gücü, özellikle de bu bir Ravenwood Arklambasıysa bizi öldürür. Kesinlikle..."

"Sen yapmak zorundasın."

"Yapamam Ethan. Yapamayacağımı biliyorsun."

"Liv. Lena ölecek, sen, ben, Link ve Ridley... hepimiz öleceğiz. Ölümlülerin gelebileceği son noktaya geldik. Bundan sonrasını yalnız başımıza halledemeyiz." Elimi omzuna koydum.

"Ethan." Adımı fısıldadı, sadece adımı ama söylemediği her şeyi, Lena ile *keltleştiğimiz* zamanlardaki gibi duydum. Liv ile farklı bir bağlantımız vardı. Bunda büyü yoktu. Çok insani ve gerçek bir şeydi. Liv aramızdaki durumdan hoşnut olmayabilirdi ama anlıyordu. Beni anlıyordu ve bir yanım hep anlayacağını biliyordu. Her şeyin farklı olmasını ben de dilerdim, Liv'in istediği her şeyi elde edebilmesini. Büyücü gökyüzü ve kayıp yıldızlarla ilgili olmayan kısımları bile. Ama yolumun uzandığı yerde Liv yoktu. O yolun bir kısmıydı.

Gözlerini benden ayırıp hâlâ parlamakta olan Arklambasına baktı. Silüeti ışıkla çevrelenmişti, güneşin altında durur gibiydi. Arklambasına uzandı ve rüyamı hatırladım, Lena'nın bana Karanlığın içinden uzandığı rüyamı.

Birbirinden ayla güneş kadar farklı olan iki kız. Biri olmadan diğerine giden yolu bulmam mümkün değildi.

Aydınlık Karanlığı, Karanlık da Aydınlığı barındırır.

Liv Arklambasına tek parmağıyla dokundu ve konuşmaya başladı.

pinarnarin

"IN ILLO QUI VINCTUS EST,
LIBERTAS PATEFACIETUR.
SPIRATE DENUO, CALIGINES.
E LUCE EXI."

Ağlıyordu, yaşlar küreye bakan gözlerinden ip gibi süzülüyordu. Her bir kelimeyi canı yanıyormuş gibi söylüyordu ama durmadı.

"Bağlananın içinde
Özgürlük bulunacak.
Yeniden yaşa Karanlık,
Işığın dışına çık."

Liv bocalıyordu. Gözleri kapalı bir şekilde son kelimeleri de geceye fısıldadı.

"Çık dışarı. Çık..."

Sustu. Elini bana uzattı, tuttum. Link topallayarak bize geldi, Ridley diğer kolunu tutuyordu. Liv'in tüm vücudu sarsılıyordu. Ağzından çıkan her kelime onu kutsal görevinden ve rüyalarından uzaklaştırıyordu. Taraf tutmuştu. Sadece Koruyucu olduğu bir hikâyede rol oynamıştı. Bu işler bittiğinde, hayatta olursak Liv artık eğitilmekte olan bir Koruyucu olmayacaktı. Yeteneğini, hayatında ona en çok anlam ifade eden şeyi feda etmişti.

Bunun nasıl bir his olduğunu hayal dahi edemiyordum.

Dört ses beraber söyledik. Geri dönüş yoktu.

"E LUCE EXI! Işığın dışına çık!"

Patlama dehşet vericiydi, ayaklarımın altındaki taşlar ar-

kamdaki duvara fırladı. Dördümüz de yere devrildik. Islak ve tuzlu kumu ağzımın içinde hissediyordum ve biliyordum. Annem bana anlatmaya çalışmıştı fakat ben duyamamıştım.

Etrafı yosun, deniz ve kumla çevrili olan mağaranın içinde yoğun bir sis ve ışıktan başka bir şey yoktu. Önce arkasındaki kayaları gördüm, hayalete benziyordu. Su üzerine geldi ama yere değmedi.

Sonra ışık genişlemeye başladı, şekillendi ve bir adama dönüştü. Elleri el, vücudu vücut, yüzü yüz.

Macon'ın yüzü.

Annemin sözlerini duydum. *O şimdi seninle.*

Macon gözlerini açıp bana baktı. *Onu sadece sen kurtarabilirsin.*

Üzerinde öldüğü gece giydiği yanık giysileri vardı. Ama bir şey farklıydı.

Gözleri yeşildi.

Büyücü yeşili.

"Sizi görmek ne güzel, Bay Wate."

pinarnarin

20.6

Kanlı Canlı

"Macon!"

Tek yapabildiğim şey kollarına atılmamak oldu. O bana sükûnetle bakarken gece kıyafetinin üzerindeki yanıkları ve tozları silkeliyordu. Gözleri rahatsız ediciydi. Karabasan Macon Ravenwood'un camsı siyah gözlerine alışıktım, size kendinizden başka hiçbir şeyi yansıtmayan o gözlere. Şimdi önümde bir Aydınlık Büyücü kadar yeşil olan gözleriyle duruyordu. Ridley baktı ancak gıkını çıkaramadı. Ridley'in dilinin tutulduğunu görmek sık rastlanır bir durum değildi.

"Minnettarım Bay Wate. Çok minnettarım." Macon boynunu ileri geri oynattı, kollarını gerdi, uzun bir uykudan uyanmış gibiydi.

Eğilip kumların üzerinde duran Arklambasını aldım. "Haklıydım. Onca zaman Arklambasındaydın." Onu her elimde tutuşumda bunu kaç kez düşünmüştüm ve onun bana rehberlik etmesine güvenmiştim. O taşın sıcaklığı çok tanıdıktı.

Link, Macon'ın yaşıyor olması fikrine bir anda uyum sağlayamamıştı. Hiç düşünmeden ona dokunmak üzere uzandı. Macon'ın eli havaya kalktı ve Link'in kolunu yakaladı. Link

irkildi. "Özür dilerim, Bay Lincoln. Reflekslerim korkarım biraz... refleks işte. Son zamanlarda pek dışarı çıkmadım."

Link kolunu ovdu. "Bunu yapmak zorunda değildiniz, Bay Ravenwood. Sadece bilmek istedim, sizin..."

"Ne? Bir Şeffaf mı? Belki de Kızgın?"

Link titredi. "Siz söyleyin bayım."

Macon kolunu uzattı. "Buyurun o zaman. Dilediğinizi yapın."

Link tereddütle elini uzattı, doğum günü mumlarının üzerine uzanıyordu sanki. Parmağı Macon'ın parçalanmış ceketine kadar uzanıp kaldı.

Macon gözlerini devirerek içini çekti ve Link'in elini tutup göğsüne koydu. "Gördün mü? Kanlı canlı. Artık ortak bir noktamız var, Bay Lincoln."

"Macon Dayı?" Ridley ona yaklaştı, onunla yüz yüze gelmeye hazırdı. "Gerçekten sen misin?"

Macon onun mavi gözlerine baktı. "Güçlerini kaybetmişsin."

Başıyla onayladı gözleri yaşlarla doluydu. "Sen de."

"Bir kısmını kaybettim, bu doğru fakat yenilerini kazandım." Elini Ridley'e uzattı ama o geri çekildi. "Ne olduğunu anlatmak zor, hâlâ ortalarda bir yerdeyim." Gülümsedi. "Ergen olmak gibi bir şey. İkinci kez."

"Ama gözlerin yeşil."

Macon ellerini esneterek başını iki yana salladı. "Doğru. Karabasan hayatım sona erdi ama *geçişim* tamamlanmadı. Gözlerim Aydınlık Büyücülerinki gibi yeşil ancak karanlığı hâlâ içimde hissedebiliyorum. Tam olarak içimden çıkmadı."

"Ben geçiş döneminde falan değilim. Ben bir hiçim, sadece bir Ölümlüyüm." Bunu lanetmiş gibi söylemişti ama sesindeki hüzün gerçekti. "Artık düzende herhangi bir yerim tok."

pinarnarin

"Yaşıyorsun."

"Hiç öyle hissetmiyorum. Güçlerim yok."

Macon bir süre düşündü, Ridley'in şu anki durumunu değerlendirmeye çalışır gibiydi. "Şu an kendi dönüşümünün ortalarında bir yerlerde olabilirsin, bu kız kardeşimin etkileyici hilelerinden biri olabilir."

Ridley'in gözleri parladı. "Bu güçlerimin geri gelebileceği anlamına mı geliyor?"

Macon onun mavi gözlerini inceledi. "Sarafine bu konularda acımasızdır. Sadece tam olarak bir Ölümlü olmamış olduğunu söylemeye çalışıyordum. Karanlık, bizi umduğumuz kadar çabuk terk etmiyor." Macon onu göğsüne çekti ve Ridley on iki yaşındaki bir çocuk gibi başını oraya gömdü. "Karanlık olduktan sonra Aydınlığı yaşamak o kadar kolay bir şey değil. Bu gerçekten çok zor bir durum."

Kafama üşüşen sorularla boğuşuyordum, sonunda ilkini sormayı başardım. "Nasıl?"

Macon başını bana çevirdi, yeşil gözlerinin içinde parlayan ışıkla bana baktı. "Biraz daha açık olabilir misiniz Bay Wate? Ravenwood aile mezarlığında, yirmi yedi bin parça küle dönüşmüş olarak nasıl yatmadığım mı? Ebedi Huzur Bahçesi'ndeki limon ağacının altında nasıl çürümediğim mi? Kirli cebindeki kristalin içinde kendimi nasıl buluverdiğim mi?"

"İki," dedim hiç düşünmeden.

"Pardon, anlayamadım?"

"Mezarının üzerinde iki limon ağacı var."

"Çok cömertçe. Bir tanesi yeterli olurdu." Macon yorgunlukla gülümsedi, dört aydır yumurta büyüklüğünde bir kürenin içerisinde hapis olduğu düşünülürse bu çok doğaldı. "Ya da belki benim nasıl öldüğümü ve senin nasıl hayatta kaldığını merak ediyorsun? Eğer öyleyse işlerin nasıl yürü-

düğünü anlatmam gerekir ki bu, komşularının hayatlarının sonuna kadar konuşacağı bir hikâye."

"Ama sizin başınıza bu gelmedi. Yani ölmediniz demek istedim, efendim."

"Haklısınız Bay Wate. Ölmedim ve hep canlıydım. Böyle diyebiliriz."

Liv tereddütle öne çıktı. Hiçbir zaman Koruyucu olamayacaktı ama içindeki Koruyucu dürtüleri cevap bekliyordu. "Bay Ravenwood, size bir soru sorabilir miyim efendim?"

Macon başını hafifçe yana eğdi. "Sen kimsin hayatım? Sesinin beni lambanın dışına çağırdığını hatırlıyorum."

Liv kızardı. "Evet, efendim. Ben Olivia Durand, Profesör Ashcroft'un eğitimindeydim. Şeyden önce..." Sesi titredi.

"*Ob Lucem Libertas* büyüsünü dile getirmeden önce mi?"

Liv utançla başını salladı. Macon acı çeker gibiydi, sonra ona gülümsedi. "Beni kurtarmak için çok büyük bir şey feda etmişsiniz, Bayan Olivia Durand. Size borçluyum ve borçlarımı her zaman öderim, sorunuza cevap vermekten onur duyarım. En azından bunu yapabilirim." Aylarca kapalı kaldıktan sonra Macon hâlâ bir beyefendiydi.

"Arklambasından nasıl çıktığınızı bildiğim ortada ama oraya nasıl girdiniz? Bir Karabasanın kendisini hapsetmesi mümkün değildir, yani ölmüş olduğunuzu göz önünde bulundurursak." Liv haklıydı. Bunu yalnız başına yapmış olamazdı. Biri ona yardım etmiş olmalıydı, aslında küreden dışarı çıktığı anda bunun kim olduğunu anlamıştım.

Bu ikimizin de en az Lena kadar sevdiğimiz kişiydi, ölü bile olsa...

Annem... kitapları, eski şeyleri, uyumsuzluğu, tarihi ve karmaşayı seven kadın. Macon'ı çok seven ve onsuz yaşayamayacağını bilmesine rağmen, o istediğinde yürüyüp giden kadın. Bir parçası hiç gidememiş olsa bile...

"Öyle değil mi?"

pinarnarin

Macon onayladı. "Arklambasını bilen tek kişi annendi. Onu ben vermiştim. Bir Karabasan sırf onu yok etmek için bile anneni öldürebilirdi. Bu bizim sırrımızdı. Hatta son sırrımızdı."

"Onu gördün mü?" Denize bakıyordum, gözlerimi kırpıştırıp duruyordum.

Macon'ın ifadesi değişti. Yüzündeki acıyı görebiliyordum. "Evet."

"Nasıl görünüyordu..." Saçma. Mutlu mu? Ölü? Kendi gibi?

"Her zamanki gibi güzel, annen gibi. Bizi bıraktığı günkü kadar güzel."

"Ben de gördüm." Bonaventure Mezarlığı'ndaki günü düşündüm ve boğazıma yine o yumruk tıkandı.

"Ama bu nasıl olur?" Liv onunla tartışmaya çalışmıyordu, sadece anlayamamıştı. Hiçbirimiz anlamamıştık.

Macon'ın yüzü kederliydi. Annem hakkında konuşmak onun için de kolay değildi. "Sanırım Büyücü dünyasında, en imkânsız olan şey bile imkân dâhilinde olabiliyor. Benimle son bir yolculuğa çıkmaya bir itirazınız yoksa size gösterebilirim." Bir elini bana diğerini de Liv'e uzattı. Ridley öne gelerek elimi tuttu ve Link tereddütle topallayarak çemberi tamamladı.

Macon bana baktı, yüzündeki ifadeyi tam olarak çözmeden önce hava dumanla...

Macon dayanmaya çalıştı ama kendinden geçmek üzereydi. Abanoz gökyüzünü ve turuncu alevleri görebiliyordu. Hunting'in beslenişini göremiyordu fakat omzuna geçmiş olan dişlerinin farkındaydı. Hunting doydu ve Macon'ın bedeni toprağa düştü.

Macon yeniden gözlerini açtığında, Lena'nın büyükannesi Emmaline üzerine eğilmişti. Onun iyileştirme gücünün vücuduna yayıldığını hissediyordu. Ethan da oradaydı. Macon konuşmaya çalıştı

ama onu duyup duyamayacaklarını bilemiyordu. Lena'yı bul, demek istiyordu. Ethan onu duymuş olmalıydı, çünkü alevlerle dumanların arasına son hızla daldı.

Bu oğlan Amarie'ye çok benziyordu, inatçı ve korkusuz. Annesine de çok benziyordu, sadık, dürüst ve bir Büyücüye âşık olmanın acısını çekmekte... Kendinden geçtiği sırada Macon hâlâ Jane'i düşünüyordu.

Macon gözlerini yeniden açtığında alevler yok olmuştu. Duman, kükreyen alevler, silah sesleri - hepsi sona ermişti. Karanlığa çekildiğini hissetti. Bu Karabasanların yaptığı yolculuk gibi değildi. Bir ağırlığı vardı. Onu içine çekiyordu. Uzandığında ellerinin şeffaf olduğunu gördü, yarı maddesel hal...

Ölmüştü.

Lena seçimini yapmış olmalıydı. Aydınlık olmayı seçmişti. Karanlığın içinde olmasına ve diğer dünyada Karabasan kaderinin ne olduğunu bilmesine rağmen rahatlamıştı. Sona ermişti.

"Henüz değil. Senin için değil."

Macon sesi tanıyarak hızla döndü. Lila Jane. Parlak ışığın içinde duruyordu, çok güzeldi. "Janie. Sana söylemem gereken o kadar çok şey var ki."

Jane başını iki yana salladı, kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. "Vakit yok."

"Vakitten başka bir şeyimiz yok."

Jane elini ona uzattı, parmakları parlıyordu. "Elimi tut."

Macon ona dokunduğu anda, karanlık aydınlanmaya ve renklenmeye başladı. Etrafında yüzüp duran görüntüler, tanıdık yüzler ve şekiller vardı ancak hiçbirine tutunamıyordu. Nerede olduklarını anladı. Arşiv, Jane'in özel yeri.

"Jane, ne oluyor?" Onun hemen orada olduğunu görebiliyordu ama her şey çok pusluydu. Sonra sözleri duydu, ona öğretmiş olduğu kelimeleri.

"Bu duvarların arasında zaman ve mekân yok, bedenini bağlıyorum ve bu evrenden siliyorum."

pinarnarin

Elinde bir şey duruyordu. Arklambası. "Jane bunu yapma! Burada seninle olmak istiyorum."

Önünde dalgalanmaya başlamıştı, soluyordu. "Gerektiğinde kullanacağıma dair sana söz vermiştim. Şimdi sözümü tutuyorum. Ölemezsin. Sana ihtiyaçları var." Yok olmuştu, sadece sesi duyuluyordu. "Oğlumun sana ihtiyacı var."

Macon, ona yaşamı boyunca söyleyememiş olduğu şeyleri söylemek istiyordu ancak geç kalmıştı. Arklambasının gücünü hissetmeye başlamıştı bile, karşı koymak imkânsızdı. Cehenneme çekilirken kaderini mühürleyen kelimeleri duydu.

"COMPREHENDE, LIGA, CRUCI FIGE.
Yakala, Kafesle, Çarmıha Ger."

Macon elimi bıraktı ve görüntüler bizi terk etti. Onları zihnime kazıdım, gitmesine izin veremiyordum. Annem, Macon'ın kendini koruması için verdiği silahı kullanarak Macon'ın hayatını kurtarmıştı. Benim yüzümden, ele geçirdikleri birlikte olma fırsatını tepmişti. Onun tek şansımız olduğunu biliyor muydu?

Gözlerimi açtığımda Liv ağlıyordu, Ridley de ağlamıyormuş taklidi yapmaya uğraşıyordu. "Hadi, lütfen. Dramı keselim." Bir gözyaşı tanesi yanağına indi.

Liv burnunu çekerek gözlerini sildi. "Bir Şeffafın böylesine yetenekleri olabileceğini bilmiyordum."

"Şartlar zorladığında, neler yapabildiğimizi görmek seni daha da şaşırtacaktır." Macon elini omzuma vurdu. "Yanılıyor muyum Bay Wate?"

Bana teşekkür etmeye çalıştığının farkındaydım. Fakat bozulan çembere baktığımda, teşekkürü hak ettiğimi düşünmüyordum. Ridley güçlerini kaybetmişti, Link acı içindeydi, Liv geleceğini yok etmişti. "Ben bir şey yapmadım."

Macon'ın eli omzumu sıktı, beni ona bakmaya zorladı.

"Gözden kaçması çok kolay olan şeyleri görmeyi başardın. Beni önce buraya getirdin, sonra da geri dönmemi sağladın. Asi olduğunu kabul ettin ve yolu buldun. Bunların hiçbiri kolay değil." Mağarada duran Ridley, Link ve Liv'e baktı. Gözleri bir süre Liv'in üzerinde kaldıktan sonra benimkilere kilitlendi. "Hiç kimse için."

Lena dâhil.

Ona bunu söylemem çok zordu ama bilip bilmediğinden emin değildim. "Lena sizi öldürdüğünü sanıyor."

Macon bir süre konuşamadı, konuşmaya başladığında sesi çok kontrollü çıkıyordu. "Neden böyle düşünüyor?"

"O gece Sarafine beni bıçakladı ama sen öldün. Amma bana söyledi. Ne var ki Lena kendini affedemedi ve bu onu... değiştirdi." Anlamsız konuşuyordum ama Macon'ın bilmesi gereken o kadar çok şey vardı ki. "Sanırım bu seçimi bilmeden yaptı."

"Öyle yapmadı." Macon beni konuşturmadı.

"Bunu yapan *Ayların Kitabı*'ydı Bay Ravenwood." Liv dayanamamıştı. "Lena, Ethan'ı kurtarmak konusunda umutsuzluğa kapılmıştı ve kitabı kullandı. Sizin hayatınıza karşı onun hayatı. Bu alışverişi kitap yaptı. Lena ne olacağını bilemezdi. Kitap tam olarak kontrol altına alınamıyor, bu yüzden Büyücülerin elinde dolaşmaması gerekiyor." Liv tam bir Büyücü kütüphaneci gibi konuşmaya başlamıştı.

Macon başını yana eğdi. "Anladım. Olivia?"

"Evet, efendim."

"Saygım sonsuz ama şu an bir Koruyucuya ayıracak vaktimiz yok. Bugün bazı şeylerin yapılmaması gerekiyor. Ya da konuşulmaması. Anlatabildim mi?"

Liv başını salladı. Yüzündeki ifade çok fazlasını anladığını belirtiyordu.

"O artık bir Koruyucu değil." Liv, Macon'ın yaşamını kurtarırken kendininkini sona erdirmişti. En azından bu konuda Macon'ın saygısını hak etmişti.

pinarnarin

"Sanırım öyle." Liv içini çekti.

Kıyıya vuran dalgaların sesini dinledim, keşke düşüncelerimi onlarla birlikte denize taşıyabilseydim. "Her şey değişti."

Macon'ın gözleri yine Liv'e ve ardından bana kaydı. "Hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey önemli değil. Bir gün olabilir ama henüz değil."

Link boğazını temizledi. "Ama ne yapabiliriz? Yani halimize baksanıza." Link durdu. "Orada bir Karabasan ordusu var ve daha başka neler olduğunu da bilmiyoruz."

Macon hepimize baktı. "Elimizde ne var? Güçleri olmayan bir Cezbedici, dönek bir Koruyucu, kayıp bir Asi ve... siz, Bay Lincoln. Karışık ama işe yarar bir ekip." Lucille miyavladı. "Ve siz Bayan Ball."

Bir anda nasıl bir enkaz olduğumuzu fark ettim; örselenmiş, pislik içinde ve yorgun.

"Yine de bir şekilde buraya kadar geldiniz. Ve beni Arklambasından çıkardınız, bu kolay bir iş değildir."

"Onlarla başa çıkabileceğimizi mi söylüyorsunuz?" Link'in yüzünde, Earl Petty'nin tüm Summerville Lisesi futbol takımına meydan okuduğundaki ifade vardı.

"Dostluğunuzdan her ne kadar çok hoşlanıyor olsam da burada oturup sohbet etmeye vaktimiz olmadığını söylüyorum. Yapmam gereken bir takım işler var ve bunların en başında yeğenim yer alıyor." Macon bana döndü. "Asi, bize yolu göster."

Macon mağaranın ağzına doğru bir adım attı fakat bacakları onu taşımadı. Düştüğü yerden bir toz bulutu yükseldi. Parçalanmış ceketiyle kumların üzerinde otururken ona baktım. Arklambasının içinde her ne olduysa daha iyileşmeyi başaramamıştı. Bu duruma ne dendiğini tam olarak bilemiyordum. B planına ihtiyacımız vardı.

20.6

Tek Kişilik Ordu

Macon inatçıydı. Kıpırdayacak hali yoktu ama fazla zamanımız olmadığını biliyordu ve bizimle gelmeye kararlıydı. Tartışmadım, çünkü zayıf bir Macon Ravenwood bile dört güçsüz Ölümlüden çok daha fazla işe yarardı.

Nereye gitmemiz gerektiğini biliyordum. Ay ışığı hâlâ ilerdeki kıyı mağarasının tavanından aşağı süzülüyordu. Liv ile birlikte, Macon'ın kıyı boyunca o mağaraya adım adım ilerlemesine yardımcı olurken onun soruları bitmiş benimkiler başlamıştı. "Sarafine On Yedinci Ay'ı neden öne çekti?"

"Lena ne kadar çabuk *belirlenirse* Karanlık Büyücüler kaderlerini o kadar çabuk güven altına almış olacaklar. Lena her gün daha da güçleniyor. Bir süre daha beklerlerse onun kararlarını etkileyemeyeceklerini biliyorlar. Nasıl *öldüğümü* biliyorlarsa Lena'nın kırılganlığından sonuna kadar faydalanmaya çalışacaklardır."

Hunting'in bana Lena'nın Macon'ı nasıl öldürdüğünden bahsettiğini hatırladım. "Biliyorlar."

"Bu bana şu ana kadar söylediğin her şeyden daha önemli."

pinarnarin

Ridley, Macon'ın önüne geçti. "Lena'nın doğum gününden bu yana Sarafine Kara Ateş'ten güç topluyor, On Yedinci Ay'ı yolundan çevirebilmek için çok güçlü olmaya çabalıyor."

"Ormanda yaktığı şenlik ateşinden mi bahsediyorsun?" Link'i duyan bunun sahilde çöp kutusunda yakılmış bir ateş olduğunu sanırdı.

Ridley başını iki yana salladı. "O Kara Ateş değildi. O bir görüntüydü, Sarafine gibi. Onu yaratan Sarafine idi."

Liv onayladı. "Ridley haklı. Kara Ateş büyünün kaynağıdır. Büyücüler güçlerini bir kanala topluca yönelttiklerinde, ortaya çıkan güç çok büyük olur. Doğaüstü bir atom bombası gibi."

"Patlayacak mı?" Link artık Sarafine'i avlayabileceğinden o kadar emin değildi.

Ridley gözlerini devirdi. "Patlamayacak süper zekâ. Ama Kara Ateş çok büyük bir hasar yaratabilir."

Dolunaya ve onun mağaraya düşen ışınlarına baktım. Ay ateşi beslemiyordu. Kara Ateş'in gücü Ay'a yönlenmişti. Sarafine, Ay'ı bu şekilde yolundan çıkarmayı başarmıştı.

Macon, Ridley'i dikkatle süzüyordu. "Lena buraya gelmeye nasıl ikna oldu?"

"Onu ben ikna ettim, ben ve şu John denen oğlan."

"John kim ve bu olaya nasıl dâhil oldu?"

Ridley mor tırnaklarını yemekle meşguldü. "O bir Karabasan. Yani aslında bir melez ya da her neyse. Biraz Karabasan, biraz Büyücü ve çok güçlü. Büyük Bariyer'e gitmeyi ve orada her şeyin mükemmel olacağına kafayı takmış."

"Bu John denen çocuk Sarafine'in burada olacağını biliyor mu?"

"Hayır. O gerçek bir inanan. Büyük Bariyer'in tüm sorunlarını çözeceğine inanıyor, bir Büyücü ütopyası." Gözlerini devirdi.

Macon'ın gözlerinde beliren öfkeyi görebiliyordum. Yeşil renk, siyahın göstermediği bütün duygularını gösteriyordu. "Sen ve safkan bir Karabasan olmayan bu çocuk, Lena'ya bu kadar saçma bir konudan bahsetmeye nasıl cesaret ettiniz?"

Ridley gözlerini kaçırdı. "Çok zor olmadı. Lena kötü durumdaydı. Gidebileceği hiçbir yer olmadığına inanıyordu." Mavi gözlü Ridley'e bakarken, daha birkaç gün öncesine kadar Karanlık Büyücü olan kendisi hakkında ne düşündüğünü merak etmemek imkânsızdı.

"Lena kendini ölümümden dolayı sorumlu hissetse bile sizinle olmaya nasıl karar verdi? Bir Karanlık Büyücü ve bir iblisle?" Macon bu sözleri onu üzmek için söylememişti ama kelimeler Ridley'i yaralamıştı.

"Lena kendinden nefret ediyor ve Karanlık olacağını düşünüyor." Ridley bana baktı. "Kimseyi incitemeyeceği bir yere gitmek istedi. John da ona, onunla birlikte orada olacağına dair söz verdi."

"Ben de onun için orada olurdum." Sesim bizi çevreleyen kayalıklarda yankılandı.

Ridley yine bana baktı. "Karanlık olsa bile mi?"

Çok mantıklıydı. Lena kendini suçlu hissediyor, ızdırap çekiyordu ve John tüm sorularına benim veremeyeceğim cevapları verebiliyordu.

Onların ne kadar zamandır, kaç gece ve kaç tünel boyu birlikte olduklarını düşündüm. John Ölümlü değildi. Lena'nın dokunuşunun yoğunluğu onu öldürmezdi. John ve Lena, diledikleri her şeyi yapabilirlerdi - benim Lena ile yapamadığım her şeyi. Gözlerimin önünde bir hayal belirdi, ikisi karanlıkta birbirlerine sığınmışlardı. Liv'le benim Savannah'da yaptığımız gibi.

"Bir şey daha var." Bunu ona söylemem gerekiyordu. "Sarafine bunu yalnız başına yapmıyor. Abraham da ona yardım ediyor."

pinarnarin

Macon'ın yüzünden bir karaltı geçti fakat tam olarak anlayamadım. "Abraham. Hiç şaşırmadım."

"Görüntülerde vardı. Onların içindeyken Abraham beni görebiliyordu."

Macon adımını şaşırdı ve neredeyse üzerime düşüyordu. "Bundan emin misin?"

Başımı salladım. "Adımı söyledi."

Macon, bana Lena'yı ilk dansına götüreceğim gece baktığı gibi baktı. Benim için üzülüyor gibiydi, yapmak zorunda kaldıklarıma ve sırtıma binen sorumluluklara... Bunu umursamadığımı anlayamıyordu.

Macon konuşmaya devam etti, ben de onu dinlemeye odaklandım. "İşlerin neden bu kadar hızlı geliştiğini anlayamıyorum. Çok dikkatli olmalısın, Ethan. Abraham seninle bir bağ kurduysa, senin onu gördüğün gibi o da seni görüyordur."

"Görüntülerin dışında da mı?" Abraham'ın her hareketimi izliyor olması rahatlatıcı bir fikir değildi.

"Şu an buna bir cevabım yok. Ama dikkatli olmak zorundasın."

"Bununla sonra ilgilenirim. Karabasan ordusuyla savaşıp Lena'yı kurtardıktan sonra." Bu konuda konuştukça imkânsızlığını daha çok fark ediyorduk.

Macon başını çevirip Ridley'e baktı. "Bu John denen çocuğun Abraham'la bir ilgisi var mı?"

"Bilmiyorum. Sarafine'i On Yedinci Ay'ı çekebileceğine inandıran zaten Abraham." Ridley acınacak haldeydi, çok perişan ve yorgundu.

"Ridley, bildiğin her şeyi anlatman gerekiyor."

"Besin zincirinde üst sıralarda yer almadığımı biliyorsun, Macon Dayı. Onunla hiç tanışmadım. Sarafine'den duyduğum kadarını biliyorum." Ridley'in babamı balkondan atlamaya ikna etmek üzere olan kız olduğuna inanmak gerçekten zordu. Çok üzgün ve incinmiş görünüyordu.

"Efendim?" Liv'in sesinde tereddüt vardı. "John Breed ile tanıştığımızdan beri canımı sıkan bir şey var. Lunae Libri'de binlerce Büyücü ve Karabasanın soyağacı ve yüzlerce yıllık tarihi yatıyor. Bu kişi hiçliğin içinden nasıl ortaya çıkabilir? Onun hakkında hiçbir kayıt yok. John Breed hakkında demek istedim."

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum." Macon yeniden yürümeye başladı, bir yanına daha çok abanıyordu. "Ve bir Karabasan değil."

"Tam olarak diyemeyiz," diye cevapladı Liv.

"Ama o kadar kuvvetli." Ayağımın altındaki taşları tekmeledim.

"Ne olursa olsun onunla başa çıkabilirim." Link omuz silkti.

Ridley hemen arkamıza geldi. "Beslenmiyor M. Dayı. Beslense görürdüm."

"İlginç."

Liv onayladı. "Hem de çok."

"Olivia bir sakıncası yoksa..." Kolunu ona uzattı. "Atlantik'in senin tarafında melezler var mı?"

Liv omzunu Macon'ın kolunun altına soktu ve benim görevimi devraldı. "Melezler mi? Sanmıyorum..."

Liv, Macon'la yürümeye devam ederken arkada kaldım. Lena'nın kolyesini cebimden çıkardım. Onu avucuma doladım ama Lena olmadan çok anlamsız görünüyorlardı. Kolye düşündüğümden çok daha ağırdı ya da ben düşüncelerimin ağırlığını hissediyordum.

Mağaranın girişinin üzerinde bulunan yamaçta durup etrafı inceledik. Deniz mağarası çok büyüktü ve siyah volkanik kayalardan oluşmuştu. Ay çok alçaktaydı, her an yere düşecekmiş gibi görünüyordu. Bir Karabasan sürüsü mağaranın

girişini koruyordu, siyah kayaların üzerine vuran dalgalar çizmelerine geliyordu.

Mağaradaki tek ilginç şey ay ışığı değildi. Siyah gölgeler halinde dönüp duran, suya doğru alçalan ve göğe yükselen Kızgınlar da vardı. Mağaranın girişinde ve açık olan tavanında dönüp duruyorlardı, doğaüstü bir su çarkına benziyorlardı. Sudan yükselmekte olan bir Kızgını izledim, dönen gölgesi suda yansıyordu.

Macon bu hayalete benzeyen şekilleri gösterdi. "Sarafine onları Kara Ateş'i körüklemek için kullanıyor."

Bir ordu. Ne kadar şansımız olabilirdi? Durum düşündüğümden de kötüydü, Lena'yı kurtarma umutlarım suya düşüyordu. Neyse ki Macon vardı. "Ne yapacağız?"

"İçeri girmenize yardım etmeye çalışacağım ama ondan sonra Lena'yı bulmanız gerekiyor. Asi sensin, yolu bilirsin." İçeri girmemize yardım etmek mi? Dalga mı geçiyordu?

"Bu bizimle gelmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Macon kayadan aşağı kayarak ucuna oturdu. "Bu doğru bir varsayım."

Öfkemi saklamaya gerek görmedim. "Dalga mı geçiyorsun? Kendin de söyledin. Sen olmadan Lena'yı kurtarabileceğimizi mi sanıyorsun? Güçsüz bir Cezbedici, hiçbir gücü olmayan bir Ölümlü, bir kütüphaneci ve ben? Kan Karabasanı sürüsü ve bir orduyu devirebilecek güce sahip olan Kızgınlara karşı mı? Ciddi misin? Bana bir planın olduğunu söyle."

Macon Ay'a baktı. "Size yardım edeceğim fakat bunu buradan yapmak zorundayım. Güven bana Bay Wate. Bu şekilde olması gerekiyor."

Ona bakarak durdum. Ciddiydi. Bizi içeri yalnız gönderecekti. "Bunun rahatlatıcı olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun."

"Aşağıda bekleyen bir savaş var ve o savaş ne bana ne de

pinarnarin

arkadaşlarına ait. O senin savaşın evlat. Sen Asisin, önemli bir misyonu olan bir Ölümlü. Seni tanıdığım günden beri savaşıyorsun; ADK'daki kadınlarla, Disiplin Kurulu ile, On Altıncı Ay'la hatta arkadaşlarınla. Bir yolunu bulacağından hiç kuşkum yok."

Yıl boyunca savaşmıştım ama artık bunu yapabileceğimi düşünmüyordum. Bayan Lincoln canını alacakmış gibi bakardı tabii alamayacağını herkes bilirdi. Bizi aşağıda bekleyense bambaşka bir hikâyeydi.

Macon cebinden bir şey çıkarıp avucuma bastırdı. "Bunu al. Elimde sadece bu var, son yolculuğum ani bir yolculuktu ve toparlanma fırsatı bulamamıştım." Elime bıraktığı minik altın dikdörtgene baktım. Kitap şeklinde bir minyatürdü ve kilidi vardı. Üzerine basınca açıldı. İçinde annemin resmi vardı, görüntülerdeki genç kız. Onun Lila Jane'i.

Gözleri daldı. "Bunca zamandır hep cebimdeydi. Bunu unutma." Üstü yıpranmış ve çizilmişti, o bugün cebindeydi çünkü her gün cebindeydi, hem de kim bilir kaç yıldır...

"Bunun sana güç vereceğinden eminim Ethan. Bana hep verdi. Sakın unutma, Lila Jane'imiz güçlü bir kadındı. Hayatımı kurtardı, mezardayken bile bunu başardı."

Fotoğraftaki bakışlarını tanıdım. Bu bakışları bir tek bana yönelttiğini düşünürdüm. Arabayla giderken yol işaretini yüksek sesle okuduğumda öyle bakmıştı, okumayı öğrendiğimi bilmiyordu. Amma'nın tereyağlı turtalarından birini gizlice tek başıma bitirip, Amma'nın gazabından daha beter bir karın ağrısıyla onun yatağında yattığım zaman da böyle bakmıştı. Okuldaki ilk günümde, ilk basket maçımda, ilk yaralanmamda da böyle bakmıştı.

Ve yine bakıyordu, küçücük bir kitabın içinden. Beni terk etmemişti. Macon da terk etmeyecekti. Belki de bir planı vardı. Ölümü bile kandırmıştı. Kitabı cebime, Lena'nın kolyesinin yanına koydum.

pinarnarin

"Bekle bir saniye." Link yaklaştı. "O küçük altın kitaba sahip olmana sevindim ama bütün Kan sürüsünün, bir Vampir çocuğun, Lena'nın annesinin ve de Abraham'ın orada olduğunu sen söyledin. Son baktığımda Han Solo ortalıklarda yoktu. Küçük bir kitaptan daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu düşünmüyor musun?"

Ridley arkamızda başıyla onaylıyordu. "Link haklı. Lena'yı kurtarmayı başarabilirsin ama önce ona ulaşman gerekiyor."

Link, Macon'a doğru eğilmeye çabaladı. "Bay Ravenwood bizimle gelip birkaç arkadaşı bizim adımıza devirebilir misiniz?"

Macon kaşını kaldırdı. Bu Link ile yaptığı ilk gerçek sohbetti. "Maalesef evlat, hapishane hayatı beni zayıf düşürdü..."

"Geçiş döneminde Link. Aşağı inemez. Çok kırılgan bir durumda." Liv hâlâ Macon'u ayakta tutan kişiydi.

"Olivia doğru söylüyor. Karabasanlar çok güçlü ve çok hızlıdır. Şu halimle onlarla kapışamam."

"Ama ben kapışabilirim." Ses hiçliğin içinden gelmişti ve son hızla karanlığın içinde belirdi. Boğazlı uzun siyah bir ceket ve siyah çizmeler giymişti. Kumral saçları rüzgârla savruluyordu.

Cenazede görmüş olduğum Ayartıcıyı hemen tanıdım. Leah Ravenwood, Macon'ın kız kardeşi. Macon da onu gördüğüne bizim kadar şaşırmıştı. "Leah?"

Onu tutarak kollarını beline sardı ve gözlerinin içine baktı. "Yeşil, öyle mi? Alışmak biraz zaman alacak." Başını onun omzuna, Lena'nın dayadığı gibi dayadı.

"Bizi nasıl buldun?"

Bir kahkaha attı. "Tünellerdeki tek konu sizsiniz. Büyük ağabeyimin, Abraham'ın safına geçtiğini duydum. Bunun seni hiç mutlu etmediğini de."

Macon'ın kız kardeşi, Arelia'nın Macon'ın babasını terk

ederken yanında New Orleans'a götürdüğü kızı. Hemşireler bundan bahsetmişti.

"Karanlık ve Aydınlık her zaman oldukları gibi kalmalılar."

Link arkalarından benimle göz göze geldi, ne sorduğunu anlamıştım. Savaş ya da kaç. Leah Ravenwood'un bizden ne istediği ve buraya neden geldiği henüz belli değildi. Hunting gibiyse ve rüyalar yerine kanla besleniyorsa son hızla kaçmamız gerekirdi. Liv'e baktım. Başını belli belirsiz iki yana salladı. O da emin olamıyordu.

Macon nadir gülümsemelerinden birini sergiledi. "Burada ne yapıyorsun hayatım?"

"Şartları eşitliyorum. Aile içerisindeki nitelikli kan davalarından hoşlandığımı bilirsin." Leah gülümsedi. Bileğini havada çevirdi ve elinde cilalı ahşaptan yapılmış bir değnek belirdi. "Ve elimde uzun bir sopa taşıyorum."

Macon duruyordu. Onun ne hissettiğini anlayamıyordum; rahatlamış mıydı, endişeli miydi? Ne olursa olsun kalakalmıştı. "Neden şimdi? Sen Büyücü işleriyle ilgilenmezsin."

Leah cebinden bir lastik çıkarıp saçlarını atkuyruğu yaptı. "Bu artık sadece Büyücülerin savaşı değil. Düzen zarar görürse hepimiz zarar görürüz."

Macon ona anlamlı gözlerle baktı, *çocukların yanında olmaz* bakışıydı bu. "Düzen zamanın başlangıcından bu yana var. Onun bozulması için bir Katalistten fazlası gerekir."

Leah gülümseyerek değneğini salladı. "Ve artık birinin Hunting'e nasıl davranılacağını öğretme zamanı geldi. Niyetim de bir Ayartıcının kalbi kadar saf." Macon bu fikre güldü. Durduğum yerden kulağa hiç komik gelmiyordu.

Karanlık ya da Aydınlık, Leah Ravenwood iki yolu da seçmiş olabilirdi, bunu umursamıyordum. "Lena'yı bulmamız gerekiyor."

pinarnarin

Leah değneğini kaldırdı. "Bunu söylemeni bekliyordum."

Link boğazını temizledi. "Eee, kabalık etmek istemem hanımefendi. Ama Ethan, Hunting'in aşağıda bir Kan sürüsüyle birlikte olduğunu söylemek istiyor. Beni yanlış anlamayın, sert bir duruşunuz var fakat hâlâ elinde sopa tutan bir kızsınız."

"Bu," - Leah değneğini Link'in burnuna uzattı - "bir Ayartıcı Değneği, sopa değil. Ve ben de bir kız değilim. Ben bir Ayartıcıyım. Bizim cinsimiz söz konusu olduğunda dişiler daha avantajlıdır. Erkeklerimizden daha hızlı, daha güçlü ve daha akıllı oluruz. Beni doğaüstü dünyanın peygamber böceği olarak düşün."

"Bunlar erkeklerinin kafasını koparan böcekler değil miydi?" Link kuşkuyla bakıyordu.

"Evet. Sonra da onları yerler."

Macon bir takım çekinceleri olmasına rağmen Leah'nın bizimle gelecek olmasına memnun gibiydi. Son dakika tavsiyelerini vermekten vazgeçmedi. "Leah, Larkin onu son gördüğünden bu yana epey büyüdü. Güçlü bir İllüzyonist oldu. Dikkatli ol. Olivia'nın söylediğine göre ağabeyimiz bir takım kafasızlardan oluşan bir sürüye sahip, Kan sürüsü."

"Üzülme ağabeyim. Benim de bir ev hayvanım var." Üzerimizdeki çıkıntıya baktı. Alman çoban köpeği boyutlarında, bir tür dağ aslanı kayaların üzerinde durmuş kuyruğunu sallıyordu. "Bade!" Kedi zıplayarak ağzını açtı ve keskin dişleri ortaya çıktı, sahibesinin yanına atladı. "Bade'in Hunting'in köpekleriyle karşılaşmak için sabırsızlandığından eminim. Kedilerle köpekler için ne derler bilirsiniz."

Ridley, Liv'e fısıldadı. "Bade, rüzgâr ve fırtınanın vudu tanrısıdır. Hiçbiriniz onunla dalaşmak istemezsiniz." Lena'yı hatırladım, yetmiş kiloluk bir kediye bakmaktan daha iyi bir fikirdi.

"Sessizce yaklaşmak ve pusuya düşürmek özel ilgi alanıdır." Leah kedinin kulaklarını okşadı.

Vahşi kediyi gören Lucille ona doğru koşarak oynamaya başladı. Bade, Lucille'i burnuyla dürttü. Leah eğilip onu kucağına aldı. "Lucille, nasılsın güzel kızım?"

"Büyük halalarımın kedisini nereden tanıyorsun?"

"Lucille doğduğunda ben yanındaydım. Annemin kedisiydi. Annem, Lucille'i Prue Hala'na tünellerde yolunu daha kolay bulması için verdi." Lucille, Bade'in pençeleri arasında yuvarlanıp duruyordu.

Leah'dan emin olamıyordum ama Lucille beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Kedi olmasına rağmen mükemmel bir yargılama yeteneğine sahipti.

Bir Büyücü kedisi. Bunu bilmem gerekirdi.

Leah değneğini kemerine sıkıştırdı, konuşmanın sona erdiğini anlamıştım. "Hazır mısın?"

Macon elini uzattı, tuttum. Bir an tutuşundaki gücü hissettim, tanımlayamayacağım bir tür sohbet yapmış gibiydik. Sonra elimi bıraktı ve ben de mağaraya döndüm, onu bir daha görüp görmeyeceğimi merak ediyordum.

Yola çıktım ve arkadaşlarım hemen arkamdaydı. Arkadaşlarım, bir Ayartıcı ve adını uçucu bir vudu tanrısından alan bir dağ aslanıydı. Yetmesini umdum.

pinarnarin

20.6

Kara Ateş

Yamacın dibine ulaştığımızda, mağaradan birkaç metre uzaklıkta olan bir kayalığın arkasına saklandık. Girişi korumakta olan iki Karabasan alçak sesle sohbet ediyorlardı. Yaralı yüzlü olanı Macon'ın cenazesinden hatırladım. "Harika." İki Kan Karabasanı ve daha içeri bile girmemiştik. Sürünün geri kalanı da çok uzaklarda olmamalıydı.

"Onları bana bırakın ama seyretmek istemeyebilirsiniz." Leah yanında duran Bade'e işaret etti.

Değnek havada bir şimşek gibi parladı. İki Karabasan da geldiğini göremedi. Leah ilk Karabasanı saniyeler içerisinde yere indirdi. Bade ise diğerinin üzerine atılarak onu yere mıhladı. Leah ağzını koluna silerek doğruldu, yere kanlı bir parça tükürdü. "Eski kan, yetmiş ya da yüz yıllık. Tadını alabiliyorum."

Link'in ağzı açık kaldı. "Bizim de bunu yapmamızı mı bekliyor?"

Leah ikinci Karabasanın boynuna eğilmeden önce bize elini salladı. "İlerleyin."

Kıpırdamadım. "Biz... yani ben ne yapacağım?"

"Savaş."

Mağaranın ağzı çok aydınlıktı, sanki içeride güneş parlıyordu. "Ben, bunu yapamam."

Link heyecan içinde mağaraya baktı. "Sen neden bahsediyorsun dostum?"

Arkadaşlarıma baktım. "Sizin dışarıda kalmanız gerektiğini düşünüyorum. Çok tehlikeli. Sizi bunun içine çekemem."

"Kimse beni hiçbir yere çekmiyor. Ben buraya..." Link, Ridley'e baktıktan sonra başını çevirdi. "Bunları temizlemek için geldim."

Ridley çamurlu saçlarını dramatik bir tavırla savurdu. "Ben de buraya senin yüzünden gelmedim Kısa Çöp. Kendine pay biçmeye kalkışma. Siz şapşallarla takılmak hoşuma gidiyor ama kuzenim için buradayım." Liv'e baktı. "Senin nasıl bir sebebin var?"

Liv'in sesi sakindi. "Kadere inanır mısın?"

Hepimiz Liv'e delirmiş gibi baktık ancak bizi umursamadı. "Ben inanırım. Kendimi bildim bileli Büyücü gökyüzünü inceliyorum ve değiştiğini gördüm. Güney Yıldızı'nı, On Yedinci Ay'ı, evdeki herkes selenometremle alay ederdi... bu benim kaderim. Burada olmam gerekiyor. Ne olacaksa... olsun."

"Anladım," dedi Link. "Bu her şeyi mahvedecek ve yakalanacak olsan da bazı şeyler yapılmaya değerdir."

"Onun gibi bir şey."

Link parmaklarını çıtırdattı. "Plan nedir?"

İkinci sınıftayken Twinkie'sini otobüste benimle paylaşan en yakın dostuma baktım. Onun benimle birlikte mağaraya girip ölmesine gerçekten izin verecek miydim? "Plan falan yok. Benimle gelemezsiniz. Asi olan benim. Bu benim sorumluluğum, sizi ilgilendirmez."

Ridley gözlerini devirdi. "Anladığım kadarıyla bu Asi işi bana adam gibi anlatılmamış. Süper güçlerin falan yok. Bir

pinarnarin

sıçrayışta binalara tırmanamazsın ya da büyülü kedinin yardımıyla Karanlık Büyücülerle savaşamazsın." Lucille bacaklarımın arkasından ona baktı. "Temel olarak yüce bir rehber konumundasın ve Karanlık Büyücülerle kapışabilmek için şurada duran Mary Poppins'ten daha güçlü değilsin."

"Suadam." Link öksürerek bana göz kırptı.

Şu ana kadar susarak izlemekte olan Liv, "Doğru söylüyor Ethan. Bunu tek başına yapamazsın," dedi.

Ne yapmaya çalıştıklarının farkındaydım ya da ne yapmadıklarının. Gitmiyorlardı. Başımı iki yana salladım. "Siz gerçekten salaksınız."

Link sırıttı. "Ben 'sonuna kadar cesurdu' derdim."

Mağaranın duvarına yapışarak ayın tavandaki çatlaklardan süzülüşünü takip ettik. Köşeyi dönünce ışınlar olamayacağı kadar parlaklaştı, altımızdaki odun dizili yakma alanını görebiliyordum. Mağaranın tam ortasındaydı, altın renkli alevler ağaçların üst üste dizilerek oluşturdukları piramidi yalıyordu. Mayaların sunağına benzeyen taş bir tabla vardı, görünmez tellerle odunların üzerine tutturulmuş gibiydi. Yıpranmış taş basamaklar bu sunağa çıkıyordu. Karanlık Büyücülerin üzerine işlenen şekiller, çember mağaranın arka duvarına da çizilmişti.

Sarafine'in bedeni sunağın üzerinde uzanmıştı, ormanda ilk belirdiği şekilde yatıyordu. Başka hiçbir şey aynı değildi. Çatıdan inen ay ışığı bedenine çarpıyor ve oradan bir prizmaya çarpmış gibi her yana dağılıyordu. Ayın ışığını tutarak onu zamanın dışına çekiyordu -Lena'nın On Yedinci Ay'ını. Üzerindeki altın elbise, binlerce metalik pulun bir araya getirilmesiyle oluşmuş gibiydi.

Liv nefesini tuttu. "Böyle bir şeyi hiç görmedim."

Sarafine bir tür transtaydı. Bedeni taştan birkaç santim

yukarda duruyordu, elbisesi sunaktan aşağı bir şelale gibi dökülüyordu. Yoğun bir gücü üzerinde toplar gibiydi.

Larkin yığının diğer ucundaydı. Onun taş basamaklara yaklaşmasını izledim. Taş basamaklara ve...

Lena.

Alevlerin üzerinde kolları iki yana açılmış yatıyordu, gözleri kapalıydı. Başı John Breed'in kucağındaydı ve bilinci kapalı gibiydi. John Breed farklı görünüyordu - boş. Sanki o da başka bir transtaydı.

Lena titriyordu. Buradan bile ateşin ısıran soğuğunu hissedebiliyordum. Donuyor olmalıydı. Karanlık Büyücüler yığının etrafında toplanmışlardı. Onları tanımıyordum ama sarı gözlerine bakarak hepsinin Karanlık olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim.

Lena! Beni duyabiliyor musun?

Sarafine'in gözleri aniden açıldı. Büyücüler şarkı söylemeye başladılar.

"Liv, ne oluyor?" diye fısıldadım.

"Belirleyici Ay'ı çağırıyorlar."

Ne olacağını anlamak için söylediklerini anlamama gerek yoktu. Sarafine On Yedinci Ay'ı çağırıyordu ve Lena seçimini, bir çeşit Kara büyünün etkisi altındayken yapmak zorunda kalacaktı. Ya da suçluluk duygusu altında.

"Ne yapıyorlar?"

"Sarafine tüm gücünü Kara Ateş'in enerjisini Ay'a yönlendirmek için kullanıyor." Liv sahneye odaklanmıştı, her detayı beynine kazıyordu. Bu içindeki Koruyucuydu, her şeyi kayıt altına alması gerekiyordu.

Kızgınlar mağaranın içinde daireler çiziyor, duvarları devirecekmiş gibi görünüyorlardı - döndükçe güç ve kütle kazanıyorlardı. "Oraya inmemiz gerek." Liv başıyla onayladı ve Link Ridley'in elini tuttu.

Gölgelere saklanarak kenardan aşağı inmeye devam ettik

pinarnarin

ve ıslak kumların üzerine ulaştık. Şarkının durduğunu fark ettim. Büyücüler sessizlik içinde Sarafine ve yığına odaklanmışlardı, hepsi aynı büyünün etkisi altındaydı.

"Şimdi ne olacak?" Link solgun görünüyordu.

Çemberin ortasında bir figür belirdi. Kim olduğunu tahmin etmekte zorlanmadım, üzerinde görüntülerdeki pazar giysisi ve ince kravatı vardı. Üzerindeki yazlık beyaz giysiyle Karanlık Büyücülere ve Kızgın sarmalına hiç uymuyordu.

Abraham, yer altındaki onca Kızgını yukarı çağırabilecek güce sahip olan yegâne Karabasan. Larkin ile Hunting arkasında duruyorlardı, mağarada bulunan bütün Karabasanlar diz çöktüler. Abraham ellerini girdaba doğru kaldırdı. "Zamanı geldi."

Lena! Uyan!

Yığını çevreleyen alevler yükseldi. Tam önünde duran John Breed, Lena'yı uyandırmak için dikkatle kaldırdı.

L! Kaç!

Lena etrafına bakındı, kendine gelememişti. Sesime tepki vermedi. Duyduğundan emin olamadım. Hareketleri çok dengesizdi, nerede olduğunun farkında değil gibiydi.

Abraham, John'a uzandı ve elini tutarak yavaşça havaya kaldırdı. John sarsıldı ve Lena'yı kollarına alarak ipleri başkasının elinde olan bir kukla gibi havaya kaldırdı.

Lena!

Lena'nın başı yana düştü ve gözleri yeniden kapandı. John onu merdivenden yukarı taşıdı. O kibirli tavrı yoktu. Zombiye benziyordu.

Ridley biraz daha yaklaştı. "Lena kendinde değil. Ne olduğunu bile bilmiyor. Bu ateşin etkisi."

"Neden kendinden geçmesini istiyorlar? Kendini *belirlemek* için aklının başında olması gerekmez mi?" Bunun şart olduğunu sanıyordum.

Ridley ateşe baktı. Sesi ona hiç uymayan bir ciddilikteydi

ve benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. "*Belirlenme* sadece istemeyi gerektirir. Seçimini kendisi yapacak." Ridley'in sesi garipti. "Tabii..."

"Tabii ne?" Ridley'i konuşturmaya çalışacak vaktim yoktu.

"Tabii şu ana kadar yapmadıysa." Bizi geride bırakmıştı. Kolyesini çıkarmıştı. John Breed ile kaçmıştı.

"Yapmadı," dedim son hızla. Lena'yı tanıyordum. Bunların bir sebebi olmalıydı, her şeyin. "Yapmadı."

Ridley bana baktı. "Umarım sen haklı çıkarsın."

John sunağa ulaştı, Larkin arkasındaydı. Larkin, On Yedinci Ay'ın altında Sarafine ile Lena'ya bağlandı.

Kalbim çok hızlı atıyordu. "Lena'yı oradan almalıyım. Bana yardım edebilir misiniz?"

Link ellerine birer adet taş aldı, onları kullanacak kadar yaklaşırsa hasar verecek boyutta taşlardı. Liv hızla defterini karıştırdı. Ridley de bir lolipop açarak omuz silkti. "Ya tutarsa?"

Arkamdan bir ses geldi. "O Kızgınları bulundukları yere çivilemeden oraya varman mümkün değil. Ve sana bunu nasıl yapacağını öğrettiğimi hiç sanmıyorum." Dönmeden önce gülümsedim.

Bu Amma idi, yanında acil yardım ekibini de getirmişti. Arelia ile Twyla yanında duruyordu, bu üç yaşlı kadın Üç Kader Tanrıçası'na benziyorlardı. İçime huzur dolmuştu, Amma'yı bir daha görebileceğimi hiç sanmıyordum. Ona sımsıkı sarıldım ve o da bana, sonra şapkasını düzeltti. Tam o sırada, ninenin eski moda önden bağlı botlarıyla Arelia'nın önüne geçtiğini gördüm.

Dört Kader Tanrıçası.

"Efendim." Nineyi başımla selamladım. O da beni selamladı, Ravenwood'un verandasında bana çay ikram ediyormuş gibi bir tavrı vardı. Bir anda panikledim, Ravenwood'da değildik. Amma, Arelia ve Twyla da Üç Kader Tanrıçası değildi. Onlar üç tarihi eserdi, varis çorabı giyen, kemikleri sayılan Güneyli yaşlı hanımefendilerdi, yaşları muhtemelen elli ile iki yüz arasındaydı. Nine de daha genç değildi. Bu Dört Kader Tanrıçası'nın savaş alanında hiç işi yoktu.

İşin aslında, bir Wate dışında hiç kimsenin işi yoktu.

Amma'nın elinden kurtuldum. "Burada ne yapıyorsun? Bizi nasıl buldun?"

"Burada ne mi yapıyorum?" Amma diklendi. "Ailem Barbados'tan buraya geldiğinde, sen Yüce Tanrı'nın aklında bile yoktun. Bu adaları mutfağım kadar iyi bilirim."

"Burası bir Büyücü adası Amma. Sea Islands'dan bir tanesi değil."

"Elbette öyle. Görülmemesi gereken bir adayı başka nereye saklardın?"

Arelia elini Amma'nın omzuna koydu. "Amma haklı. Büyük Bariyer, Sea Islands'ın arasında saklı. Amarie Büyücü olmayabilir fakat o da kardeşim ve benim gibi görme yeteneğine sahip."

Amma başını öyle bir salladı ki yerinden kopacağını düşündüm. "Seni bu bataklıkta, yarı beline gömülmüş bir halde yalnız bırakacağımı düşünmedin herhalde?" Kollarımı yeniden ona dolayarak sımsıkı sarıldım.

"Bizi nerede bulacağınızı nasıl bildiniz efendim? Biz burayı bulana kadar akla karayı seçtik." Link ya hep bir adım önde ya da hep bir adım gerideydi. Dördü birden ona karşılarında bir aptal varmış gibi baktılar.

"Sizin bu şekilde ortalığı birbirine katmanızdan sonra mı? Hem de annemin annesinden de eski olan sihirle? Gatlin acil telefon hattına başvursanız daha iyi olurdu." Amma, Link'e bir adım yaklaştı ve Link de ondan bir adım geri kaçtı. Beni bırakmamıştı. Aslında ne söylemek istediğini çok iyi biliyor-

pinarnarin

dum: Sizi seviyorum ve daha fazla gururlanamazdım. Ve eve döndüğünüzde bir ay süreyle cezalandırılacaksınız.

Ridley, Link'e yaklaştı. "Bir düşün bakalım. Bir Ruhçağıran, bir Falcı ve bir Kâhin. Hiç şansımız yoktu."

Amma, Arelia, nine ve Twyla son hızla Ridley'e döndüler. O kızararak saygıyla bakışlarını yere indirdi. "Burada olduğuna inanamıyorum Twyla Teyze." Yutkundu. "Ve Nine."

Nine, Ridley'in çenesini tutarak parlak mavi gözlerinin içine baktı. "Demek doğru." Hafifçe gülümsedi. "Geri dönmene sevindim çocuk." Ridley'i yanağından öptü.

Amma böbürlenir gibi bakıyordu. "Söylemiştim. Kartlarda çıkmıştı."

Arelia da onayladı. "Yıldızlarda da."

Twyla öksürdü ve fısıldamaya başladı. "Kartlar sadece yüzeysel şeyleri gösterir. Burada çok daha derin bir durum var, kemik yarayı delip çıkmış." Yüzünde bir gölge belirdi.

Twyla'ya baktım. "Ne?" Cevap vermek yerine gülümsedi ve gölge yok oldu.

"Sana La Bas'tan yardım gerekli." Twyla elini başının üzerinde ileri geri salladı. İşe geri dönme vakti.

"Diğer Dünya," diye tercüme etti Arelia.

Amma yere diz çöktü ve içinde kemikleriyle tılsımlarının bulunduğu keseyi açtı. Ameliyat aletlerini hazırlayan bir cerraha benziyordu. "Bu tür bir yardımı çağırmak kesinlikle benim işim."

Arelia bir çıngırak çıkardı, Twyla yere oturarak yerleşti. Amma kemiklerini döktü ve turşu kavanozlarından birini açmaya çalıştı. "Güney Carolina mezarlık toprağı. En iyisi. Evden getirdim." Kavanozu elinden alıp açarken onu bataklıkta izlediğim geceyi hatırladım. "Kızgınları halledebiliriz ama Sarafine ile bir halta yaramaz, kardeşini durduramayız. Olsa olsa biraz güçlerini azaltabiliriz."

Nine ateşi körükleyerek dönüp duran Kızgınlara baktı.

pinarnarin

"Aman Tanrım Amarie, abartmıyormuşsun. Gerçekten çok fazlalar." Bakışlarının Sarafine'den hareketsiz yatan Lena'ya kaydığını gördüm, alnındaki kırışıklıklar arttı. Ridley onun elini bıraktı ama yanından ayrılmadı.

Link huzur dolu bir nefes verdi. "Dostum, önümüzdeki pazar kesinlikle kiliseye gideceğim." Cevap vermedim ama ben de pek farklı düşünmüyordum.

Amma başını yerden kaldırdı. "Onları ait oldukları yere geri göndereceğiz."

Nine ceketini düzeltti. "Sonra da ben kızımla ilgileneceğim."

Amma, Arelia ve Twyla ıslak taşların üzerine bağdaş kurup el ele tutuştular. "Her şey sırayla. Önce şu Kızgınlardan kurtulalım."

Nine geri çekilerek onlara biraz daha yer açtı. "Bu çok iyi olur Amarie."

Üç kadın da gözünü kapadı. Amma'nın sesi, ortalıkta dolanıp duran Karanlık büyünün homurtusuna rağmen son derece güçlü ve pürüzsüzdü. "Abner Amca, Delilah Teyze, Ivy Teyze ve Büyükanne Sulla, sizin aracılığınıza bir an önce ihtiyacımız var. Sizi buraya çağırıyorum. Bu dünyaya gelin ve buraya ait olmayanları buradan silin."

Twyla'nın gözleri yine kafasının arkasına kadar gitti ve şarkısını söylemeye başladı.

"LES LOIS, ruhlarım, kılavuzlarım. Gölgeleri dünyanızdan diğerine geçiren köprüyü yıkın."

Twyla kolunu başının üzerine kaldırdı. "ENCORE!"

"Tekrar," dedi Arelia dilimize çevirerek.

"LES LOIS, ruhlarım, kılavuzlarım. Gölgeleri dünyanızdan diğerine geçiren köprüyü yıkın."

Twyla, Fransızca ile benzer olan bir dilde şarkısına devam etti, Amma ile Arelia da ona eşlik etti. Sesleri üst üste biniyordu. Mağaranın tavanındaki yarıktan görünen ay ışığını sarmış olan karanlık daha da karardı, kendi fırtına bulutlarını yaratıyorlardı sanki. Ama çağırdıkları bir fırtına bulutu değildi. Başka tür bir girdap oluşturuyorlardı, karanlık önlerinde yerden yükselen mükemmel şekilli bir kasırgaya dönüşüyordu. Bir an oluşan bu girdabın Kızgın ve Karabasanları etkilemeden önce bizi yok edeceğini düşündüm.

Onlardan kuşkulanmamam gerektiğini bilmem gerekirdi. Greatler'in hayaletleri ortaya çıkmaya başladı: Abner Amca, Delilah Teyze, Ivy Teyze ve Kâhin Sulla. Kum ve topraktan oluşuyorlardı, bedenleri yavaş yavaş örülüyordu.

Üç Tanrıça tekerlemesine devam etti.

"Gölgeleri dünyanızdan diğerine geçiren, köprüyü yıkın"

Saniyeler içerisinde ortalık diğer taraftaki ruhlarla doldu, Şeffaflar. Kozasından çıkan kelebekler gibi topraktan yükseliyorlardı. Greatler ve ruhlar, Kızgınları etkileyerek bu karanlık yaratıkların çığlıklar atarak kaçışmalarına sebep oldular. O çığlığı tünellerden hatırlıyordum.

Greatler büyümeye başladı. Sulla çok iriydi, kolyeleri halata benziyordu. Abner Amca'ya tek gereken bir şimşek ve ehramdı, onlar da olsa tepemizde ışıyan Zeus'a benzeyecekti. Kızgınlar Kara Ateş'in alevlerinin içinden fırlamaya başladılar, göğü delen siyah şeritlere benziyorlardı. Bir anda çığlıklar kesildi. Greatler onları, Twyla'nın mezarlıkta Şeffafları içine çektiği gibi içlerine çektiler.

Kâhin Sulla, öne doğru kayarak ağır yüzükler taşıdığı parmaklarından birini fırtınanın içinde dönerek çığlık atamakta olan sonuncu Kızgına doğru uzattı. "Köprüyü yıkın!"

Kızgınlar gitmişti arkalarında siyah bir bulut, Kâhin Sulla

pinarnarin

ve Greatler kalmıştı. Sulla son sözlerini söylerken ay ışığında parlıyordu. "Kan her zaman kandır. Zaman bile onu bağlayamaz."

Greatler yok oldu ve kara bulut dağıldı. Sadece Kara Ateş'ten çıkan dumanlar kaldı. Ateş hâlâ yanıyordu, Sarafine ile Lena da hâlâ sunağın üzerinde yatıyorlardı.

Kızgın girdabı yok olmuştu, değişen bir şey daha vardı. Artık sessizce sıramızı beklemiyorduk. Mağaradaki bütün Karabasanların ve Karanlık Büyücülerin gözleri bize çevrilmişti. O köpek dişleri ve parlak sarı gözler.

İstesek de istemesek de partiye dâhil olmuştuk.

20.6

On Yedi Ay

İlk harekete geçen Kan Karabasanları oldu, birer birer gözden kaybolarak sürü halinde yeniden belirdiler. Macon'ın cenazesindeki Yaralıyüzü tanıdım. Önde duruyordu, siyah gözleriyle hesap yapıyordu. Hunting görünürde yoktu, bu basit kıyım için o çok önemli bir kişilikti. En önde Larkin vardı, siyah yılanı koluna dolanıyordu. Komutan yardımcısı.

Birkaç saniye içinde etrafımızı sardılar, kaçabileceğimiz bir yer yoktu. Önümüzde sürü ve arkamızda mağara duvarı vardı. Amma Karabasanlarla arama girdi, onları elleriyle öldürmek gibi bir niyeti vardı. Fırsatı olmadı.

"Amma!" Bağırdım ama geç kalmıştım.

Larkin elinde bir bıçakla birkaç santim ötesindeydi ve bıçak hiç de illüzyon gibi durmuyordu. "Sen tam bir baş belasısın yaşlı kadın, bunu biliyor muydun? Ölü akrabalarınla birlikte her işe burnunu sokup duruyorsun. Artık onlara katılma zamanın geldi."

Amma kıpırdamadı. "Larkin Ravenwood, diğer dünyaya geçme zamanın geldiğinde, kendini şu an olduğundan çok daha kötü hissedeceksin."

pinarnarin

"Söz mü?" Larkin'in Amma'ya saldırmak üzere kolunu kaldırdığını ve omuz kaslarının gerildiğini gördüm.

O darbesini indirmeyi başaramadan önce Twyla avucunu açtı ve ortalık beyaz tozla doldu. Larkin çığlık atarak bıçağı elinden düşürdü ve gözlerini elinin tersiyle silmeye çalıştı.

"Ethan, dikkat et!" Link'in sesini duydum, her şey sanki ağır çekim gerçekleşiyordu. Sürünün üzerime geldiğini gördüm ve yeni bir şey duymaya başladım. Bir homurtu olarak başlayan ses yükseldi. Tam önümüzde yeşil bir ışık belirdi. Bu Macon'ı serbest bırakmadan hemen önce Arklambasından çıkan yeşil ışıkla aynıydı.

Macon olmalıydı.

Homurtu yükselmeye devam etti, ışık onlara doğru ilerledikçe Kan Karabasanları geri çekildiler. Herkes iyi mi diye etrafıma bakındım.

Link öne eğilmişti, kusacak gibiydi. "Çok yakındı." Ridley hafifçe onun sırtına vurduktan sonra Twyla'ya döndü.

"Larkin'e ne attın? Özel bir malzeme mi?"

Twyla boynundaki kırka yakın sayıdaki kolyelerden birinin boncuklarıyla oynayarak gülümsedi. "Özel bir malzemeye gerek yok, *cher*."

"Neydi o zaman?"

"*Sel manje*." Kırık aksanıyla konuşmuştu ve Ridley hiçbir şey anlamamıştı.

Arelia gülümsedi. "Yemek tuzu."

Amma kolumu yakaladı. "Sana tuzun bütün kötü ruhları uzak tutacağını söylemiştim. Kötü çocukları da."

"Gitmemiz gerekiyor. Fazla zaman yok." Nine basamaklara koştu, bastonu elindeydi. "Ethan, benimle gel." Nineyi sunağa kadar takip ettim, ateşten çıkan duman her yanımı sarmıştı. Hem zehirli hem de boğucuydu.

Tepeye ulaştık. Nine bastonunu Sarafine'e doğru uzattı ve bir anda bastondan sarı bir ışık çıktı. Rahatladım. Nine bir

Empatikti. Kendine ait güçleri yoktu ama başkalarının gücünü kullanabiliyordu. Şu an devraldığı güç ise odadaki en tehlikeli kadının gücüydü - kızı Sarafine'in.

Tüm enerjisini On Yedinci Ay'ı çağırmak için Kara Ateş'e yöneltmiş olan kişinin.

"Ethan, Lena'yı al!" diye bağırdı nine. Sarafine ile bir çeşit parapsikolojik bağ kurmuştu.

Duymam gereken tek şey buydu. Lena ile annesini birbirine bağlayan ipleri tutarak düğümleri çözmeye başladım. Lena'nın bilinci pek yerinde değildi, vücudu dondurucu taşın üzerindeydi. Ona dokundum. Buz gibiydi, Kara Ateş'in soğukluğunu iliklerimde hissettim, vücudum hissizleşmeye başlamıştı.

"Lena uyan. Benim." Onu sarstım, başı iki yana gidip geldi, yüzü kıpkırmızıydı. Kollarımı sararak onu kaldırırken içimde kalan son ısıyı ona vermeye çalıştım.

Gözleri açıldı. Konuşmaya çalışıyordu. Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ethan..." Göz kapakları çok ağırdı, gözleri yeniden kapandı. "Git buradan."

"Hayır." Onu kollarımın arasında tutarak öptüm. Ne olduğu önemli değildi, şu an her şeye değerdi. Onu yeniden kollarımın arasında tutmak.

Sensiz hiçbir yere gitmiyorum.

Link'in çığlığını duydum. Bir Karabasan güçlü ışık duvarından kaçmayı başarmıştı. John Breed, Link'in hemen arkasındaydı, Link'in boğazına sarılmıştı köpek dişleri ortadaydı. Gözlerinde hâlâ transta gibi bir parıltı vardı. Bunun dumanın etkisi olup olmadığını merak ettim. Ridley dönerek John'un sırtına atladı, bir yandan da ona vuruyordu. Onu gafil avlamış olmalıydı, çünkü Ridley onu devirebilecek kadar güçlü değildi. Üçü birden yere yuvarlandılar, birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışıyorlardı.

Daha fazlasını görmeme gerek yoktu, bu kadarı nasıl bir

pinarnarin

tehlike içinde olduğumuzu anlamama yetmişti. O doğaüstü koruma kalkanının ne kadar daha dayanacağını bilemiyordum, çünkü onu yaratan Macon'dı.

Lena bu işi bitirmeliydi.

Ona baktım. Gözlerini açtı ama arkama baktı, beni görmüyordu sanki.

Lena. Şimdi pes edemezsin. Şimdi...

Sakın söyleme.

Bu senin Belirleyici Ay'ın.

Hayır. O onun Belirleyici Ay'ı.

Fark etmez. O senin On Yedinci Ay'ın L.

Bana boş gözlerle baktı.

Onu Sarafine yükseltti. Ben bunların hiçbirini istemedim.

Seçmek zorundasın, yoksa sevdiğimiz herkes burada öldürülebilir.

Gözlerini kaçırdı.

Ya hazır değilsem?

Bundan kaçamazsın Lena. Artık olmaz.

Anlamıyorsun. Bu bir seçim değil. Bir lanet. Aydınlık olursam Ridley ve ailemin yarısı ölecek. Karanlık olursam Ninem, Del Teyze, kuzenlerim... hepsi ölecekler. Bu nasıl bir seçim hakkı?

Onu daha sıkı tuttum, tüm gücümü ona verip acısını almak istiyordum.

"Bu sadece senin yapabileceğin bir seçim." Onu ayağa kaldırdım. "Şu olanlara bir bak. Sevdiğin insanlar şu an yaşamları için savaşıyorlar. Bunu durdurabilirsin. Sadece sen."

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Neden?" Bağırmaya başlamıştım.

"Çünkü ne olduğumu bilmiyorum."

Gözlerine baktım ve yine değiştiler. Biri yemyeşil diğeri de altın.

"Bana bak Ethan. Karanlık mı yoksa Aydınlık mıyım?"

Ona baktım, ne olduğunu biliyordum. Sevdiğim kız. Hep seveceğim kız.

Farkında olmadan cebimdeki altın kitabı tuttum. Sıcaktı, annemin bir parçası benimle yaşıyordu sanki. Kitabı Lena'nın eline bıraktım ve vücudunun ısındığını hissettim. Onun da bunu hissetmesini istiyordum - kitabın içindeki aşkı, hiç ölmeyecek türden bir aşkı.

"Senin ne olduğunu biliyorum Lena. Yüreğini biliyorum. Bana güven. Kendine güven."

Lena küçük kitabı elinde tuttu. Yeterli değildi. "Ya yanılıyorsan Ethan? Nasıl bilebilirsin?"

"Biliyorum çünkü *seni* tanıyorum."

Elini bıraktım. Ona bir şey olmasına dayanamazdım fakat bunu engelleyemezdim de. "Lena, bunu yapmak zorundasın. Başka yolu yok. Keşke olsaydı ama yok."

Mağaraya baktık. Ridley başını kaldırdı ve bir an bizi gördüğünü düşündüm.

Lena bana baktı. "Ridley'in ölmesine izin veremem. Yemin ederim ki değişmeye uğraşıyor. Zaten çok kişiyi kaybettim."

Zaten Macon Dayı'yı kaybettim.

"O benim suçumdu." Hıçkırarak bana sarıldı.

Ona Macon'ın yaşadığını söylemek istiyordum ama Macon'ın sözlerini hatırladım. Hâlâ geçiş dönemindeydi. İçinin Karanlık olması hâlâ mümkündü. Lena yaşadığını ve onu yeniden kaybetme riski olduğunu öğrenirse asla Aydınlık olmayı seçmezdi. Onu ikinci kez öldüremezdi.

Ay, Lena'yı aydınlatmaya başlamıştı. Birazdan *belirlenme* başlayacaktı. Verilmesi gereken bir karar vardı ve bunu yapmayacağından korkuyordum.

Ridley merdivenin tepesinde belirdi, nefes nefeseydi. Lena'yı benden kaparak ona sarıldı. Yüzünü Lena'nın ıslak yanağına bastırdı. İyi ya da kötü ne olursa olsun kardeşlerdi

pinarnarin

Hep öyle olmuşlardı. "Lena beni dinle. Seçmek zorundasın." Lena acıyla bakışlarını kaçırdı. Ridley kuzeninin suratını yakalayıp onu kendine bakmaya zorladı. Lena hemen gördü. "Gözlerine ne oldu?"

"Bir önemi yok. Beni dinlemek zorundasın. Bugüne kadar hiç asil bir tavır sergiledim mi? Bir kez olsun arabada ön koltuğa oturmana izin verdim mi? On altı yıl boyunca sana pastamdan dilim ayırdım mı? Ayakkabılarımı sana kullandırdım mı?"

"Ayakkabılarından hep nefret etmişimdir zaten." Lena'nın yanağından aşağı bir damla yuvarlandı.

"Ayakkabılarımı seversin." Ridley gülümseyerek kan içindeki eliyle Lena'nın yüzünü sildi.

"Ne dersen de. Bunu yapmayacağım." Gözleri birbirine kenetlendi.

"Ne kadar bencil olduğumu biliyorsun Lena ve ben sana bunu yapman gerektiğini söylüyorum."

"Hayır."

"Güven bana. Bu en iyi çözüm. İçimde bir yerlerde hâlâ Karanlık varsa bana büyük bir iyilik yapmış olacaksın. Daha fazla Karanlık olmak istemiyorum ama Ölümlü olmak da istemiyorum. Ben bir Cezbediciyim."

Lena'nın gözlerindeki ifadeyi gördüm. "Ama bir Ölümlüysen zaten..."

Ridley başını iki yana salladı. "Bunu bilmenin bir yolu yok. Karanlık bir kez içine işlediyse sen de bilirsin..." Sesi yok oldu.

Macon'ın ne dediğini hatırladım. *Karanlık bizi umduğumuz kadar kolay terk etmez.*

Ridley, Lena'yı sımsıkı kucakladı. "Hadi ama! Önümüzdeki yetmiş ya da seksen yıl ne yapacağım? Beni, Link'le Külüstür'ün arkasında sevişerek boktan Gatlin'de takılırken düşünebiliyor musun? Ya da fırının nasıl çalıştığını bulmaya

çabalarken?" Sesi titremeye başlamadan önce gözlerini kaçırdı. "O iğrenç kasabada doğru düzgün bir Çin yemeği bile yok."

Lena onun elini tuttu, Ridley de o eli sıktıktan sonra elini yavaşça geri çekti ve Lena'nın elini benim elimin içine yerleştirdi.

"Ona benim için iyi bak Kısa Çöp." Ben ağzımı bile açamadan aşağı inmeye başlamıştı.

Korkuyorum Ethan.

Buradayım L. Hiçbir yere gitmiyorum. Bu işi halletmelisin.

Ethan...

Yapabilirsin L. Kendini belirle. Kimse sana yol gösteremez. Sen yolunu biliyorsun.

Sesime bir ses daha eklendi, çok uzaklardan bir yerden, benimkiyle birleşti.

Annem.

Birlikte Lena'ya söyledik, o çalınmış anda ne yapması gerektiğini değil sadece yapabileceğini söyledik.

Kendini belirle, dedim.

Kendini belirle, dedi annem.

Ben benim, dedi Lena. *Benim.*

Ay'dan kör edici bir ışık yükseldi, duvarları sarsan bir ses patlaması. Ay ışığından başka hiçbir şeyi göremiyordum. Lena'nın korkusunu ve acısını hissettim, her yanıma dalga dalga yayıldı. Her kaybı ve hatası ruhuna kazınmıştı, bir dövme gibiydi. Öfke ve terk edilmişlikten, kalp kırıklığı ve gözyaşlarına.

Ay ışığı mağarayı doldurdu, saf ve kör edici. Lena'ya baktım, yanaklarından yaşlar süzülüyor ve gözleri parlıyordu, gerçek renginde olmayan gözleri.

Biri yeşil biri altın.

Ayla yüzleşmek için başını arkaya attı. Bütün vücudu ışığa büründü, ayakları yerden kesildi. Aşağıda kavga durdu. Kimse konuşmadı, kimse kıpırdamadı. Orada bulunan bütün Büyücü ve iblisler ne olacağını bilerek kaderlerinin ne olacağını beklediler. Ay titreşerek bütün mağarayı ışıkla doldurdu.

pinarnarin

Ay büyümeye devam etti. Rüyalardaki bir an gibi ikiye ayrıldı, tam Lena'nın durduğu yerden ayrılmıştı. Arkasındaki ışığın içinde dev ışıklı bir kelebek belirdi, kanatlarının biri yeşil biri sarıydı.

Mağarada bir kırılma sesi yankılandı ve Lena çığlık attı.

Işık yok oldu. Kara Ateş yok oldu. Sunak yoktu, ağaçlardan oluşan yakma alanı yoktu, toprağın üzerinde duruyorduk.

Hava sakindi. Bittiğini düşündüm ama yanılıyordum.

Şimşek göğü ikiye böldü ve iki ayrı yola gitti ve hedeflerini aynı anda vurdu.

Larkin.

Yüzü korkuyla gerildi, vücudu dona kaldı ve kararmaya başladı. İçten dışa yanıyordu sanki. Teninde siyah yanıklar belirdi ve sonunda toza dönerek mağaranın zeminine dağıldı.

İkincisi tam ters yöne giderek Twyla'yı vurdu.

Gözleri yine kafasının arkasına doğru yuvarlandı. Yere devrildi, ruhu onu terk ederek bir kenara fırlatmış gibiydi. Toza dönüşmedi. Twyla içinden yükselirken cansız bedeni yerde kaldı, Twyla yavaş yavaş saydamlaştı ve parlamaya başladı.

Bir sis bulutu oluştu ve zerreler yerine yerleşerek Twyla'ya canlıymış gibi bir görüntü kazandırdı. Bu yaşamda ne yaptıysa hepsi sona ermişti. Hâlâ burada olma sebebi burada olmayı seçmesiydi. Twyla bu dünyada kalmak zorunda değildi. Özgürdü. Çok huzurluydu, bilmediğimiz bir şeyi bilir gibiydi.

Mağaranın tepesindeki yarıktan Ay'a doğru yükselirken durdu. Bir an orada ne yaptığını anlayamadım.

Elveda, cher.

Bunu söyledi mi ben mi hayal ettim bilemedim, ışıklı eli-

ni uzatarak gülümsedi. Ben de elimi havaya kaldırarak onun aya gidişini izledim.

Büyücü gökyüzünde bir yıldız belirdi - bir anlığına görmeyi başardığım gökyüzünde. Güney Yıldızı. Gökyüzündeki yerine dönmüştü.

Lena seçimini yapmıştı.

Kendini *belirlemişti*.

Bunun ne anlama geldiğinden emin olamasam da hâlâ benimle olduğunu biliyordum. Onu kaybetmemiştim.

Kendini belirle.

Annem bizimle gurur duyuyor olmalıydı.

pinarnarin

21.6

Karanlık ve Aydınlık

Lena dimdik durdu, aya karşı duran kara bir siluet. Ağlamadı, bağırmadı. Ayakları yerdeydi, bu gece beliren ve mağarayı ikiye bölen dev çatlağın her iki yanında.

"Ne oldu?" Liv soran gözlerle Amma ile Arelia'ya bakıyordu.

Lena'nın bakışlarını taşların arasındaki açıklığa doğru takip edince sessizliğinin sebebini anladım. Şoktaydı, o tanıdık yüze bakıyordu.

"Görünüşe bakılırsa Abraham, düzeni bozmaya çalışıyordu." Macon, yavaş yavaş yerine çekilmeye başlayan Ay'ın ışığında mağaranın girişinde duruyordu. Leah ile Bade yanındaydı. Ne kadar zamandır orada olduğunu bilemiyordum fakat yüzündeki ifadeden, her şeyi baştan sona görmüş olduğunu anlayabiliyordum. Küçük adımlarla ilerledi, ayaklarının yere basmasına hâlâ uyum sağlamaya çalıştığı ortadaydı. Bade onunla aynı adımları atıyordu, Leah'nın eli kolundaydı.

Lena onun sesini duyunca dağıldı, mezardan gelen sesi. Düşüncesini duydum, minik bir fısıltı halindeydi. Düşünmeye bile korkuyordu.

Macon Dayı?

Yüzü bembeyaz oldu. Annemi mezarlıkta gördüğümde hissettiklerimi hatırladım.

"Sarafine ile birlikte yaptığınız etkileyici bir numara bu büyükbaba. Sizi takdir ettim. Belirleyici Ay'ı zamanından önceye çekmek, öyle mi? Gerçekten kendinizi aştınız." Macon'ın sesi mağarada yankılandı. Hava hâlâ durgundu, çok sessiz, dalgaların sesinden başka bir şey duyulmuyordu. "Geldiğini duyunca görünmem gerektiğini düşündüm." Macon durdu, cevap bekler gibiydi. Alamayınca bağırdı. "Abraham! Bu işte parmağın olduğunu biliyorum."

Mağara sarsılmaya başladı. Taşlar tavandaki yarıktan aşağı düşerek yeri dövmeye başladı. Yıkılacak gibiydi. Gökyüzü daha da kararmış. Yeşil gözlü Macon - Aydınlık Büyücü, tabii bu doğruysa - daha önceki Karabasan halinden çok daha güçlü görünüyordu.

Taş duvarlarda kükremeye benzer bir kahkaha yankılandı. Ayın artık parlamadığı ıslak mağarada, Abraham gölgelerin arasından çıktı. Beyaz sakalı ve ona uyumlu giysisiyle En Karanlık Kan Karabasanına değil, son derece zararsız bir adama benziyordu. Hunting yanındaydı.

Abraham bedeni hâlâ yerde uzanmakta olan Sarafine'in önünde durdu. Bembeyazdı, üzeri kalın bir tabaka buzla kaplıydı, buzdan bir koza.

"Beni mi çağırdın evlat?" Yaşlı adam yeniden kısa bir kahkaha attı. "Ahh, şu gençlik kibri. Yüz yıl içerisinde sen de yerini öğreneceksin torunum." Zihnimden aralarındaki nesil farkını hesaplamaya çalıştım - dört, belki de beş.

"Yerimin fazlasıyla farkındayım, büyükbaba. Ve ne gariptir ki seni de yerine gönderecek olan kişi maalesef benim."

Abraham bilinçli bir hareketle sakalını sıvazladı. "Küçük Macon Ravenwood. Hep kayıp bir çocuktun. Bu senin hatan, benim değil. Kan kandır, karanlığın karanlık olduğu gibi. Hangi tarafa sadık olman gerektiğini hatırlaman iyi olurdu."

pinarnarin

Leah'ya bakarak durdu. "Bunu senin de yapman gerekirdi hayatım. Ama tabii sen, ne de olsa bir Büyücü tarafından yetiştirildin." Ürperdi.

Leah'nın yüzündeki öfkeyi görebiliyordum. Kan sürüsüyle karşılaşmaya hazırdı ama Abraham'a meydan okumak istemiyordu.

Abraham, Hunting'e baktı. "Kayıp çocuklardan bahsetmişken, John nerede?"

"Tarih oldu. Ödlek."

Abraham başını son hızla çevirdi. "John ödlek olamaz. Bu onun *doğasında* yok. Ve onun hayatı benim için diğerlerininkinden çok daha önemli. Onu hemen bulmanı öneririm." Hunting bakışlarını yere indirerek başıyla onayladı. John Breed'in, hiç kimseyi önemsemeyen Abraham için neden bu kadar büyük bir önem taşıdığını merak etmekten kendimi alamadım.

Macon, Abraham'ı dikkatle izliyordu. "Çocuğunla ne kadar içten ilgilendiğini görmek gözlerimi yaşartıyor. Umarım onu bulursun. Çocuğunu kaybetmenin ne kadar acı verdiğini bilirim."

Mağara yeniden sarsılmaya başladı, taşlar ayaklarımızın dibine düşüyordu. "John'a ne yaptın?" Abraham öfkelenince o zararsız yaşlı adam görüntüsünü kaybetmiş ve gerçekten olduğu iblise dönüşüvermişti.

"John'a ne mi yaptım? Bence esas soru *senin* ona ne yaptığın?" Abraham'ın siyah gözleri iyice kısıldı ama Macon sadece gülümsedi. "Gün ışığında ortalıkta dolaşabilen bir Karabasan, beslenmeden gücünü koruyabiliyor... Bu özellikleri bir çocuk üzerinde toplayabilmek için çok özel bir çiftleşme olması gerekir. Buna bir itirazın var mı? Bilimsel olarak konuşmamız gerekirse, bir takım Ölümlü özellikleri taşıyan bu çocuğun, aynı zamanda Büyücü yetenekleri de var. Üç ebeveyne sahip olamayacağına göre bu çocuğun annesi bir..."

Leah inledi. "Evo." Orada bulunan bütün Büyücüler bu kelimeye tepki verdi. Bu şok yeni bir soğuk dalgası gibi mağaraya yayıldı. Amma tepkisiz görünüyordu. Kollarını kavuşturarak Abraham Ravenwood'a odaklanmıştı, ona tenceresinde kaynatacağı bir tavukmuş gibi bakıyordu.

Lena'nın bana Evolar hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştım. İnsan formuna girebilen şekil değiştirenlerdi. Sarafine gibi sadece bedeni ele geçirmiyorlardı. Kısa sürelerle tam olarak birer Ölümlü haline dönüşebiliyorlardı.

Macon gülümsedi. "Aynen öyle. Bir Ölümlünün tüm DNA'sına sahip olarak, ona gebe kalabilecek bir Büyücü ve bir Karabasan çiftleşmesi. Çok meşguldün, değil mi büyükbaba? Boş vakitlerinde çöpçatanlık yaptığını bilmiyordum."

Abraham'ın gözleri daha da kardı. "Düzeni bozan sendin. Önce bir Ölümlüye âşık oldun, sonra da o kızı korumak için kendi türüne sırt çevirdin." Abraham başını iki yana salladı, Macon'ın düşüncesiz bir çocuktan başka bir şey olmadığını düşünüyordu. "Ve bu bizi nereye sürükledi? Bugün bir Duchannes çocuğu Ay'ı ikiye böldü. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın? O hepimize karşı oluşmuş bir tehlike."

"Yeğenimin kaderi seni hiç ilgilendirmez. Sen zaten kendi bilimsel deneylerinden ortaya çıkardığın çocukla son derece meşgul görünüyorsun. İşin aslı, onunla nasıl başa çıkacağını merak etmiyor da değilim." Konuşurken Macon'ın yeşil gözleri parladı.

"Sözlerine dikkat et." Hunting bir adım öne çıktı fakat Abraham elini kaldırınca durdu. "Seni bir kez öldürdüm, yine öldürürüm."

Macon başını salladı. "Hâlâ çocuk şarkıları mı söylüyorsun Hunting? Büyükbabanın kölesi olarak kariyerine devam etmek istiyorsan, öncelikle verimli olmaya devam etmelisin." Macon içini çekti. "Şimdi kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştır ve iyi bir köpek gibi sahibinin peşinden yuvana dön." Hunting'in ifadesi sertleşti.

Macon, Abraham'a döndü. "Ve büyükbaba, seninle laboratuvar sonuçların hakkında daha çok konuşmak isterdim ama sanırım gitme vaktin geldi."

Yaşlı adam bir kahkaha attı. Soğuk bir rüzgâr kayaların arasından ıslık çalarak çıkıp etrafını sardı. "Bana ayak işlerine bakan bir çocuk muamelesi yapabileceğini mi sanıyorsun? Sadece adımı söylemeyeceksin Macon Ravenwood. Adımı söylerken çığlıklar atacaksın. Adımı söylerken kan kusacaksın." Rüzgâr artarak kravatını uçurmaya başladı. "Öldüğünde benim adımdan hâlâ korkulurken seninki unutulmuş olacak."

Macon, Abraham'ın gözlerinin içine baktı, gözlerinde en ufak bir korku bile yoktu. "Matematiği oldukça kuvvetli olan ağabeyimin de söylediği gibi, ben zaten bir kez öldüm. Artık yeni bir şeyler bulmalısın ihtiyar. Sıkıcı olmaya başladın. Çıkışını göreyim artık."

Macon parmaklarını oynattı ve Abraham'ın ardındaki gecenin yırtılma sesini duydum. Yaşlı adam kısa bir tereddüden sonra gülümsedi. "Yaşım ilerlemiş olmalı. Neredeyse eşyalarımı toplamadan gidiyordum." Elini uzattı, kayaların arasında bir şey belirdi. Yok oldu ve bu kez Abraham'ın elinde belirdi. Onu gördüğüm anda nefesim kesildi.

Ayların Kitabı.

Greenbrier'da kül olduğuna inandığımız kitap. Başlı başına bir lanet olan kitap.

Macon'ın yüzü kardı ve elini uzattı. "O sana ait değil, büyükbaba." Kitap Abraham'ın elinden sıçradı ama etrafını saran Karanlık arttı ve yaşlı adam güleryek omuz silkti. Mağarayı saran ikinci bir yırtılma sesiyle birlikte kitabı, Hunting'i ve Sarafine'i de alarak yok oldu. Ses sona erdiğinde, dalgalar kumun üzerindeki Sarafine'e ait olan izleri bile silmişti.

pinarnarin

Ses yok olduğu anda Lena koşmaya başladı. Abraham yok olana kadar o, mağaranın kayalıklı olan bölümüyle Macon arasında bulunan yolu yarılamıştı. Lena koşarak kendini onun kollarına atmadan önce Macon mağaranın duvarına dayanarak dinlenmeye çalıştı, Lena atıldığı anda devrilecekmiş gibi sallandı.

"Sen ölüsün."

"Hayır, hayatım. Son derece canlıyım." Yüzünü kaldırarak kendisine bakmasını sağladı. "Bana bak. Hâlâ buradayım."

"Gözlerin. Yeşil olmuş." Yüzüne dokundu, şoktaydı.

"Ve seninkiler de değil." Hüzünle yanağına dokundu. "Ama yine de güzeller. Hem yeşil hem altın."

Lena hâlâ şaşkınlıkla başını iki yana sallıyordu, inanamıyordu. "Seni öldürdüm. Kitabı kullandım ve o seni öldürdü."

Macon saçlarını okşadı. "Lila Jane beni diğer tarafa geçmeden önce kurtardı. Beni Arklambasına hapsetti ve Ethan da serbest bıraktı. Bu senin suçun değildi Lena. Ne olacağını bilemezdin." Lena ağlamaya başladı. Macon onun siyah buklelerini okşamaya devam ederek fısıldadı. "Şişşt. Her şey yolunda. Geçti artık. Sona erdi."

Yalan söylüyordu, gözlerinden anlayabiliyordum. Sırları göstermeyen siyah gözler yoktu artık. Abraham'ın tam olarak ne söylemek istediğini çözememiştim ama içinde gerçekleri barındırdığının farkındaydım. Lena'nın kendini *belirleme* şekli her neyse sorunlara çözüm olmamıştı, hatta önümüzde yepyeni sorunlar vardı.

Lena Macon'dan uzaklaştı. "Macon Dayı bunun olacağını bilmiyordum. Bir an Karanlığı ve Aydınlığı düşünüyordum - gerçekten hangisini istediğimi. Ama düşünebildiğim tek şey ikisine de ait olmadığımdı. Ve bunca şeyin sonunda ne Aydınlığım ne de Karanlık. İkisinin karışımıyım."

"Tamam Lena." Elini uzattı ancak Lena geri çekildi.

pinarnarin

"Değil." Başını iki yana salladı. "Ne yaptığıma baksana. Twyla Teyze ile Ridley gitti, Larkin de..."

Macon Lena'ya onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Sen yapman gerekeni yaptın. Kendini *belirledin*. Düzende bir yer seçmedin. Onu değiştirdin."

Lena'nın sesinde tereddüt vardı. "Bu ne demek?"

"Sen sensin demek - güçlü ve eşsiz. Karanlık ve Aydınlığın olmadığı sadece büyünün yaşadığı yer olan Büyük Bariyer gibi. Ama Büyük Bariyer'in tam tersine, sen hem Aydınlık hem de Karanlıksın. Benim gibi. Bu gece gördüklerimden sonra Ridley gibi."

"Ama Ay'a ne oldu?" Lena ninesine baktı fakat kayaların üzerinden cevap veren Amma oldu.

"Onu ayırdı çocuk. Melchizedek haklı, düzen bozuldu. Bundan sonra ne olacağını söyleyemeyiz." *Bozuldu* kelimesini söyleyişinden, bunun istediğimiz bir düzen bozukluğu olmadığını anlamıştım.

"Anlamıyorum. Siz buradasınız ama Hunting ile Abraham da burada. Bu nasıl olabilir? Lanet..." Lena bocaladı.

"Hem Karanlığı hem de Aydınlığı içinde barındırıyorsun, bu yüzden de lanet işe yaramadı. Yani muhtemelen." Ninenin sesinde bir acı saklıydı. Bir şeyler saklıyordu, işlerin söylediğinden çok daha karmaşık olduğunu hissedebiliyordum. "İyi olduğun için çok mutluyum."

Su sıçratma sesleri mağarada yankılandı. Başımı çevirdiğim anda köşeyi dönen Ridley'i ve pembe sarı saçlarını gördüm. Link tam arkasındaydı.

"Sanırım gerçekten bir Ölümlü oldum." Ridley bu durumu hâlâ aşağılıyordu ama biraz daha rahatlamış gibiydi. "Hep farklı olmak zorundasın, değil mi? Yine sonuna kadar gidip işleri karmakarışık ettin kuzen."

Lena'nın nefesinin kesildiğini fark ettim, bir an için kımıldayamadığını da.

Bu kadarı fazlaydı. Macon yaşıyordu hâlbuki Lena onu öldürdüğüne inanıyordu. Kendini hem Karanlık hem de Aydınlık olarak *belirlemişti*. Bildiğim kadarıyla Ay'ı kırmıştı. Lena biraz sonra yere yığılacaktı. Bu olduğunda, onu eve götürmek üzere yanında duruyordum.

Lena, Ridley ile Macon'ı yakaladı, muhtemelen ne Aydınlık ne de Karanlık olan kendi türünü kucaklıyordu. Çok yorgundu ama artık yalnız değildi.

22.6

Eve Dönüş

Daha fazla uyuyamadım. Dün gece Lena'nın odasındaki çam döşemenin üzerinde hırpalanmıştım. İkimiz de üzerimizde giysilerimizle uyuyakalmıştık. Çamurlu ormanlarda ve ağaç köklerinin arasında yirmi dört saat geçirdikten sonra, yeniden odamda ve yatağımda olmak garip gelmişti. Çok şey yaşamıştım. Sıcak olmasına rağmen kalkıp odamın camını kapattım. Dışarıda korkulacak çok fazla şey, çok fazla kavga vardı.

Gatlin'dekilerin bunlara rağmen uyuyor olması çok garipti.

Lucille'in bununla sorunu yoktu. Kenarda duran kirli yığınını kabartarak kendine bir yatak oluşturmuştu. Zaten kediler her yerde uyurdu.

Ben uyuyamadım. Döndüm. Rahatı huzurla kabullenmekte zorlanıyordum.

Ben de.

Gülümsedim. Yerdeki ahşap gıcırdadı ve odamın kapısı açıldı. Lena, üzerinde benim soluk Gümüş Kayakçı tişörtümle kapının eşiğinde duruyordu. Altından şort pijamasının

pinarnarin

ucu görünüyordu. Saçları ıslaktı ve onları benim sevdiğim gibi açık bırakmıştı.

"Bu bir rüya, yanılıyor muyum?"

Lena kapıyı arkasından kapadı, altın ve yeşil gözlerinde bir parıltı belirdi. "Senin rüyalarından mı benimkilerden mi bahsediyorsun?" Örtüleri kaldırıp yatağa tırmandı. Limon, biberiye ve sabun kokuyordu. Çok uzun bir yolu aşmıştık. Başını çenemin altına sokup hemen dibime uzandı. Sorularının ve korkularının örtünün altında bizimle birlikte olduğunu hissedebiliyordum.

Nedir L?

İyice göğsüme sığındı.

Beni affedebilecek misin? Eskisi gibi olmayacağını biliyorum ama...

Ona daha sıkı sarıldım ve onu temelli olarak kaybettiğimi düşündüğüm zamanları hatırladım. O anlar bir anda her yanımı sarıp beni ağırlıklarıyla eziverdiler. Onsuz olamazdım. Onu affetmek gibi bir sorun zaten yoktu.

Her şey farklı olacak. Daha iyi.

Ethan ben Aydınlık değilim. Başka bir şeyim. Ben... karmaşığım.

Elini bulup dudaklarıma götürdüm. Kıvrımlı desenlerin hâlâ üzerinde durduğu avucunu öptüm. Gazlı kalemle çizilmiş gibi duruyordu ama hiç solmayacaklarını biliyordum.

"Ne olduğunu biliyorum ve seni seviyorum. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

"Keşke geri dönebilseydim. Keşke..."

Alnımı onunkine dayadım. "Yapma. Sen sensin. Sen kendin olmayı seçtin."

"Bu korkutucu. Tüm hayatım. Hem Karanlık hem de Aydınlıkla büyüdüm ve herhangi birinde kendime bir yer bulamamış olmam tuhaf." Sırtüstü döndü. "Ya hiçbiri değilsem?"

"Ya bu yanlış soruysa?"

Gülümsedi. "Öyle mi? Doğru soru neymiş?"

"Sen sensin. O kim? O kim olmak istiyor? Ve beni öpmesini nasıl sağlayabilirim?"

Kollarına abanarak yükselip üzerime eğildi ve saçlarıyla beni gıdıkladı. Dudakları dudaklarıma dokundu ve hepsi geri geldi - elektrik, aramızdaki akım. Dudaklarımı yakmasına rağmen onu özlemiştim.

Ama başka bir eksik vardı.

Doğrularak komodinimin çekmecesini açıp elimi içine daldırdım. "Sanırım bu sana ait." Zinciri avcuna bıraktım, anıları parmaklarının arasına döküldü; kâğıt tutacağına bağladığı gümüş düğme, kırmızı tel, ona su kulesinde verdiğim ufak gazlı kalem.

Eline baktı, kalakalmıştı.

"Birkaç şey daha ekledim." Tılsımların arasını açarak Macon'ın cenazesindeki gümüş serçeyi gösterdim. Artık çok daha farklı bir anlamı vardı. "Amma serçelerin çok uzaklara gidip sonra kolayca evlerinin yolunu bulabildiklerini söyledi. Senin gibi."

"Çünkü sen beni almaya geldin."

"Yardım aldım. Sana bunu o yüzden veriyorum."

Lucille'in tasmasından çıkan isim plakasını gösterdim - Lena'yı takip ettiğim ve onu Lucille'in gözlerinden izlediğim süre boyunca cebimde taşıdığım künyeyi. Lucille odanın köşesinden sükûnetle esneyerek bana baktı.

"O, Ölümlülerin bir Büyücü hayvanıyla iletişim kurmasını sağlayan bir aracı. Macon bu sabah bana anlattı."

"Onca zaman yanında mıydı?"

"Evet. Prue Hala verdi. Künye yanında olduğu sürece bağlantı devam ediyor."

"Dur bir dakika. Halanın Büyücü bir kediyle ne işi var?"

pinarnarin

"Arelia, Lucille'i halama tünellerde yolunu daha kolay bulabilmesi için vermiş."

Lena onu kaybetmesinden sonra zincirde oluşan düğümleri açmaya başladı. "Onu bulduğuna inanamıyorum. Çıkarırken bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Onu kaybetmemişti. Çıkarmıştı. Ona nedenini sorma isteğimi bastırmaya çalıştım. "Elbette buldum. Sana verdiğim her şey orada."

Lena avucunu kapadı ve uzaklara baktı. "Her şey değil."

Neden bahsettiğini biliyordum - annemin yüzüğü. Yüzüğü de çıkarmıştı ama onu bulamamıştım.

Bu sabaha kadar... Bu sabah masamın üzerindeydi, sanki hep oradaymış gibi öylece duruyordu. Çekmeceye yeniden uzandım ve Lena'nın avucunu açarak yüzüğü içine koydum. Metalin serinliğini hissedince bana baktı.

Onu buldun mu?

Hayır. Annem bulmuş olmalı. Uyandığımda masamda duruyordu.

Benden nefret etmiyor mu?

Bu sadece Büyücü bir kızın sorabileceği bir soruydu. Annemin hayaleti onu affetmiş miydi? Cevabı biliyordum. Lena'nın bana ödünç verdiği kitabın içinde bulmuştum aslında. Pablo Neruda'nın *Sorular Kitabı* adlı kitabın altı çizili şu satırının dibinde:

Kehribarın denizkızlarının gözyaşlarını içerdiği doğru mudur?

Annem Emily Dickinson hayranıydı ama Lena, Neruda'yı severdi. Bu, geçen yıl Noel'de annemin yemek kitabının arasında bulduğum biberiye sapı gibiydi - bir parça Lena'dan, bir parça annemden, hep bir aradaydılar ve hep öyle olacaktı.

Lena'ya cevabımı zinciri yine ait olduğu yere, boynuna takarak verdim. Ona dokunurken, yeşil ve altın gözleriyle

pinarnarin

kahverengi gözlerimin içine baktı. Göz rengi ne olursa olsun, onun hâlâ beni seven kız olduğunu biliyordum. Lena Duchannes'i boyayabilecek bir renk yoktu. O kırmızı süveter, mavi gökyüzü, gri rüzgâr, gümüş serçe ve kulağının arkasına atılmış siyah bir bukleydi.

Birlikteydik, ev yine yuva olmuştu.

Lena bana yaklaştı, dudaklarımı yavaşça öpmeye başladı. Sonra sinir uçlarımı dibine kadar uyaran bir yoğunlukla devam etti. Onun bana döndüğünü hissettim, kıvrımlarımız, köşelerimiz, bedenlerimiz doğal bir uyum içerisindeydi.

"Tamam, bu kesinlikle benim rüyam," diyerek gülümserken, ellerimi o siyah buklelerin arasında gezdirdim.

Bundan o kadar emin olmazdım.

Onu soluyarak içime çekerken ellerini göğsümde gezdirdi. Dudaklarım omuzlarında gezinirken, onu kalça kemikleri tenime batana kadar kendime çektim. Çok zaman olmuştu, onu çok özlemiştim - tadını, kokusunu... Yüzünü avuçlayarak daha sert öpmeye başladım, kalbim teklemeye başlamıştı. Durup nefes almak zorundaydım.

Gözlerimin içine baktıktan sonra, yastığın üzerine devrildi ve bana dokunmamaya özen gösterdi.

Daha iyi miydi? Sen... seni incitiyor muyum?

Hayır, daha iyiydi.

Duvara bakarak içimden saymaya devam ettim, kalp atışlarımı düzene sokmaya uğraşıyordum.

Yalan söylüyorsun.

Kollarımı ona sardım ama bana bakmadı.

Hiçbir zaman birlikte olmayı başaramayacağız Ethan.

Şu an birlikteyiz.

Parmaklarımı kollarında dolaştırırken elimin gezdiği yerlerdeki ürpertisini seyrettim.

Sen on altı yaşındasın ve ben de iki hafta sonra on yedi olacağım. Önümüzde çok zaman var.

Büyücü yıllarına göre ben on yedi oldum bile. Ayları say. Şu an senden büyüğüm.

Hafifçe gülümsedi onu kollarımın arasında sıktım.

On yedi. Ya da her neyse. Belki on sekizde çözümü buluruz L. L.

Ona bakarak yatakta doğruldum.

Biliyorsun, değil mi?

Neyi?

Gerçek adını. Belirlendin ve adını biliyorsun.

Hafif bir gülümsemeyle başını yana eğdi. Onu da kollarımın arasında doğrulttum, başı tam başımın altındaydı.

Nedir? Bilmem gerektiğini düşünmüyor musun?

Bunu hâlâ anlamadın mı Ethan? Adım Lena. Tanıştığımızda sahip olduğum isim. Sonsuza dek taşıyacağım isim bu olacak.

Biliyordu ama bana söylemeyecekti. Bunu anlayabiliyordum. Lena yeniden kendini *belirliyordu*. Kim olacağına karar veriyordu. Paylaştığımız şeylere bağlanıyordu. Rahatladım, çünkü o benim için hep Lena idi.

Rüyalarımda tanıştığım kız.

Örtüyü kafamıza kadar çektim. Gerçi rüyalarımın hiçbiri bu şekilde son bulmuyordu ama birkaç dakika sonra ikimiz de uyumuştuk.

pinarnarin

22.6

Yeni Kan

İlk kez rüya görmüyordum. Lucille'in tıslamasına uyandım. Yatakta döndüm, Lena yanımda kıvrılmış yatıyordu. Onun burada ve güvende olduğuna inanmak hâlâ çok zordu. Dünyada en çok istediğim şeydi ve sahip olmuştum. Bu ne sıklıkla olurdu? Yatak odamın penceresinden görünen ay çok parlaktı, Lena'nın uyurken yanağına değen kirpiklerini bile görebiliyordum.

Lucille yatağımın ayakucuna zıpladı, gölgelerin içinde de bir şey kıpırdadı.

Bir gölge.

Biri penceremin önünde duruyordu. Bu sadece bir kişi olabilirdi, aslında kişi de sayılmazdı. Yataktan fırladım. Macon odamın önündeydi, Lena da örtülerin altında. Zayıf düşmüş olması hiçbir şeyi engelleyemezdi, beni öldürecekti.

"Ethan?" Sesi fısıltı halinde olmasına rağmen duyduğum anda tanıdım. Macon değildi. Link'ti.

"Gecenin bir yarısı odamda ne halt ediyorsun?" diye tısladım, Lena'yı uyandırmamaya çalışıyordum.

"Başım dertte dostum, bana yardım etmen gerekiyor."

Sonra yanımda bir topa dönüşmüş olan Lena'yı gördü. "Ahh, Tanrım. Sizin şey yaptığınızı bilmiyordum... Yani..."

"Uyuduğumuzu mu?"

"En azından bunu yapan birileri var." Odada çok enerjik bir tavırla dönüp duruyordu, bu Link için bile fazlaydı. Kolu alçıdaydı ve garip bir şekilde sallanıyordu. Loş ışıkta bile yüzünün solgunluğu ve ter içinde olduğu görülebiliyordu. Hasta gibiydi, hatta çok hastaydı.

"Neyin var dostum? Buraya nasıl girdin?"

Link masamın yanında duran eski iskemleye oturdu. Üzerinde sosisli sandviç resmi olan ve YE BENİ yazan tişörtü vardı. Onu sekizinci sınıftan beri giyiyordu. "Söylesem de inanmazsın."

Arkasındaki cam açıktı ve perdeler odama rüzgâr doluyormuş gibi içeri doğru uçuşuyordu. Midemde düğümler oluşmaya başladı. "Dene bakalım."

"O cehennem gecesinde Vampir çocuğun beni yakaladığını hatırlıyor musun?" Onun için daima cehennem gecesi olacak olan, On Yedinci Ay gecesinden bahsediyordu. Bu onun on yaşındayken ödünü koparan korku filminin adıydı.

"Evet."

Link yine dolanmaya başlamıştı. "Beni öldürebilirdi, bunu da biliyorsun değil mi?"

Ne olduğunu daha fazla duymak istediğimden emin değildim. "Ama yapmadı, muhtemelen Larkin gibi öldü." John o gece ortadan kaybolmuştu ve kimse ona ne olduğunu tam olarak bilmiyordu.

"Pekâlâ, eğer öldüyse bile bir ayrılık hediyesi bıraktı. Aslında iki." Link yatağıma eğildi. İçgüdüsel olarak kaçtım ve Lena'ya tosladım.

"Ne oluyor?" Yarı uykudaydı, sesi kısık ve pusluydu.

"Gevşe dostum." Link üzerimden uzanarak yatağımın yanındaki ışığı açtı. "Sence bu neye benziyor?"

pinarnarin

Gözlerim ışığa alıştı ve Link'in boynundaki iki küçük yarayı gördüm, iki adet köpek dişi tarafından yapıldığı belli olan izleri.

"Seni ısırdı mı?" Lena'yı da kendimle beraber çekerek yatağın diğer ucuna atladım ve onu duvara dayayarak arkama aldım.

"Demek haklıyım. Lanet olsun." Link yatağıma otururak başını ellerinin arasına aldı. Acınacak haldeydi. "O kan emicilerden biri mi olacağım?" Lena'ya bakarak zaten bildiği şeyi doğrulamasını bekliyordu.

"Teknik olarak evet. Dönüşmeye başlamışsın bile ama bu bir Kan Karabasanı olacağın anlamına gelmez. Macon Dayı gibi savaşabilir, kan yerine rüyalar ve anılarla beslenebilirsin." Beni iterek arkamdan çıktı. "Rahatla Ethan. Siz Ölümlülerin korku filmlerindeki vampirler gibi bize saldırmayacaksın. Zaten orada cadıların da hep siyah şapkaları var."

"Şapka bana yakışırdı." Link içini çekti. "Siyah da."

Lena yatağın ucuna Link'in yanına ilişti. "O hâlâ Link."

"Bundan emin misin?" Ona her bakışımda daha da kötü görünüyordu.

"Evet, bir takım şeyleri öğrenmem gerekiyor." Link başını sallıyordu, yenilmişti. Lena'nın ona başka bir açıklama yapmasını umuyordu aslında. "Lanet olsun, annem bunu anladığı anda beni evden atacak. Külüstür'de yaşamak zorunda kalacağım."

"Her şey yoluna girecek dostum." Bu bir yalandı fakat başka ne diyebilirdim? Lena haklıydı. Link hâlâ en iyi dostumdu. Beni tünellerde takip etmişti ve şu an boynunda iki delikle burada oturma sebebi buydu.

Link asabi bir tavırla saçlarını karıştırdı. "Kanka, benim annem bir Baptist. Benim bir iblis olduğumu anlayınca, evde kalmama izin verir mi sanıyorsun? O Metodistleri bile sevmez."

"Belki de anlamaz." Bu da aptalca bir laftı ama şansımı deniyordum.

"Tabii ya. Gündüz tenim kavrulduğu için hiç dışarı çıkmayacağım ve hiçbir şey fark etmeyecek." Link bu soyulmayı şimdiden hissetmeye başlamış gibi beyaz kollarını ovdu.

"Bu şart değil." Lena başka bir şey düşünüyordu. "John normal bir Karabasan değildi. O bir melezdi. Dayım hâlâ Abraham'ın ona ne yaptığını çözmeye çalışıyor."

Macon'ın Büyük Bariyer'de, Abraham ile tartışırken melezler hakkında söylediklerini hatırladım. Bu sanki başka bir yaşamda olmuştu. Ama John Breed hakkında çok fazla düşünmek istemiyordum. Onun ellerini Lena'nın üzerinde gezinirken gördüğümü unutamıyordum.

Neyse ki Lena bunu fark etmedi. "Annesi bir Evoydu. Onlar şekil değiştirebilir, yaşayan başka formlara dönüşürler, hatta Ölümlü bile olurlar. John bu yüzden diğer Karabasanlar güneşten kaçarken gündüzleri ortalıkta dolaşabiliyordu."

"Ya. Demek ben çeyrek bir kan emiciyim."

Lena onayladı. "Muhtemelen. Ama tabii çok kesin bir şey söyleyemem."

Link başını iki yana salladı. "Demek bu yüzden başlangıçta emin olamadım. Gün boyunca dışarıdaydım ve hiçbir şey olmadı. Ben de temiz olduğumu düşündüm."

"Bunu neden hemen söylemedin?" Bu da aptalca bir soruydu. Kim arkadaşlarına bir iblise dönüşmeye başladığını söylemekten hoşlanırdı?

"Beni ısırdığını fark etmemiştim. Sadece kavgadan dolayı yorgun olduğumu düşünüyordum ama sonra garip şeyler hissetmeye başladım ve izleri gördüm."

"Dikkatli olmalısın dostum. John Breed'i çok iyi tanımıyoruz. Bir çeşit melezse senin neler yapabileceğini bilemeyiz."

Lena boğazını temizledi. "İşin aslında ben onu gayet iyi

pinarnarin

tanıyorum." Link'le aynı anda dönerek ona baktık. Boynundaki kolyeyi sinirle çevirip duruyordu. "Yani o kadar iyi değil. Ama uzun bir süre tünellerde birlikteydik."

"Ve?" kanımın tepeme çıktığını hissediyordum.

"Gerçekten çok güçlü ve girdiğimiz her ortamda kızları kendine çeken garip bir çekim gücü de var."

"Senin gibi kızları mı?" Kendimi tutamamıştım.

"Kes sesini." Beni omzuyla dürttü.

"Bu şimdiden kulağa hoş gelmeye başladı." Link içinde bulunduğu duruma rağmen gülümsemeyi başardı.

Lena kafasında John Breed'in sahip olduğu özellikleri sıralıyordu, çok uzun bir liste olmamasını diledim. "Benim göremediğim, duyamadığım şeyleri seziyor ve kokusunu alıyor."

Link derin bir nefes aldı ve öksürdü. "Kanka gerçekten duş alman gerekiyor."

"Şimdi doğaüstü güçlerin var, bakalım neler yapabiliyorsun?" Onu ittim. O da beni itti ve yataktan yere uçtum.

"Bu da nesi?" Onu yere fırlatan olmaya çok alışıktım.

Link ellerine baktı, başarısı onu mutlu etmişti. "Bu doğru. Öfkeli yumruklar. Hep söylerdim."

Lena köşeye saklanmış olan Lucille'i kucağına aldı. "Ve yolculuk yapabileceksin. Dilediğin anda dilediğin yerde maddeleşebileceksin. Pencere kapı kullanmana gerek yok, gerçi Macon Dayı onları kullanmanın bir uygarlık belirtisi olduğunu söylüyor."

"Süper kahraman gibi duvarların içinden mi geçeceğim?" Link bayağı keyiflenmişti.

"Muhtemelen çok iyi vakit geçireceksin yalnız..." Lena derin bir nefes alarak sıradan görünmeye çalıştı. "Bundan sonra yemek yemeyeceksin. Hunting gibi değil de Macon Dayı gibi olacağını varsayarsak, yaşayabilmek için insanların anıları ve rüyalarıyla besleneceksin. Macon Dayı buna kulak

misafiri olmak diyor. Ama çok vaktin olacak, çünkü bundan sonra hiç uyumayacaksın."

"Yiyemeyecek miyim? Anneme ne diyeceğim?"

Lena omuz silkti. "Ona vejetaryen olduğunu söyle."

"Vejetaryen mi? Delirdin mi sen? Bu çeyrek iblis olmaktan da kötü!" Link dolanmayı bıraktı. "Duydunuz mu?"

"Neyi?"

Açık pencereye doğru ilerleyerek dışarı eğildi. "Ciddi mi?" Evin dışından bir takım gürültüler geldi ve Link, Ridley'i penceremden içeri soktu. Gözlerimi başka tarafa çevirmek zorunda kaldım, çünkü pencereme tırmanmaya çalışırken Ridley'in iç çamaşırları görünmüştü. Çok asil bir giriş olamamıştı.

Ridley hemen üstünü düzeltip Cezbedici görüntüsüne geri döndü. Gerçekten öyle olup olmaması önemli değildi. Eteğini aşağıya çekip pembe sarı çizgili saçlarını salladı. "Bakalım doğru mu düşünüyorum? Burada parti var ve ben bir köpekle hücremde kalmak zorundayım."

Lena içini çekti. "Yatak odamdan bahsediyorsun."

"Neyse ne. Üçünüzün bir araya gelip benim hakkımda konuşmanıza tahammül gösteremem. Zaten yeterince derdim var. Macon Dayı ile annem okula geri dönmem gerektiğini düşünüyorlar, çünkü artık kimseye karşı bir tehlike arz etmiyorum." Ağlamak üzereydi.

"Ama öyle değilsin." Link iskemleyi oturması için çekti.

"Çok tehlikeliyim." Onu görmezden gelip yatağıma atladı. "Göreceksin." Link sırıttı. Öyle olmasını umuyordu, bu açıktı. "Okul adını verdikleri, o geri kalmış yere beni zorla gönderemezler."

"Kimse senin hakkında konuşmuyordu Ridley." Lena yatağa kuzeninin yanına oturdu.

Link dolanmaya devam etti. "Benden bahsediyorduk."

pinarnarin

"Sana ne olmuş?" Link gözlerini kaçırdı ama Ridley bir şeyler görmüş olmalıydı ki anında odanın diğer ucuna gitti. Link'in yüzünü yakaladı. "Bana bak."

"Neden?"

Ridley bir Okuyucu gibi onun gözlerine kenetlendi. "Bana bak."

Link dönünce soluk ve terli yüzünü yavaşça döndürdü. Ay ışığı loştu ama izleri saklayamıyordu.

Ridley hâlâ onun yüzünü tutuyordu fakat elleri titremeye başlamıştı. Link elini onun bileğine koydu. "Rid..."

"Bunu sana o mu yaptı?" Gözleri kısılmıştı. Şu an altın yerine mavi gözlüydü ve birilerini uçurumdan atlamaya razı edemezdi ancak atabilirdi.

Link elini tutarak onu kendine çekti ve kolunu omzuna doladı. "Büyütecek bir şey yok. Artık uykuya ihtiyacım olmadığına göre, belki de hayatımda ilk kez ödevlerimi yaparım." Link gülümsemeyi başardı ama Ridley aynı şeyi yapmadı.

"Bu şaka değil. John muhtemelen Büyücü dünyasındaki en güçlü Karabasan, Abraham'dan bile güçlü. Abraham onu arıyorsa bunun muhakkak bir sebebi vardır." Onun odamın dışındaki ağaçlardan birine bakarak dudaklarını ısırmaya başladığını görebiliyordum.

"Çok endişelenme bebek."

Ridley Link'in kolundan kurtuldu. "Bana bebek deme."

Yatağımın başucuna yaslanarak ikisini seyretmeye başladım. Şimdi Ridley Ölümlü, Link de Karabasandı, kıza yine sahip olamayacaktı - ve muhtemelen o tek istediği kızdı. Önümüzdeki yıl çok ilginç olacaktı.

Jackson Lisesi'nde bir Karabasan.

Okulun en güçlü çocuğu olan Link, Ridley'in lolipoplarına ihtiyaç duymadan dilediği her an Savannah Snow'u delirtebilecekti. Ve eski Cezbedici Ridley, lolipopu olsa da olmasa

da okulda başına bir sürü dert açmayı başaracaktı. Eylül'e iki ay vardı ve hayatımda ilk kez okulun ilk gününü çok merak ediyordum.

Bu gece aramızda tek uyuyamayan Link değildi.

pinarnarin

28.6

Gündoğumu

"Daha hızlı kazamaz mısınız?"

Link'le birlikte durduğumuz yerden, Macon'ın mezarının içinden, ateş saçan gözlerle Ridley'e baktık. Bir dakikasını bile geçirmediği yerden. Ter içindeydim ve güneş daha doğmamıştı. Link yeni kazandığı güçleri dolayısıyla soğuk ter dökmekle meşguldü.

"Hayır kazamayız. Ve bunu, senin yerine yaptığımız için bize minnettar olmalısın bebek." Link elindeki küreği Ridley'e doğru salladı.

"Uzun yol neden hep uzun sürmek zorundadır?" Ridley yüzünde iğrenme ifadesiyle Lena'ya döndü. "Neden Ölümlüler bu kadar çok terler ve bu kadar çok sıkıcıdır?"

"Artık sen de bir Ölümlüsün, sen söyle." Bir kürek dolusu toprağı Ridley'in durduğu yere doğru savurdum.

"Buna karşı bir büyün falan yok mu?" Ridley, mezarın yanında bağdaş kurmuş elindeki Karabasanlarla ilgili kitabı araştırmakta olan Lena'nın yanına oturdu.

"Bu kitabı Lunae Libri'den çıkarmayı nasıl başardınız?" Link hâlâ Lena'nın melezler hakkında bir şeyler bulabilece-

ğini düşünüyordu. "Banka tatil günü değil. Geçen yıl Lunae Libri ile ilgili epey dert yaşamıştık."

Ridley, Link'e Cezbediciyken onu yerlerde süründürecek bir bakışla baktı. "Kütüphaneciyle çok içli dışlı bir ilişkisi var."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz Lena'nın elindeki kitap alev aldı. "Ahh, hayır!" Ellerini yanmadan geri çekmeyi başardı. Ridley kitabı ayağıyla söndürmeye çalıştı. Lena iç geçirdi. "Özür dilerim, bazen oluyor."

"Marian'dan bahsediyordu," dedim kendimi savunmaya çalışarak.

Onunla göz göze gelmemek için küreğimle ilgilendim. Lena ile yeniden biz olmaya başlamıştık. Onun elini tutmadığım, yüzünü görmediğim bir anı dahi hayal edemiyordum. Uyanık olduğum her an zihnimde sesini duyuyordum, ortadan kaybolmasına dayanamazdım, çok uzun süre bu kaybı yaşamıştım. Gece son konuştuğum kişi oydu, uyandığımda da ilk uzandığım kişi. Yaşadıklarımızdan sonra, Boo ile yerimi bile değiştirmeye hazırdım. Onu her an görmek istiyordum.

Amma masada Lena'nın yerini hep hazır tutuyordu. Ravenwood'da Del Teyze alt kattaki kanepenin üzerinde benim için bir yastık ve bir yorganı hep hazır bulunduruyordu. Kimse kurallardan, yasaklardan ve birbirimizi çok fazla gördüğümüzden bahsetmiyordu. Kimse birlikte olmadığımız anlarda evrende olanlara inanmamızı beklemiyordu.

Yaz böylece geçiyordu. Yaşanmış şeyleri yaşanmamış sayamazdınız. Liv yaşanmıştı. John ve Abraham yaşanmıştı. Twyla ile Larkin, Sarafine ve Hunting - onları unutmam mümkün değildi. En yakın dostumun bir Karabasan ve okuldaki ikinci en güzel kızın pençeleri sökülmüş bir Cezbedici olması dışında, okul da aynı olacaktı. General Lee, Müdür Harper, Savannah Snow ve Emily Asher hiç değişmeyeceklerdi.

pinarnarin

Lena ile ben asla aynı olmayacaktık.

Link ile Ridley'in doğaüstü rolleri değişmişti ve aynı evrenden bile değillerdi.

Liv kütüphaneye saklanmıştı, kitapların arasında güvende olmaktan mutluydu. On Yedinci Ay gecesinden sonra, onu sadece bir kez görmüştüm. Artık eğitimde olan bir Koruyucu değildi ama bununla sorunu yok gibiydi.

"Hiçbir şeye karışmadan kenardan oturup seyretmekle mutlu olamayacağımı ikimiz de biliyoruz," demişti. Bu doğruydu. Liv, Galileo ya da Vasco de Gama gibi bir astronomdu; Marian gibi bir öğretim görevlisiydi. Annem gibi deli bir bilim insanı bile olabilirdi.

Sanırım hepimizin yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı.

Ayrıca içimde bir his, Liv'in yeni öğretmenini eskisinden daha çok sevdiğini söylüyordu. Liv'in eğitimi, hayatını gözlerden uzakta geçiren eski bir Karabasana geçmişti. Macon günlerini, Liv ve tek ölümlü arkadaşıyla Ravenwood'daki çalışma odasında ya da tünellerdeki en sevdiği odasında geçiriyordu.

Yazın bu şekilde geçeceğini düşünmemiştim. Gatlin'e döndüğümüzde ise orada ne olduğunu asla anlayamayacaktım. İşin aslında anlamaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

Düşünmeyi bırak ve kazmaya başla.

Küreğimi bırakıp mezarın yanına doğru kalktım. Lena karnının üzerine yatmıştı. Ellerimi boynuna koyup dudaklarına kapandım ve mezarlık dönmeye başlayana kadar öpüştük.

"Çocuklar, çocuklar. Ayrılın artık. Hazırız." Link küreğine dayanarak yaptığı işi gözden geçirdi. Macon'ın mezarı açılmıştı ve orada tabut yoktu.

"Pekâlâ?" Bu işi halletmek istiyordum. Ridley cebinden siyah ipeğe sarılmış bir çıkın çıkarıp önünde tuttu.

Link yüzüne fener tutulmuş gibi geri kaçtı. "Dikkat et Rid! O şeyi bana yaklaştırma. Karabasan kriptoniti, unuttun mu?"

"Pardon Supermen, unuttum." Ridley elindeki çıkını dikkatle tutarak çukura indi ve onu Macon Ravenwood'un boş mezarının dibine koydu. Annem Macon'ı Arklambası ile kurtarmış olabilirdi ancak biz onu şu an için tehlikeli görüyorduk. Arkadaşımı içinde görmek istemeyeceğim, doğaüstü bir hapishane. Yerin yedi kat altı ona çok uygundu ve Macon'ın mezarı bu iş için aklımıza gelen en güvenli yerdi.

Link Ridley'i mezardan yukarı çekerken, "Hele şükür," dedi. "Bu, filmin sonunda iyilik kazandığında söylenmesi gereken söz değil miydi?"

Ona baktım. "Sen *hiç* kitap okudun mu dostum?"

"Göm." Ridley ellerini temizlemek için ovuşturdu. "Ben olsam böyle derdim."

Link, bir kürek dolusu toprağı çıkının üzerine atarken Ridley gözlerini mezardan ayırmadı.

"Bitir işi," dedim.

Lena ellerini ceplerine sokarak onayladı. "Hadi gidelim."

Güneş annemin mezarının önündeki manolyaları aydınlatmaya başlamıştı. Bu artık beni rahatsız etmiyordu, çünkü orada olmadığını biliyordum. Başka bir yerdeydi, her yerde olabilirdi ve hâlâ beni izliyordu. Macon'ın gizli odasında. Marian'ın arşivinde. Wate evindeki çalışma odamızda...

"Hadi L." Lena'yı kolundan tutup çektim. "Karanlıktan bunaldım. Gidip gündoğumunu izleyelim." Çimenli bayırdan aşağı çocuklar gibi koşmaya başladık - mezarları ve manolyaları geçtik, mezar taşlarını, ağlayan melekleri ve eski taş sırayı da geçtik. Onun sabah ayazında titrediğini hissettim ancak ikimiz de durmak istemiyorduk. Durmadık, yamacın sonuna vardığımızda hem yuvarlanır hem de uçar gibiydik. Mutlu bile olabilirdik.

Macon'ın mezarının üzerindeki toprağın çatlaklarının arasından dışarı süzülen tuhaf altın parlamayı görmedik.

pinarnarin

Listedeki yeni şarkıyı fark etme ihtimalim olan cebimdeki iPod'umu kontrol etmedim.

On Sekiz Ay.

Kontrol etmedim, çünkü umursamıyordum. Kimse dinlemiyordu. Kimse seyretmiyordu. Kimse yoktu. Sadece biz vardık.

İkimiz ve güneş yükselip mahzen mezarları gölgede kalıncaya kadar yamacın tepesinde beyaz giysili, ince kravatlı yaşlı adam.

Onu görmedik. Biz sadece sönen geceyi ve yükselen mavi gökyüzünü gördük. Odamdaki mavi göğü değil, gerçek olanı. İkimize farklı görünüyor olsa bile. Ama artık gökyüzünün aynı evrenden olsalar bile iki kişiye aynı görünmeyeceğini biliyordum.

Yani, nasıl bilebiliriz ki?

Yaşlı adam uzaklaştı.

O gecenin son anında - şafaktan önceki son karanlıkta - kaybolurken zamanın ve mekânın yeniden düzenlenirken çıkardığı o tanıdık sesi de duymadık.

On Sekiz Ay, on sekiz küre,
Yılların ötesindeki dünyadan,
Bir seçilmemiş, ölüm ya da doğum,
Kırık bir gün Dünya'yı bekler...

SONRA

Cezbedicinin Gözyaşları

Ridley, eskiden Macon'a ait olan Ravenwood'daki yatak odasında durdu. Duvarlar, tavan yer ve bir de panelli kapının dışında her şey farklıydı.

Kapatıp sımsıkı kilitlediği kapı. Sırtını kapıya vererek odaya döndü. Macon zamanının çoğunu tünellerde ve çalışma odasında geçirdiği için başka bir odaya geçmişti. Bu oda artık Ridley'indi. Tünellere açılan kapağın, pembe halısının altında kilitli olduğundan emindi. Duvarlarına sprey boyayla grafitiler yapılmıştı, çoğu siyah ve fosforlu pembeydi. Aralarında yeşil, sarı, turuncu tonlar vardı. Kelimelerden oluşmuyorlardı - daha çok ruh halini yansıtan şekiller ve çizgilerdi. Öfke, Summersville'deki Wall Mart'tan alınan ucuz bir sprey boya kutusuna konmuştu. Lena ona bu işi onun için yapmayı teklif etmişti ama Ridley bunu Ölümlü tarzında yapmak için ısrar etmişti. Boya kokusu başını ağrıtmıştı ve etrafa sıçrayan boyalar ortalığı rezil etmişti. Bu aslında onun istediği bir şeydi, tam olarak öyle hissediyordu.

Her şeyi birbirine karıştırmıştı.

Kelimeler yoktu. Ridley kelimelerden hoşlanmazdı. Çoğu

pinarnarin

zaten yalandı. Lena'nın odasında geçirdiği iki haftalık hapis süresince, bir ömre yetecek sayıda şiirden nefret etmişti.

Çarpankalbimseninyokluğunlakanıyor

Ya da öyle bir şey.

Ridley ürperdi. Aile gen havuzunda zevkten payını alan yoktu. Kapıdan uzaklaşarak dolaba yürüdü. Beyaz ahşap kapılarını bir dokunuşta açarak, bütün hayatını yansıtan giysilerine baktı; Cezbedicinin koleksiyonuna.

Kendisine artık o olmadığını hatırlattı.

Küçük pembe tabureyi çekerek üzerine tırmandı, dize kadar olan pembe çizgili çoraplarının altına giymiş olduğu platform topuklu pembe ayakkabılarının üzerinde ileri geri sallandı. Günümüzün *Harajuku*'larına* benziyordu, Gatlin'de pek görülmezdi. Dar-ee Keen'de karşılaştığı bakışlar paha biçilmezdi. En azından akşamüstünü geçirmişti.

Bir akşamüstü. Kaç taneden biri?

Rafın üstünü aradığını bulana kadar talan etti, Paris'ten alınmış bir ayakkabı kutusu. Gülümseyerek aşağı çekti. Yanlış hatırlamıyorsa on santim topuğu olan, burnu açık mor kadifelerdi. Elbette yanlış hatırlamıyordu. Bu ayakkabılarla ne hoş günler geçirmişti.

Kutunun içindekileri siyah-beyaz desenli yatak örtüsünün üzerine boşalttı. Oradaydı işte, yarısı ipeğe sarılı yarısı toprakla kaplanmış duruyordu.

Ridley yatağının yanına yere çökerek kollarını yatağa dayadı. Aptal değildi. Sadece bakmak istiyordu, geçen iki hafta boyunca her gece yaptığı gibi. Büyünün verdiği gücü hissetmek istiyordu, bir daha asla sahip olamayacağı gücü.

Ridley kötü bir kız değildi. Gerçekten. Hem olsa bile ne

*Harajuku: alışılmışın dışında giyinen Japon gençlerine verilen ad

fark ederdi? Bu konuda bir şey yapabilecek güce sahip değildi. Yıllanmış bir rimel gibi bir kenara atılıvermişti.

Cep telefonu çaldı. Onu gece masasının üzerinden aldı. Ekranda Link'in yüzü belirdi. Kapatarak pembe tüylü halının üzerine fırlattı.

Şimdi olmaz, Ateşli Oyuncak.

Aklında başka bir Karabasan vardı.

John Breed.

Ridley yeniden yerine yerleşerek başını yana eğdi ve pembenin her tonunda parlamaya başlayan küreyi seyretmeye başladı.

"Seninle ne yapacağım ben?" İlk kez gülümsedi, çünkü bu onun verebileceği bir karardı ve bu kararı vermek üzereydi.

üç

Işık parladı, parladı ve bütün oda pembe renkli bir ışıkla aydınlandı, her şey ince kurşun kalem çizgileri gibi bir bir silinmeye başlamıştı.

iki

Ridley gözlerini kapadı - doğum günü pastasını dilek tutarak üflemek üzere olan küçük bir kız gibi...

bir

Gözlerini açtı.

Karar verilmişti.

pinarnarin

BAZI AŞKLAR KADERDİR... DİĞERLERİ İSE LANETLİDİR.

Ethan Wayne, küçük bir Güney kasabası olan ve hiçbir şeyin asla değişmediği Gatlin'i yuvası olarak görmüştür hep. Derken, kasabaya yeni gelen gizemli Lena Duchannes ile tanışır ve Lena, merak uyandıran gizli bir dünyayı onun önüne serer. Yosun kaplı meşe ağaçlarının ve çatlamış kaldırımlarının altında, antik gizemlerin olduğu bir Gatlin. Güçlü doğaüstü yetenekleri olan Lena'nın ailesinin nesillerdir bir laneti taşıdığı Gatlin. Büyülü, hayatın akışını değiştiren olayların yaşandığı bir Gatlin.

Bazen de hayatların son bulduğu.

Ethan ve Lena, Gatlin'in karşılarına çıkaracağı her şeyle birlikte yüzleşebileceklerini düşünürler. Fakat Lena, acı dolu bir kaybın ardından Ethan'dan uzaklaşmaya ve sırlar saklamaya başlar. Bu, ilişkileri için büyük bir sınavdır. Ethan'ın gözleri, bir kere Gatlin'in karanlık tarafına şahit olmuştur ve bunun geri dönüşü yoktur. Yalnızca kendisinin tanık olduğu görüntüler, Ethan'ı kasabanın karmaşık tarihinin daha da derinliklerine çeker. Kendini ansızın hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı, sonsuzluğa doğru uzanan tehlikeli yeraltı tünellerinin ortasında bulur.

"Takipçileri bu kitabı bir çırpıda okuyacak ve daha fazlası için yalvaracak."
VOYA

"Okuyucuları bir sonraki kitaba kadar hayret içerisinde bırakacak."
School Library Journal

"Ürkütücü, karanlık bir fante[illegible]"
Cassandra Clare

KİTAP
2008
SKB 0628054 VFD

ISBN 978-9944-82-425-5
9 789944 824255
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

pinarnarin